

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

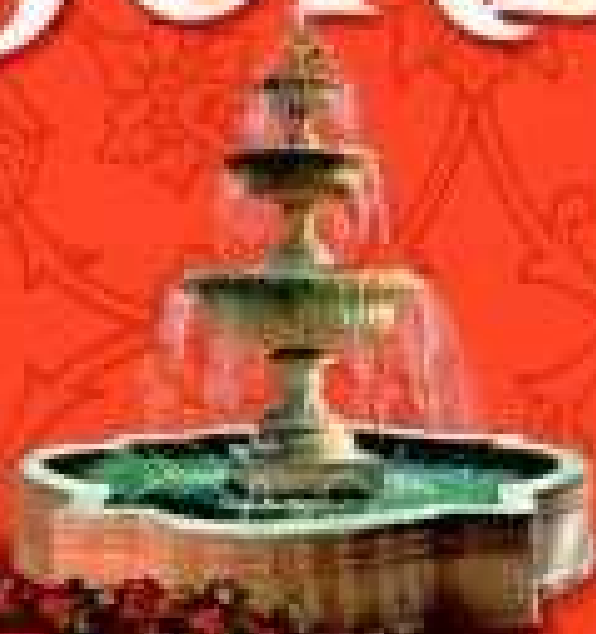
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bestselling author of *Fire Dream*

NICOLE JORDAN



His slightest
caress makes
her burn
with desire

TOUCH WITH ME FIRE



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Ateşle Dokun Bana

Nicole Jordan

Bölüm 1



Hertfordshire, İngiltere

Eylül 1813

Olayların olağan akışı içinde, Blaise St. James bir Çingene kabilesiyle kaçmak gibi ciddi bir şeyi asla düşünmezdi. Ama bunlar sıradan koşullar değildi. *Çaresizdi*. Üvey babası onu bir koca bulması için İngiltere'ye sürgün etmişti.

Evliliğe şiddetle karşı çıktığından değil. Seçme şansı olsaydı, araştırmayı yürütmek için seve seve Philadelphi'ye dönerdi. Ancak Amerika o sırada İngiltere ile savaş halindeydi ve bu da okyanus seyahatlerini son derece tehlikeli hale getiriyordu. Ve İngiliz akrabaları ona karşı birleşmiş, onu dize getirmeye kararlıydı.

Blaise de onların planlarını bozmaya kararlıydı. Üvey babası, İngiliz kuzenleri ya da teyzesinin kendisi için seçtiği çiftçi beyefendi gibi İngiliz üst sınıftan, kibirli, katı boyunlu bir koca istemiyordu. Squire Digby Featherstonehaugh genç bir kızın, özellikle de Blaise'in hayallerinin zirvesi *değildi*. Onunla ömür boyu evli olma fikri bile genç kızı ürpertiyordu.

"İngilizler soğuk balıklardır," diye mırıldandı Blaise, ödünç aldığı kahverengi çuhadan elbiseyi giymeye çalışırken. "Ve kimse beni bunun aksine ikna edemeyecek."

"Affedersiniz, hanımefendi?" Bell & Thistle'daki oda hizmetçisi, Quality'nin garip davranışlarını açıklayamadan, kuzguni saçlı bayanın en iyi elbisesinin kıvrımları arasında kayboluşunu geniş gözlerle izledi.

"Yok bir şey, boş ver." Blaise'in koyu renk kafası sade, kötü dikilmiş giysinin içinden çıktı. "Ama sözüme güvenin. Bir düzine ülkede yaşadım ve hiçbirisi bir İngiliz kadar soğuk ve duygusuz olamaz. Bir alabalıkta daha fazla tutku vardır." Elbisenin yüksek belli korsajını iliklemeyi bitirdi ve uzun kollarını düzeltti. "İşte şimdi, nasıl görünüyorum?"

Oda hizmetçisi gözlerini kırıştırdı. "Ah... şey, hanımefendi... uyumunuz gayet iyi, ama benim yerime geçmeniz pek mümkün değil."

"Neden olmasın?"

"Şey... hala çok süslü görünüyorsun. Havan ve yüzün..."

"Aynanız yoktur herhalde?" Blaise küçük çatı katındaki odaya şöyle bir baktı ve bu sorunun ne kadar aptalca olduğunu anladı. Topak topak bir palet ve küçük bir giysi sandığı dışında oda, İngiltere'deki hizmetçi sınıfı ile soylular arasındaki büyük farkları kanıtlarcasına, en basit olanaklardan bile yoksundu. "O zaman idare etmek zorundayım. Yüzümü isle biraz karartabilirim ve saçlarımı örtebilirim... Fularınız var mı? Sana fazladan bir gine veririm."

"Oh, bayan... Bana zaten çok fazla şey teklif ettiniz. Birden zengin olursam beni hırsız sanırlar. Ama bir fularım var."

Kız sandığın içindeki yetersiz eşyaları karıştırmak için döndüğünde, Blaise saçağın altındaki küçük pencerenin önünde diz çöktü. Teyzesinin seyahat şezlongu hâlâ aşağıda, ilan hanının kalabalık avlusunda duruyordu.

Blaise kaşlarını çattı. Leydi Agnes, serseri yeğeni bulunamadığı sürece asla gitmeyecekti.

Ancak Kraliyet Posta Arabası'nın kalkışını duyuran tiz sesi ona bir fikir verdi.

Çabucak özenle yaptığı saçının iğnelerini çıkardı ve başını sallayarak abanoz saçlarının kalın bir bulut halinde beline kadar düşmesine izin verdi. Kabul etmek

Blaise kendisine uzatılan fularla saçlarının ipeksi kütlesini örttü ve kumaşın uçlarını ensesinde bağladı. Sonra ayağa kalkarak bir Avucundan iki avuç dolusu gümüş şilin çıkardı ve gözleri faltaşı gibi açılmış hizmetkârın avucuna bir buçuk yıllık maaşını bıraktı. Sonunda Blaise çantasını eteğinin altına sıkıştırdı ve kızın sade kahverengi pelerini kendi omuzlarına çekti.

"Şimdi," diye açıkladı, iyice yıpranmış giysisinin yünlü kıvrımlarını düzelterek. "Bana eşlik eden hanımefendi her an beni arıyor olabilir. Ona Posta'yla ayrıldığımı söylemelisin. Eminim arabasıyla peşime düşecektir ve ben de kimsenin haberi olmadan sıvışıp gideceğim."

Şüpheli görünen hizmetçi başını salladı.

Blaise parlak bir gülümsemeyle parladı. "Bana kıyafetlerini ödünç verdiğin ve beni kurtarmaya geldiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Şimdi git lütfen ve unutma, beni Posta Arabası'yla giderken gördün."

Kız reverans yaptıktan sonra koşar adımlarla odadan çıktı. Blaise yüze kadar saydı, sonra kapiya gitti ve kulağıını panele dayadı. Agnes Teyzesi bir cadalozun sesine ve ona uygun bir mizaca sahipti. Blaise, leydi hazretleri yeğeninini kaybolduğunu fark ettiğinde çıkan kargaşayı duyacağıından emindi.

Neredeyse anında geldi: bir çığlık ve bir gümbürtü, sanki öfkeli bir kadın öfkeyle ayağını yere vurmuş gibiydi. Blaise, aşağıdaki kattan geldiğı için çok net olmasa da, ardından gelen tiradı gerçekten de duyabiliyordu.

"Posta Koçu mu? O kötü kız! Yemin ederim benim ölümüm olacak. Sör Edmund'u onunla asla başa çıkamayacağım konusunda *uyardım* ama beni dinledi mi? Hayır, beni bütün sezon boyunca o utanmaz zavallıya mahkum etmek zorunda kaldı!"

Blaise, bu patlamanın ardından gelen yumuşak mırıltıların kendi abigail'i Sarah Garvey'den geldiğini biliyordu. Garvey ona tüm yol boyunca eşlik etmişti. Londra'nın Küçük Mevsiminde -İngiliz sosyetesinin üst tabakasının görmek ve görölmek için Metropolis'te toplandığı, kaliteli genç hanımların evlilik pazarında en yüksek teklifi verenlere satıldığı kış aylarında- ona katılmak için Viyana'dan geldi.

Blaise bu düşünce karşısında burnunu kırıştırdı. Bir at panayırında kısırak gibi gösterilmek ve sonra şüpheli bir fiyata satın alınmak çok aşağılayıcı olurdu. bazı kibirli İngilizlerin varislerini yetiştirme ayrıcalığı... özellikle de Squire Digby Featherstonehaugh'un varislerini. Uysalca teslim olmayacaktı! Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, tıpkı ailesinin yaptığı gibi aşk evliliğı yapacaktı. Ve eğer çok şanslıysa, aşkı da babası gibi bir Amerikalı olacaktı.

Kısa bir süre önce yolda gezgin Çingene kafilesinin yanından geçmek büyük bir şans olmuştu. O kabileyi tanıyordu; Miklos'un küçük grubu ona kendi İngiliz kuzenleri kadar tanıdık, hatta çok daha sevimliydi. Gerçekten de mutlu çocukluğunun en mutlu saatlerinden bazıları Miklos'un kampında, çok sevdiği babasının yanında geçmişti. Ve babasının ölümünden sonra... Miklos olmasaydı kendisi de kederden ölebilirdi.

Onun kabilesinde tamamen güvende olacaktı. Cahil halk inanışının aksine, Çingeneler kocakarı masallarında iddia edildiği gibi ahlaksız dejenere insanlar değildi. Kadınlar söz konusu olduğunda, ahlakları en yüksek titizliğe sahip olanlar kadar namuslu ve düzgündü. Blaise, Miklos'un onu kendi kızları gibi koruyacağını biliyordu. Neredeyse kesin olarak, eğer isterse ona sığınma teklif edecekti. Ve eğer teyzesinin dikkatli gözetiminden kurtulacaksa, en iyi şansı şimdi, sosyal sezonun başlangıcından önceki aylar boyunca Leydi Agnes'in merhametiyle taşrada hapsedilmeden önceydi.

Bu arada Leydi Agnes, özellikle Blaise'in müstakbel talibini daha yakından tanıyabilmesi için bir ev partisi düzenlemişti. Squire Featherstonehaugh zengin bir çiftçiydi ve teyzesinin komşusuydu ve Blaise onunla geçmiş yıllarda birkaç kez karşılaşmıştı. İngiliz üvey babası kadar soğuk, resmi ya da mesafeli değildi ama yine de onun iki katından daha yaşlıydı; hantal, katı boyunlu ve sadece sıkıcıydı. Belki hayallerinde gerçekçi değildi ama hayatının geri kalanını birlikte geçireceği adamdan daha fazla tutku, daha fazla ruh istiyordu. Henüz on dokuz yaşında bile değildi ve bu hayallerden vazgeçmeye ya da bir mantık evliliğine zorlanmaya hazır değildi - ki teyzesinin istediği de tam olarak buydu.

Leydi Agnes bu sorumluluğun kendisine yüklenmesini istememişti ama kız kardeşinin çocuğuna karşı görevini yerine getirmeye kararlıydı.

uygun bir evlilik. Daha da imkânsız olanı, ikisini de öldürse bile Blaise'i düzgün bir İngiliz hanımefendisine dönüştürmeye yemin etmişti - ki son iki gün bir gösterge olsaydı, bu pekâlâ mümkün olabilirdi. Blaise, Dover'dan Londra'ya, oradan da Ware'e uzanan çileli yolculuğu, son utanç verici davranışı için onu azarlayan ve beyefendiyi öven cadaloz teyzesiyle birlikte seyahat arabasında geçirmişti. Blaise'in kulakları hâlâ tiradlar. Bırakın bütün bir sezonu, bu sürekli söylevlere bir saat daha dayanabileceğini sanmıyordu.

Araba Ware'deki handa takım değiştirmek için durduğunda, Blaise öğle yemeğini yemişti - bir kaçış tok karnına daha iyi olurdu, ihtiyatlı bir şekilde karar verdi - ve sonra özel salondan Bayanlar tuvaletini ziyaret etme niyetinde olduğunu belirtmişti. Bir oda hizmetçisi bulmak ve ona kıyafetlerini değiştirmesi için rüşvet vermek bir anlık bir işti.

Blaise zafer duygusuyla teyzesinin öfkeli sesinin kayboluşunu dinledi. Aşağıdaki avluda sesi tekrar duyana kadar bekledi ve sabırsızca arabacıya, eğer Posta'ya yetişmeyi umuyorlarsa acele etmesini söyledi. Sonra sessizce çatı katındaki odadan çıktı.

Kot pantolonunun yarım botları, dar hizmetçi merdivenlerinden alt kata inerken çok az ses çıkarıyordu. Koridorun her iki yanında, hizmetçinin söylediğine göre çoğu yatak odalarına açılan bir düzine kapı vardı. Son iki kapı ise özel salonlara açılıyordu.

Öğle yemeği için teyzesinin kiraladığı salonu kullanmak istemeyen Blaise, karşıdaki salona bir göz attı ve ızgarada neşeyle yanan bir ateş olmasına rağmen boş olduğunu gördü. Kapıyı usulca arkasından kapattıktan sonra,

Odayı geçti ve ocaktan bir avuç sıcak külü dikkatlice almak için eğildi.

Onları güzel tenine sürdüğünü dğnmek yüzünü buruğturmasına neden oldu. Blaise yanaklarını ve kağlarını sıvazlarken yüksek sesle, "Ama iyi bir amaç için," diye hatırlattı kendine. Ve son planı da yleydi. Yapmak üzere olduğu şey onu solgunluğun ötesine taşıyabilirdi, ama bu riskin buna değeceğini dğnyordu. İyi adını kalıcı olarak mahvetmek onun amacı *değildi*. İtibarı yerle bir olmuğken, Squire Featherstonehaugh da dahil olmak üzere, önemli hiçbir beyefendi onu eę olarak almazdı ve böylece istenmeyen bir evlilikten kurtulabilirdi. Ama günün birinde evlenmek isteyebilirdi ve bu şansını sonsuza dek yok etmek aptallık olurdu.

Yine de için o noktaya geleceğini sanmıyordu. Agnes Teyze yeğenin kaybolduğunu ilan ederek bir skandala yol açmak istemezdi. Zaten Blaise de teyzesini böyle bir alaya maruz bırakmak istemiyordu. Hayır, tek istediği Agnes Teyze'ye Squire Featherstonehaugh ile evlenmek istemediği konusunda ciddi olduğunu göstermek ve gelecekteki kocasının kim olacağı konusunda en azından küçük bir söz hakkına sahip olmaktı.

Çingene arkadaşlarıyla birlikte kaçmak bu amaçlarına ulağmasını sağlayacaktı. şimdi tek yapması gereken Miklos'un kabilesine yetişmektir. Onları takip etmek çok zor olmamalıydı. Daha önce yanlarından geçtiğinde güneye doğru gidiyorlardı ama Londra'ya varmadan dönmüş olabiliyorlardı. Çoğu ingene gibi onlar da her yıl iç ve ticaret fırsatları aramak için aynı yollardan geçerlerdi. Bir ya da iki hafta boyunca Miklos'un kabilesinde saklanacaktı. Sonra ortalık yatıştığında teyzesinin kapısına dayanır ve-

Arkasından gelen bir çatırtı sesi Blaise'in sıçramasına neden oldu. Aniden etrafında döndü.

Zarafetin doruğunda giyinmiş bir beyefendi şöminenin önündeki koltuğa uzanmış, omuzlarını destekleyen bir minder ve elinde bir gazete kâğıdı tutuyordu. İçeri girdiğinde bankın yüksek sırtının üzerinden onu görememişti.

Elindeki kâğıdın üzerinden, safır kadar derin ve zengin mavi gözleriyle merakla onu izliyordu.

Blaise şaşkınlıkla ona baktı. Bir Adonis'in yüz hatlarına sahipti, kalın, yumuşak kıvrımlı saçları ise kış güneşi rengine, soluk, yanık bir altın rengine parlıyordu. Yine de onu onun varlığından ya da saçlarından daha çok ürküten şey Aristokrat güzelliği, yüksek kemikli yanağını sağ şakağına kadar kesen uzun, vahşi yara iziydi.

Bir zamanlar çok güzel bir adam olmalıydı, diye düşündü sempatiyle.

Kadının tepkisini fark etti, yüz ifadesindeki kısa süreli korku ve acıma ifadesini gördü ve ağzının köşesi kısa süreliğine kıvrıldı. "Yarımada Seferi'nden bir hatıra, başka bir şey değil," diye iddia etti. "Ben sana zarar verecek bir canavar değilim. 'İyi bir amaç için' nedir?"

Sesi alçak ve yankılıydı; altında yatan alaycılık notası olmasa oldukça çekici olabilirdi. Blaise ona boş gözlerle baktı, sorusunu anlamamıştı.

"Biraz önce 'İyi bir amaç için' dediniz. Ne demek istediniz?"

Geç de olsa oynaması gereken rolü hatırladı ve hızlı bir reverans yaptı. "Yok bir şey efendim. Bağışlayın, odanın dolu olduğunu bilmiyordum. Şimdi sizi yalnız bırakayım."

Bakışlarını kaçırarak, oturağın sonundan geçip kapıya doğru ilerledi.

"Bir dakika, lütfen."

Adamın sakın ses tonundaki otorite onu kısa sürede kendine getirdi. Kendini yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hisseden Blaise yavaşça omzunun üzerinden baktı.

"Yanaklarınızı külle karartmayı neden gerekli bulduğunuzu açıklamak ister misiniz?"

Hayır, açıklamak umurunda değildi ama adam da özellikle bir hizmetçi tarafından geçirilecek birine benzemiyordu. Blaise istemeden de olsa dikkatini tekrar çekti. Bu haliyle bile ilgi çekiyordu. Kıvrak ve geniş omuzlu, para ve soyluluğu çağrıştıran bir inceliğe sahipti. Geyik derisinden bir pantolon giymişti. dizlerinde pırıl pırıl Hessian botları, kolalı yüksek gömlek yakası, bembeyaz kravatı ve ancak bu kadar güzel dikilebilecek mavi süper ince paltosuyla Londra'dan gelmişti. Yine de ona kusursuz bir zarafet katan, kıyafetinden çok aristokrat duruşuydu.

Ancak o zaman adamın yanında duran bastonu fark etti. Sol ayağı yerde dururken, sağ bacağı dikkatle bankın üzerine uzatılmıştı. Başka bir savaş yarası mı? diye merak etti.

Bakışlarını adamın yüzüne çevirdiğinde, teninde daha önce fark etmediği bir solgunluk ve adamın vücudundan yayılan acı çizgileri fark etti. mavi gözleri. Onun bu miskin halinin tembellikle bir ilgisi olmadığını anladı. Bunun farkına varmak içinde en saçma arzuyu uyandırdı; ona gitmek ve onu rahatlatmak istedi.

Blaise bu uygunsuz dürtü karşısında kendini zihinsel olarak silkeledi. Onun kendisini rahatsız edici derecede samimi mavi bakışlarla izlediğini görünce, birden kendisine bir soru sorduğunu hatırladı. Yarı inandırıcı bile olabilecek bir cevap düşünürken salonun dışından tiz bir kadın sesi duyuldu.

Blaise istemsizce geriye doğru bir adım attı. Teyzesi geri dönmüştü, şüphesiz onu arıyordu.

Salona şöyle bir göz attığında, odada kendini gizleyebileceği hiçbir yer olmadığını dehşetle fark etti; tabii eğer koltuğun arkasına çömelip altın renkli yabancıya kendisini ele vermemesi için yalvarmazsa. Aslında bu onun en iyi seçeneği gibi görünüyordu. Kendini onun merhametine bırakabilir ve umut edebilirdi.

"Gördüğünüz gibi," diye başladı Blaise, "kurtarılmaya çok ihtiyacım var efendim. Koridordaki o dişi ejderha beni takip ediyor."

Kaşı kalktı. "Gerçekten mi?"

Tam o sırada kapının çarpma sesi duyuldu ve ardından teyzesinin sert sesi duyuldu. "Hâlâ burada olabilir, sana söylüyorum! O sefil kızın beni kandırmaya çalışacağını hiç düşünmezdim."

Hancı alçak bir sesle, "Ama hanımefendi, sizi temin ederim," diye yalvardı. "O artık burada değil! Lütfen, misafirlerim var..."

"Saklanmalıyım!" Blaise telaşla fısıldayarak geri çekildi ve altın saçlı beyefendinin yanına diz çöktü. "Açıklayacak zaman yok!"

Görünüşe göre bir karara varmadan önce bir süre daha ona ölçülü bir şekilde baktı. Elindeki gazeteyi yere atarak oturur pozisyona geçti ve elini buyurgan bir tavırla uzattı. "Buraya gel."

"Ne?"

"Beni duydun. Tartışma."

Blaise'in onun neyi amaçladığına dair hiçbir fikri yoktu ama Agnes Teyzesi'yle kıyaslandığında o açık ara daha az kötüydü. Eğer teyzesi onu yakalarsa, hayatının geri kalanını

o soğuk balıkla, Squire Digby Featherstonehaugh ile sevgisiz bir evliliğe zorlanıyor.

Yabancınn elini tutan Blaise, bankta yanına oturması için onu yukarı çekmesine izin verdi. Adam omuzlarını kavrayıp onu sırt üstü mindere, adamın boşalttığı yere uzanmaya ittiğinde nefesini tutamadı. Sert vücudunun ağırlığının onu yere bastırdığını, kasıklarının kalçasının kıvrımına oturduğunu, göğsünün göğüslerine süründüğünü, avucunun yanağını kavradığını ve nihayet dudaklarının sıcaklığını hissetmek daha büyük bir şoktu.

Blaise itiraz etmek isteseydi, onun irkiltici öpücüğü her türlü itirazı susturabilirdi... ama yine de yapmadı. *Yapamazdı*. Kapıda belli belirsiz bir vuruş sesi duyuldu ama o bunun sadece belli belirsiz farkındaydı. O sırada Blaise'in

Dudakları usulca dudaklarının üzerinde gezinirken onu kuşatan zorlayıcı hisler. Vücudu aniden ısınmış, teni ateş basmış gibi kızarmıştı ama yine de garip bir şekilde titremek istiyordu. Göğüsleri ağır ve dolgun hissederken, karıncalanan ısı dalgaları karnında ve daha aşağıda, uyluklarının arasında dalgalanıp kıvrılıyordu. Nefesi onunkine karışırken bile askıya alınmış gibiydi.

Daha önce de öpülmüştü ama hiç böyle olmamıştı... Sanki adam tensel bir zevk egzersizi yapmaya niyetliymiş gibi. Sıcak ağzı yavaşça kızınıkini şekillendiriyor, dili kızın nemli iç kısmına girip çıkıyor, yavaş ve erotik bir dans sergileyerek dalıyor, dalgalanıyor ve dönüyordu. Parmakları kendi istekleriyle adamın ensesinde kıvrılan yaldızlı saçlara dolandı.

Arkasından kapının açıldığını belli belirsiz duydu, ardından tereddütlü ayak sesleri ve bedensiz bir erkek sesi. "Hoşgörünüze sığınıyorum lordum, ama-oh! Nişanlı olduğunuzdan haberim yoktu. Çok özür dilerim, affedin beni, affedin beni lordum."

Vikont Lynden başını kaldırdı ve bakışlarını talihsiz mal sahibinin üzerine dıkti. "Çık dışarı."

"Evet, lordum, elbette..."

Leydi Agnes'in burnundan soluyarak "Ne kadar kaba!" diye haykırması kapının çarparak kapanmasıyla kesildi ama tiz sesi hâlâ hancıyı azarlarken duyulabiliyordu. Sonunda sinirli bir huff ile sözlerini bitirdi. "Ah, boş ver! O nankör herif çılgınca bir plan peşinde koşuyor ve ben buna alet olmayı reddediyorum. Onun peşinden kırlarda koşacak bünyem yok, üstelik bir ev dolusu misafirim var, üstelik Tanrı aşkına, beyim! Ona ne diyeyim? Onu bulduğumda o kızın boynunu kıracağıma yemin ederim..."

Sonunda kargaşa, özel salonda kutsanmış bir sessizlik bırakarak sona erdi.

Yabancı ile tekrar yalnız kalan Blaise bir şeyler yapması, bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu, sadece kendisini kurtarmak için bu kadar çabuk davrandığı için minnettarlığını ifade etmek için bile olsa, ama tek yapabildiği güzel, yaralı yüzü kendisine bu kadar yakın olan, dudakları öpücüğüyle nemlenen ve parlayan adama bakmaktı.

Pırıl pırıl parlayan sarı saçlarından bir tutam alnına düşmüştü ve kendini onu düzeltmek isterken buldu. Daha da acilen, uzanıp parmaklarıyla sağ elmacık kemiğinin etini buruşturan vahşi mor yara izini takip etmek ve acıyı dindirmek istedi.

"Sen," diye mırıldandı Blaise sonunda, sesi beklenmedik bir şekilde soluk soluğaydı, sanki çok uzun bir mesafe koşmuş gibiydi, "bunu oldukça iyi yapıyorsun."

"Müdahaleci hancıları ve yorucu cadalozları uzaklaştırmak için emir mi vereceksiniz?"

"Hayır... öpücük."

Yorumun içtenliği Julian'ı hazırlıksız yakaladı ve nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ona epey pratik yaptığını söyleyebilirdi. Daha önceki hayatında o kadar çok kadın öpmüştü ki, bir erkeğin yaşayabileceği her türlü duyguyu bildiğini sanıyordu. Yine de bu çekici, ne yapacağı belli olmayan kız onu şaşırtmıştı. Uzun zamandır olmadığı kadar şaşkın ve meraklanmış hissediyordu.

Yavaş ve şehvetli gülümsemesi, güneşte yaldızlanmış saçlarının parlaklığını taşıyordu. "Böyle düşünmeniz beni memnun etti."

Gözlerini kırptırdı, sanki ağzından büyülenmiş gibi onu izliyordu. Kendi dikkatini de çeken adam elini hafifçe hareket ettirdi ve kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Vay canına," dedi usulca. "Gözlerin gerçekten de mor. Bunun bir ışık oyunu olduğunu düşünmüştüm."

Beklenmedik bir şekilde burnunu kırıştırdı ve bulaşıcı olan gırtlaktan bir kıkırdama çıkardı. "Mor değil, *menekşe*. Bu daha gurur verici bir terim efendim."

"Menekşe rengi o zaman." Gerçekten de derin, koyu bir menekşeydi ve kusursuz tenini gölgeleyen uyumsuz kül çizgilerine rağmen beyaz teniyle zengin bir tezat oluşturunuyordu. Kesinlikle *güzel bir* kız değildi. En azından sıradan bir şekilde. Kalp şeklindeki yüzü ve düzgün yüz hatları için belki de göz alıcı daha uygun bir tanımdı. Yine de parlak gözlerindeki muzip gülüş tüm ifadesini canlandırıyor, ona alışılmadık bir çekicilik katıyor ve onu daha yakından, *çok* daha yakından tanıma arzusuyla dolduruyordu.

Ona karşı hissettiği ilkel çekim onu şaşırttı. Onu sessizce inceleyen Julian, parmak uçlarıyla yanağının kavisini takip ederek şakağına kadar gitti, sonra pırıl pırıl saçlarını örten başörtüsünü geriye doğru sıyırdı. Kuzguni saçları o kadar siyahtı ki, üzerinde parlayan röfleler neredeyse maviydi.

Blaise, onun gözlerinde okuduğu bariz hayranlığın farkına vararak, aniden vücudunun cesaretinin, erkekliğinin ve Bu yabancı adamın kollarında olmanın uygunsuzluğu. Onun için bile böyle bir davranış skandaldı. "Beni... artık bırakabilirsin," diye mırıldandı, sesi amaçladığından daha soluksuz, daha az emrediciydi.

Kadının sesindeki boğuk tını Julian'ın hassas işitme sinirlerini bir okşayış gibi taradı ve aksanında duyduğu yumuşaklığı merak etmesine neden oldu. Sesi, Julian'ın içinde dans eden kahkaha kadar cazip ve çekiciydi, diye karar verdi. Bir an önce parlayan gözleri. Her ikisi de onu temel ve beklenmedik bir şekilde tahrik etmişti. Onu istiyordu. Uzun, çok uzun zamandır bilmediği bir açıklıkla.

Bakışları kızın ağzına kaydı ve orada kaldı.

Sonra gülümsedi, sanki güneşe çok uzun süre bakmış gibi hissetmesine neden olan o yavaş, şehvetli, parlak gülümseme.

"Seni korumam altına almaya çok istekliyim tatlım, ama önce yüzünü temizlemeni tercih ederim." dedi sonunda, boğucu ve alçak bir sesle. Bir baca temizleyicisiyle sevişmek benim ideal anlayışım değil. zevk."

Bölüm 2



"Beni *müdire*niz yapmayı mı teklif ediyorsunuz?" Blaise onun bu cüretkârlığı karşısında açıkçası şok olmuş bir halde sordu.

Hareketli kaşı kalktı. "Ben olsam bu kadar kibarca ifade etmezdim... Henüz o kadar kalıcı bir şey de düşünmüyordum. Aklımda daha ziyade bir akşamlık zevk vardı."

"Oh."

"Bu seni hayal kırıklığına uğrattı mı?" Sesi düşünceli geliyordu. "Şartları tartışmadan önce bir deneme nişanı normaldir, ama sanırım anlaşmayı daha kalıcı hale getirmek için ikna edilebilirim."

Blaise derin bir nefes aldı, vücudundaki hafif titremenin farkındaydı. Üstlendiği rolün -bir an için unuttuğu bir rolün- aşağı sosyal statüsü göz önüne alındığında, onun uygunsuz teklifi karşısında bu kadar şaşırmamalıydı. Belli ki zengin bir asilzadeydi ve hizmetçiler onun gibiler için adil bir oyundu. Gerçekten de İngiltere'deki kaliteli insanların alt sınıflara davranışları dehşet vericiydi. Neredeyse emindi ki Amerika'da, görünürdeki konumları arasındaki fark, baştan çıkarılması için açık bir davetiye olmazdı.

Ama burası Amerika değildi, çok üzgündü, on yaşından beri oraya ayak basmamıştı bile, bu yüzden *görüüşü* biraz gölgeli olabilirdi; doğduğu topraklar hatırladığı cennet gibi olmayabilirdi.

Bu yakışıklı lord, onun kibarlığını yanlış anlamış olamazdı. Hanımlar halka açık hanlara hizmetçi kıyafetiyle gitmezlerdi. Ayrıca, adam onu öptüğünde en ufak bir direnç göstermemişti... iki kez. Adamın ağzında bıraktığı yakıcı izi hâlâ hissedebiliyordu.

Sonuçta, kılık değiştirmesinin bu kadar işe yaramasına ve adamın onunla "bir akşamın zevkini" paylaşmak istemesine sevinmeliydi.

"Sizi temin ederim," dedi paltosunun içinden bembeyaz bir mendil çıkarıp kızın yüzündeki külü silmeye başlarken, "beni oldukça cömert bulacaksınız."

"Ama... sen beni tanımıyorsun bile."

"Şu anda, hayır." Gözleri eğleniyordu, sesi kadife gibiydi. "Ama bu durumu düzeltmek için sabırsızlanıyorum tatlım... Bu arada adın ne?"

Aklı hâlâ içine düştüğü çıkmazda olan Blaise, normal sosyal durumlarda yapacağı gibi neredeyse "Bayan St. James," diye cevap verecekti. Ama kendisini "Bayan" olarak tanımlamak bir hizmetçi için gösterişli olurdu ve rolüne pek uymazdı. Ayrıca soyadıyla övünmenin de akıllıca olduğunu düşünmüyordu.

"Blaise." Onun yerine kendi adını mırıldandı.

"Blaze, ateş gibi mi?"

"Blaise, büyük büyükbabam gibi. Babam ona büyük bir hayranlık duyardı ve birisinin onun adını devam ettirmesini isterdi, bu yüzden ben seçildim. Yazılışı farklı-"

Dudağını ısırdı, aniden dilinin kendisiyle birlikte kaçmasına izin vermenin tedbirsizliğini fark etti. Hayatının mahrem ayrıntılarını bu adamla, tamamen yabancı biriyle paylaşması için hiçbir neden yoktu. Kendisini onun istenmeyen ilgisinden nasıl kurtaracağını bulmaya çalışsa daha iyi olurdu. Gerçi adamın gözlerindeki sıcaklık ve ilgiye bakılırsa, bu oldukça zor bir görev gibi görünüyordu. Kolay kolay pes etmeyeceğinden emindi Blaise. Dramatik bir baygınlık geçirmeyi düşündü ama bunun kendisini daha da dezavantajlı bir duruma sokacağına karar verdi.

"Ve seni tanımıyorum," diye zayıfça bitirdi.

Yüzünü temizleme işini bitirdikten sonra mendili cebine geri koydu ve belinden hafifçe eğilerek zarif bir jest yaptı ona doğru eğilmenin garipliğine rağmen. "Julian Morrow, Vikont Lynden, hizmetinizdeyim. Korkarım unvanım şu anda oldukça lekeli, ama sanırım soylular arasında bana kefil olacak birkaç arkadaşım var. Ve yakın zamana kadar asker olarak görev yaptım. Eğer isterseniz General Wellington size referans sağlayabilir."

Gülümsemesi rahatlatıcıydı, iğneleyici olabilecek şeylerin acısını alıyordu. Yine de Blaise onun şaşırtıcı yorumlarını nasıl karşılayacağından emin değildi. Aslında çok çelişkili bir adam gibi görünüyordu. Belli ki sıradan, uçarı bir asilzade değildi. Elleri uzun parmaklı ve zarifti ama avuç içlerinde nasırlar vardı. Yanağını okşadığında onları hissetmişti. dakikalar önce. Askeri görevini, tanıdığı tipik İngiliz subaylarından daha fazla ciddiye alıyor olmalıydı. Genellikle oyun oynamak ve zevk peşinde koşmak tek değilse bile başlıca kaygılarıydı.

Blaise o zarif ellerin yeniden omuzlarında olduğunu fark edince doğrulmak için mücadele etti. Onu hemen bıraktı, bir şekilde ona

Şaşkınlıkla geri çekildi ve bankta ona yer açtı.

Kendini biraz sersemlemiş ve alışık olmadığı bir şekilde şaşkın hisseden Blaise, bağlandığı yerden kaymış olan başörtüsünü bulmaya çalıştı ve cevabını düşünürken onu saçlarının üzerinde yeniden düzenlemekle meşgul oldu.

Julian rahatça arkasına yaslandı, izliyordu. Kadının siyah cadı yelesinin çıplak göğüslerine dolandığı ve ona karşı tutku içinde kıvrıldığı bir görüntü hayal gücünü ele geçirdi ve bırakmayı reddetti. Kadın haklıydı; onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yine de onu istiyordu. Yatağında, hayatında.

Arzusunun gücü beklenmedikti. Nasıl olmuştu da birkaç dakika içinde, bir akşamın ahlaksız eğlencesini düşünmekten, ona *sevgilisi* olarak bir pozisyon teklif etmeyi ciddi ciddi düşünmeye geçmişti? Neredeyse bacağını koparacak olan yaylım ateşi aklını başından almış olmalıydı. Bir ata binmemişti.

Yıllardır metresi olmamıştı, evliliğinin dağılmasından beri olmamıştı, karısının ölümünden sonra bile olmamıştı. İstememişti de. Bütün cinsel O zamandan beri ilişkileri çok daha az kalıcı olmuştu, bunun nedeni kısmen yabancı bir ülkedeki bir askerin hayatının geçici doğasıydı, ama esas olarak bir metres tutmanın gerektireceği duygusal yakınlık veya karışıklıklardan hiçbirini istememişti.

Hâlâ böyle bir yükün altına girmek istemiyordu. Ama hayatında köklü bir değişiklik yapmış, dört yıllık bir aradan sonra evine dönmüştü. Eğer hayaletleriyle başa çıkmak zorundaysa, geceleri dönüp tatlı bedenine sığınabileceği bu canlı, ne yapacağı belli olmayan kadınla işi ne kadar kolaylaşırdı? O, tam da onu rahatlatmak için ihtiyaç duyduğu merhem olabilirdi.

yeniden bir bütün olmaya çalışıyordu. Davranışlarında açık, dobra bir nitelik vardı, belki de dikkat çekici gözlerinde bir parça koketlik vardı ve

Yine de onu bir fener ya da alev gibi kendine çeken bir ruh bütünlüğü hissetti.

Blaise, adının bu olduğunu söylemişti. Oldukça uygun.

Zihni alev alev yanan bir ateş görmekte ısrar etti. İyileştirici bir ateş. Arındırıcı bir ateş.

Ve iş kâbusları uzak tutmaya geldiğinde, onları bulabildiği her yerde oyalanırdı.

"Eee?" Julian ısrar etti, kızın ona akşam hakkında henüz bir cevap vermediğinin farkındaydı. "Cevabın nedir?"

O güzel ametist gözler ona doğru döndü. "Düşünüyorum."

Yine şaşırtıcı bir yanıtı ama onun oyununu anladığını düşündü. Daha iyi şartlar için direniyor, tereddütlerinin onun ilgisini daha da artırmasını amaçlıyordu. Eh, ona makul ölçüler içinde ve belki de ötesinde uyum sağlamaya istekli olacaktı.

Ona eleştirel, erkeksi bir gözle bakıyor, kendini kör cazibe duygularından arındırmaya çalışıyordu. Yirmi yaşında bile olamazdı; belki de kendisinden bir düzine yaş küçüktü. Onun kim ve ne olduğunu merak etti. öyleydi. Kısa bir an için onun masum bir kaçak olduğunu düşünmüştü, bu durumda onu koridorda dolaşan cırtlak sesli cadaloza teslim etmesi gerekirdi. Ama onun olma konusundaki cesur sorusu saygıdeğer olmaktan başka bir şey değildi. Aslında, bu pekâlâ kurnazca bir pazarlığın açılış cümlesi olabilirdi.

Odaya ilk girdiğinde onu hizmetçilerden biri sanmıştı ama davranışlarında hizmetkârlığa dair pek bir belirti görmemişti. Kibar aksanının da taşradaki bir handa çalışan bir hizmetçiye ait olmadığı açıktı. Konuşması fazla kibardı... ne olduğunu çıkaramadığı hafif bir düzlük vardı. Belki Amerikalı ya da Kıta Avrupalısıydı.

Üstatlarını taklit etmeyi öğrenmiş bir aktris olabilirdi. Eğer burası Londra olsaydı, onun bir fahişe olduğunu düşünürdü. Yeterince Kesinlikle kadınsı bir zarafeti vardı. İnce elleri ve ince porselen teni iyi bir soydan geldiğini gösteriyordu. Hayatını elinden geldiğince kazanmak zorunda kalmış bir beyefendinin kızı olabilirdi.

Her halükârda, masumiyetini uzun zaman önce kaybetmiş olduğu kesindi. Bu kadar çekici olan korunmasız bir kadın, sıcakkanlı bir erkeğin karşı koyamayacağı kadar büyük bir cazibe olurdu. Kuşkusuz ona iyilikleri karşılığında para teklif eden ilk erkek o değildi.

Julian'a göre, belki de şu anda saklıyor bile olabilirdi - bu da tereddütünü açıklayabilirdi. Muhtemel net değerini şu anki koruyucusununkiyle karşılaştırıyor ve şansını artırma ihtimalini tartışıyor olabilirdi. Eğer öyleyse, o zaman pazarlık yapmaya hazırdı. Başka bir adamın arazisinde kaçak avlanmak bir centilmenin yapacağı bir hareket sayılmazdı ama zaten katil damgasını taşıyordu. Daha hafif bir suç olan izinsiz giriş, itibarını daha fazla zedeleyemezdi.

Yine de onun tecrübeli bir fahişe olduğunu düşünmüyordu. Öpücükleri yeterince pratik görünmüyordu. Belki de yetenekli bir amatördü. Kesinlikle onun tepkisinde bir tutku hissetmişti. Ama tamamen doğal bir tutkuydu bu.

Haysiyetsiz. Bir hanımda son derece hoş bir özellik. Kadının yeteneksiz olmasına aldırılmazdı. Gerçekten de, daha önceki metresleri gibi vücudunu takas etmekle geçen bir kariyerle henüz katılaşmamış, arzulanan bir kadınla sevişmek canlandırıcı olurdu.

Hayır, diye düşündü Julian, Blaise'i spekülâtif bir şekilde inceleyerek. Önceki kadınlarıyla çok az ortak noktası olsa bile buna hiç itiraz etmezdi. İçgüdüleri iyi görünüyordu. Bilmesini istediği diğer her şeyi ona öğretebilirdi.

"Pekâlâ," dedi bir karara vararak. "Korunmaya ihtiyacınız var gibi görünüyor ve ben de bunu karşılayabilecek durumdayım. Size kalıcı bir anlaşma teklif etmeye hazırım. Doğal olarak, size bir ev ve sizi şık tutmaya yetecek bir ödenek sağlayacağım."

Yine de sessiz kaldı, bu sessizlik onun arzusunu ve sabırsızlığını artırmaktan başka bir işe yaramadı - belki de öyle olmasını istemişti.

Tam parasal taleplerini karşılamaya hazır olduğu konusunda onu temin edecekti ki, kadın ellerini kucağında birleştirdi ve onun bakışlarına cevap vermeden konuştu.

"Cömert teklifiniz beni çok gururlandırdı lordum ama üzülerek reddetmek zorundayım. Korkarım ki uyuşamayız."

Hazırlanan küçük konuşma, genç kızların evlenme teklifini reddederken okudukları ilmi hale benziyordu. Julian bunu kibri kırılmamış olsaydı, komik olurdu. Bir zamanlar

Her mevkiden ve sınıftan kadın tarafından takip edildiği için, bu durumda reddedilme konusunda sınırlı deneyimi vardı. Sonra birdenbire kadının reddinin olası bir başka açıklamasını hatırladı.

"Seni rahatsız eden yara izi mi?" Julian merakla duygudan yoksun bir ses tonuyla sordu. "Bu biçimsiz yüz seni tiksindiriyor mu?"

Blaise onun düşüncelerini kendi endişelerinden uzaklaştırdı ve ona şaşkın bir bakış attı. Hayır, yüzü onu iğrendirmiyordu. Vahşi yara izini gördüğünde verdiği başlıca tepki, çektiği acıya duyduğu merhamet ve estetik açıdan bu kadar güzel bir şeyin böylesine korkunç bir şekilde zedelenmiş olmasından duyduğu üzüntü oldu. Başlıca içgüdüğü o harap olmuş yanağa dokunmak, onu yatıştırmaktı.

"Dürüst olmak gerekirse, yara izinizi rahatsız edici olmaktan çok ilginç buluyorum. Ve eğer bunu onurlu bir şekilde, ülkenizi savunarak elde ettiyseniz, sizi bu yüzden geri çevirmem pek sportmence olmaz. Hayır, bu benim mantığımın içine bile girmedi."

Julian onun yüzünde yalan söylediğine dair bir işaret aradı. Yüz kadından biri bile böyle bir cevap vermezdi. Ama sonra o da Bu ilgi çekici kadının ne kadar sıra dışı olduğunu fark etti. Fiziksel yetersizliklerini telafi etmek için hazırlanmıştı; mücevherler genellikle en bariz hatalarıydı. Ama normal ikna yöntemlerinin bu genç kadın üzerinde işe yaramayabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Sadece onu elde etmek için daha kararlı hale getirdi.

"Sanırım buna onurlu bir davranış diyebilirsiniz," diye cevap verdi, oturduğu yerde rahatlayarak. "Birkaç ay önce savaşta yaralandım. Eve gönderildim

iyileşir."

Gözleri belirgin bir endişeyle onunkileri aradı. "Bu durumdan pek memnun görünmüyorsun. Savaşı özlüyor musun?"

Julian zarif omuzlarını silktilti. "İspanya'daki çatışmaların çoğu şimdilik sona erdi. Zaten süvarilere pek bir faydam dokunmazdı, Çünkü uzun süre ata bile binemem."

Adam durdu ve kadının bir şekilde konuyu değiştirmeyi başardığını fark etti. "Reddetmeniz için bana bir açıklama yapmak ister misiniz?"

Blaise ne kadarını söylemesi gerektiğini düşünerek tereddüt etti. Örneğin onun teklifini elinin tersiyle itmediğini söylemeli miydi? Bir an için gerçekten de kabul etmenin sonuçlarını düşündü. Kendini toplumun gözünde mahvetmenin, muslin kumpanyasına katılıp çapkın bir asilzadeyle birlikte olmaktan daha emin bir yolu olamazdı. O zaman Squire Featherstonehaugh kesinlikle onunla evlenmek istemeyecekti.

Ve eğer kendine karşı dürüst olsaydı, böylesine skandallarla dolu bir hayatın nasıl olacağına dair bir miktar merak duyduğunu itiraf ederdi. Bu altın sarısı yabancınn kendisi için taşıdığı yasadışı cazibeyi de inkâr edemezdi. Blaise onu o sahiplenici, samimi şekilde öptüğünde içinden geçen yasak heyecanı hatırladığında yanaklarında hafif bir renk kızarması oldu.

Ama sadece *geçici bir* yıkıma ihtiyacı vardı. Ve eğer Lord Lynden'in öpücükleri bir şey ifade ediyorsa, sevgilisinden onun vermeye istekli olduğundan çok daha fazlasını beklerdi, her şeyden önce onun erdemini.

"Blaise üzüntüyle, "Nankör olduğumdan değil, gerçekten," dedi. Sadece... başka planlarım var."

"Planlar mı?"

"Şey...evet."

Kadının sırlarını açıklamak istemediğini anlayınca, Julian isteksizce soru sormaktan vazgeçmeye karar verdi. Onu daha fazla sıkıştırmayacaktı. Her zaman cepheden saldırıya güvenerek parlak bir askeri taktikçi olma ününü kazanmamıştı. Çoğu zaman bir hedefe ulaşmak için daha etkili yollar vardı.

Onun yerine "Ejderha kadın," diye düşündü. "Ondan neden saklanıyordun? Seni mücevherlerini ya da aile gümüşünü çalmak gibi kanunsuz bir şey yaparken yakalamadığına eminim."

Kahkahalar yeniden gözlerine doldu. "Ben kesinlikle bir hırsız değilim lordum."

"Nesin sen o zaman? Gel bakalım," dedi Julian, kadın tereddüt edince. "Seni kurtarmak için komplo kurduktan sonra, en azından bir açıklamayı hak ettiğimi düşünüyorum."

Blaise de aynı fikirdeydi. Teyzesinin gözünden kaçmasına yardım ederek onu nahoş bir kaderden kurtarmıştı. Şövalyeliği ödüllendirilmeyi hak ediyordu. Ayrıca, ona gerçeğin kısmen değiştirilmiş bir versiyonunu vermenin ne gibi bir zararı olacağını da göremiyordu. Ancak adamın mavi gözlerindeki zekâyâ bakılırsa, Lord Lynden'in inanacağı bir versiyon bulmak oldukça zor olabilirdi.

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa, ejderha... benim işverenimdi."

"Sen hizmetçi değilsin," diye gözlemledi. "Köy hizmetçisi de değilsin."

"Aslında, bir refakatçi olarak nişanlandım. Benden şüphe mi ediyorsunuz?" Blaise, Lord Hazretleri'nin kaşları şüpheyile kalktığına sordu. "Hiç mi zavallı bir kadın destek için size bağlı olan ilişkiler?"

"Bir ya da iki. Ejderhanın kötü akrabası olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Uzaktan akraba," diye belli belirsiz cevap verdi. "Ve ben gerçekten de fakirim," diye ısrar etti bir ölçüde doğrulukla. "Beni *çok* darda buluyorsun koşullar."

"Ama neden kılık değiştirdin?" Zarif elinin bir hareketiyle kadının eski püskü giysilerini gösterdi. "Ve neden hanımefendinin işinden ayrıldın?"

"Görünüşümü fark edemezse onun gözünden daha kolay kaçabileceğimi düşündüm." Bu kesinlikle yalan değildi. "Ve bana ne kadar zalimce davrandığını bilseydiniz, neden gittiğimi sormazdınız."

"Sana karşı zalim miydi?"

"Oh, evet, çok."

"Seni dövmüş olabilir mi?"

"Düzenli olarak."

"Sanırım bunu kanıtlayacak siyah ve mavi izleriniz var?"

"Düzinelerce ve düzinelerce."

Pırıltılı mavi bakışları vücudundan aşağı inip göğüslerinin üzerinde dururken mizah ve meydan okumayla doluydu. "Tabii ki sen de Bana bu korkunç çürükleri göster."

Bu Blaise'i duraksattı. Belki de hikâyesini biraz fazla süslemişti. "Korkarım ben başarılı bir yalancı değilim."

"Öyle görünmüyor," diye memnuniyetle kabul etti.

Güldü ve bu raundu ona bıraktı.

Gülüşünün boğuk ve ballı sesi Julian'da garip bir şekilde katılma isteği uyandırdı. Kahkaha gibi neşeli bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, Caroline'ın ölümü içindeki kahkahayı yok etmişti. Yine de on dakika içinde bu büyüleyici kız ona son dört yılda hiç olmadığı kadar neşeli hissettirmişti. Kızın şakaları kesinlikle çapkınca değildi, daha ziyade, doğal olarak yüksek ruh halinin bir sonucu olduğundan şüpheleniyordu. Gözleri muziplikle ve bulaşıcı bir yaşam sevinciyle parlıyordu. Onu büyülüyordu. Aslında bir kadının bu kadar ilgisini çektiğini hiç hatırlamıyordu.

Bu, onun anlattığı hikâyeye inandığı anlamına gelmiyordu. Ama henüz hangi kısmının yanlış olduğunu söyleyemiyordu. Muhtemelen fakir bir akraba olabilirdi.

Ve eğer kiralık bir refakatçiye, koridorda çığlık çığlığa bağırdığını duyduğu o sivri dilli kadınla birlikte yaşamak gerçekten de zor olurdu.

"Neden bana gerçekten ne olduğunu anlatmıyorsun?" dedi sonunda.

Blaise bu konuşmayı bir an önce bitirip yoluna devam etmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama gerçek şu ki, utanmazca eğleniyordu. Şu anki kılığının ona sağladığı özgürlüğe nadiren izin veriliyordu. Bir hizmetçi olarak, evlenmemiş genç ve kaliteli hanımların davranışlarını yöneten kısıtlayıcı davranış kurallarını kınanma korkusu olmadan terk edebiliyordu.

"Oh, pekala, biraz abarttım," diye itiraf etti Blaise pişmanlıkla. "Ejderha aslında bana hiç el kaldırmadı. Ama mükemmellik bekliyordu ve ben bunu başaramadım." Bu da doğruduydu. Agnes Teyze bir azizin bile ulaşamayacağı bir davranış standardı talep etmişti. "Onun azarlamalarına bir an daha katlanamazdım."

Bunu düşünmüş gibiydi. Yine de cevap vermek yerine uzanıp kolunu parmak uçlarıyla hafifçe okşadı.

Blaise, kadınsı farkındalığın ani bir dönüşüyle, bir erkeğin bir kadını baştan çıkarmak için kullanabileceği türden bir okşamaydı bu. "Ah... Beni kurtardığınız için size son derece minnettarım lordum, ama gerçekten gitmeliyim."

Kadın ayağa kalkmaya başladı ama adam bileğini nazikçe kavrayarak onu durdurdu. "Zorunda mısın?"

O endişe verici mavi gözler Blaise'in gözlerine takıldı ve Blaise'e ne yapmak istediğini geçici olarak unutturdu. "Ah...evet."

"Nereye gideceksin? Kendi başının çaresine bakmak zorunda kalman fikri hoşuma gitmiyor."

"Bana yardım edecek arkadaşlarım var." Onun hafifçe kaşlarını çattığını gördü. "Gerçekten, benim için endişelenmene gerek yok."

"Ama istiyorum, tatlım."

Boğuk yarı fısıltıyla nefesini içine çekti. Bunu nasıl yapmıştı - ona dünyadaki tek kadınmış gibi hissettirmeyi? Sanki dünyadaki tek Her mahrem düşüncesinin odağı? Bu daha çok onun niyetli, hayran bakışlarından mı, yoksa okşayıcı dokunuşlarından mı kaynaklanıyordu? Hâlâ bir eliyle bileğini tutuyordu, nazıkçe, sahiplenerek, sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi. Yine de Blaise onun gerçek bir tehlike altında olduğunu düşünmüyordu. dikkatini ona verdi. Onda onurlu bir şeyler vardı, asil görünüşünden daha derinlere inen bir asalet. Yine de kolay pes etmeye niyetli olmadığı belliydi.

"Bence teklifimi tekrar düşünmelisin," diye mırıldandı. "Hanımlarıma karşı çok cömertimdir."

"Belki de öyledir," dedi Blaise biraz soluk soluğa, "ama gerçekten reddetmek zorundayım."

Julian'ın altın rengi kaşları birbirine yaklaşırken nasıl onu fikrini değiştirmeye ikna etmek. İsteksiz bir sevgiliyle başa çıkmak, uzmanlığının olmadığı bir alandı. Hayatında bir kadına aktif olarak kur yapmak zorunda kaldığını hiç hatırlamıyordu. Normalde onlar bu himayeyi *ararlardı*. "Eğer ejderha tarafından işe alındıysanız, şu anda bir koruyucunuz yok demektir."

"Hayır... tam olarak değil."

"O zaman *tam olarak* ne?"

"Ben... konuşuldum."

Görünüşe göre kadın daha ne söyleyeceğini kendi kendine tartışırken, adam kıbarca bekledi.

"Bilmen gerekiyorsa, ben bir Çingeneyim. Kabileme yeniden katılmak için yoldayım."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesinde tam bir inançsızlık vardı. "Bir Çingene senin gibi yumuşak beyaz bir tene sahip olamaz," diye belirtti, "ya da bu kadar güzel kokamaz. Ve daha önce hiç menekşe gözlü bir Çingene görmedim."

"Kabile tarafından evlat edinildim. Ejderhanın bana bu kadar az değer vermesinin başlıca nedeni buydu."

Julian'ın kıkırdaması paslanmıştı ama bunu uygulamanın ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdı. "Ejderhalar ve Çingeneler... neden bana başka bir Banbury masalı anlatıyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Ama ben değilim! *Ben* bir Çingeneyim. Ve şefin en büyük oğluyla evlenmek için nişanlandım. Düğün ben döndükten kısa bir süre sonra yapılacak. Aslında Leydi Agnes'in yanında çalışmamın tek nedeni çeyizim için para kazanmaktı."

Julian'ın başparmağı yavaşça, dalgınca Blaise'in bileğindeki nabzın üzerinde gezindi. Onun vahşi hikâyesinin ne kadarının yalan olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bir şeyden emindi: Onu hayatından çıkarmaya niyeti yoktu.

Yavaş gülümsemesi, evlenmeden önce yatağını hiç boş bırakmayan cazibesini koruyordu. "Pekâlâ," diye kabul etti, blöfünü görmek niyetiyle, "sen şefin oğluyla evlenmeyi planlayan bir Çingenesin. İstemediğim ilgilerimle seni daha fazla zorlamayacağım. Ama gideceğiniz yere sağ salım vardığınızdan emin olmak isterim. Bu Çingene kabilesini nerede bulacağız?"

"Biz mi?" Blaise ihtiyatla sordu.

"Evet, biz. Size eşlik etmek niyetindeyim."

"Ama yapamazsın!" Bileğini adamın elinden çekerek ayağa fırladı ve gözlerini adama dikti.

"Evet, yapabilirim, tatlım. Gerçekten de ısrar ediyorum. Bir beyefendi olarak genç ve güzel bir kadının ailesinin yanına dönmesine yardım etmekten daha azını yapamam."

Tam daha fazla itiraz edecekti ki Lord Lynden bastonuna uzandı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Yüzünü buruşturarak oturduğu yere çöktü ve bir küfür savurdu.

Eliyle sağ uyluğunu ovarken, Blaise dehŕetle ağzının etrafının bembeyaz olduğunu fark etti. Bu hareket öylesine yorgun ve bilinçsizdi ki Blaise'in yüreğini burktu.

Bu adamdan kaçmak istediğini unutarak endişeyle onu izledi. "Çok mu acı çekiyorsun? Bir hizmetçi çağırayım mı?"

"Hayır... Gececek. Vitoria'da bir mermi yedim ve yaram iyileşmiş olsa da, uzun süre hareketsiz kaldığımda uyluğumdaki kaslar ıslak ham deri gibi geriliyor." O kasvetli mavi gözleriyle ona baktı. "Paltomu ve ŕapkamı getirir misin lütfen? Orada, kapının yanında."

Blaise bir an hareketsiz durdu ve itaat edip etmemesi gerektiğini düşündü. Bu ondan kaçmak için bir ŕanstı; sakat bir adamdan kolayca kaçabilirdi. Yine de onu bu halde bırakırsa suçluluk duygusunun peşini bırakmayacağını biliyordu.

Kendisine söyleneni yaptı, kapının yanındaki duvar askısına gitti ve kruvaze, diz boyunda bir redingot ve kıvrık kenarlı, uzun taçlı bir kunduz ŕapkasıyla geri döndü. Lord Lynden bu arada ayakta durmayı başarmıştı ve giysileri giyerken ona gülümsedi, çabalarının etkisini ele veren acı dolu bir gülümsemeydi bu. "Bana destek olursanız sonsuz minnettar kalırım."

Bu kolayca reddedebileceği bir istek değildi. Blaise isteksizce ona yaklaştı ve yaslanması için sağ omzunu uzattı. En azından lordun merdivenlerden inmesine yardım edebilir ve onu terk etmeden önce hizmetkârlarından birini bulabilirdi. Yine de, o sert erkek vücudunun uzunluğunun yan tarafına bastırılmasıyla ilgili rahatsız edici bir ŕey vardı.

Lord Lynden topal bacağını ağır bir şekilde desteklediği için yol yavaştı. Blaise, dik ahşap merdivenleri çıkarken, onun düzensiz yürüyüşünün böylesine zarif bir adama tuhaf geldiğini düşündü.

Yine de ön girişten çıkmak yerine, onu işlek meyhanenin kapısına kadar götürdü ve içeriye bir göz attı. Siyah saçlı, iri yarı Adam hemen, bir bardak biranın tadını çıkardığı çam tahtasından yapılmış masadan sıçradı ve öne çıktı.

"Lordum, yanlış bir şey mi var?"

"Gidiyoruz, Will. Grimes arabayı hazırlasın."

"Evet, lordum, dediğiniz gibi."

Uşak Blaise'e meraktan çok onaylamayan kısa bir bakış attı ama arkasını dönerken dilini tuttu.

O sırada ev sahibi aceleyle öne çıktı. Blaise saçlarını örtmek için pelerininin kapüşonunu yukarı çekmişti, ama dalkavuk adam soylu konuğunu eğilip bükürken yüzünü Lord Lynden'in omzuna sakladı. Blaise, Lord'un hizmetkârının hesabı çoktan ödemiş olması gerektiğini fark etti, çünkü kısa süre sonra tekrar yalnız kalmışlardı.

"Artık dışarı çıkabilirsin," dedi Lynden, sesini yumuşatan bir eğlenceyle.

Blaise onun yanaklarına sıcak bir renk geldiğini hissetti ve eldivenlerini giymesini için onu serbest bıraktığında minnettar oldu.

Görev tamamlandığında tekrar omzunu uzatarak lordun kapıya doğru son adımlarını atmasına ve ardından dışarıya, hareketli çiftliğe çıkmasına yardım etti. Onun

Agnes Teyze'nin arabasının görünürde olmadığını fark eden Blaise rahatladı. Kaçmayı başarmıştı. Abigail'i Garvey şu anda endişeden ellerini ovuşturuyor olmalıydı, Blaise suçlulukla fark etti, ama Leydi Agnes Şüphesiz baş belası sorumluluğundan kurtulduğuna çok sevinecektir.

Kapı panelinde bir arma bulunan etkileyici siyah bir seyahat şezlongu avlunun bir tarafında duruyordu. İşportacılar arabanın güvenliğini sağlamak için koşuştururken

Dört şık doru atın koşum takımlarını takan bir postacı sol öndekine binmeye hazırlandı.

Lord Lynden armalı at arabasına doğru ilerledi ama onun niyetini anlayınca Blaise durdu. "Sizinle kapalı bir arabaya binemem."

"Neden olmasın?"

Kaybedecek bir itibarı olmaması gerektiğini hatırlayarak tereddüt etti.

"Nişanlım yabancı biriyle bu kadar yakın olmamı istemezdi.

Beyefendi," dedi sonunda, oldukça zayıf bir sesle.

"Seni daha önce öpmemi umursayacağından da şüpheliyim ama o zaman itiraz ettiğini hatırlamıyorum."

Başını kaldırdığında o mavi gözlerin kendisini izlediğini gördü, derinliklerinde kendini beğenmişliğe benzeyen bir parıltı dans ediyordu. Yalan söylediğini biliyordu. "O farklıydı. Çaresizdim."

"Namusuna dil uzatmayacağım, şerefim üzerine," diye mırıldandı, garip bir şekilde teninde sıcak eller varmış gibi hissettiren bir sesle. "Söz veriyorum, bir öpücük bile çalmaya çalışmayacağım."

Blaise onun kışkırtıcı yorumunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Gerçekten bana eşlik etmek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Bu meseleyi çoktan hallettiğimizi sanıyordum. Seni terk etmeye niyetim yok." Yine de onun gerçek isteksizliğini anlamış olmalı ki bakışlarını şezlonguna çevirdi. "Ama görünüşe göre bir ikilemimiz var. Sen binemezsin, ben de yürüyemem." Şoför mahallinde oturan arabacısına baktı. "Grimes?"

"Evet, lordum?"

"İnip arabaya binme nezaketini gösterin."

"İçeride mi lordum?"

"Dizginleri ben alacağım. Hanımefendi kutuya binmek istiyor."

Blaise zihninden bir yemin mırıldandı. Lord Lynden hayır cevabını kabul edecek gibi görünmüyordu. Yine de *teklifinin* tavsiye edilecek bir yanı vardı. Eğer ona eşlik etmeyi kabul ederse, bu onu yürümekten kurtaracaktı. Ayrıca bugün Miklos'a yetişme olasılığını da artıracaktı, Çingeneler hava kararmadan iki saat önce yola çıkmışlardı bile. Ayrıca Lynden'in koruması hoş karşılanabilirdi. İngiliz yollarında yalnız bir kadın her türlü tehlikeye açık olurdu.

Blaise iç çekerek teslim oldu. Miklos'un kampına ulaşır ulaşmaz bu inatçı asilzadededen kurtulacaktı. "Pekâlâ lordum. Nezaketiniz için teşekkür ederim."

Will adındaki çatık kaşlı uşak ona sürücü koltuğuna kadar yardım etti ve efendisine yardım ettikten sonra kaşları daha da çatıldı. Blaise, Lord Lynden'in sağındaki koltuğa tırmanırken acı içinde kıvrandığını gördü ama ne diyeceğini bilemedi.

Yerine yerleşti, dizginleri ve arabanın kırbacını eline aldı, sonra oturup beklemeye başladı. Arabacılar takımı koşumlamayı bitirip iki canlı giysili seyis arabanın arkasındaki yerlerini aldığıında Lynden dönüp ona baktı. "Ne taraftan?"

"Londra yolu, sanırım."

"Bilmiyor musun?"

"Teyzem-" Blaise sözünü yarıda kesti, az kalsın dilinin sürçeceğini fark etmişti; teyzesinin arabasının o sabah Miklos'un küçük grubunun yanından geçip ters yöne gittiğini söylemeye başlamıştı. "Kabilemi bu sabah Londra'ya doğru giderken gördüm, ama yoldan sapmış olabilirler. Yönlerini öğrenmek için tüm kavşaklarda durmam gerekecek."

Lord Lynden şüpheli bir kaşını kaldırdı ama tek söylediği "İyi yeter." Freni bırakarak dizginleri kırdı ve ekibi avludan dışarı çıkardı.

Bundan sonra sohbet etmek için pek fırsat olmadı. Böylesine taze atlarla Ware köyünü hızla geride bıraktılar ve sonbahar renklerinin sıçradığı yeşil İngiliz kırsalından geçerek güneşe, Londra'ya doğru hızla ilerlediler. İlk birkaç dakika boyunca Blaise atının yanına sıkıca yapıştı. kutuyu. Ama sonra Lord Lynden'in becerisinin farkına vararak, sürüşün tadını çıkarmak için arkasına yaslandı. Sert Eylül rüzgârı yüzüne çarpıyor ve pelerininin kapüşonunu çekiştiriyordu; gökyüzü biraz kapalıydı ama güneş ara sıra gri bulutları yararak onu ısıtıyordu.

Ancak çok geçmeden yanındaki adam şezlongu yavaşlattı.

"Bütün kavşaklarda durmak istediniz. Yanılmıyorsam bu yol Hertford'a ve oradan da St. Albans'a gidiyor."

"Hayır, o tarafa gitmediler," diye cevap verdi Blaise. "Onları gördüğümde zaten buradan yarım düzine mil güneydeydiler."

Lynden başıyla onayladı ve atları yeniden dörtnala koşturdu.

Blaise onun mükemmel bir kırbaççı olduğunu, güçlü ekibi kışkandığı bir ustalıkla idare ettiğini hayranlıkla fark etti. Gerçekten de, kadınların bir skandala yol açmadan ağır aksak bir çiftten fazlasını sürmelerine asla izin verilmemesi adaletsizliğin doruk noktasıydı.

Bu uzun süredir devam eden şikâyet, Blaise'e en başta neden İngiltere'ye sürgün edildiğini hatırlattı. Viyana'ya gelesi daha bir ay olmamıştı ki, Avusturyalı bir kontla curricle yarışına tutuşmuş ve kazanmıştı. Gerçi kont bu mağlubiyeti pek hoş karşılamamıştı ve ancak bir hafta sonra, kız bir gece maskeli baloya katılmak için evden kaçtığında, kont onun bu skandal davranışını üvey babasına bildirmişti. Sinirden küplere binen Sir Edmund sonunda kızıdan elini eteğini çekmiş ve günahlarının cezası olarak onu İngiliz annesinin kız kardeşi Leydi Agnes'e teslim etmişti.

Blaise onu gerçekten suçlayamayacağını düşündü. Annesinin ölümünden bu yana geçen beş yıl boyunca ona yük olmak kolay olmasa gerekti. Başını belaya sokmak ve Sör Edmund'un son derece gelişmiş nezaket anlayışını rencide etmek gibi bir hüneri vardı.

Zalim bir adam değildi. Aslında, evlat edindiği üvey kızını yetiştirme sorumluluğunu oldukça ciddiye alıyordu. Sadece hayal gücü yoktu, neredeyse hiç ruhu yoktu ve ruhsuz, annesiz bir çocuğu nasıl yetiştireceği konusunda daha da az fikri vardı,

Demokrasi ve Amerikan bağımsızlığı ile beslenmiş bir genç kız.

Blaise, rahmetli babasına bu kadar benzememesinin onun suçu olmadığını biliyordu ama onu evlat edinip Aziz James olmaya zorlayarak onu çok sevdiği babasının adından mahrum bıraktığı için de suçluydu. Annesine iyi bir koca olmuş olsa bile, babasının ölümünden hemen sonra, yani bir yıl sonra annesiyle evlendiği için onu da affedemiyordu. Annemin şirret kız kardeşi Leydi Agnes'ten uzakta bir yuva sağlamış olsa bile. Blaise, babasının yerini almaya çalıştığı için Sör Edmund'a çok içerlemişti.

En başından beri onunla anlaşmazlık içindeydi. Kesinlikle hiçbir ortak noktaları yoktu. Sir Edmund St. James soğuk, ağırbaşlı bir İngiliz diplomattı, o ise tam bir hoyrandı ve bu ismi sonuna kadar hak ediyordu. Ve sonra annesi ölmüş, onu Sir Edmund'un bakımında yalnız bırakmıştı. Son beş yıldır sürdürdüğü alışılmadık, köksüz, yalnız varoluş, o prestijli görevini yerine getirirken ülkeden ülkeye sürükleniyordu. diplomatik görevler, onun davranışlarını yumuşatmak için çok az şey yapmıştı.

Asla kasıtlı olarak kötü değildi. Düşüncesizdi, belki. Yaramazdı, kesinlikle. Maceraperest, kesinlikle. Ama kötü *değildi*. Biri onu üvey babasının dikkatini çekmek için kaçamaklar yapmakla suçlasaydı, Blaise muhtemelen bunu reddederdi ve yine de Sör Edmund ona bir kez olsun gerçek bir şefkatle gülümsemiş olsaydı ya da ona baş belası bir baş belası gibi değil de el üstünde tutulan bir kız evlat gibi davransaydı, onun soğuk doğasını affedeceğini ve ihtiyatlı ve edepli davranmak için elinden geleni yapacağını biliyordu.

Kızdığı şey onun soğukluğuydu, kontrolü değil. Yaramazlık yaptığında bile disiplinin gerekliliğini görüyordu. Gerçekten de, genellikle onun

cezayı sevinçle karşıladı. *Ama* bu katlanılamayacak bir şeydi; kendisine, onu Sir Edmund'un elinden kurtaracak bir koca bulması emredilmişti.

Blaise buna razı olamazdı. Evlendiğinde -eğer evlenirse- üvey babası ya da Squire Digby Featherstonehaugh veya tanıdığı sayısız ruhsuz, soğuk balık beyefendilerden herhangi biri gibi havasız, duygusuz bir İngilizle *olmayacaktı*.

O sabah yolda Çingene grubunu görünce kararını vermişti. Miklos onun kurtuluşu olacaktı. Teyzesinin onu ağayla evlendirmeye yönelik katı yürekli planlarını bozmayı başarana kadar ona sığınacak bir yer sunacaktı.

Blaise yüksekteki tüneğinden tarlaların, ormanların ve çitlerin hızla geçip gitmesini izliyor, her kilometrede neşesi artıyordu. Akrabalarının baskıcı parmaklarının altından çıkmak harikaydı ve daha da harikası Başının üzerinde asılı duran evlilik tehdidi. Özgürlüğünden en iyi şekilde yararlanmaya niyetliydi - bu son beladan, öpücükleri bacaklarını jöleye çeviren ve azmi kendisi için bile inatçı bir güç olduğunu kanıtlayan yaralı bir asilzadededen kurtulduktan sonra. Lynden'la tanışmasının şans mı yoksa talihsizlik mi olduğundan henüz emin değildi.

Blaise arabayı sürerken gizlice onu inceledi. Yola konsantre olmuş bir şekilde kaşlarını çatıyordu ama yine de son derece çekici bir adamdı. Güneş ışığı saçlarının kıvrımlı tellerini keten ve altın renginde parlattı ve yüz hatlarının asaleti. Yanağını boydan boya kesen vahşi yara izi ve gözlerindeki acının gölgesi ona perili bir kırılmanlık havası vermeseydi, gerçekten de gözünü korkutabilirdi. O keskin mavi Gözleri onun görmesini istediğinden çok daha fazlasını görüyor gibiydi.

Birkaç dakika sonra, yeni bir kavşakta, arabayı tekrar yavaşlattı ve döndü. O yoğun mavi gözler onun üzerindeydi ve birdenbire hesaplanamaz bir şekilde nefessiz hissetmesine neden oldu. "Eee?" dedi.

"Aşağı inip bakmam gerek."

Julian ekibi durdurdu ve seyislerden birine kızın inmesine yardım etmesini işaret etti. Sonra merakla kadının yolun kenarında volta atmasını ve toprağı incelemesini izledi. Kavşağın bir köşesinde, dal ve bez parçalarından oluşan küçük bir yığın gibi görünen şeyi incelemek için eğildi. Tatmin olmuş. Kızın ağzını kavislendiren gülümseme ona önemli bir şey keşfettiğini söylüyordu.

"Bu yoldan gittiler, bu şerit boyunca," dedi onun yanına geri tırmanırken.

"Nereden biliyorsun?"

"Her kabilenin kendisini tanımlamak için kendi rozeti vardır. Miklos'un rozeti, diğer tüm Çingenelerin onun nerede bulunabileceğini bilmesini sağlayan bir işaretle birlikte oradaydı."

"Bu işaretleri okuyabiliyor musun?"

"Oh, evet. Tüm Çingeneler yapabilir."

Julian başını salladı. Bir Çingene kabilesine ait olduğuna dair bu hayali hikâyede neden ısrar ettiğinden emin değildi ama bir süreliğine bu oyunu oynamaya hazırdı.

Dizginleri tekrar eline aldı ve ekibi harekete geçirdi, araba yoldaki bir çukura girdiğinde kalçasına saplanan ateşin sarsıntısıyla irkildi. Bacağını bu kadar zorlamaması gerektiğini biliyordu. Seyahat edebilecek kadar sağlığına kavuşmuş olsa da, hayalet Çingeneleri kovalayarak kırlarda dolaşacak durumda değildi.

Yine de bu parlak gözlü büyücüden savaşmadan vazgeçecek değildi. Hatta efsanevi Lynden cazibesinin tozunu bile almıştı. onu himayesini kabul etmeye ikna etti. Ama kadın ya onun çekiciliğine karşı bağışıklık kazanmıştı -ki bu onun için bir ilkti- ya da Londra dışında gördüğü en başarılı oyuncuydu.

Ancak planlarının bu şekilde kesintiye uğramasına isteyerek izin vermesinin bir başka nedeninin de farkında değildi: bu ona eve dönüşünü geciktirmek için bir bahane veriyordu. Artık kendi eyaleti Huntingdon'a çok yakındı, arabayla sadece yarım günlük mesafedeydi ama yaklaştıkça korkusu daha da artıyordu. Bell & Thistle'da olabildiğince uzun süre oyalanmış, eve dönüşünü ertelemişti.

Bir çocuğun cezadan kaçtığı gibi kaçıyordu. Bu neşeli genç kızın ortaya çıkışı, örümcek ağlarıyla örtülü karanlık bir odada temiz hava solumak gibi hoş bir erteleme olmuştu. Hayır, onun gitmesine izin vermeyecekti, diye düşündü Julian yenilenmiş bir kararlılıkla.

Ancak kısa bir süre sonra kararlılığı bir darbe aldı. Kadının elinin koluna dokunduğunu hisseden Julian, bakışlarıyla onu takip etti

güzel arkadaşının işaret ettiği yere.

Yoldan biraz uzakta, hafif bir yükseltinin ötesinde, kayın ağacıyla sınırlanan bir çayırılık uzanıyordu. Orada, bir düzine kadar branda kaplı araba yarım daire şeklinde dizilmiş dururken, bunun iki katı kadar alçak çadır da ormanın kenarı boyunca kurulmuştu.

Julian bir Çingene kampı olduğunu dehşetle fark etti. Bu tür kabileleri daha önce İngiliz kırsalında seyahat ederken, yerel panayırlarda ve son zamanlarda İspanya'da yeterince sık görmüştü. Dalgınca ekibini yavaşlattı ve arabayı durma noktasına getirdi.

Arkadaşı canlı gözlerini ona çevirdi ve gülümsedi inanılmaz bir parlaklık. "Benim için bu kadar zahmete girdiğiniz ve beni sağ salim dostlarıma ulaştırdığınız için size teşekkür ederim lordum. Size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Konuşurken bile kutudan aşağı inmeye başlamıştı. "Bana eşlik etmene gerek yok," diye ekledi Julian elini uzattığında -onu alıkoymak mı yoksa yardım etmek mi istiyordu, Julian bile emin değildi. "Yola çıkmak için can attığınızı biliyorum. Ve arkadaşlarım *Gorgios*'a karşı temkinlidir."

Julian'ın bir yerlerde öğrendiğini hayal meyal hatırladığı *termgorgio*, Çingene olmayan anlamına geliyordu. Ve Blaise'in kibarca ifade edilmiş yorumunda yanılamayacağı bir samimiyet vardı. Az önce kovulmuştu.

Kampın kenarında rengârenk giyinmiş Çingenelerden oluşan bir kalabalığın toplanmaya başladığını fark ettiğinde hâlâ bunun tuhaflığını atlatmaya çalışıyordu.

Blaise onlara el salladı, sonra Julian'a kısa bir reverans yaptı ve ona parlak gülümsemelerinden birini daha verdi. Sonra dönerek, çitteki bir açıklıktan geçti ve çayır boyunca hafifçe koşarak, topallayan otlamaları için serbest bırakılan atlar.

Julian onun gidişini izledi, dalgınca ağrıyan kalçasını yoğurdu, haksız bir ihanet duygusunun farkındaydı. Gerçekten de Çingeneler hakkında doğruyu söylüyordu. Ve onu kovmuştu!

Tam o sırada, esmer, kıvrak bacaklı bir adam kendini diğerlerinden ayırdı. ve ona doğru ilerledi. Julian ne söylendiğini anlayamadı ama Blaise'in ellerini adama uzatırkenki heyecanını görebiliyor, bir hoş geldin dansıyla etrafında dönerken attığı kahkahanın boğuk tınısını duyabiliyordu.

Julian'ın yaralı yüzünü bir kaş çatması kararttı. İçinde kabaran sıcak, ilkel duyguyu tanımakta güçlük çekmedi. Bu kıskançlıktı, saf ve basit. Bundan da öte, pişmanlıktı. Beklenmedik bir anda gizli bir hazine bulup da aniden elinden alınmasına benziyordu.

"Lordum?" Arabacısı arabadan inmiş ve şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Şimdi benim devralmamı ister misin?"

Julian kendini toparladı. "Evet, Grimes... ve lütfen atları bir süre yol boyunca yürüt. Bu insanlarla bazı işlerim var."

Arabacısının kendisine attığı şaşkın bakışa ve Will'in onaylamayan kaşlarına aldırmadı ve hazinesini geri almak niyetiyle acı içinde kutudan indi.

Bölüm 3



"Miklos, seni yeniden görmenin ne kadar harika olduğunu bilemezsin!" diye haykırdı Blaise onu döndürmeyi bıraktığında.

"Evet, benim küçük ateş hanımım, seni görmek de büyük bir zevk. Çok büyümüşsün, ne kadar oldu? Üç yıl mı?"

Çingene'nin müzikal sesi derin ve kahkahalıydı, aksanı vardı, Yabancı görünümüne rağmen, sesi herhangi bir çiftçininki kadar İngilizdi. Miklos Smith yakınlardaki Essex'te doğmuş ve Home Counties'in yollarında ve ara sokaklarında büyümüştü.

O da alt sınıflar gibi giyinmişti. daha renkliydi. Safran rengi friz gömleği, kırmızı yeleği, sarı boyun atkısı ve yeşil yün kasketi, bol çuha pantolon ve ağır ayakkabılardan oluşan sade kostümünü parlak bir şekilde süslüyordu. Hiç kimse Miklos'u

Ancak kaba mavi siyah saçları ve esmer teniyle bir Çingene'den başka bir şeye benzemiyordu. Blaise'e gülümserken dişleri yüzünde bembeyaz parlıyordu.

"Seni buraya getiren nedir?" Adamın siyah gözleri şaşkınlıkla kızın vücudunu taradı, yün pelerinini ve hizmetçi kıyafetlerini inceledi. "Ve o dalın içinde ne yapıyorsun? Sen artık bir *finerauni*'sin, bir leydisin."

"Oh, Miklos, korkunç bir sarmalın içindeyim. Agnes teyzemden kaçtım. Seninle kalmama izin verir misin? Sadece birkaç günlüğüne? En fazla iki hafta. Haklılığımı kanıtlamam ve onun mantıklı düşünmesini sağlamam bundan daha uzun sürmez."

Tereddüt ettiği belliydi ve Blaise'i bir anlığına endişelendirdi. Yetkililer hakkında endişelendiğini biliyordu. Yerel sulh yargıçları, Çingeneleri bir bölgeden sürmek için en zayıf kanıtları bile bahane olarak kullanırlardı. Eğer Miklos'un yanında bulunursa, Miklos'un kabilesini adam kaçırmakla suçlamakta gecikmeyeceklerdi.

Ama sonra Miklos kardeşçe bir şefkatle onun elini okşadı. "Senin için, *Palal*'ımın sevgili kızı, her şeyi yaparım," dedi cesurca.

"Oh, *teşekkür ederim*, Miklos." Blaise rahatlayarak gülümsedi, Miklos'un babasıyla olan dostluğunu unutmamış olmasına minnettardı. Yıllar önce, o doğmadan önce, Amerikalı babası İngiltere'ye gezmek ve Roman kültürünü incelemek için gelmişti. Drew Montgomery o yazın çoğunu Miklos'un kabilesiyle seyahat ederek geçirmiş, daha sonra Hertfordshire'daki kamplarının yakınında kışı geçirmiş ve burada Blaise'in İngiliz bir beyefendi olan annesiyle tanışıp ona aşık olmuştu.

iyi bir aile. Annemin akrabaları onun Amerikalı bir talip seçmesinden pek hoşlanmamışlardı ama bu bir aşk evliliği olduğu için boyun eğmişlerdi. Çift ertesi bahar evlenmişti ama Drew yeni gelinini Philadelphia'ya götürmesine rağmen, birkaç yılda bir Frances'in ailesini ziyaret etmek ve yeni kızlarını göstermek için İngiltere'ye dönüyorlardı. Drew her seferinde Miklos'un kampı nerede olursa olsun, dostlukları yıllar geçtikçe daha da derinleşmişti.

Blaise'in çocukken Miklos'un dizinde kahkahalarla çığlık atarken sallanmasına, tüm Çingenerin çocuklarına gösterdiği o sonsuz sevgiye, tüm klan tarafından tamamen şımartılmasına dair keyifli anıları vardı. Yine de daha acı verici anıları da vardı. On yaşındayken çok sevdiği babasının ölümünden sonra, annesiyle birlikte İngiltere'ye, Frances'in dul kız kardeşi Leydi Agnes'in yanına dönmüşlerdi. Blaise o kış öleceğini düşünmüştü. Babasını, evini ve annesini kaybetmişti. Ülke, hepsi bir anda. Ancak Miklos ve kabile annesi Panna, acısını daha katlanılabilir hale getirmişti.

Asıl mucize, Blaise'in öz annesinin, Leydi Agnes'in aklına gelebilecek tüm skandal ve felaket tahminlerine rağmen, o korkunç kış boyunca Çingene kampında evcilleşmesine izin vermiş olmasıydı; on yaşında bile olsa, genç bir kızın itibarı kırılğan bir varlıktı. Blaise ancak daha sonra annesinin neden böyle bir riske izin verdiğini anlamıştı. Blaise'in babasının anısıyla kurduğu o zayıf bağa ne kadar *ihtiyaç* duyduğunu biliyordu.

Blaise artık çocuk değildi ama etkisi hâlâ aynıydı. Çingenerle birlikteyken, babası her zaman onun yanındaydı, onu çevreliyordu. Kahkahaları, sevgisi ve yaşama sevinciyle. Hiç kimse Drew Montgomery kadar yaşama sevinci bulamamıştı. Miklos hiç değilse onun hatırı için onu kızı olarak kabul edecekti.

Blaise bunu düşünürken Miklos aniden gerildi, yüzündeki sırıtış kayboldu ve Blaise'in omzunun üzerinden ona baktı. "Peki yanında getirdiğin *süslü* kim?"

Çingenelerin centilmen anlamına gelenrye kelimesini hatırlayan Blaise dönüp baktı.

"Ah, merhamet," diye mırıldandı nefesinin altında. Lord Lynden altın saplı bastonunun yardımıyla çayır boyunca yavaşça onlara doğru yürüyordu. "Onu buraya ben getirmedim, Miklos. Beni o getirdi... Kendisine eşlik etmem için ısrar etti. Ben."

"Bizi göndermeye gelen bir *athomyok* değil mi?" Miklos endişeyle sordu.

"Hayır, onun bir yargıç olduğunu sanmıyorum. Ama neden hala burada olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Kim olduğumu bile bilmiyor. Aslında, beni evlat edinilmiş bir Çingene sanıyor."

Miklos ona meraklı bir bakış gönderdi. "Neden böyle düşünsün ki?"

"Çünkü ona öyle söyledim. Lütfen, beni ele vermeyin?" Lord Lynden'in gerçekte kim olduğunu öğrenmesini ve bir şekilde onu ifşa etmesini istemiyordu.

Agnes Teyze'sine nerede olduğunu söylemedi, ta ki itibarının tamamen ve güvenli bir şekilde tehlikeye girdiğinden emin olana kadar. "Bayan St. James yerine... *BlaiseSmith* gibi davranacağım."

"Evet," diye onayladı Miklos, "ama o gider gitmez çantayı boşaltmanı ve bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

Blaise başını salladı. Lord Lynden'la nasıl birlikte olduğunu açıklayacaktı ama bu gerçeğin kısaltılmış bir versiyonu olacaktı. Miklos'un bu süslü lordun kendisini metresi yapmayı teklif ettiğini öğrenmesine izin vermeyecekti. Miklos bir baba kadar korumacıydı ve ateşli Çingene öfkesiyle, küçük hakaretler yüzünden kan döktüğü biliniyordu. Ve aslında bu onun hatasıydı. Lord Lynden onun bir hanımefendi olduğunu bilseydi asla onu baştan çıkarmaya kalkışmazdı... Öyle değil mi?

Blaise, Lynden'in aralarındaki son mesafeyi de kapatmasını dikkatle izledi. Belirgin topallamasına rağmen hareketleri zarif, duruşu zarif ve komuta ediciydi.

"Lordum, beni şaşırttınız," dedi adam karşısında durduğunda. "Şimdiye kadar yolunuza devam edeceğinizi sanıyordum."

"Sağ salim olduğunuzdan emin olmak istedim."

"Gerçekten gerek yoktu-"

"Biliyorum." Çekici bir şekilde gülümsedi ve saygısından şapkasını çıkarmış olan Çingene'ye baktı. "Beni tanıştırmak niyetinde misin?"

"Şey..." Çok az seçeneği olan Blaise razı oldu. "Lordum, size iyi dostum Bay Miklos Smith'i takdim edebilir miyim? Miklos, bu Vikont Lynden."

Onu şaşırtan Lord Hazretleri, mavi gözlerini Çingene'ye çevirmeden önce herhangi bir beyefendiye yaptığı gibi Çingene'yi kibarca selamladı. "Arkadaş mı?" Lynden'in sesindeki tonlama anlamla gölgelenmişti. "Senin değil. nişanlandın mı?"

"Hayır," dedi Blaise, hazırlıksız yakalanmıştı. "Miklos Smith klanının şefidir."

"Ah, nişanlının *babası*."

Blaise üzüntüsünden yüzünün kızardığını hissetti. Lynden'a yalan söylemiş ve şefin en büyük oğluyla evlenmeyi planladığını söylemişti. Artık yüzsüzlük etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. "Evet," diye mırıldandı. "Nişanlının babası."

Miklos, her ne kadar bu konuşmadan şaşkınlık duymuş olsa da, kılını bile kıpırdatmadı. "Onun yardımına koştuğunuz için size minnettarım, sayın yargıç. Bayan... Bayan Blaise benim kızım gibidir."

"Gerçekten mi?" Lynden'in okşayıcı mavi bakışları onu kısa bir süre süzdü. "Bu kadar güzel bir kızı nasıl korumak istediğinizi anlayabiliyorum."

"Evet."

Blaise, Miklos'un ses tonundaki hayranlıktan, yabancının davranışlarından ve kibar, nazik hitabından etkilendiğini anladı. Büyük olasılıkla Çingene, bir sulh yargıcının önüne çıkarıldığı zamanlar dışında, soylu bir lorda bu kadar yakın olmamıştı.

Ancak Blaise hiç etkilenmemişti. Diplomat üvey babasıyla seyahat eden Blaise çok sayıda İngiliz aristokrat tanımıştı ve hiçbir İngilizlerin, özellikle de mavi kanlı İngilizlerin çok soğuk balıklar olduğuna dair inancını değiştirmemişti.

Ortaya garip bir sessizlik çıktı. Miklos arkasına, kabilesinin çoğunun temkinli bir sessizlik içinde beklediği yere baktı ve sonunda Vikont'a, "Size bir damla bira ikram edebilir miyim lordum?" dedi.

O büyüleyici gülümseme yine parladı. "Son derece minnettar olurum. Oturmama izin verirsiniz daha da büyük bir nezaket göstermiş olursunuz. Bacağım çok ağrıyor... bir savaş yarası, anlarsınız ya."

Miklos aceleyle klanına bir dizi emir yağdırırken, Blaise şüpheyle Lynden'a baktı. Büyük bir acı çekiyor gibi görünmüyordu, en azından handa çektiği kadar şiddetli değildi. Görünüşe bakılırsa, sakatlığını sempati toplamak ve her ne olursa olsun kendi amaçlarına ulaşmak için kullanmaktan çekinmiyordu.

"Kendi arabanızdaki bir koltuğu açık bir alandan daha rahat bulmaz mıydınız?"
Blaise tatlı ama sert bir sesle sordu.

Lynden yavaş bir adam değildi. "Belki de. Ama o zaman" -o büyüleyici sırtışını ona doğru eğdi- "ilişkimiz hakkındaki fikrini değiştirmen için seni ikna etme fırsatını kaybederim."

Blaise ona boş boş baktı, hayatında nadiren bir cevap düşünebildiği anlardan biriydi. Onun metresi olmayı gerçekten kabul edebileceği gibi saçma bir düşünceden vazgeçmesini diledi. Lord Lynden gibi bir adamın ilgisini çekebileceğini düşünmek bir an için heyecan vericiydi
-Hangi kadınsı kalbin gururu okşanmaz ki? Ama ısrarı tam bir baş belası haline gelebilirdi.

Yine de Miklos geri döndüğünde cevap verme zorunluluğundan kurtulmuştu. Belli ki, soylu konuklarına nasıl bir konukseverlik göstereceklerine karar vermişlerdi.
Çingeneler bununla ünlüydü. Bir fiçı bira kırılmış, yere bir yorgan serilmiş ve kabilenin erkekleri lordlarını karşılamak için öne çağrılmıştı.

Lord Lynden, yorgana sarılacağını fark etmiş gibi ağzını alaycı bir şekilde büktü ve Blaise'i düşündü. "Bana katılacağına inanıyorum."

"Oh, hayır, lordum, yapamam." Başını iki yana salladı. "Kadınlar erkeklerin işinde hoş karşılanmaz. Çingene tarzı bu değildir."

"Beni terk etmek mi istiyorsun?" Kaşları havaya kalktı. "Hem de bugün seni handa o kadar cesurca kurtardıktan sonra? Ne minnettarlık."

Blaise bir adım geri çekilerek sırtmasını bastırdı; lord hazretlerinin planlarının suya düştüğünü görmesi pek ender rastlanan bir durumdu. "Sizin gibi kaynaklara sahip bir beyefendinin kurtarılmaya ihtiyacı yoktur, Lordum. Ailemin geri kalanını da selamlamalıyım. Size iyi günler dilerim... ve Tanrı yardımcınız olsun."

Blaise arsız bir kıkırdama ve aynı derecede cesur bir reveransla arkasını dönüp kaçmaya başladı. Büyük olasılıkla arkadaşlıktan sıkılacak ve gidecekti. Onu bir daha göremeyeceği için neredeyse pişman olacaktı.

Uzaklaşırken adamın mavi gözlerinin kendisini takip ettiğini hissedebiliyordu ama kısa bir süre sonra, hepsi birden gülmeye, onu sorgulamaya ve ellerini çekiştirmeye başlayan Çingene kadınlar ve pejmürde, yarı giyinik çocuklardan oluşan kalabalık tarafından yutuldu.

Miklos'un karısı Isadore neyse ki sorumluluğu üstlendi ve bir düzen sağladı. Blaise'i kampın diğer ucuna götürdüler. Eski tanıdıklarını yenileyerek ve üç yıl boyunca neredeyse tanınmayacak kadar büyüyen çocuklar hakkında bilgi edinerek keyifli bir saat geçirdi. Son ziyaretinden bu yana yıllar geçmişti. Ancak en çok görmeyi arzuladığı kişi Panna'ydı... Kabile annesi Panna ve dünyada onun dışında tek kişi Miklos, Blaise'in tam bağlılığına ve saygısına sahipti. Yine de Blaise, Panna'nın en kötü kargaşa sona erene kadar zamanını bekleyeceğini biliyordu.

Olay tam da tahmin ettiği gibi, yaklaşık on dakika sonra gerçekleşti. Kapıdan Blaise'in etrafında oturan izleyiciler, gri saçlı yaşlı bir kadın tarafından topallayarak getirildi,

Deri tenliydi ve neredeyse dişsizdi ama keskin siyah gözleri çok az şey kaçıırıyordu. Panna bir Çingene'den çok bir cadiya benziyordu ve bir cadı gibi de kıkırdıyordu.

Blaise ayağa fırlayıp sevinçli bir çığlık atarak kendini yaşlı kadının kemikli kollarına bırakırken, kadın gürültülü bir kahkaha attı.

Panna'nın kucaklaması şaşırtıcı derecede güçlüydü ve Blaise dışarı çıktığında biraz nefessiz kalmıştı.

"Yaşlanıyorsun diye endişeleniyordum anne," dedi şakacı bir resmiyetle, "ama hâlâ bir öküzün gücüne sahipsin."

"Ve hala bir saksaganın yanağına sahipsin, çocuğum."

Blaise'in yüzü buruştu. "Gelecek ay on dokuz yaşıma gireceğim, Panna. Artık çocuk değilim."

"Evet, öyle değilsin. İyi bir hanımefendi olmuşsun."

"Ne yazık ki, korkarım ben de öyle değilim. Sir Edmund umutsuz bir hoyrat olduğumu düşünüyor, Agnes Teyze de rezil olduğumu söylüyor ve eminim ikisi de haklıdır."

Panna'nın çizgili yüzü aniden ağırlaştı. "Bize geleceğini biliyordum."

Blaise'in bu açıklamayı sorgulamasına gerek yoktu. Panna Kehanet'e sahip olduğunu iddia ediyordu ve çoğu zaman tahminleri esrarengiz bir şekilde doğru çıkıyordu. Ama onun En büyük yeteneği olaylardan ziyade insanlar hakkındaki bilgisinde yatıyordu. Panna, sahibinin bile bilmediği kalp sırlarını ortaya çıkarabilirdi.

Blaise'in yüzüne bakarken bunu şimdi yaptı. "Mutsuzdun."

"Sefil desek daha doğru olur. Oh, Panna, beni evlendirmek istiyorlar," diye yakındı Blaise.

"Benimle çadırıma gel ve bana her şeyi anlatabilirsin."

Panna'nın kampın kenarındaki çadırı, yıpranmış kahverengi branda şeritleri ve yeşil dallardan yapılmış, acele hasır ve Zemin olarak halılar ve oturmak için dağınık birkaç minder. Blaise'i içeri götürdü, misafirin pelerini katladı, ona bir fincan ılık çay verdi ve Blaise kederli hikâyesini anlatırken onu bilgece ve sessizce dinledi.

Blaise, bunu yargılamadan anlayacak birine anlatabilmenin harika bir şey olduğunu düşündü.

"...ve Agnes Teyze'nin Dover'dan gelirken yol boyunca konuştuğu tek şey," diye bitirdi, "ailem için ne kadar utanç verici olduğum ve ne kadar bayağı olduğumdu."

ve Squire Featherstonehaugh'un beni ne kadar takdire şayan bir koca yapacağını ve karısının hiçbir skandalına katlanmayacağını
-" Blaise'in nefesi kesildi. "Buna daha fazla dayanamadım."

"Teyzenin seni evlenmeye zorlayacak gücü var mı?" Panna düşünceli bir şekilde sordu.

"Şey, hayır, pek sayılmaz. Ama cüzdan ipleri Sör Edmund'un elinde. Reşit olana kadar annemin bana bıraktığı paya dokunamayacağım ve buna iki yıldan fazla var. O zamana kadar Agnes Teyze'yle yaşamak zorunda kalacağım -diğer akrabalarımın hiçbirini beni istemez- ve *bunun* nasıl bir şey olacağını biliyorum. Bir an bile huzur bulamam. Ben delirene ya da pes edene kadar dırdır edip duracaktı. *Bir şeyler yapmalıydım* Panna. Seni geçtiğimde Bu sabah yola çıkarken, bu bir tesadüf gibiydi."

"Evet, kader böyleymiş," diye açıkladı yaşlı kadın.

"Beni kabul edeceğinden tam olarak emin değildim."

Panna kıkırdadı. "Sizin de bildiğiniz gibi burada her zaman hoş karşılanırsınız, Bayan Minx. Geçen onca yıl boyunca bizim için yaptıklarınızı unutmamız mümkün değil."

Blaise başını salladı ve altı yıl önce, on üç yaşındayken yaşadığı olayı hatırladı. Agnes Teyze'nin soylu ahablarından birinin elmas bir Miklos'un kabilesi civarda kamp kurarken kolye kaybolur. Miklos ve yarım düzine Rom daha bu olaydan dolayı tutuklanmıştı.

Blaise ortaya çıkıp suçunu itiraf etmeseydi muhtemelen asılacak ve tüm kabile nakledilecekti.

"Yaptığım şey o kadar da özel değildi," diye mırıldandı.

"Hah! *Nogorgio* bir Rom için parmağını bile kıpırdatmazdı. Ama sen tehlikeyi kendi üzerine aldın ve sen daha bir çocuksun!"

"Miklos masumdu. Yapmadığı bir şey yüzünden ölmesine izin veremezdim." Miklos'u *tanırdı*. Kümesten bir ya da iki tavuk çalmaktan ya da bir çiftçinin bahçesinden düşen elmaları yasadışı yollardan toplamaktan çekinmezdi ama elmas bir kolye gibi değerli bir şeyi alıp oldukça kârlı at ticaretini ve kabilesinin refahını riske atacak kadar aptal değildi. Onun Yine de masumiyet bu durumda bir fark yaratmazdı; İngiltere'de, medeni dünyanın çoğu yerinde olduğu gibi, bir Çingene sadece Çingene olduğu için suçlu kabul edilirdi.

Asılsız suçlamaları öğrendiğinde Blaise araya girmiş ve suçu üstlenmişti; daha azını yapamazdı. Odasında ekmek ve suyla iki hafta kilitli kalmak, onu kurtarmak için ödenecek çok büyük bir bedel değildi. Babasının arkadaşlarından birinin, onu rahatlatan ve ona neşe veren bir adamın hayatı.

Aslında bu iki hafta ona hırsızlık için değil, yalan söylediği için verilmiş bir cezaydı. Dul kadın kayıp kolyesini mucizevi bir şekilde "keşfettiğinde" Blaise suçlamalardan aklanmıştı ama Agnes Hala yeğeninin onurunu feda ettiğini fark edince ikinci bir öfkeye kapılmış ve

o "iğrenç dinsizleri" korumak için. Blaise hiç pişmanlık duymamıştı; babam onun yaptıklarını anlar ve onaylardı.

Annem elbette hayal kırıklığına uğramıştı ama Agnes Teyze gibi azarlamamıştı. Kimse Agnes Teyze gibi azarlayamazdı. İki kız kardeş neredeyse birbirinden çok farklıydı. Annesi zarif, çekici, yumuşak dilli -bir hanımefendide olması gereken her şey- iken kız kardeşi tam bir cadalozdu. Çoğu insan gibi, annem de çoğu zaman Leydi Agnes'e karşı koyacak kadar omurgalı değildi. Yine de Blaise annesini sevmiş, ona saygı duymuş ve öldükten sonra da onu çok özlemişti. Neredeyse babasını özlediği kadar.

Panna şimdi, "Bize, ailene gelmen doğrudur," dedi. "Her şey yoluna girecek, göreceksin. İhtiyacın olduğu sürece kalabilirsin elbette ve burada, çadırımda benimle birlikte uyuyacaksın."

"Teşekkür ederim, Panna."

"Isadore da sana giyecek güzel kıyafetler bulacak."

"Güzel" derken renkli demek istediğini biliyordu Blaise. Bir Çingene neşeli renkleri severdi.

"Ama yarın her zamanki gibi ev işlerine yardım edeceksin. Süslü bir hanımefendi olabilirsin ama burada bir *Romanyalı* olacaksın ve geçimini sağlayacaksın."

Blaise tamamen tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. Bu insanlar arasında eşit kabul edilmekten daha büyük bir onur düşünemiyordu.

"Şimdi git bakalım," diye ekledi Panna kışkırtıcı bir hareketle. "Git dans et ve o solgun yanaklarına biraz çiçek aç."

Aniden kovulmasına gülen Blaise, kendisine söyleneni yaptı ve Miklos'un karısını aramak ve akşam yemeğine yardım etmeyi teklif etmek niyetiyle çadırdan ayrıldı. Kampı geçip Miklos'un çadırına doğru ilerlerken özgürlüğünün tadını çıkararak sevinç çığlıkları attı. Bu sabahki umutsuzluğundan sonra, talihinin aniden tersine döndüğüne inanmakta güçlük çekiyordu.

Çok sayıda Çingene çocuk yemek pişirmek için odun toplamak üzere ormana gönderilmiş, kadınlar ise yemek yapmaya başlamıştı. Akşam yemeği için hazırlıklar. Ancak ne Miklos'tan ne de karısı Isadore'dan hiçbir iz yoktu.

Bakışlarını onu en son gördüğü çayırın kenarına çeviren Blaise, Rom kalabalığının ortadan kaybolduğunu ve yorganın tek sahibinin sarı saçlı bir adam olduğunu görünce şaşırdı.

Lord Lynden, hatırladığı bir farkındalık sarsıntısıyla fark etti. Sırt üstü yatmış, bir elini başının arkasına koymuş, sağ bacağını dikkatle uzatmıştı.

Blaise kendi kendine, onu neredeyse iradesi dışında onun yanına çekenin sadece merak ve endişe olduğunu söylüyordu ama yine de çekiciliğinin kabul ettiğinden daha temel ve daha az fedakârca olduğunu biliyordu. Kendisini bir kenara atmıştı.

dış giysileri ve frakı. Yeleği ve gömlek kollarıyla m kemm l bir erkek figürüne benziyordu... güçlü atletik omuzlar, dar erkeksi kalçalar, bir atlının uzun kaslı bacakları.

Yaklaştı a adımları yavaşladı. Adam o kadar hareketsiz ve sessiz yatıyordu ki uyuyor olabileceğini düşündü. Gözleri kapalıydı ve yüzünün sade güzelliğini gölgeleyen keskin acı çizgileri biraz gevşemişti. Tam o sırada, kısa bir anlığına, gökyüzündeki bulutlar dağıldı ve öğleden sonra güneşinin bir ışını kıvrık, soluk altın rengi saçlarından süzülerek ona neredeyse cennet gibi bir hava verdi.

Blaise nefesini tutmaktan kendini alamadı. O bir melek değildi, diye kendi kendine hatırlattı, handa ona verdiği çok dünyevi öpücükleri hatırlayarak. Belki düşmüş biriydi... ama namuslu bir genç hanımın bulaşacağı biri değildi, hele ki namusuna önem veriyorsa. Yine de sanki gizli bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, Blaise yavaşça onun yanına diz çöktü ve daha yakına eğildi, eli sanki perişan yanağına dokunmak için kendiliğinden uzandı.

Yine de onun gölgesini hissetmiş ya da varlığını sezmiş olmalıydı; Blaise amacına ulaşamadan gözleri aniden açıldı. Elini hızla geri çeken Blaise topuklarının üzerine çöktü ve kendini yasak bir arzuyu gerçekleştirirken yakalanmış bir  ocuk gibi saçma bir şekilde hissederek kızardı.

Gözlerini kırpıştırdı -uykulu bir şekilde, diye düşündü- ve bakışlarını güneş ışığından korudu, mavi gözleri birden uyandı ve dikkatle onun yüzüne sabitlendi.

"Hasta mısınız?" diye sordu, dikkati için yeterli bir mazeret bulmuş olmanın rahatlığıyla.

Lynden kibarca doğruldu ve dalgın bir elini saçlarında gezdirerek dikkat çekici bir şekilde dağıttı. "Hayır, sadece yorgunum. Geceleri pek iyi uyuyamıyorum."

Bunun dürüst bir cevap olduğuna karar verdi, sempati kazanma çabası değildi. Yine de onun sadeliği kalbine dokunmuştu. "Yaranız sizi rahatsız mı ediyor?"

"Kısmen." Lynden'in sesi aniden sertleşti, kaşları çatıldı, sanki son derece tatsız bir şey hatırlamış gibiydi. Ama sonra Blaise'e ölçülü bir bakış atarken birden rahatlamış gibiydi. "Beni terk ettiğin için sana kızgın olmalıyım, tatlım."

"Sizi terk etmek mi, lordum? Böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Eşliğinize ihtiyacım olmadığı konusunda sizi uyarmıştım."

"Craven."

Yumuşak suçlama, hem meydan okuma hem de sinir bozucu bir duygusallık içeren alaycı bir tonda mırıldanıyordu. Blaise içinin ürpermesine engel olamadı.

ya da bir karşılık vermeyi düşündü. Onu Çingene kabilesiyle birlikte kendi haline bırakmakla korkaklık etmişti. Ona, üzerinde uyguladığı cazibesini kullanması için daha fazla fırsat vermek istememişti.

"Artık gitmeniz gerekmiyor mu? Atlarınızı ayakta tutmak istemezsiniz."

"Beni uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Belli ki pek başarılı olamamışsınız. İpucu almaya pek meyilli görünmüyorsunuz lordum."

Güldü, boğuk ve dostça bir sesle, kadının ağzında duyarlı bir gülümsemeye neden oldu. "Beni bu konuda oldukça inatçı bulacaksın. Ve korkarım benden yakın zamanda kurtulamayacaksın, tatlım. Arkadaşın Miklos'un akşam yemeği davetini kabul ettim."

"Akşam yemeği mi?" Ona boş gözlerle bakarken gülümsemesi soldu.

"Herhalde akşam yemeği, yemek, akşam yemeği terimlerini biliyorsunuzdur?" Kız sözsüz kalınca, tembelce arkasına yaslandı ve ağırlığını dirseklerine verdi. "Atlarıma çoktan baktım, ilginiz için teşekkür ederim. Onları hizmetkârlarımla birlikte geceyi geçirmeleri için en yakın köye gönderdim. Gördüğün gibi tatlım, akşamım -ve eğer ilgini çekebilirim gecem de- tamamen özgür. Ben tamamen seninim."

Blaise onun imalı sözlerini görmezden gelmeye çalışarak bakışlarını Lynden'in ötesine, uzaktaki yola çevirdi ve şimdi neden onun arabasından hiçbir iz görmediğini anlıyordu. Bunu reddetmişti. Yine de daha az mantıklı olan şeydi

Miklos bu soylu lordu akşam yemeğine davet ediyordu. Miklos'un, *çavdar çavdarının* peşine düşmeye niyetli yerel bir sulh yargıcı olmadığını öğrenince rahatladığını biliyordu.

onları bölgeden çıkardı. Ama kampın misafirperverliğini bu yabancıya bu kadar kolay sunmak, bu kadar kısa sürede tüm ihtiyatı kaybetmek...

"Akşam yemeğine davet edilmeyi nasıl başardın?" diye yüksek sesle merak etti.

"Bu çok mu sıra dışı?"

"*Agorgio* için, evet. Normalde bir Çingene, dostluğunu pekiştirmek dışında *Agorgio*'yu yemeğini paylaşmaya davet etmez."

"Bay Smith'in meşhur cazibem ve hitabım karşısında gözlerinin kamaştığına şüphe yok."

Lynden'in silahsızlandırıcı tonu hafif ve alaycıydı ama Blaise onun sözlerinde gerçeklik payı olduğundan şüpheleniyordu. Miklos'u gardını bu kadar kolay indirmeye ikna edebildiğine göre, güçlü cazibesini ölümcül bir etki yaratmak için kullanmış olmalıydı.

"Onun gözünü boyadığınıza hiç şüphe yok, demek istiyorsunuz," diye karşılık verdi. "Ama bundan daha fazlası olmalı. Miklos kolay kolay kandırılmaz."

Lynden yüzünü buruşturmuş gibi yaptı. "Beni yaralıyorsun, tatlım. Ama bu olayda, tam isabet. Sanırım onun atlarına olan ilgim işe yaradı. Ben hâlâ Ahırlarımı kurma sürecindeydim ve bir at tüccarı olarak Bay Smith mallarını sergileme fırsatını kaçıramazdı. Ancak ben yorgunluğumu öne sürerek işimizi yarın yapıp yapamayacağımızı sordum."

Bu açıklama daha mantıklıydı; Lord Lynden, Miklos'a satış cazibesiyle rüşvet vermişti. Yine de Blaise, Miklos'un davetini sadece dehşetle ve dürüst olmak gerekirse, kontrol edemediği bir heyecanla izleyebildi. Lynden'in kamptaki varlığı hayatını daha da zorlaştıracaktı ama yine de bu zarif, yaralı asilzadeyle zekâlarını yarıştırmaya düşüncesi nabzının daha hızlı atmasına neden oluyordu. Onun kalmasını *istiyordu*. Üstelik sadece bir geceliğine. Elbette onun ısrarlı ilgisinden bir geceliğine kaçmayı başarabilirdi.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi sonunda, adamın yüzüne bakarak.

Gülümsemesi tembel ve erkeksiydi... Kendinden son derece emindi. "İkna gücümle şansımı deneyeceğim."

Yüz ifadesindeki, gözlerinin titrek derinliklerindeki nazik vaat, onu uzun bir süre boyunca büyüledi. Güneşin ısıttığı olgunlaşmış ot kokusunun etraflarını sarmak için yükseldiğinin, arkasındaki Çingene kampındaki hareketliliğin uzaktan gelen sessiz sesinin farkındaydı. Lynden'in bakışları dudaklarına kaydı ve Blaise çok garip bir his hissetti, sanki bakışlarıyla onu öpmüş, dokunmadan ağzını okşamıştı. Bocalayarak yutkundu.

Büyüyü bozmak için sonunda bakışlarını kaçırdı ve etrafına bakındı. "Miklos nerede?" diye mırıldandı, konuyu değiştirmeye niyetliydi.

"Sanırım Bruno ile tavşan avına çıkmıştık."

"Bruno?"

"Biraz önce havlayıp duran dört ayaklı siyah canavar. Sanırım bir Lurcher. Bruno'yu tanımıyor musunuz?"

Blaise onun cehaletini mazur göstermeyi umarak, "Bir süredir uzaktaydım," dedi. "Kamptaki herkesi tanımıyorum."

"Bruno'nun iyi bir kaçak avcı olduğunu tahmin ediyorum."

Blaise temkinli bir şekilde sertleşti. "Yakalamayı bir köpek yaparsa yasalar bunu kaçak avlanma olarak görmez."

"Biliyorum, tatlım. Telaşlanmayın. Onlara söylediğim gibi, Çingenelerinizin benden korkacak bir şeyi yok. Tencere için birkaç tavşanı onlara çok görmüyorum. Özellikle de ödülünden pay almayı planladığım için."

Lynden'in kolay cevabı onun savunmacı tavrını aşırı bir tepki gibi gösterdi ve Blaise kendini rahatlattı. Ancak bir sonraki sıradan sözleri ona pek de rahatlatıcı gelmedi.

"Bu arada Miklos beni en büyük oğluyla tanıştırdı."

"Evet?"

"İyi bir delikanlı, Tommy." Lynden yanına uzanıp bir bıçak kopardı. Çimeni dudaklarına götürdü ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Sence kaç yaşında? On üç mü? On dört mü?"

Blaise konuşmanın nereye varacağını anladığında yüzünün yeniden kızardığını hissetti.

"Nişanlınız - onu *hatırlıyorsunuz*, değil mi?"

Yalanı yüzsüzce söylemeyi planlamıştı ama mizah duygusu ağır bastı ve gülerek çabasını boşa çıkardı. "Evet, elbette hatırlıyorum onu."

"Müstakbel kocanız olmak için oldukça genç değil mi?"

"Tom yaşına göre genç görünüyor. Çingeneler de zaten genç evlenirler."

"Yine de görünüşe göre şimdiye kadar evlilikten kaçmayı başarmışsınız."

"Sana söyledim, ben evlatlığım."

"Demek öyle." Ona meraklı bir bakış fırlattı. "Anlattıklarının ne kadarına inanmam gerektiğini merak ediyorum."

Blaise başını muzipçe salladı. "Hepsi ya da hiçbiri, lordum, benim için pek önemli değil." Ki bu doğrudu. Önemli olan tek şey onun kimliğini öğrenmemesiydi. Ve hikâyesinden sapmadığı sürece güvende olacaktı. Miklos'un kabilesi tarafından ifşa edilmekten korkmasına gerek olmadığını biliyordu. Çingeneler, çocukça oyun sevgileriyle, *Çavdar* Giorgio'ya bir oyun oynamaya ve Bayan St. yerine Smith soyundan biriymiş gibi davranmasına yardım etmeye fazlasıyla istekli olacaktı. James. Yine de onun yanında kalmaya devam ederek kaderi ve Lord Lynden'i kışkırtmak pek akıllıca değildi.

"Akşam yemeğine yardım etmek istiyorsam gitsem iyi olacak." Ayağa kalktı ve çimen lekeli eteğinin tozunu aldı.

Lynden doğrulup oturdu. "Kalkamadığım için beni affedin. Bacağım..."

"Elbette, anlıyorum." Kendi bacakları da o kadar uzun süre diz çöktüğü için biraz uyuşmuştu. "Lütfen, benim yüzümden kendinizi sıkıntıya sokmanızı istemiyorum. Ve buna inanabilirsiniz, Lordum," diye ekledi Blaise gülümseyerek.

Julian, kız kampa doğru yürürken bakışlarıyla onu takip etti, gözlerini ayıramıyordu. Sıkı başörtüsünün altından, görkemli abanoz saç bulutu neredeyse ince, sallanan kalçalarına kadar düşüyordu... ama orada aklı isyan etti. Giydiği sıkıcı, kötü dikilmiş elbise, ona açık bir hakaretti.

zarafeti ve kadınsılığı. Gözlerini kısıtı, zihninde onu iğrenç giysilerden sıyrıp yeniden giydirdi... onu soydu. Bakışlarına açık, güzel vücudunu örten saydam bir gecelik... boğazında, bembeyaz tenine karşı kan kırmızısı yakutlar... dolgun ve pembe uçlu, dokunması için yalvaran göğüsler... dünyevi bir cennete açılan kapıyı saklayan kuzguni bir kuş tüyü üçgeni.

Bu görüntü onun belini rahatsız edici bir şekilde uyandırmaya yetmişti. Julian çenesini tutarak yorganın üzerine uzandı ve bacaklarını dikkatle uzatarak nadir görülen öğleden sonra güneşinin son ışıklarını karşıladı. Vücudunu ısıtıyor ve ağrıyan uyluk kaslarını rahatlatıyordu ama aşırı ısınmış kanını soğutmak ya da erotik düşüncelerini bastırıyordu. O büyüleyici fahişeyi istiyordu. Ve ona sahip olacaktı. Onu elde etmek için -kaçırmak ya da tecavüz etmek dışında- elinden gelen her şeyi yapmaya niyetliydi.

Rakibini zorlu biri olarak görmüyordu. İyi bilenmiş erkeksi içgüdülerine güvenen Julian, onu kıskanmak için çok az nedeni olduğunu hissetti. Miklos. Çingene reisi yakışıklı, esmer bir şeytandı kuşkusuz, ama Blaise'in iki katından daha yaşlıydı ve üstelik evli ve kalabalık bir ailesi olan bir adamdı. Üstelik Miklos, Blaise'e küçük bir kız kardeş gibi davranıyordu. Tommy de bir tehdit değildi. Delikanlının nişanlısı olduğunu iddia etmişti, ama bunu söylerken parlak gözleri gizli bir neşeyle dolup taşmış, arsız kahkahaları Julian'a aksini kanıtlaması için meydan okumuştı.

Yine de meydan okumayı kabul etmeye gerek görmedi. Çingenelerle olan ilişkisi ne olursa olsun -ki bu konuda kudurmuşçasına meraklıydı, bunda şüphe yoktu- kararlılığında pek bir değişiklik yaratmamıştı. Henüz kullanmadığı takip yöntemleri, henüz başvurmadığı baştan çıkarma güçleri vardı.

Majestelerinin Süvarileri'nden Altıncı Vikont Lynden Julian Morrow bir gedik açmaya karar verdiğinde, menekşe gözlü cadalozu savunmasının ne kadar yetersiz olduğunu kısa sürede anlayacaktı.

Bölüm 4



Bir Çingene kamp ateşinin çıtırdayan alevleri... keskin kokusu
Kaynayan yahninin kokusuna karışan odun dumanı... ev sahipleri akşam yemeği için toplanırken erkek kahkahalarının neşeli sesi.

Julian kendini Çingenelerin dokunduğu büyüye kaptırmıştı ama yine de keskin bir hayal kırıklığı duygusunun farkındaydı. Çingene kadınlar yemeklerini erkeklerden ayrı yerlerde ve ancak bulaşıklar yıkandıktan ve küçük çocuklar çadırlarında yatağa girdikten sonra onlara katılırlardı. Büyüleyici hatununu görebilmesi için önünde bir süre daha vardı.

Karısı Isadore, lorda tahta bir kâse ve kaşık sunarken Miklos, "Bu basit bir yemek lordum," diye özür diledi.

Beklemeye razı olan Julian kolayca gülümsedi ve kendini kabul ettirmeye çalıştı. "Basit yemeklere alışkınım," diye yalan söyledi. "Ben

bir asker, görüyorsunuz." Süvari subayları için tayınların genellikle özenle hazırlanmış ziyafetler olduğunu eklemeyi. Kasesindeki yemeğin tadına baktı ve takdirle gözlerini kapadı. "Mükemmel," dedi dürüstçe. Köpek Bruno tencere için yarım düzine tavşan avlamıştı ve yabani soğan ve patatesle yapılan yahni ağız sulandıran bir lezzete sahipti.

Yemek ilerledikçe sohbet genelleşti. Julian dikkatliymiş gibi davranıyor ve sabırsızlığını disipline etmeye çalışıyordu ama düşünceleri, parlayan menekşe gözleri ve pırıl pırıl parlayan gece yarısı saçlarıyla gülen bir büyücüye odaklanmıştı.

Akşam çökerken, kadınlar kamp ateşinin etrafındaki gruba katılmaya başladı. Ancak Julian'ın beklentisi en üst seviyeye çıktığında, Blaise nihayet ortaya çıktı.

Kalabalığın arasından kısa bir süreliğine göz göze geldi, uzun kirpikli bakışları sanki iradesi dışında çekilmiş gibi onu arıyordu.

O anda onu vurdu -arzu karnında bir açlık gibi, kemirici, bükücü bir açlık, onu yarasının şimdiye kadar yaptığı kadar şiddetli bir şekilde ağrıttı. Bir düzine kalp atışı boyunca bu güç nefesini kesti.

Bir Çingene kıyafeti giymişti: Ona göre fazla yüksek ve mütevazı olan kolları ve ipli yakası boyunca cömertçe işlenmiş parlak sarı bir bluz; ince belini saran mavi kadife bir korse; zarif omuzlarını gecenin soğuk havasından koruyan şişe yeşili bir şal; ayak bileklerinin etrafında dönen canlı kırmızı bir etek; yüksek, sıkı göğüslerinin arasında asılı duran kırmızı ve siyah boncuklu bir kolye; ve başını her çevirdiğinde yanaklarını okşayan altın küpeler. Uzun jet saçları karmaşık bir şekilde örülmüş ve Çingene modasına göre hayali ilmekler ve düğümlerle süslenmişti, ancak Julian saçlarının bağlanmamış halini görmeyi tercih ederdi.

Ama onu böylesine güçlü bir şekilde etkileyen şey, giysileri ya da saç şekli değil, kadının kendisiydi. Kremsi teni ateş ışığında parlıyor, parlak gözleri ametistlerin derin parlaklığını alıyordu. Karanlığın çöküşüyle birlikte gecenin boğucu, şehvetli bir yaratığına dönüşmüştü.

Julian tahrik olarak aniden sertleştiğini hissetti ve baştan çıkarıcı Çingene'sini kollarının arasına alıp onu buradan, kalabalıktan, ışıktan ve gürültüden uzağa, gecenin karanlığına götürmek için duyduğu vahşi, ilkel dürtüyü bastırmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Onunla baş başa, giysilerini yavaşça tek tek çıkarabileceği ve altındaki tatlı, narin vücudu keşfedebileceği, dalgalanan abanoz saçlarına sarılabileceği, kendilerini birbirlerine verebilecekleri ve vermekten rahatlayabilecekleri bir yerde.

Elbette bu imkânsızdı. Etrafları neşeli ama
Ne kadar efendi olursa olsun, yabancı bir İngiliz'in aralarından birini alıp
götürmesine kesinlikle itiraz edecek olan koruyucu kalabalık.

Blaise'in yanına gelmesini, sadece yanına oturmasını ve yakınlığını
paylaşmasına izin vermesini umuyordu ama Blaise ondan kaçmaya niyetli
görünüyordu. Ondan epeyce uzakta, kamp ateşinin yarısında bir yere oturdu,
dizlerini yukarı çekti ve diğer kadınların yaptığı gibi eteklerini ağırbaşlı bir
şekilde düzenledi.

"Şimdi," dedi Miklos aristokrat konuğunun yararına, "hikâyeler anlatacağız.
Bahse girerim böylesini hiç duymamışsınızdır, lordum."

Julian bakışlarını Blaise'den ayırdı ve yaşlı Romlardan biri öne çıkarken
kıbarca gülümsedi.

Hikâye anlatımı oldukça eğlenceliydi; inanılmaz kahramanlıklarla süslenmiş,
geniş jestlerle noktalanmış ve basit ahlaki değerlerle altı çizilmiş hayali
derring- do hikâyeleri. Julian dikkatini konuşmacılardan ve genç kadından uzak
tutmak için çaba harcadı.
kamp ateşinin karşısında. Yine de onun dumanlı görüntülerini aklından
çıkaramıyordu, kanını ısıtan ve vücudundaki kasları beklenti ve gerginlikle
geren fanteziler.

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz lordum?" Miklos sözlerini bitirirken sordu.

"Büyüleyici," diye yanıtladı Julian tereddüt etmeden, gözleri Blaise'in
üzerindeydi.

Miklos belli ki hikâyeler hakkında onun fikrini almak istemişti, ama cevap tatmin edici olmalıydı, çünkü Çingene reisinin yüzü gülüyordu. "Bahse girerim senin de dinlemeye değer bir iki masalın vardır," diye dürtükledi Miklos.

"Seninkiyle kıyaslanabilecek bir şey değil."

"Belki de çok alçakgönüllüsünüz, lordum."

"Sanırım size küçük bir çocukken babamın bekçilerini kandırmayı başardığım zamanı anlatabilirim."

Hemen iki düzine kara göz parladı ve Julian, Çingenelerin kalbinde yer eden bir konuya değindiğini anladı.

Miklos, "Evet, bu çok önemli olurdu," diye onayladı.

Julian alaycı ve kendini küçümseyen bir gülümsemeyle, babasının av hayvanlarını kaçak avlaması ve cezadan kıl payı kurtulmasıyla ilgili bir hikâyeye başladı. Hikâyenin çoğunu ilerledikçe yarattı, ama kısa sürede Çingeneler onun kabadayılığına haykırıyor ve biri bir balık havuzunda çırpınırken, diğeri Julian'ın kurduğu tuzağa yakalanmış bir ağaç dalında topuklarından asılı kalan kötü av bekçilerinin kaderine gülüyorlardı.

Blaise yolun karşısından bu alışverişi giderek artan bir hayranlıkla ve Lord Lynden'in dinleyicileri üzerindeki başarısı karşısında biraz da dehşetle izledi. Miklos'u kendisini yemeğe davet etmesi için nasıl etkilediğini şimdi anlayabiliyordu. Gerçek ilgisi ve içten pohpohlamalarıyla basit Çingenelerin aklını çelme becerisine sahipti. İyi kalpli Romlar, *Gorgios*'un bağırarak hakaret etmesine ve küfürler savurmasına çok daha alışkındı ama Lynden'in şaka yaptıklarında attığı takdirkâr kahkahalar, anlattıkları hikâyelere duyduğu bariz hayranlık ve atletik başarılarına duyduğu bariz hayranlık onları kazanmasını sağlamıştı. Gerçekten de, açık rengine ve yüksek mevkisine rağmen dikkat çekici bir şekilde uyum sağlamıştı. Çingeneler belli ki soylu lordu etkilemeye hevesliydi, ama o da etkilenmeye istekliydi, bir kez bile onlara aristokrat bir tavırla bakmadı ya da eşitten daha aşağı bir muamele yapmadı. Blaise kendini iradesi dışında büyülenmiş buldu. Kemanlar ve tefler çalınmaya başlandığında neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı; dans genellikle onun en sevdiği eğlenceydi.

Julian da hayal kırıklığına uğramıştı; kendisinden bu kadar uzakta oturan genç kadınla ilgili amaçlarını gerçekleştirme fırsatından mahrum bırakılmıştı. Eylemsizliğine kızarak, sahnenin gösteri için kurulmasını varsayılan bir coşkuyla izledi. Bir Çingene kamp ateşinin sıçrayan alevleri... bir kemanın ağlamaklı, zonklayan melodisi... ateş ışığında silüetler müzisyenler ve dansçılar yerlerini aldı.

Ama sonra inanılmaz müzik ciddiyetle başladı. Vahşi, yükselen, coşkulu notalar uzun, hıçkırıklı akorlara, ölüm ve kederin ağıtına dönüşüyordu. Yavaş, ağır ritimler büyüdü, kabardı ve yuvarlandı, daha hızlı ve daha hızlı, neşe ve yaşama sevinci ile yarışıyor, evcilleşmemiş bir kutlama tutkular ve özgür ruhlar, hayatın trajediye karşı bir zaferi.

Julian daha önce sadece birkaç kez, İspanya'da, ünlü flamenkonun yerel Endülüslü dansçıları alay subaylarını eğlendirmek için kiralandığında, bu tür ses kreşendoslarını duymuştu. O zaman olduğu gibi şimdi de müzik

Yaralı ruhu... ama aynı zamanda acı verici bir dürtü görevi de gördü, uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğü, kendi kişisel kâbusu ve dört cehennem gibi savaş yılı yüzünden ölmüş olan duygularını uyandırdı... heves, umut, sadece hayatta olmaktan duyulan sevinç.

Neşeyi hissetme yeteneğini kaybettiğini sanıyordu, ama şimdi onu hissedebiliyordu, kıpır kıpır müzikte, enstrümanlara eşlik eden Çingene dansçıların sıçrayış ve dönüşlerinde, yolun karşısındaki kuzguni saçlı kızın görüntüsünde. Julian dansçıların etkileyici hareketlerinin dıştan farkındaydı, ama gözleri sadece Blaise'deydi. Şaşırtıcı derecede hareketsiz oturmuş, gösteriyi izliyordu, kollarını dizlerine sarmıştı, yüzünde sanki katılmak istiyormuş gibi bir özlem ifadesi vardı. Neden katılmadığı onun için bir muammaydı ama Blaise'le ilgili pek çok şey hâlâ bir muammaydı ve yakında bu muammayı çözmeyi umuyordu.

Son zonklayan akor da söndüğünde eline bir fırsat geçmişti. Julian coşkuyla alkışladı ve tüm kabileye övgülerini ilettili. "Olağanüstü. Hiç böyle bir beceri görmemiştim. Yaralanmadan önce bile bu kadar iyi dans edemezdin."

Çingeneler gururla süslendiler.

Daha sonra Miklos emekli olma zamanının geldiğini duyurdu ve gece için uyku düzenlemeleri üzerine bir tartışma başlattı. Julian açık alanda kamp yapmayı ve bir battaniyeyle idare etmeyi önerdi ama önerisi şu tepkiyle karşılandı gürültülü protestolar. Çadırını *Thegorgio Rye*'a ödünç verme onurunun kime ait olacağı konusunda hararetli bir tartışma başlayınca Julian bir an için yalnız kaldı.

Ayağa kalktı, topal bacağıının sertliğini almak için dalgınca onu yoğurdu ve bastonunun yardımıyla kısa mesafeyi geçerek sessiz Blaise'in önünde durdu, kalkmasına yardım etmesi için elini uzattı. Blaise irkilerek başını kaldırdı ve Julian onun düşüncelerinin kendisinden bu kadar uzak olması nedeniyle saçma bir kıskançlık dalgası yaşadı.

"Dikkatin neredeydi, tatlım?" diye sordu, ayağa kalkarken yardımını kabul ettiğinde. Bu hareketi yüzünü onunkine yaklaştırdı ve gözlerinde gördüğü hüznü ve orada parıldayan yaşlarla irkildi.

Julian'ın sesi, "Seni rahatsız eden nedir?" diye sorarken kastettiğinden daha sertti.

Yüzünü çevirdi ve elinin tersiyle yanağını sildi. "Hiçbir şey... sadece anılar."

Nahoş anılar hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu, ama gülen minnoşunun geçmişinde bu tür rahatsız edici anılar olması onu rahatsız ediyordu. Mantıksız bir şekilde onun karanlık düşüncelere kapılamayacağını varsaymıştı.

Uzanarak bir parmağını çenesine dokundurdu ve yüzünü tekrar kendi yüzüne çevirdi. "Herhangi bir şeyin seni ağlatacak kadar acı verici olması beni üzüyor."

Ses tonundaki, safir gözlerindeki şefkat Blaise'i melankoliden uyandırdı ve hareketsiz kalmasını sağladı. Babasını hatırlıyordu Çingene kampını en son birlikte ziyaret ettiklerinde, Miklos'u soluk soluğa geçmeye çalışmasını izlemek ne kadar komikti - Miklos şampiyon bir dansçı olduğu için bu imkânsız bir başarıydı.

Ama o hiçbir zaman geçmişe takılıp kalan biri olmamıştı, babası da öyle olmasını istemezdi. Kendini sessizce azarlayan Blaise gözyaşlarını yuttu ama çenesini nazikçe kavrayan altın saçlı lordtan gözlerini ayırmayı başaramadı.

Yüzünü dikkatle inceliyordu, kaşlarının arasında belli belirsiz bir atıklık vardı, sanki iradesinin gücüyle onun mutsuzluğunu uzaklaştırabilmiş gibi.

"Ben iyiyim, gerçekten."

Kaşları gevşedi ama eli gevşemedi. Başparmağı çenesinin narin çizgisini okşayarak hareket etmeye başladı. Blaise onun bu hareketi ve yakınlığı karşısında nabzının yükseldiğini hissetti. Adamın ekiciliğinin, saçlarının yaldızlı tellerinin ateş ışığında darp edilmiş altın gibi nasıl parıldadığının ve Başparmağının alt dudağını okşamak için nazikçe kayması.

Birden içinde bulundukları koşulları hatırlayarak uzaklaşmaya çalıştı ve samimi teması kesmek için bir adım geri çekildi.

Belli bir isteksizlikle gitmesine izin verdi.

"Bu gece dans etmedin." Güzel sesi baştan çıkarıcı bir nitelik taşıyordu; sözlerinin okşayıcı parmaklar gibi kendisine dokunduğunu hissetti. "İtiraf ediyorum ki hayal kırıklığı."

Blaise gülümsemeye zorladı. "Pek bir şey kaçırmadın. Hiç de yetkin değilim."

Miklos aniden ortaya çıkınca Lord Lynden'ın söyleyebileceği her şey kayboldu. "Yanlış yere tevazu göstermeye gerek yok, Rauniyog. Gerçekten de ustasın. İyi bir dansçıdır lordum. Ona bu işi ben öğrettim."

Julian birinden diğerine baktı. "Rauniyog?"

Miklos, "Bu sadece Bayan Müdire Blaise'in takma adı," diye açıkladı. "Bu Romanca'da ateşin kadını demek. Babası her zaman 'andles' kullanan biriydi."

Julian, Blaise'in yanaklarında çekici bir kızarıklığın belirmediğini fark etti, ama merakını cezbeden sadece bu ilginç lakap değildi. "Babasını tanıyor muydun?"

"Evet, Rom'un iyi bir dostuydu o. Şimdi çadırınız sizi bekliyor lordum. Lütfen benimle gelir misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim. Ama belki de Bayan Blaise'e iyi geceler dilemek için bana bir dakika izin verirsiniz."

Miklos bu istek karşısında şaşırılmış görünüyordu ama saygılı bir tavırla onun saç telini çekiştirdi ve kısa bir mesafe uzaklaşarak onlara mahremiyet sağladı.

Lynden'in itaati emretmedeki rahatlığından biraz rahatsız olan Blaise ona dikkatle baktı. Yine de söylediği şey onu şaşırttı.

"Bu koşullar altında bana uygun görgü kurallarını öğretebileceğinizi düşündüm. Birini yatağından kovduğumu düşünmek istemem ama sanırım bunu reddetmek de benim için kabalık olur."

Blaise onun düşüncesini takdir etmek zorundaydı. "Evet, öyle. Konukseverliklerini reddedersen incinirler. Ama," diye alay etti, "onların Konaklamalar sizin alışık olduğunuz şeylerdir lordum. Bu gece hava soğuk olacak."

Rütbesine yaptığı ince vurgu karşısında dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tam tersine. Bir asker olarak çok daha kötülerini yaşadım; dondurucu bir yağmur altında açık bir arazide pelerinimden başka sığınağım olmadan konakladım."

Pişmanlık içinde sustu. *Lyndenhad* geceyi bir Çingene çadırında geçirmekten çok daha kötü acılar çekmişti; savaş yaraları bunu kanıtlıyordu.

"Bu gece nerede uyuyacaksın?" diye sordu kız cevap vermeyince.

Bu soruda, nazıkçe yetiştirilmiş genç bir hanımın yabancı bir adamdan izin alamayacağı bir ima, bir samimiyet vardı. Blaise ona cüretkârlığından dolayı haddini bildirmek için ağzını açtı ama sonra bir hanımefendi olmaması gerektiğini hatırladı.

Belli belirsiz bir gülümseme takındı. "Bana iyi eşlik edileceğinden emin olabilirsiniz lordum. *Yougorgios*'un Çingene kadınları hakkında bazı büyük yanlışlıkları var. Bizi utanmaz ve terk edilmiş olarak görüyorsunuz, ama sizi temin ederim ki bir manastırdaki çömezler kadar iffetli ve korunuyoruz."

Ona inanmış gibi görünmüyordu. Tek söylediği "Yazık" oldu. Sonra bir parmağını hafifçe kızın burnuna dokundurdu ve geri çekildi. "Başını yastığa koyduğunda beni düşün."

Onu orada öylece bırakıp arkasından baktı ve Miklos'u kampın içinden geçerek gece için kendisine ödünç verilen çadıra kadar takip etti.

"Korkarım lazımlık yok," diye özür diledi Çingene reisi. "Odunları kullanıyoruz. Ama Tommy'ye yarın tıraş olman için sana biraz su getirmesini söyleyeceğim."

"Çok minnettarım."

"Başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı Lord Hazretleri?"

Julian durakladı. "Sormakta tereddüt ediyorum."

"Hayır, siz devam edin. Elimizde ne varsa senindir."

"Botlarımı çıkarmak için yardım istesem hakaret etmiş olur muyum? Aksi takdirde onlarla uyumam gerekecek."

Miklos'un dişleri esmer yüzünde bembeyaz parlıyordu. "Ben sizin adamınızım, sayın yargıç."

İri yarı Çingene iyi huylu bir şekilde Julian'ın formda çizmelerini çekiştirerek çıkardı, süslü koyların hizmetkârları olmadan ne kadar çaresiz oldukları hakkında tek kelime etmedi -gerçi Julian alaycı bir şekilde bunu düşünüyor olmalı diye şüphelendi. Yine de bu yardım gururunu incitmeye değerdı. Çizmelerini kendi başına da giyebilirdi, ama bu yarasını zorlayabilirdi. Miklos'un çabaları ağzını biraz beyazlatmıştı.

Yine de Çingene şefi sorduğunda herhangi bir rahatsızlığı olduğunu inkâr etti. Miklos'a cömertliği için teşekkür eden Julian, küçük bir mum lambasının çatıdaki çubuklara asılarak yanmaya bırakıldığı geceliğine sürünerek girdi.

Çadırın küçük ve ilkel olduğunu ama inanılmaz derecede temiz olduğunu keşfetti. En uçta, çuvalla örtülmüş bir saman yığınının biraz daha fazlası olan yatağın önünde bir perde asılıydı, Julian yağmurun uyuyanı boğmasını önlemek için yapraklı dallarla toprak zeminden birkaç santim yükseltildiğini varsaydı.

Battaniyelerin taze ve güzel kokulu olduğunu gördü. Tahtakuruları tarafından canlı canlı kemirilmeyeceğini bilmek hoş bir rahatlamaıydı. Yarımada'da haşaratla uyumaktan bıkmıştı.

Kapı görevi gören çadırın kapağını indirdikten sonra Redingotunu ve ceketini, kravatını ve gömleğinin yakasını çıkardı ve cep saatini bir kenara koydu. Sonra mumun fitilini söndürdü, uzandı ve battaniyeleri üzerine çekti. Günün yorgunluğu üzerindeydi ama kalbinde uzun zamandır hissetmediği bir hafiflik vardı.

Bu yansıma onu şaşırtmıştı. Bu gece bir kez bile Caroline ya da onun zamansız ölümü ya da kendi suçluluğu. Tüm düşünceleri, onu tahmin yürütmeye zorlamaktan zevk alan parlak gözlü bir cadı tarafından ele geçirilmişti.

Julian karanlıkta usulca kıkırdadı, Blaise'e Çingeneler tarafından takılan lakabı düşündü. Ateşin kadını. Mükemmel.

Gözlerini kapadı ve o öğleden sonrayı, onu öperken altında uzanmasını, onun tatlı tepkisini hissetmesini hatırlamasına izin verdi. Hatırladıkça vücudu geriliyordu.

Yine de ona karşı hissettiği şey bir şekilde şehvetten, arzudan daha fazlasıydı. Garip bir şekilde buna neredeyse minnettarlık denebilirdi. Farkında olmadan da olsa, bu küçük kız ona bir hedef, bir meydan okuma vermişti. Onun peşinden gitmek karanlık düşünceleri için bir odak noktası, hayaletlerinden bir kaçış sağlamıştı. Yıllar sonra ilk kez geleceğe ıstırap ya da kayıtsızlık dışında bir şeyle bakabiliyordu.

Yorganı üzerine daha sıkı sararken, ağrıyan kalçasına rağmen yıllardır ilk kez huzurlu bir uyku çekeceğini biliyordu.

Bölüm 5



Kabuslar o gece uzakta kaldı. Onun yerine, kuzguni saçlı büyüleyici bir kadını kollarında tutmayı, onun yumuşak, ipeksi bedeninin altında tutkuyla eğilmesini, tatlı, sıcak dudaklarından içmeyi hayal etti.

Soğuk, alışılmadık bir ıslaklığın burnunu dürtmesiyle uyandı.

Bu hisle irkilen Julian aniden doğruldu ve loş sabah ışığında, kendini dili sarkan, canavar gibi siyah bir surata bakarken buldu. Ancak onu inleyen şoktan çok kalçasındaki ani kasılmaydı.

Köpek Bruno pişmanlık duymadan, açmayı başardığı çadır kapağının arkasına çekildi ve beyefendiye sırtarak kalçalarının üzerine oturdu.

Julian sıkılmış dişlerinin arasından, "Siz, efendim, benim mütevazı evime davet edilmediniz," dedi. "Şimdi soyun bakalım."

Emrinin etkisini keşfedemeyecekti, çünkü tam o sırada yakınlardan sert bir bağırış duyuldu. Çingene genci Tommy koşarak geldi. köpeği kaburgalarına bir tekme atarak uzaklaştırdı. Sonra çocuk çadırın girişinde dizlerinin üzerine çöktü ve taşıdığı su kabının içindekilerin yarısını döktü.

"Oh, lordum, özür dilerim! Bir daha olmayacak, yemin ederim."

Julian bacağından akan keskin acıyla ter içinde kalsa da, "Zarar gelmedi," diye mırıldanmayı başardı.

"Ama *jook* kirli."

Julian delikanlının köpekten bahsettiğinden şüpheleniyordu ama şu anda Çingenelerin kelime dağarcığını tartışacak ya da hayvanın eksikliklerini tartışacak durumda değildi. Dişlerini sıkarak, sonunda spazm geçene kadar uyluğunun kaslarını vahşice ovuşturdu. Sonra başını kaldırdı ve gülümsemeye zorladı.

"Bana getirdiğin sıcak su buysa, her şeyi affedebilirim."

"Evet, lordum ama çok üzgünüm. Bruno daha iyi eğitilmişti. Senin koparmak için *agorgio* olmadığını bilmiyordu. *Çoğu* gorgio onun için aynıdır."

Bir kez daha bol bol özür dilemek zorunda kalan Julian kibarca dinlerken bir yandan da çocuğu inceliyordu. Koyu renk, tutkulu gözleri ve esmer yüz hatlarında gençlik ışıltısı olan yakışıklı bir delikanlı olan Tommy, kesinlikle Julian'ın geceyi hayalini kurarak geçirdiğı kadın için sadece yaş olarak değil, deneyim olarak da gençti. Cadalozu böyle bir delikanlının etrafında daireler çizer ve başını döndürürdü.

Bir köpeğin yüzünü yalaması gibi korkunç bir çileyi atlattığına ve en ufak bir şaşkınlık yaşamadığına dair güvence verdikten sonra Tommy'yi yoluna göndermeyi başardı.

Bunu takip eden kutsanmış sessizlikte, bir grup insanın hareketli faaliyetlerini duyabiliyordu.

kamp güne başlarken. Dışarı baktığında, yakılan ateşlerin mavi dumanının yukarı doğru yükseldiğini ve çayırın üzerinde asılı duran sabahın erken saatlerindeki soğuk sise karıştığını gördü.

Birdenbire çadırına sızan nemli soğuktan titreyen Julian, paltosunu silkmek için acele etti. Botlarını giymek için kendini hazırlıyordu ki açık kapaktan ayak sesleri duydu. Dışarı baktığında Blaise'in kendisine doğru geldiğini gördü, Miklos da tereddütle arkasından geliyordu.

Çadırına ulaştığında dizlerinin üzerine çöktü, böylece gözleri genellikle onun hizasındaydı. Julian'ın ilk aklına gelen, henüz tıraş olmamış ya da yıkanmamışken renkli Çingene kıyafetleri içinde ne kadar taze ve güzel görüldüğü oldu. İkincisi ise yüz ifadesinin alışılmadık bir şekilde ne kadar durgun olduğuydu.

Tereddütle boğazını temizledi ve altın bir saat uzattı. "Bu size ait olabilir mi lordum?"

Julian'ın eli otomatik olarak ceketinin cebine gitti, sonra saatini battaniyesinin yanına koyduğunu hatırladı. Hızlı bir aramayla kaybolduğunu anladı.

"Sanırım bana ait olmalı. Benimki kayıp gibi görünüyor. Sanırım kaybolduğu için Bruno'ya teşekkür etmeliyim?"

Yanaklarında yumuşak bir kızarıklık belirdi. "Tam olarak *çalmadı*. Sadece..."

"Saati söylemek için ödünç aldı. Ne kadar zeki bir köpek." Julian alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve kendisine uzatılan saati alıp cebine koydu.

Blaise, Lord Lynden'in olayların *bu* şekilde yorumlanmasına inanacak kadar saf olmadığını biliyordu. Bruno harika bir tavşan olmasının yanı sıra, saat, kaşık, para, küçük ve büyük her şeyi kaldırmak için eğitilmiş örnek bir Çingene köpeğiydi.

şüphelenmeyen *Georgios*'tan değerli. Bu sabah sadece yanlış hedefi seçmişti. Bir misafirden bir şey çalmak Çingene misafirperverliğinin tüm kurallarına aykırıydı. Miklos bunu öğrenince çok utanmış ve Blaise'den lord hazretlerine müdahale etmesini istemişti.

"Gerçekten üzgünüm, lordum-"

Julian kolayca omuz silkti. "Bakma sen ona. Gerçekten büyük bir mesele değil. Aslında, Çingene yaşamıyla tanışmamı unutulmaz bir deneyim haline getirdi."

Miklos pişmanlığını dile getirmek için öne çıktı ve Lord Lynden'ı rahatsız edecek kadar yalvarırcasına özür dilemeye başladı. Blaise onu izlerken, saatinin kabilenin köpeği tarafından çalınmasını bu kadar iyi karşıladığı için minnettardı. Birçok asilzade hayvanı yok edecek ve sahibini hapse attıracak kadar öfkelenirdi. Ama Vikont Lynden'ın tipik bir asilzade olmadığını fark etmeye başlamıştı.

Bir an önceki hayranlık dolu bakışı, daha önce hiçbir erkeğin yapmayı başaramadığı bir şekilde onu telaşlandırmıştı. Onun mavi, mavi gözlerinde gördüğü o bakış, neredeyse ona geliş amacını unutturacaktı. Çoraplı ayaklarıyla, gömlek yakası ya da kravatı olmayan boynu açık çim gömleğiyle, çenesinin aristokrat çizgisini bozan bir günlük koyu altın rengi kirli sakalıyla ve yanağındaki yara izi vahşi bir kırmızıyla parlarken bile, şimdiye kadar tanıştığı en estetik açıdan çekici adamdı.

Ancak girişten çıkıp ayakta durmaya çalıştığında dezavantajlı bir durumda olduğu ortaya çıktı. Acı içinde yüzünü buruşturan Lynden kalçasını tutarken, alnında boncuk boncuk terler belirdi.

Miklos telaşlanmış görünüyordu ama Blaise ona yardım etmek için ayağa fırladı ve kendi başına ayakta durmayı başarana kadar kolunu destekledi. "Uzanman gerekmiyor mu?" diye sordu endişeyle.

Julian boğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Spazm... geçecek."

Acısını hafifletmek için yapabileceği bir şey olmasını diledi. D n onu sakat bacağının kaslarını ovarken görmüştü ve yarasının h l  ona büyük acı verdiğini biliyordu. Blaise, "Kabile annemiz Panna, şıfalı bitkiler ve tıbbi ilaçlar konusunda son derece yeteneklidir," diye önerdi. "Belki o yardımcı olabilir."

"Evet," diye onayladı Miklos. "Panna ne yapacağını bilir. Onu hemen getirebiliriz."

"Onun başını belaya sokmak istemem."

"Hiç sorun olmaz. Belki Bruno'nun yaramazlıklarını da telaf  eder."

"O halde minnettar olmalıyım," diye itiraf etti Julian, h l  kolunu tutan Blaise'e bakarak.

Oldukça uygunsuz bir şekilde, sadece ağzının ve gözlerinin etrafındaki gergin çizgileri düzeltmek için yüzüne dokunma isteği duydu. Bir süre sonra

Miklos'un onunla konuştuğunu ve gidip Panna'yı bulmasını önerdiğini fark etti.

"Evet, elbette," dedi Blaise hızla. Lord Lynden'ın kolunu bırakarak  ingene şefinin emrini yerine getirmek için acele etti.

Panna Smith bir cadının hüzünlü bakışlarına ve gıdaklayan kahkahalarına sahip olabilir,

Julian bir saat sonra düşündü, ama onun yaşlılık lekeli, budaklı ellerindeki büyüçülük kara sanattan çok nezaket ve beceriye dayanıyordu.

Panna'nın -ve aynı zamanda meraklı Miklos'un- soyunmasını ve tahrip olmuş kalçasını muayene etmesini ilk başta utanç verici bulmuştu ama çile sona erdikten sonra yaşlı kocakarının şifacı olduğu iddiasından şüphe duymamıştı.

Panna kendi gizli Çingene tarifinden bir merhem yazmıştı, yaranın üzerine sürdü, uyluğundaki yara dokusu iplerine masaj yaptı ve düğümlenmiş kaslara derinlemesine işledi. Merhem hiç de fena olmayan bir nane kokuyordu ve Panna genellikle onu kaskatı kesen ve bazen de acıdan yarı hasta eden spazmları kontrol altına alacağına söz verdi.

Yaşlı kadın bacağı uzun bir tülbentle sardıktan ve ellerini temizledikten sonra, "Şimdi ayağa daha çabuk kalkacaksın," dedi.

"İnanılmaz," dedi Julian düşünceli bir ifadeyle. "Şimdiden çok daha iyi hissediyorum. Tahmin ettiğinden çok daha fazla minnettarım."

Çingene gürültülü bir kahkaha attı. "Ne kadar minnettar olduğunuzu *biliyorum* lordum. Rom'un bir tarifinin on tanesine bedel olduğunu anlamak için kahin olmaya gerek yok. *yergorgio* tedavileri. Ama eğer gerçekten şaşırmak istiyorsan, o zaman bana gel. Sana falına bakacağım."

Kibarca kabul etti, böyle bir saçmalığa inandığı için değil, yardımları için ona borçlu olduğu ve onu dinlenmek ve iyileşmek için yatağa mahkûm etmediği için. Sadece böyle bir hapsedilmeden yorulmakla kalmıyordu, aynı zamanda yatak istirahati spazm geçiren kasları için pek bir fark yaratmıyor gibiydi.

Julian, ziyaretçileri gittikten sonra bacağını test etti ve her seferinde bir dakika boyunca tüm ağırlığını taşımasına izin verdi. Gücü hâlâ azalmıştı ama ağrısı önemli ölçüde azalmıştı. Will Terral kıskanacaktı.

Neşesi dört yıldır hiç olmadığı kadar yerine gelen Julian, tıraşını bitirip giyinerek kendine çeki düzen verdi. Kravat takmamaya karar verdi, çünkü sade giyimli bir topluluk için fazla resmiydi, bu yüzden gömleğinin yakasını iliklemekle yetindi ve Will'e yarın için çamaşırlarını değiştirmesini söylemeyi aklına not etti. Eğer burada uzun bir süre kalmayı planlıyorsa -ki öyle görünüyordu ki bu umduğundan daha uzun sürecekti o zaman konforunu en üst düzeye çıkarmayı tercih ederdi. Julian ilkel çevresine alaycı bir bakış atarak bastonunu aldı ve ateş kadını aramaya koyuldu.

Onu çayırdaki bir grup Çingene çocukla birlikte koşarken buldu; çocukların bağırışları ve kahkaha çığlıkları insanları ürkütecek kadar yüksekti. yakınlarda otlayan atlar. Blaise, en büyük çocuktan en az beş yaş büyük olmasına rağmen oyunlarının elebaşı gibi görünüyordu.

Julian, onunla birlikte yaşamakla ilgili hikayesine nasıl inanmadığını merak ediyordu.

Çingene kabilesinden. Teni aynı esmer renkte olmayabilir ve konuşması

daha kibar olabilirdi ama o da en az onlar kadar yüksek ruhlu ve vahşiydi. Sanki gerçekten buraya aitmiş gibi görünüyordu.

Nemli çimenlerin üzerinde neşeyle koşuşturmasını, ara sıra bir atın arkasına saklanıp kıkırdayan bir çocuğu yakalamak için dışarı fırlamasını izledi. Böylesine basit, sınır tanımayan bir zevk almayalı ne kadar olmuştu? Hiç bu kadar özgür hissetmiş miydi?

Sonunda onu gördü ve suçlu bir şekilde irkildi, ardından gözle görülür bir edep çabası gösterdi: oyununu bıraktı, omuzlarını dik tuttu, eteklerini düzeltti ve gözlerinden kaçan kuzguni saçlarını geriye doğru taradı. Karmaşık örgüler. Julian onun neşesini kaçırdığı için pişman oldu.

Ona doğru yaklaşırken hızı azalmıştı ama hâlâ nefes nefese kalmıştı ve gözleri kahkahalarla parlıyordu. Gözlerindeki canlı renkler bile Gözlerindeki parlaklıkla hiçbir şey boy ölçüşemezdi. Julian onu belinden tutup kaldırmak ve etrafında döndürmek için şiddetli bir arzu duyuyordu.

Ona ulaştığında şımarık bir reverans yaptı ama yüzünü incelediğinde ifadesi daha ağırbaşlı bir hal aldı. "Hâlâ acı çekiyor musun Lordum?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Dikkat çekici bir şekilde, hayır. Henüz sizi şu anda meşgul ettiği gibi terk edilmiş bir sporla meşgul olamıyorum ama acı önemli ölçüde azaldı." Yeni bulduğu hareket kabiliyetini göstermek için sağ bacağını esnetti.

"Panna'nın yardım edebilmesine sevindim. Genelde yardım eder."

"Benim durumumda bir mucize yarattı. Bunu nasıl başardı? Salyangoz, kurbağa gözü ya da yarasa kanı kullandığını öğrenmekten korktuğum için gizli tarifinin içeriğini çok yakından araştırmaya korkuyordum."

Blaise boğuk bir kahkaha attı. "Öyle uğursuz bir şey değil! Lapa yapmak için civanperçemi, sarı kantaron ve karakafes otuna güveniyor sanırım. Hepsi de en azından atlar üzerinde oldukça etkilidir."

"Sanırım ona ödeme teklif etmem uygun olmaz?"

"Oh, hayır, kesinlikle olmaz. Siz bir misafirsiniz. Basit bir misafirperverlik için para ödemeye kalkarsanız herhangi bir Çingene ağır hakarete uğrar."

"Ama mutlaka vicdanımı rahatlatmak ve minnettarlığımı ifade etmek için yapabileceğim bir şeyler olmalı."

"Kabileye bir çeşit hediye verebilirsiniz... belki bir fıçı şarap. Panna eşarp yapmak için uzun bir kumaş ya da bir dizi boncuk isteyebilir. Çingene kadınlarının boncuklara büyük bir düşkünlüğü vardır. Ve" -Blaise'in gözlerinde muzip bir parıltı belirdi- "vicdanınız sizi gerçekten rahatsız ediyorsa, Miklos'tan her zaman bir at satın alabilir ve size fazla para ödemesine izin verebilirsiniz. Bu kabilenin erkekleri sıkı pazarlık yapmaktan gurur duyarlar."

Julian bu öneri karşısında irkildi. "Fiyat sorun değil, ama ahırlarıma bir dırdırcı ekleme düşüncesinden hoşlanmıyorum."

"Oh, bir dırdırcıyla karşılaşmazsınız. Miklos yetenekli bir yetiştiricidir ve ilgilendiği atların çoğu mükemmel hayvanlardır. Ayrıca, *sizi* kukuletaletlamaya çalışmaz."

"Yani bunu misafiri olmayan diğer kişilerle de yapardı."

Blaise kahkahalarla güldü. "Eh, geçimlerini sağlamak zorundalar. Ve *saflegorgios*'u kandırmak Çingeneler arasında çok eski bir gelenektir."

"Beni böyle mi görüyorsun? Kandırılacak biri olarak mı?"

Kızın rengindeki ince tepki kızarıklığını gördü ve doğru tahmin ettiğini anladı; kız onu bir düşman olarak görüyordu. Elini bırakmıştı. Kirpikleri gözlerini örtüyordu ama bu hareket son derece baştan çıkarıcı olsa da nazlı ya da çapkınca değildi; kadınların genellikle bir erkeğin ilgisini çekmek için başvurduğu türden bir sanat değildi. Aslında, ateşten kadının büyüleyici kadınsı cazibesinin ve ona karşı ne kadar etkili olduğunun farkında değil gibiydi. Onun peşinde koşarken başarılı olmak istiyorsa tetikte olması gerekiyordu.

Kız sessiz kalınca Julian saldırıya geçmenin ve bir kadının ilgisini çekmek için kendi yöntemlerini kullanmanın tam zamanı olduğuna karar verdi. Parmağını çenesinin altına yerleştirerek bakışlarını yakaladı. "Pekâlâ, ama eğer bir zekâ oyununa girişeceksek, bana kazanmam için adil bir şans vermen gerektiğini düşünüyorum."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

Blaise'e yavaşça gülümsedi, bariz erkek çekiciliğiyle karşı konulmazdı. "Kampınızda bulunduğum süre boyunca sizinle vakit geçirmeme izin verin. Tek istediğim bu."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet." Kaşları masumca kalktı. "Bu kadar basit bir ricayı vicdanen reddedebilir misiniz? Eğer halkınız misafirperverliğe bu kadar önem veriyorsa, misafiriniz olarak size eşlik etmeyi kendime bir hak olarak görmekte ihmalkâr davranmış olur muyum?"

"Size Miklos'un misafiri olduğunuzu hatırlatabilir miyim, lordum, benim değil?"

Parmağını yavaşça kızın alt dudağında gezdirdi. "Burada bulunma sebebim Miklos değil tatlım, senin de çok iyi bildiğin gibi."

Blaise yutkundu. Lynden'in o berrak, göz kamaştırıcı mavi gözleri, onu metresi olmaya ikna etme kararlılığından vazgeçmediği konusunda onu oldukça küstah bir şekilde uyarıyordu.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu usulca, kız cevap vermeyince.

Hayır, diye düşündü Blaise kesin bir ifadeyle. Adam onda bir düzine rahatsız edici duygu uyandırmıştı ama korku bunların başında gelmiyordu -kendisi için duyduğu korku değilse tabii. Bu sabah erken saatlerde, o kadar acı çekerken, kalbi ona gitmişti.

Ama onun çektiği acılara duyduğu şefkatin, gerçek amaçlarını görmesini engellemesine izin vermemelidir.

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi sonunda, temkinli bir şekilde.

"Çok zahmetli bir şey değil. Sadece bana kampı gezdirmenizi ve belki de beni Panna'nın çadırına götürmenizi umuyordum. Falıma baktırmak için onu çağırmamı söyledi."

"Öyle mi?"

"Şaşırmış gibisiniz. İsteği çok mu sıra dışı?"

"Sanmıyorum. Çoğu Çingene kadın gibi Panna da hayatını fal bakarak kazanıyor."

"*Saftoriklere* zenginlik ve mutluluk mu vaat ediyorsunuz?"

Bu, Blaise'in dudaklarına alaycı bir gülümseme getirdi. "Her zaman değil.

Panna'nın gerçekten

Görme yeteneği. Eğer sizi bir imgelemde görürse, duymak isteyeceğiniz bir şey olmasa bile size gerçeği söylemesi muhtemeldir."

Lynden'in kaşları şüpheyile kalktı.

"Gerçekten! Panna hiçbir mantıklı açıklaması olmayan şeyler biliyor. Dün kabileye döneceğimi benden bile önce biliyordu."

"Gerçekten mi?"

Blaise dikkatle ona baktı, gözlerini endişeli bir kaş çatma gölgeliyordu. "Eğer böyle düşünüyorsanız, lordum, Panna'nın falınıza bakmasını reddetmeniz daha iyi olur. Eğer ona inanmıyor gibi görünürseniz onu hayal kırıklığına uğratırsınız."

Aniden gülümsedi, ona bir bulutun arkasından çıkan güneşi düşündüren baştan çıkarıcı bir gülümsemeydi bu. "O zaman kesinlikle çaba göstereceğim. Tabii ben buradayken bana eşlik etmeyi kabul edersen."

Blaise tereddüt etti. Lynden onun zamanı üzerinde hak iddia etme konusunda haklıydı; Çingene usulü böyleydi. Herhangi bir konuğa göstereceği basit nezaketi ona da göstermeliydi, her ne kadar Lynden bu nezaketi kullanarak onun sonunu getirmek istese de. Yine de onun baştan çıkarma girişimlerine karşı koyabilirdi. Hiçbir zaman bir erkeğin cazibesine kapılacak türden bir kadın olmamıştı. Bu kadar çekici ve çekici bir erkeğe bile karşı koyabilmeliydi. Lord Lynden gibi çekici bir asilzade.

"Pekâlâ," diye yanıtladı Blaise, belki de korkması *gerekip* gerekmediğini merak ederek.

Sanki sonuçtan hiç Őpinesi yokmuş gibi başını salladı. "Artık zgr msnz, yoksa oyunlarınıza dönmek mi istiyorsunuz?"

Blaise arkasından, ingene ocuklarla oynadığı çayıra baktı. Genç oyun arkadaşları bir uca kaçmıŐlardı ve onu özlüyor gibi görünmüyorlardı. Korunmak için onlara bakamazdı.

Lord Lynden'in kolunu uzattığını fark eden Blaise rpermesini engelleyemedi. Yasaklanmış bir beklenti ve heyecan duygusuyla elini Lord Lynden'in koluna koydu ve ona eşlik etmeyi kabul etti.

Bölüm 6



Blaise amurlu bir çukurdan geçerken gümbürdeyen arabanın koltuğına yapıştı, düşünceleri İngiliz taşra yollarının iler acısı durumundan çok uzaktaydı. Tam üç gün gemiŐtı ve Vikont Lynden'dan kurtulmaya hiç yaklaŐamamıŐtı. Çingene kampında kalıcı bir demirbaŐ olmaya niyetli görünüyordu.

Arkasına baktı; zarif seyahat Şezlongu, yaylı kanvas arabalar alayının en arkasında yer alıyordu. Tepeli

Şık ve uyumlu bir takım tarafından çekilen araba, Çingenelere ait köhne ve yamalı arabaların arasında absürt bir şekilde yersiz görünüyordu. Ve arabanın varlığı onu avlanmış *hissettiriyordu*.

Kendini kapana kısılmış gibi hissetmeye başlaması can sıkıcıydı. Yıllardır ilk kez gerçek bir özgürlüğe kavuşmuştu ve bu özgürlük, onu baştan çıkarmaya kararlı, yaldızlı saçlı bir asilzade tarafından mahvediliyordu. En bariz imalar bile onu uzaklaştıramamıştı. Çok kibardı ama yenilgiyi kabullenmeyi reddediyordu. Bunun yerine tüm kabileye hoş görünmeye çalışmış, sadece mütevazı Çingeneleri ustalıkla etkisi altına alan ince bir çekicilik uygulamakla kalmamış, aynı zamanda onlara her gün kadının önerdiği türden hediyelerle rüşvet vermiş ve pişirme kapları için ek erzak sağlamıştı. Romların çoğu, zahmetsiz zarafetine, sofistike tavırlarına ve sessizce hükmeden otorite havasına rağmen, *çavdar çavdarına* karşı kendilerini rahat hissetmeye bile başlamıştı. Normalde *Georgios*'a vebalı kadar şüpheyile yaklaşan Miklos bile ondan *hoşlanıyordu*. Panna ise bu konuda garip bir şekilde sessizdi.

Blaise Lynden'in şaşırtıcı başarısı karşısında başını salladı. O, İngiliz olsun olmasın, daha önce tanıştığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Bir ya da iki kez, onun damarlarında Çingene kanı akıp akmadığını bile merak etmişti. Kamp ateşinin etrafında vahşi keman konçertolarını dinlerken Lynden'in güzel, yaralı yüz hatlarını izlemişti. Lynden'in müzikten aldığı zevk içten değildi ve üvey babasının seçkin çevresindeki mavi kanlı beyefendilerin kapıldığı üstünlük duygusundan çok farklıydı.

Belki de Lynden'da çoğu İngiliz'de olmayan gizli bir tutku vardı. Soğukkanlı İngiliz mizacında pek rastlanmayan bir duygusallığa sahip olduğu kesindi. Bazen ona baktığında, bariz bir şekilde Mavi gözlerindeki, altın rengi gülümsemesindeki erkeksi arzu, kadının kol ve bacaklarının güçsüzleşmesine ve kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Sanki çoktan cinsel arzu duymaya başlamıştı. onun hakkında bilgi.

Yine de onun tutkusu, sadece duyularını tatmin etmekle, fiziksel iştahlarını doyurmakla ilgilenen diğer zengin, ahlaksız soylu gençlerden daha önemli olamazdı. Lynden, Çingenelerin basit yaşamına şaşırtıcı bir kolaylıkla uyum sağlamıştı ama uyum sağlamış gibi görünmesinin kötü bir nedeni vardı, diye hatırladı Blaise: Lynden'in peşinden kararlılıkla koşması. Onu tamamen baştan çıkarmak onun en büyük hedefiydi. Onun bu küçük oyundan sıkılacağından emindi ama bunun yerine, tıpkı bir süvari subayı gibi uzun bir kuşatmaya girişmişti. Ve kız buna içermişti.

Aksi halde boğucu olan varoluşundaki bu kısa aranın tadını çıkarmayı dört gözle bekliyordu. İleride, arabaların önünde uzanan yol, özgürlüğün çekici yanılsamasıyla maceraperestleri çağırıyordu.

Smith nesilleri yüzyıllar boyunca aynı güzergâhlarda seyahat etmişti - Romanların tamamen yasaklandığı uzun dönem hariç.

Birkaç yüz yıl önce Kraliçe Elizabeth İngiltere'deki tüm Çingenelerin ölümüne karar vermişti. Asılmaktan ya da nakledilmekten kurtulanlar köle ya da avlanan suçlular olarak hayatta kaldılar ya da dilenci olarak Çingene mirası. Sadece son birkaç on yıldır açık bir şekilde yaşamalarına ve eski geleneklerini uygulamalarına izin verildi.

Miklos'un kabilesi her iki günde bir kamp değiştiriyor, iş arıyor, yol boyunca çiftliklere ve köylere uğruyor, kadınlar fal bakıp sepet satıyor, erkekler ufak tefek işler yapıyor ve at ticaretiyle uğraşıyordu.

O sırada Blaise Panna'nın arabasına binmişti. Yaşlı kadın arkada dinlenirken arabayı Tommy kullanıyordu.

"Kamp kurmamıza daha çok var mı?" Blaise sonunda delikanlıya sordu.

"Hayır... sadece bir fersah kadar, Bayan St.-"

"Bana Blaise demeyi unutmamalısın, Tom. Sözenmiş olmamız gerekiyor. Ve Lord Lynden'in önünde arada bir sevgi sözcükleri kullanman da fena olmaz."

Tommy esmer teninin altında kızarak, "A-a, unutmuşum," diye kekeledi. Üç gündür böyle renk değıştiryordu, belli ki Blaise'in ona biçtiğı rolden -aşık ve nişanlı koca rolünden- rahatsızdı.

Tekrar sustu, Çingene gencini entrikalarının içine çektiğı için pişmanlık duyuyordu. "Nişanlıymış" gibi görünmenin akıllıca olduğunu düşünmüştü - Lord Lynden ona inanmamıştı. Aslında, Lynden'in sürekli incelemesine maruz kalırken Çingene rolünü sürdürmeyi sinir bozucu derecede zor bulmuştu.

Son iki gün boyunca yağmur yağmıştı, Çingeneleri bile arabalarına sığınmaya iten soğuk, püfür püfür bir yağmur. Blaise de Panna'ninkini paylaşmıştı ve onun kızgınlığına rağmen Lord Lynden da aynı şeyi yapmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Panna Vikont'u arabasına davet etmiş, basit bir misafirperverliğin çok ötesinde bir cömertlik göstererek Blaise'in kendini bir şekilde ihanete uğramış hissetmesine neden olmuştu. Bunu anlayamamıştı. Panna'nın Lord Lynden'in geleceğıyle ilgili şifreli sözlerini de anlayamamıştı.

Blaise o gri öğleden sonrayı hatırlayınca kaşlarını çattı. Falına baktırırken Panna da oradaydı, bu alışılmadık bir durumdu, çünkü Panna tarot kartlarına bakarken dinleyicilerin olmasından hiç hoşlanmazdı. Yaşlı Çingene'nin muhtemelen kendine göre nedenleri vardı ama Blaise bunları anlayamıyordu.

Panna kasıtlı bir kışkırtmayla, "Peki, benim iyi lordum," dedi, "kaderin sizin için ne hazırladığını öğrenmeye cesaret edecek kadar cesur musunuz?"

Lynden çekici bir şekilde gülümsedi, ancak gözleri biraz kapalı kalmıştı. "Teklifinizle cesaretime meydan okuduğunuza göre, reddetmeye nasıl cüret edebilirim?"

Çingene neşeyle kıkırdadı. "Sorguladığım cesaretin değil. Kapalı zihnin ve kalbin. Evet, kartların doğruluğuna güvenmiyorsun. Ama belki bundan sonra güvenirsin."

"Bu ihtimali... ilgi çekici buluyorum. Elinden gelenin en kötüsünü yap, Anne," dedi, ona klanının diğer üyelerinin kullandığı saygı terimiyle hitap ederek.

Araba Panna'nın tüm dünyevi eşyalarıyla doluydu. kırılabilir eşyalar, seyahat için özenle oyulmuş bir sandıkta saklanır. porselen ve yiyecek depolamak amacıyla. Rahatsız etmek istemeyen Blaise vagonun arka tarafına yerleşirken, falcı ve altın lordu ortadaki halıların üzerine oturdular, aralarında kısa bir masa vardı. Masanın üzerinde, 0'dan XX'e kadar numaralandırılmış özel resimli kartlar bir üçgen şeklinde dizilmiş, sonra da bir kare oluşturan paketin geri kalanıyla çevrelenmişti.

Blaise bu sahnenin mistik bir havası olduğunu düşündü. El yapımı bir kandil tepedeki kancadan sarkıyor, vagonun içini altın sarısı bir ışıkla yıkıyor, yağmur ise kanvas çatıya vurarak bir Dünyanın geri kalanını kapatan içi boş bir ses.

Panna çok uzun bir süre, her bir tahta parçasının sırasını inceleyerek sayısal ve sembolik anlamlarını belirledi. Özellikle Baş Rahibe, Yargı ve Şeytan'ı temsil eden kartlar üzerinde kaşlarını çattı ama Güç ve Aşıklar üzerinde bilgece başını salladı.

Blaise onun ilerleyişini takip ediyormuş gibi yapmadı. Onun yerine kendini çaresizce Lord Lynden'ı izlerken buldu. Fenerin ışığında saçları parıltıyordu, yumuşak bukleleri keten ve altın rengiyle karışık bir şekilde örülmüştü. yanağındaki yara izi soldu. Lynden falcılık egzersizine karşı düşmanca görünmüyordu. Sadece boyun eğmişti. Yaralı bacağının acısını dindirdiği için Panna'ya duyduğu minnettarlık tamamen gerçektir, Blaise bundan emindi ama bu minnettarlık yaşlı Çingene'nin diğer yeteneklerine inanmaya kadar uzanmıyordu.

Panna kartların sonuncusuna geldiğinde kısık bir sesle, "Büyük acılar yaşadın," dedi.

Lynden'ın ağzı alaycı bir şekilde çarpıldı. "Zekice bir gözlem. Dört yıl boyunca savaş meydanlarında pazarlık yapmanın keder olarak nitelendirilebileceğini tahmin ediyorum."

Blaise, Panna'nın çıkarımının fazla etkileyici olmadığını kabul etmek zorundaydı. Sadece savaş yaraları bile onun tahminini haklı çıkarmaya yeterliydi.

"Beni bilerek yanlış anlıyorsun," diye homurdandı Panna. "Bahsettiğim şey savaş değil."

Tereddüt etti, sonra yavaşça başını salladı. "Sen henüz aşkı tanımadın. Ama bulacaksın. Evet, bulacaksın."

İfadesinde karanlık ve acı bir şeyler titreşti, ama sessiz kaldı; tepedeki brandaya çarpan yağmur tek sestti.

Çingene kartlara bakarken birden kaskatı kesildi. "Karanlık bir yer görüyorum, taşlarla ve yıkık duvarlarla dolu. Ölümü görüyorum."

Lord Lynden birden o kadar metanetli görünmemeye başladı; Blaise onun solgunlaştığını ve parmaklarının yumruk haline geldiğini gördü.

"Gölgeler görüyorum," diye mırıldandı Panna sonunda, kendini silkeleyip kilitlendiği anlık trans halinden çıkmadan önce. Bakışlarını onunkilere kaldırdı, zaferle değil hüznle, çizgili yüzü yaşlı ve bitkin bir haldeydi. "Doğruyu mu söylüyorum?"

Gözle görülür bir şekilde kendini toparladı. "En sevdiğim kâbus," dedi hafifçe, ama gözlerindeki unutulmaz ıssızlık ifadesi Blaise'in ürpermesine neden oldu. "Algılama yeteneğiniz için sizi tebrik ederim, Anne. Kartlarınız kâbusun nasıl bittiğini tahmin edebiliyor mu? Ben genellikle o noktada uyanırım."

Panna sıkıntılı görünüyordu. "Gördüğüm sadece gölgeler. Belki zamanla daha da netleşirler."

Şimdi o şifreli sözü hatırlayan Blaise, Tommy arabayı yoldaki bir dönemeçten geçirip rüzgâra doğru sürerken ürperdi. Panna'nın tarot kartlarıyla ilgili yorumunda bir gerçeklik payı olmalıydı. Lord Lynden bunu kesinlikle inkâr etmemişti. Blaise onun ne büyük acılar çektiğini ve geleceğini hangi karanlık olayların gölgelediğini merak etti. Ama Panna'nın yağmur dindikten ve Lord Lynden gittikten sonra yaptığı bir sonraki tahmin Blaise'i daha çok endişelendirmişti.

Çingene falcı genç konuğuna döndüğünde siyah gözlerinde hâlâ o sıkıntılı bakış vardı. "*Therye*'nin geleceği senin geleceğinle düğümlenmiş, o kadarını söyleyebilirim."

Şüpheli olma sırası Blaise'deydi. Panna yanılıyor olmalıydı, en azından öyle olmasını umuyordu. Geleceğinin Lord Lynden'inkiyle bağlantılı olmasını istemiyordu. Adamı çok az tanıyordu ama onun kendi ideallerine uyacağından şüpheliydi. Son birkaç gündür kendini sevimli ve cana yakın göstermesi, her zaman öyle olacağı anlamına gelmiyordu. Burada, Çingene kampında kendi ortamının dışındaydı. Ve kendini bu kadar hoş göstermek için kesin bir amacı vardı: onu takip etmek. Kendine geldiğinde Çevresinde, kendi üst sınıf toplumunda, belirttiği hedefine ulaştığında, Lynden pekâlâ tanımaya alışkın olduğu kansız İngiliz aristokratına dönebilirdi - soğuk, mesafeli, ilgisiz, evlenmekten kaçınmak için elinden geleni yaptığı türden bir adam.

Blaise, önündeki arabalar şeritten yol kenarındaki bir eşiğe dönerken başını salladı. Belki de her şeye rağmen Amerika'ya kaçmalıydı. Philadelphia'da hâlâ arkadaşları vardı, sırf onun iyiliği için onu yanlarına alabilirlerdi.

rahmetli babamın anısına. Amerika ve İngiltere arasındaki çatışmaya yakalanma riskini almaya değebilir.

Tommy hantal arabayı bir ağaç kümesinin ötesine, Çingenelerin kamp kuracakları açık çayırılığa doğru sürerken, araba bir tümsekten aşağı yuvarlandı. Blaise koltuğa sıkıca tutundu, ama dudaklarından dökülen hanımefendiye yakışmayan yemin, içinde bulunduğu koşulların çaresizliğinden çok itiş kakışla ilgiliydi. Ware'deki posta evinde Lord Lynden'la hiç karşılaşmamış olmayı ya da arkadaşlarını bulmak için onun refakatini kabul etmemiş olmayı ne kadar da isterdi.

Çingeneler kamp kurmayı bitirip ekmek, peynir ve sucuktan oluşan soğuk bir öğle yemeği yediklerinde henüz öğleden sonraydı. Daha sonra, büyük çocuklar da dahil olmak üzere Romların çoğu, işlerini yapmak üzere yakındaki köye doğru yola çıktılar. çeşitli zanaatlar ve eve çok ihtiyaç duyulan ücretleri getirmek.

Blaise onlarla gitmeye cesaret edemedi. Eğer Agnes Teyzesi gerçekten de onu arıyorsa, gözlerden uzak durması akıllıca olurdu. Kesinlikle bir Çingene gibi giyinip yüzünü göstermeye cesaret edemezdi. Avuç içi okuyup fal bakabilse bile, *Gorgio* köylüleri onun fildişi teninden ve cilalı konuşmasından şüphelenecek ve belki de saçma sonuçlara varacaklardı. Çoğu insan Çingeneleri çocuk hırsızı olarak nitelendiren kocakarı masallarından korkuyordu ve onun varlığı yanlış anlaşılabilirdi. En azından sıra dışı görünüşü dikkat çekecekti. Blaise kendisini Miklos'un kabilesiyle ilişkilendirecek hiçbir şey istemiyordu, çünkü hem Miklos'a gereksiz yere sorun çıkarmaya dayanamıyordu hem de Çünkü teyzesine onu bulması için yardım etmek istemiyordu.

Yine de faydalı olmak için yapabileceği bir şey vardı. Kısa bir mesafe önce yol boyunca bir çiftlikten geçtiğini hatırlayan Blaise, çiftliği aramaya karar verdi

Oraya gidip birkaç tavuk alacak ve böylece tencereye katkıda bulunacaktı. Kabileye yardım etmenin ve Çingene arkadaşlarına yük olmaktan kurtulmanın tam zamanıydı.

Panna'nın vagonunun mahremiyetinde, sayısız halkayı indirdi ve Miklos'un karısı Isadore saçlarını özenle örmüş ve kıvrımlarını çözmüştü.

Blaise uzun saçlarını taramakla meşguldü ki arabanın önünden gelen bir tıkırtı ve ardından Lynden'in ona seslendiğini duydu. Kısa bir an için cevap vermemeyi ve yokmuş gibi davranmayı düşündü ama Lynden gitmek yerine onu bekleyebilirdi. Yeterince kararlı olduğu kesindi. Ve eğer onu kendisinden saklanırken yakalarsa, bunu asla unutamayacaktı. Böyle bir kaçamak korkaklık kokuyordu, saf ve basit.

Çenesini kaldıran Blaise ön kanvas kapağı kaldırdı ve bağını sabitledi.

Güneş nihayet doğmuştu ve ışınları yüzüne tam olarak vurdu, gözlerini ani parlaklığa karşı korumasına neden oldu. Görüşü düzeldiğinde Lynden'in yüzünde tutuk bir ifadeyle ona baktığını gördü.

"Keşke," dedi, sesi tuhaf bir şekilde boğuktu, "sadece bu portreye sahip olsaydım."

Blaise kendine baktı. Yeleği dışında hâlâ renkli Çingene kıyafetlerini giyiyordu ama işlemeli sarı bluzunun yakası

Bir omzunun üzerinden aşağı kaymış, olması gerekenden çok daha fazla teni ortaya çıkarmıştı.Blaise kızarak aceleyle bluzu yukarı çekti.

Lynden onu dikkatle izledi, safir bakışları vucunun üzerinde dolaştı, dolgun göğüslerinde, belinde, kalçalarında, sonra tekrar yüzünde ve saçlarında gezindi. Lynden'ın bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi hissediyordu -şok edici derecede samimi ve son derece rahatsız edici.

"ok güzel saçların var," diye mırıldandı aynı sıcak tonda. "Neden saçlarını toplamakta ısrar ediyorsun?"

Adamın ona bakışlarından dikkati dağılan Blaise önce kendi sesini bulmakta, sonra da kekelememek için kendini zor tuttu. "Unutuyorsun... Ben bir ingeneyim. Benim yaşımdaki kadınların saçlarını aması edepsizlik olarak kabul edilir. Bir ingene bunu toplum içinde asla yapmaz."

"ok yazık," dedi Julian hararetle ve bunda ciddiyydi. Parlak siyah yelesi sulanmış ipek gibi parıldarken, güneş ışığı parlıyor ve jet dalgaları arasında koyu mor çizgiler oluşturuyordu. Kendini uzanıp parmaklarını ipekli tellere dolamaktan alıkoymak için elinden gelen tek şey buydu.

"İstediğiniz bir şey mi var lordum?" dedi ihtiyatla.

"Sizi ayırda bir gezintiye davet etmeye geldim."

Blaise bisküvi rengi pantolonu ve pırıl pırıl botlarıyla kaplı bacaklarına baktı ve bastonunu attığını fark etti. "Yaran varken bu tavsiye edilir mi?"

"Panna'nın merhemi sayesinde bacağım çok daha iyi. Egzersizin de faydasını gördüm. Doğal *olarak yavaş yavaş* yürümek gerekiyor," diye ekledi sevimli, kendini küçümseyen bir gülümsemeyle.

"Şey... Bu öğleden sonra gelemeyeceğim için üzgünüm. Yapmam gereken bir iş var."

"Oh?" Herhangi bir açıklama gelmeyince, "İşinizde size yardımcı olabilir miyim?" diye ekledi.

"Teşekkür ederim ama hayır." Komşu çiftlikten tavuk satın alma planından ona bahsetmenin akıllıca olmayacağını düşündü. Merak ederdi Parayı nereden bulduğunu bilmiyordu ve zaten yeterince şüphelenmişti. Hâlâ bazen onun gerçek bir Çingene olduğuna inanmadığı hissine kapılıyordu. Şimdi olduğu gibi.

Lynden merakla ona bakarak, "Neden diğerleriyle birlikte köye gitmedin?" diye sordu.

"Bana ihtiyaçları yoktu."

"Fal bakma konusunda yetenekli değil misin?"

"Pek sayılmaz."

"Bütün Çingene kadınlarının yetenekli olduklarını iddia ettiklerini sanıyordum."

"Size söyledim, kabile tarafından *evlat* edinildim. Her şeyi diğer Romi'ler kadar iyi yapamıyorum. Ve şu anda oldukça meşgulüm."

Lynden ipucunu almadı. Bunun yerine rahatça vagonun köşesine yaslandı.
"Sizi alıkoymama izin vermeyin."

Blaise kızgınlıkla dudaklarını birbirine bastırdı. Nasıl oluyordu da bu çileden çıkarıcı inatçıya karşı üstünlük sağlamayı bir türlü başaramıyordu?
Asilzade mi?

Kabalık edip etmediğini umursamadan, onu dışarıda bırakmak için kapağı tekrar indirdi ve saçını taramayı bitirmeye devam etti, bir yandan da durumu tersine çevirmenin bir yolu olmasını diliyordu. Ama... belki de vardı.

Plan zihninde şekillenirken kızgınlığı yavaş yavaş azaldı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, Çingene kıyafetlerini değiştirip kahverengi, sıkıcı bir elbise giydi, saçlarını bir eşarpla arkadan bağladı ve yün pelerinini giydi. Hizmetçi sınıfından sıradan bir köylü kızı gibi görüldüğünden emin olan Blaise, arabanın içinde ihtiyacı olan eşyaları aramaya koyuldu.

Kapağı tekrar açıp arabadan aşağı atladığında Lynden onu bekliyordu, tıpkı olacağını bildiği gibi. Yeni kıyafetini görünce kaşları kalktı.

"Bir Çingene olarak algılanmak istemiyorum," diye belli belirsiz açıkladı.

"Ah. Nedenini sorabilir miyim?"

İfadesinde bir muziplik parıltısı belirdi. "Balık tutmaya gidiyorum... tavuk için."

"Pardon?"

"Akşam yemeği için biraz tavuk yakalamak istiyorum." Elindeki uzun ip parçalarını ve küçük bir torba mısırı havaya kaldırdı. "Yolun hemen aşağısında bir çiftlik var, fark ettin mi? Bir kümesleri olduğu kesin. Sana daha önce söylemedim çünkü onaylamayacağını düşündüm."

Yaralı yüzünde yavaşça bir anlayış belirirken kaşları çatıldı. "Onları çalmayı düşünüyor olamazsın?"

Blaise kahkahalarla güldü. Sonunda Lord Lynden'ı şaşırtmayı başarmıştı. "Yapamaz mıyım?" Gözleri parlak ve eğlenceliydi. "Yapabilirsin

"İsterseniz bana eşlik edin."

"Bunu kesinlikle istemem," diye karşılık verdi kuru bir sesle.

Omuzlarını silkerek arkasını dönmeye başladı.

"Bir dakika, lütfen." Kadın tereddüt edince Lynden başını salladı. "Bu çok saçma. Suç işlemenize izin veremem."

Blaise başını savurdu. "Bu konuda söz hakkınız olduğunu sanmıyorum lordum."

Ağzı gerildi. "Parasını ben ödeyeceğim. Maliyetini karşılayabilirim."

O da yapabilirdi. Ve elbette aldığı kuşları telafi etmek için biraz bozuk para bırakacaktı. Gerçekten hırsızlık yapmayı düşünmüyordu. Sadece inatçı Vikont'a zararsız bir şaka yapmayı planlıyordu. "Ama o zaman *thegorgios*'u kandırmanın tüm eğlencesini kaçırmış olurum."

"*Spor mu?* Hırsızlık suçundan hapse atılmayı ve nakledilmeyi sportmence bulacağınızdan şüpheliyim."

"Oh, ama yakalanmak niyetinde değilim. Her ingene yakalanmamak için elinden geleni yapar."

Yüzündeki acımasız ifade, kadının arzu edebileceği her şeydi. Ne kadar yavaş davranmıştı! Onu caydırmak için yanlış yollara başvurmuş, arayışının kurallarını onun belirlemesine izin vermişti. Ama artık değil. Onun kendi kurallarını kullanacaktı.

Ona karşı onur kurallarını kendi çıkarları için kullandı. İyi yetiştirilmiş hiçbir beyefendi hırsızlığa göz yumamazdı. Lynden'in bariz zenginliğine sahip hiçbir asilzade, insanları hırsızlığa iten yoksulluğu, açlığı ve çaresizliği anlayamazdı. Kesinlikle eğlence olsun diye çalmayı mazur göremezdi.

Ve eğer onu kendisinden tiksindirmeyi başarabilirse, belki o zaman onu metresi yapma kararlılığından kurtarabilirdi. En azından ingene olduğu iddiasına bir inandırıcılık kazandırabilirdi.

"Eylemlerinizin sonuçlarını düşünmüş olamazsınız," dedi Lynden, belli ki sabırlı olmaya çalışarak.

"Ah, keman. Bana babamı hatırlatıyorsun-" Blaise sözünü kesti. Üvey baba demek üzereydi. "Önceki işverenim, ejderha kadın. En az onlar kadar katı kalpliydi."

"Sadece senin bir suç işlemenini engellemeye çalıştığım için beni katı boyunlu mu sanıyorsun?"

"Kesinlikle." Aslında, öyle olmayan çok az İngiliz beyefendisi tanıyordu. Arkasını dönerken gözlerinde parlak ve kıskırtıcı bir kahkaha parlıyordu.

Omzunun üzerinden neşeyle, "Siz, lord vikontum, tam bir doldurulmuş gömleksiniz!" diye seslendi.

Julian birkaç kalp atışı boyunca orada durdu, onu sarsma arzusu, bariz meydan okumasına karşılık verme dürtüsü ve onu kollarına alma ihtiyacı arasında kalmış bir halde ona baktı.

Bu çelişkili arzularının onun menekşe rengi gözleriyle büyük bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Canlı ve yaramaz olan bu gözler, okyanus dalgaları üzerinde dans eden bir güneş ışını kadar hayat ve kahkaha doluydu. Ve onu zapt etmeye çalışmak, bir güneş ışığını yakalamaya çalışmak kadar zordu.

Son üç gün boyunca Blaise'e olan ilgisi daha da artmıştı. Bu çekimin gücü onu hayrete düşürmüştü. Geçmişte arzuladığı kadınlardan hiçbirine benzemiyordu. Vücudu düzgündü ve seçici erkek gözüne estetik olarak hoş geliyordu ama yüz hatları aslında oldukça sıradandı. Kesinlikle çok daha güzel kadınlar tanımıştı. Kendi karısı ünlü bir elmastı ama Caroline, Blaise'in ateşine kıyasla buzdan bir kız gibiydi. Ona böylesine sıra dışı bir çekicilik veren de işte bu ateş, bu ışıltıydı. Cinsel arzularını tatmin etme hedefine hiç yaklaşmamıştı ama yine de bu, ona yakın olmak kadar önemli görünmüyordu. Yıllar sonra ilk kez bir kadınla sadece bir kadın için ilgilenmiyordu.

ona getirebileceği fiziksel rahatlama. Bu ele avuca sığmaz kadın ona çok daha fazlasını sunabilirdi. Onun ruh bütünlüğünün, doğal yaşam sevincinin tadını çıkarmak istiyordu. Onun yanında olmak bile kanında şampanya köpüğü patlaması gibi etkilemişti onu. Yeniden canlanmıştı, dört yıl boyunca yaşamadığı bir durumdu bu.

Karısının ölümünün üzerinden yıllar geçti.

Julian neredeyse kendi iradesi dışında, onu beladan uzak tutmak gibi belirsiz bir düşünceyi beslerken kendini onu takip ederken buldu... eğer yapamazsa

nce onu biraz sarsmayı başardı.

Sanki onun ne yapacađını biliyormuř gibi adımlarını yavařlattı ve kendisine yetiřmesine izin verdi. Yol boyunca Blaise yaralı bacađını dūřunerek yavař yūrūdu. *Bacađı* son zamanlarda çok daha iyi grūnūyordu. Topalladı řimdi daha az ađırdı ve mavi gözlerinin etrafındaki acı çizgileri solmuřtu. Yine de Lynden'in acıdan řikāyet edeceđinden řūpheliydi.

Ancak, onu vazgeçirmek için yaptđı tūm giriřimleri ciddiyle dinlemeyi reddetti.

Hedeflerine ulařtıklarında ve çiftliđin etrafına bakmak için durduklarında, denemekten vazgeçmiřti. Bir sđūt ađacının arkasında durup avluyu keřfe ıktılar. Būyūk ana ev ahřap iskeletliydi, tuđla ve sıva kaplaması vardı. Arkasında iyi durumda bir ahır ve birkaç ek bina ile bir tavuk kūmesine benzeyen bir řey duruyordu. İki dūzine kadar tavuk toprak avluda tırmalıyordu.

Oldukça geride duran Blaise, dūlūne yūz adım yaklařana kadar evin etrafında dolandı. Uzaktan bir köpek havlamaya bařladı ama hiç saldırmadıđı için bađlı olduđunu dūřūndū. Grūnūrde kimse yoktu. Yakınında bir araba dolusu iřlenmemiř saman grūnce gūlūmsedi. Tavukların bir çeřit koruma sađlayacađını fark etti.

Yine de ona doğru ilerlemeye başladığında Lynden kolunu tuttu. "Sanırım bunu yapmakta ısrar ediyorsun?"

"Korkaklaşıyor musunuz lordum?" Blaise hafifçe alay etti. "Bana eşlik etmek zorunda değilsiniz, biliyorsunuz."

"Bir peni için yapmazdım."

"Size verecek beş kuruşum yok. Size durumumun çok kötü olduğunu söylemiştim."

Blaise onun sinirli homurtusunu duymazdan geldi ve sürünerek ilerledi. Arabaya ulaştığında, yavaşça altına süründü ve yüzüstü yattı. Arabanın alt kısmı vagon yatağı yerden yaklaşık bir metre yükseklikteydi ve bu da yeterli hareket özgürlüğü sağlıyordu.

Julian boyun eğmiş bir iç çekişle ona katıldı, soluna yerleşti, ağırlığının çoğunu sağlam bacağının üzerine dikkatlice verdi, ancak kötü uyluğundaki gerginlikten dolayı yüzünü buruşturdu.

"Delirmiş olmalıyım," diye mırıldandı alaycı bir ifadeyle. "Peki sırada ne var?"

Blaise fısıltıyla, o çalışırken Çingenelerin tavuk çalma yöntemini açıkladı. "Önce ipin ucunu bir mısır tanesinin içinden geçirirsin, bu şekilde... ve bir düğümle sabitlersin. Sonra ipi bahçeye atıp tavuğun yemi yutmasını bekliyorsun. Yuttuğunda, tıpkı bir balık gibi misinayı çekersin."

"Alışlagelmiş Çingene becerilerine sahip olmadığını söylediğini sanıyordum," diye belirtti.

"Bilmiyorum ama Miklos bana bunu nasıl yapacağımı öğretti."

"Neden şaşırmadım ki?" Julian kuru bir sesle. "Ama yakalanırsak ne olacak? O zavallı kuşların sessizce geleceğini sanmıyorum."

Onu endişelendiren yakalanmak değildi. Lord Lynden suç ortağı olduğu için yasal yollara başvurmaktan korkmuyordu. Onun her türlü zorluktan konuşarak kurtulabileceğinden emindi. Bir asilzade, alenen işlediği suçtan paçayı kurtarabilirdi.

sadece rütbesi nedeniyle yasaları ihlal ediyordu. Ama gerçekten hırsızlık yapma düşüncesi onu endişelendiriyordu.

Vicdan azabını görmezden gelmeye çalışan Blaise ona gülümsedi. "Eminim bir şeyler düşünürsün."

"Bana olan inancınız için teşekkür ederim."

İpi bağlamayı bitirdi ve beş adım ötede kaderinden habersiz masumca gıdaklayan şişman bir tavuğa baktı. Ama sonra tereddüt etti, alışılmadık bir özensizlik krizi geçirdi. Hayatında hiçbir şey çalmamış olan kadın, hırsızlık yapmak üzereydi. En azından çiftlik müreffeh görünüyordu. Sanki gerçekten muhtaç olanlardan çalacakmış gibi değildi.

Ayrıca başka bir endişesi daha vardı. Lynden'a tavuk çalma konusundaki becerisi hakkında yalan söylemişti. Sadece Miklos'un çalışmasını izlemişti ve o da yıllar önce, çocukken olmuştu. Kendisi de hiç tavuk öldürmek zorunda kalmamıştı. Kumes hayvanları her zaman kızartılmış, sote edilmiş ya da fırında pişirilmiş olarak sofraya gelirdi. Stratejilerini tasarlarırken bunu hesaba katmamıştı.

"Boynunu sıkamak zorunda kalacaksın," diye fısıldadı.

Lynden onun yanında başını çevirerek alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Şaka yapıyor *olmalısın*."

Adamın zayıf, zarif biçimli ellerine, uzun yürüyüşleri ve çamurda yuvarlanmaları yüzünden toz içinde kalmış, mükemmel dikilmiş ceketine baktı ve aristokrat Lord Lynden'ın böylesine alçakgönüllü bir işi yapmak zorunda kalışını düşününce boğuk bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Bir asker olarak bile, böyle önemsiz işleri yapacak hizmetkârları olurdu. "Eğer onu öldürmezseniz lordum, bir kucak dolusu ciyaklayan tavukla baş başa kalırsınız ve bu da hiç hoş olmaz."

Acı dolu bir teslimiyetle gözlerini kapadı. "Bir de eskiden seçici prensiplerim olduğunu düşünürdüm. Pekâlâ, benim tatlı Çingenem, köpek bizi akşam yemeği olarak yemeye karar vermeden başlayalım mı?"

Başını sallayan Blaise nişan aldı ve ipin uçmasına izin verdi. Ancak o andan itibaren planı aniden dağıldı.

Meraklı bir horoz mısır tanesine doğru sallanarak geldi ve tavuktan önce onu yalayıp yuttu. Ürkek Blaise refleks olarak ipi salladığında, horoz şiddetle itiraz etti ve pençelerini geçirdi, bir yandan da kanatlarını çırpıp ciyaklamaya çalıştı.

Mücadeleyi kaybettiğini anlayan Julian, Blaise'den ipi kaptı ve çekti, ama zor durumdaki kuş cesur bir mücadele verdi. Neredeyse ulaştığında, Julian'ı keskin bir mahmuzla tırmıklamayı başarısızlıkla denedi ve sol elinin arkasına acımasız bir gagalama yapmayı başardı.

Julian küfretti ve bıraktı. Horoz, gagasındaki ipin izini sürerek ve ardındaki tavuk haremını dağıtarak hızla uzaklaştı.

Julian öfkeyle elindeki silik yarayı emerken, Blaise onun kahkahalarını bastırmaya çalıştı.

"Sefil," diye mırıldandı sonunda isteksiz bir eğlenceyle. "Gösterdiğin tüm merhamet için kan kaybından ölebilirdim."

"Özür dilerim," dedi pişmanlıkla, gözlerini ona çevirerek. "Gerçekten incindin mi?"

"Dayanılmaz bir şekilde."

"Bir bakayım."

Adamın sol eline uzanarak soluk pembe ize baktı.
Orta parmak eklemının üstünde. Gagalama deriyi bile parçalamamıştı ve
Lynden'in yüzündeki yara kadar vahşi değildi.

Kadın sempati mi göstereceğini yoksa azarlayacağını mı düşünürken, adam
aniden uzanıp sağ elinin parmaklarını kadının boynunun arkasında
kavuşturdu.

Blaise dondu kaldı. Günlerdir onu öpmeye çalışmamıştı, handa geçirdiği
zamandan beri. O güzel masmavi gözler onunkilere kilitlendiğinde kalbi hızla
çarpmaya başladı.

"Hayır..." diye nefes aldı.

Kadının ensesini hafifçe kavrayan adam, öpmek için yüzünü amansızca ona
yaklaştırdı.

Yine de onun dudaklarının kendi dudaklarıyla buluşmasına izin verirse ne
olacağını biliyordu. Duyularının kontrolünü kaybedecekti. Uzuvarı ılık bala
dönüşecekti. İradesi yok olacaktı. Baştan çıkarılmasını durduramayabilirdi bile.

"Hayır!" Blaise çaresizlik içinde haykırdı ve Lynden'in omzunu itmek için
elini kaldırdı.

Yine de amaçladığından daha fazla güç kullandı ve adam buna hazırlıklı değildi. Aniden dengesi bozuldu, dirseğinin desteğini kaybetti ve vücudunu bükerek darbeyi yaralı bacağına aldı.

Kalçasını tutarken acı dolu nefesi yüksek ve sertti.

Artık onun ilerleyişinden dolayı tehlikede olmayan Blaise, elleri ve dizleri üzerinde çırpındı.

Julian vahşice küfretti ve nefes almaya çalışarak sırt üstü yuvarlandı. Blaise gerçek bir endişeyle onun üzerine eğildi. "Özür dilerim... iyi misin?"

"Hayır," dedi dişlerini sıkarak ve gözlerini kapattı.

"Kısmen senin hatandı," diye mırıldandı kendini savunmak için. "Beni okşaman için sana izin verdiğimi hatırlamıyorum."

Cevap vermedi ve gözlerini tekrar açıp doğrudan ona bakana kadar birkaç dakika geçti, bakışları neredeyse acı çektiği kadar öfkeliydi. "Artık çalmaya çalışmak yok. Ben böyle kahramanlıklara uygun değilim ve sen de buna uygun değilsin -ya da olmadığını bilecek kadar mantıklı değilsin. *Yanlış* olmasının yanı sıra embesilce bir fikirdi. Buna asla göz yummamalıydım."

"Madem bu kadar vicdanlısınız lordum," dedi sert bir sesle, "o zaman tavukların parasını her zaman ödeyebilirsiniz."

"Niyetim o," diye tersledi.

Lynden güçlükle arabanın altından çıktı ve ayağa kalktı. "Git ve evin efendisini ya da hanımını getir. Onlara arsa için iki gine teklif edeceğimi söyle."

Blaise onun soğuk ve otoriter ses tonu karşısında dilini ısırıldı. Onun acısını anlayışla karşılaması gerekiyordu. "Yürüyebilir misin?"

"Bu şu anda tartışılabilir. Şimdi sana söylediğimi yap. Git şu lanet tavukları al."

Hem onu incittiği için kendini suçlu hisseden hem de onun bu küstahlığına içerleyen Blaise ayağa kalktı ve ona dönüp bakmadan eve doğru fırladı.

Bakışlarıyla onu takip ederken, Julian onu sarsmak ve aynı zamanda onunla sevişmek için yine o çelişkili arzuyu hissetti. Bu son olaydan sonra daha da güçlenmişti. Uyarılması hâlâ acı vericiydi, neredeyse uyluğunun zonklayan kasları kadar acı vericiydi.

Ağız gerildi. Blaise'i metresi yapmaya her zamankinden daha kararlıydı, hem onu yoksulluk ve suç dolu bir hayattan uzak tutmak için hem de onu yatağında görmeyi çok istediği için.

Onu istiyordu. Bu basit ve derin bir gerçektir.

Ve ona sahip olacaktı, Julian yemin etti. Bir dahaki sefere Çingene'sini yalnız yakalamayı başardığında, o kadar kolay kurtulamayacaktı.

Bölüm 7



Onu istiyordu. Daha önce hiç böyle istediğini hatırlamıyordu. İhtiyacı kanındaki ateş gibiydi. Yine de Julian arzularına ulaşmaktan ne kadar uzak olduğunu biliyordu. Ateşten kadını mümkün olduğunca ondan uzak duruyor, uzak durmadığı zamanlarda ise hayal kırıklığı yaratacak şekilde onun girişimlerine karşı bağışıklık kazanıyordu.

Julian hayal kırıklığını şiddetle hissetti, ama tersine, gecikme onun beklenti ve heyecan duygusunu daha da tatlılaştırmış ve daha önce hiç yaşamadığı bir yenilik katmıştı.

Başka bir kadınla hiç böyle zorluklarla karşılaşmamıştı. Geçmişte, serveti ve rütbesi, çekici yüz hatları ve büyüleyici hitabıyla, bir kadına ilgi duyduğunu ifade etmesi yeterliydi ve kadın kısa sürede onun olurdu. Gerçekten de genellikle kadınlar ona yaltaklanır ve bazen utanç verici bir şekilde *peşinden* koşarlardı. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı; bir kadının ondan kaçması ve amaçlarını reddetmesi.

Ama sonra büyüleyici Çingene'si daha önce tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu.

Aynı anda iki yaratık gibi görünüyordu; hem gülen menekşe gözleri ve canlı ruhuyla haylaz bir cadı, hem de içini özlemle dolduran ve uykusuna dadanan kuzgun saçlı bir büyücü. Alışık olduğu türden bir musallat değildi. Caroline'ın ölümüyle ilgili kâbuslar ona işkence etmemişti.

Altı gün önce Çingene kampına vardığından beri. Rüyaları her gece hızla geliyordu ama bunlar güvenli rüyalardı, kolay rüyalardı.

Ve yarasının acısı azalıyordu. Panna'nın ona verdiği merhem, bacağında tekrarlayan spazmları ve ağrıyan sertliği etkili bir şekilde azaltmıştı. Bazı günler diğerlerinden daha kötüydü ama harap olmuş kaslar gerçekten iyileşiyor gibiydi. Ağrısız olduğu dönemler ve bir rahatsızlığı olduğunu bile unutmayı başardığı saatler oluyordu. Sırf bu nedenle bile Çingenelere minnet borçluydu.

Tavuklar borcunu ödemek için kısa bir yol kat etmişti. Çiftçinin oğlu o öğleden sonra birkaç kasa canlı kuş getirmişti. Miklos derhal bir kutlama yapılması gerektiğini ilan etti.

"Bu gece karnımız tok olacak," dedi Şef sevinçle, "lord hazretlerinin cömertliği sayesinde."

Julian kibarca karşı çıkmıştı. Tavukları almak Blaise'in fikriydi ve yöntemini onaylamamıŐ olsa da, ona tavukları satın alma fırsatı vermiŐtı.

O gece ingeneler kızarmış tavuk, kızarmış patates ve Rom'un çok sevdiği bir yemek olan içyağı pudingiyle neşe içinde ziyafet çekmiŐlerdi. Tavukların sadece yarısını yemiŐler, diğer yarısını da Julian'ın o sabah kahvaltıda tadını çıkardığı üç yumurtayı üretti. Ayrıca tavuk tüyleri ve kemikleri için de çeşitli kullanım alanları bulmuŐlardı.

Julian, ingenelerin aslında ne kadar tutumlu olduklarını keşfettiğinde ŐaŐırmıŐtı. Hiçbir Şey israf edilmiyor, her Şey bir kullanım eŐyasına dönüŐtürölüyordu. Gerçekten de burada geçirdiği kısa süre boyunca ingene halkında hayranlık uyandıracak pek çok Şey bulmuştu. İyi huylu ve açık kalpliydiler ve kolayca Heyecanlıydı, bulaşıcı bir yaşam arzusu vardı. Yalnızlığın bir ingenenin başına gelebilecek en korkunç kader olduğunu öĐrenmiŐtı; Julian bu durumu son dört yıldır oldukça yakından tanıyordu. Bu kabile alıŐkan ve nispeten temizdi, dışarıda yaşamak zorunda olmalarına ve yıkanmaya pek fırsat bulamamalarına rağmen.

Ayrıca Smith'in kabile soyadının Romanca'da Petulengro olduğunu keşfetti. Smith, ingeneleri ingene dili ve kültüründen habersiz tutmak için verilen İngilizce versiyonuydu. ingeneler *Gorgios*'a karşı derin bir güvensizlik besliyordu. Yüzyıllar boyunca zulüm görmüş ve aŐaĐılanmıŐlardı. Gerektiğinde İngiliz yöntemlerine uyum sağlamayı öğrendiler, ancak yine de kendi miraslarına sıkı sıkıya bağlı kaldılar.

Julian'ın tuhaf bulduğu bazı gelenekler, örneğin kapların belli bir düzen içinde, belli amaçlar için ayrılmış kaplarda yıkanması zorunluluğu. Kadınlarla ilgili tabular, bazı akademisyenlerin Rom'un ortaya çıktığını iddia ettiği Hindistan'da uygulandığını anladığı bazı tabulardan farklı değildi. Ölen bir kişinin eşyalarının ritüel olarak yakılması da Hindistan'daki geleneği andırıyordu.

Görünüşe göre Çingeneleler inanılmaz derecede batıl inançlıydı. Ve bazı kişilerin olayları önceden haber verme yeteneğine kuvvetle inanırlardı. Julian bu inançları paylaşamazdı ama yine de Panna'nın geçen gün gördüğü imgelemin esrarengiz doğruluğunu nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

Panna'nın "karanlık bir yer, taşlar ve yıkılan duvarlar gördüğünü iddia etmesi onu sarsmıştı...

ölüm." Caroline'ın öldüğü Roma kalıntılarını tarif ediyor olabilirdi.

Bununla birlikte, Çingene yaşam tarzının Julian'ın sessizce üzüldüğü özellikleri de vardı. Blaise'in tavukları çalma planına kesinlikle karşı çıkmıştı. Yine de Çingene felsefesine göre zenginlik paylaşılmalıydı ve yoksulluk sadece geçici bir durumdu, bir kahkaha ve ileride daha iyi günlerin olacağı umuduyla geçirtilirmeliydi. Hırsızlık hayatta kalmanın normal bir yolu olarak görülürken, *gorgiosları* kandırmak tamamen onurlu bir davranış olarak görülüyordu.

Dün sabah Julian bu uygulamayı ilk elden görmüşü; Miklos'u, ona sahte bir canlılık kazandırmak ve yıllarca genç görünmesini sağlamak için kırık soluklu bir dırdırcıyı tedavi ederken yakalamıştı.

Miklos taktiklerini utanmadan itiraf etmişti, sırtışı esmer teninde bembeyaz parlıyordu. "Şey, şöyle, lordum. Siz dosya
Sonra nefes almasını kolaylaştırmak için domuz yağı yedirirsiniz... ve ona ruh vermek için bir ilaç uygularsınız. Ve eğer çok fazla grisi varsa, onu boya ile boyarsınız."

"İnanılmaz," dedi Julian, atın gözlerinin önünde dönüşmesini izledikten sonra gerçekten etkilenmişti.

"Bana şeftali yapmazsınız, değil mi lordum?"

"Misafirperverliğinizin karşılığını bu şekilde ödemek pek mümkün olmaz, değil mi?"

"Evet, olmazdı. Her ne kadar *agorgio rye* olsan da sana güvenebileceğimizi biliyordum."

Julian daha sonra Blaise'e bu olaydan bahsettiğinde, Blaise yarı gülerek yarı meydan okur bir tavırla başını savurmuş ve bunun Çingene usulü olduğunu söylemişti. "Miklos böyle aldatmacalara nadiren başvurur. Bu yolu her yıl birkaç kez kat eder ve güvenilmez biri olsaydı bu işte uzun süre kalamazdı. Kandırılmayı hak eden ya da en azından bunu karşılayabilecek bir alıcı bulacaktır."

Julian konuyu kapatmıştı. Çingeneler hakkında onaylamadığı pek çok şey olabiliyordu ama bu insanları ya da yaşam tarzlarını yargılayacak konumda değildi. Ne de olsa onların ahlaki ihlalleri kendisinininkilere kıyasla önemsizdi ve cinayet şüphesi altındaki bir adamın çok daha hafif suçları kınaması ikiyüzlülük kokuyordu.

Julian'ı Çingenelerin hafif parmaklarını ve karanlık işlerini keşfetmesinden daha çok endişelendiren şey ise zamanın ne kadar kısa olduğuydu.

Neredeyse bir haftadır kamptaydı ve Blaise'den başka kimse gitmesi için özellikle istekli görünmese de, kampta fazla kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ama Blaise görünüşe göre daha büyük bir tehlike içindeydi. Bu öğleden sonra, otorite konumundaki biri tarafından arandığı anlaşılmıştı. Bir atlı kampa gelmiş, menekşe gözlü, kuzguni saçlı bir kız hakkında gizlice sorular soruyordu.

Uzun boylu, zayıf bir adamdı ve gündelik taşra kıyafetleri giymişti. Ama iyi oturan ceketine rağmen, konuşması kaba ve Londra ağzıyla süslü olduğu için bir beyefendi olduğundan şüpheliydi. Julian onun bir Bow Street Runner olabileceğinden şüphelendi -kanun memurları, baş hırsız yakalayıcıları ve dedektiflik işinin tedarikçileri. Adamın keskin, değerlendirici gözleri çok az şey kaçırıyor gibiydi ve gördüklerini küçümsüyor gibiydi.

Yabancınn gelişii üzerine Miklos kabilenin sözcüsü olarak öne çıktı ve Julian'a Çingene doğası bir kez daha gösterildi: Çingeneler, özellikle yetkilileri yanıltmak söz konusu olduğunda, ikiyüzlülük ve masumiyet taklidi yapma sanatında ustaydılar.

Hayır, dedi Miklos saygıyla, son zamanlarda böyle bir tanıma uyan birini görmemişti. Hayır, gerçeğı sizden saklamaya asla cüret etmezdi. Sayın Yargıç kampı aramak ister mi?

Yabancınn bakışları Julian'ın üzerinde gezindi ve durakladı. "Ve siz, efendim. Tarif ettiğim kıızı gördünüz mü?"

Julian büyüleyici bir kayıtsızlıkla gülümsedi. "Bana Lord Lynden diye hitap edebilirsiniz. Ve hayır, böyle bir yaratık hatırlamıyorum. Eğer sözümden şüphe duyuyorsanız ve sizi taciz etmeme izin veren uygun belgeleri sunabilirsiniz özel vatandaşlar, o zaman ben de kampı aramanıza izin vermeye ikna olabilirim."

Adamın ağzı gerildi, ama kraliyet ailesinden birini gücendirme riskine girmektense geri adım attı. "Buna gerek yok lordum. Sözünüze güveniyorum."

Julian kuru bir sesle, "Memnun oldum," diye karşılık verdi.

Adam atını sürüp uzaklaştığında Miklos neşeli bir sırıtış attı. "Sizin gibi bir finegorgio *çavdarına* meydan okumayı umursamadığını söyleyebilirim, lordum."

"Rütbenin zaman zaman avantajları oluyor," diye hoşnutlukla kabul etti Julian. "Sence neden Metresimiz Blaise'i arıyordu?"

Çingene'nin yüz ifadesi dikkatle boşluğa dönüştü. "'Oo söyleyebilir misiniz, lordum?"

"İsteseydin yapabileceğini sanıyorum. Onun da yapabileceğini biliyorum. Ama bu konuda baskı yapmayacağım. Yine de onu korumak için elimizden geleni yapmalıyız, sizce de öyle değil mi?"

"Emredersiniz lordum. Kampı yarın, planladığımızdan bir gün önce taşıyacağız. Şimdi toparlanırsak, bir şeyimiz varmış gibi görünür."

Julian alaycı bir cevap mırıldandı ama bu rahatsız edici olayı Miklos kadar kolay göz ardı edemedi. Blaise için çok endişeleniyordu.

Yakından bakıldığında gerçek bir Çingene olduğu asla söylenemezdi. Simsiyah saçları vardı, doğru, ama uzun gece yarısı saçları onlarınkinden çok daha ipeksi ve inceydi. Gözleri bir Çingene kadınıninkiyle aynı ışıltıyı taşıyordu ama onlarınki vahşi bir siyahken onunkiler yumuşak, duygulu bir ametistti. Onların kaba, bronz tenleriyle karşılaştırıldığında, onun teni en pürüzsüz, en soluk fildişiydi. Ve kemik yapısı da onlarınkinden çok daha narindi.

Julian çaresizliği karşısında hayal kırıklığının arttığını hissetti. Muhtemelen Blaise'i içinde bulunduğu beladan koruyabilirdi, ama onun ve o da çıldırtıcı bir şekilde anlaşılmaz olduğunu kanıtlıyordu.

O akşam yemekten sonra Çingeneler her gece yaptıkları gibi kamp ateşinin etrafında toplanmış, kemanların tatlı, hıçkırıklı melodisiyle serenat yapıyorlardı. Blaise her zamanki gibi Julian'dan olabildiğince uzak bir yere oturmuştu. Ve Julian, her zamanki gibi, bakışlarının amansızca ona doğru çekildiğini fark etti.

Tam o sırada Miklos'un karısı Isadore, Blaise'in yanına gitti ve konuştu. Blaise, Çingene kadının söyledikleri karşısında başını salladı. Isadore daha sonra Blaise'i ayağa kaldırdı ama o ellerini geri çekip arkasına sakladı. Bir an sonra Panna ayaklarını sürüyerek geldi.

Julian merakla bir sohbetin başlamasını izledi. Müzik yüzünden, Ne söylendiğini duyamıyordu ama Blaise belli ki yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlanıyordu.

Tam o sırada müzik durdu ve kızın bıkkınlıkla söylediği "Oh, pekâlâ!" sözünü duydu. Ayağa kalkarak ateşin etrafındaki dansçıların arasındaki yerini aldı.

Julian oturduğu yerde doğruldu. Blaise daha önce hiç dansa katılmamıştı ve onun bunu denemesini görmekten büyülenmişti. Parlak Çingene kıyafetlerini giymişti ama diğer Rom'lardan, kaba yontulmuş taşlar arasındaki cilalı bir elmas gibi -ya da Çingene kadınların takmayı çok sevdiği boncuklar gibi- ayrılıyordu. İlk nota duyulduğunda, Blaise kollarını yukarı kaldırdı ve sallanmaya başladı.

Büyülü dans yavaş ve şehvetli bir ritimle başladı. Blaise onun bakışlarından tamamen kaçındı, ama Julian onu pür dikkat izledi. Altın ateş ışığında, diğer sanatçılardan daha bilinçli görünüyordu ve belki de gerçek Çingene kadınları kadar inanılmaz derecede akıcı değildi, ama en az onlar kadar zarif ve daha da baştan çıkarıcıydı. Gözlerini kaçıramadı.

Müzik yükselirken, dansçılar hızlı, yanıp sönen adımlar ve uçuşan eteklerle ilerledi.

Vahşi güzellikleri onu heyecanlandırdı ama Julian'ı büyüleyen Blaise'in kendisiydi. Hayat ve tutku vücudunda şarkı söylüyor gibiydi ve efor yüzünü nemli ve kızarmış bırakmıştı. Sevişen ve bundan son derece zevk alan bir kadın gibi görünüyordu -canlı, canlı, karşı konulmaz bir şekilde tahrik olmuş.

Kendi vücudunun ısındığını, sertleştiğini, arzusunun ateş gibi yandığını hissetti. Beyni büyülenmenin ateşiyle doldu. Onu neredeyse bir saplantıya dönuşen bir yoğunlukla istiyordu. Onun nefes nefese kalmasını, altında tutkuyla kıvranmasını istiyordu. Kendini onun tatlı sıcaklığına o kadar derinden gömmek istiyordu ki geçmiş ve geleceğı yok olup gitsin, onu o kadar çok istiyordu ki başka bir şey düşünemiyordu.

Gösteri, dansçıların neşe içinde dönüp zıplamalarıyla sona erdi. Müziğın kesilmesiyle Blaise soluk soluğa durdu ve birden dikkatle kendisine dikilmiş mavi gözlerin farkına vardı. Çaresizce Julian'ın bakışlarıyla karşılaştı. Orada arzu ve onu korkutacak kadar güçlü bir özlem okudu.

Bilinçsizce bir adım geri attı. Belli ki bir hata yapmıştı. Dansa sadece Panna'nın ısrarıyla katılmıştı, çünkü Lord Lynden'ı sadece bir Çingene değil, gerçekten bir Çingene olduğuna ikna etmek istemişti. *Agorgio*'nun kamptaki misafiri. Ama planı bir şekilde ters gitmişti. Hiç de akli onun kimliğindeymiş gibi görünmüyordu. Sıcak bakışları onu okşuyor, sanki ona dokunmak için ellerini uzatmış gibi okşuyordu.

Titreyerek geriye doğru bir adım daha attı ve kaçmak için karşı konulmaz bir dürtü hissetti. Vücudunu saran garip, sıcak hisler geçene kadar yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Blaise aniden kamp ateşini terk etti ve ormanın içinde kayboldu.

Julian bir an için orada öylece kalakaldı, ama koşulları olduğu gibi bırakması mümkün değildi. Onu aramaya çıktığında müzik hâlâ kanında çılgınca tıngırdıyordu.

Onu kamptan biraz uzakta, ay ışığının aydınlattığı bir çayırın kenarında buldu. Kendi kendine hafifçe mırıldanıyor, ara sıra kamptan yayılan hafif keman sesine uyarak sallanıyordu.

Sessizce izliyordu, ilk kez değil, amacının onu arzudan çıldırtmak olup olmadığını merak ediyordu. Eğer öyleyse, başarıyordu. Ona duyduğu hayranlık kontrolden çıkmıştı. Kız cıvıl cıvıldı, ay ışığıydı ve hatırlayabildiği en güzel şeydi.

Ancak Blaise ona fırsat verseydi bu suçlamayı reddedecekti. Lynden'ı tuzağa düşürmeye çalışmıyordu. Gerçekten de ondan kaçmak için elinden geleni yapmıştı. Lynden'ı kaybetmek niyetiyle çayıra kaçmıştı. En azından kendi üzerinde, isyankâr duyguları üzerinde bir nebze olsun kontrol sahibi olana kadar kendini gölgelerde tuttu. Az önce yaptığı dans duyularını harekete geçirmiş, içinde daha önce hiç deneyimlemediği bir vahşiliği serbest bırakmıştı. Müzik damarlarında ateş gibi yanıyordu, şehvetli ve pagan. Kendisini hâlâ ateşli, huzursuz ve gecenin heyecanı ile canlı hissediyordu. Müzikle birlikte Lynden'ın gözlerinde gördüğü tutku vaadi.

Arkasındaki çimenlerde ayak seslerinin sessiz hışırtısını duyduğunda aniden kaskatı kesildi. Bu sadece o olabilirdi. Hiçbir Çingene geceleri perilerin ve kötü ruhların arasında yürümek istemezdi. İçini bir korku ürperti.

"Dönmeyince endişelendim," diye mırıldandı arkasından.

Blaise arkasını dönmedi. Kendini bu kadar garip hissederken, sanki tüm vücudu hislerle canlıymış gibi hissederken, ona yakın olmak için kendine güvenemezdi. Onun varlığının ve arz ettiği tehlikenin bariz bir şekilde farkındaydı. Kendini bu kadar savunmasız, bu kadar terk edilmiş hissederken, nabızı bu kadar hızlı atarken ona, onun baştan çıkarıcılığına karşı koymak imkânsızdı. Bir adım uzaklaşmaya çalıştı.

"Gitme..."

Sesinin hızlı ve felç edici samimiyeti onu olduğu yerde perçinledi, ancak nefes nefese cevap vermeyi başardı: "Ben... Size daha önce de söyledim lordum... Benimle ilgilenmenize gerek yok."

"Ah, ama var. Büyük bir ihtiyaç." Kısa ve neşesiz bir kahkaha attı. "Görünüşe göre artık kontrol edemediğim bir ihtiyaç. İstesem de istemesem de senin için endişeleniyorum. değil."

"Sen...yapmamalısın."

"Nasıl yapamam? Belli ki başın belada, birinden saklanıyorsun."

"Bu... bu benim üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Bugün sizi arayan Koşucu'ya ne oldu?"

"Çingeneler bana ihanet etmez."

"İsteyerek değil. Ama onlar da sana benim sağlayabileceğim korumayı sağlayamazlar. Seni güvende tutabilirim, tatlım."

Blaise onun yaklaştığını dehşetle fark etti. Adamın yakınlığı onu telaşlandırmış, sinirlerini germiştir. Yine de tepki verecek gibi görünmüyordu. Adam tam arkasından geçerken öylece kalakaldı. Uzaklardan Çingenelerin müziğini duyabiliyordu -viyolinler ve tefler, çarpan kalbiyle aynı anda vahşi bir ritim tutturuyordu.

Zorla sığ bir nefes aldı. "Çingenelerin perilerin çayırlarda dans ettiğine inandıklarını biliyor muydun?" diye sordu sahte bir parlaklıkla.

"Hayır," dedi usulca, "ve şu anda Çingenelerin neye inandığı umurumda değil. Beni oyalamanıza ve konuyu tekrar değiştirmenize de izin vermeyeceğim."

Adamın bir kolunu hafifçe beline dolamasından bir an önce onun sıcaklığını sırtında hissetti. Blaise, içinde dalgalanan ilkel hisler karşısında keskin bir nefes aldı. Adamın yakınlığı, vücudunun hayvani sıcaklığı, sesindeki yumuşak emir, hepsi onun iradesini elinden almaya yaramıştı. Uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama uzuvlarına hareket etmelerini emredemiyordu.

"Seni güvende tutacak kişi olmak istiyorum," diye fısıldadı kulağına.
"Rahatlık ve koruma için başvurduğun adam olmak istiyorum. Seni yatağımda, kollarımda istiyorum. Fiyatını söyle, tatlım. Sana bir ev ayarlayacağım, kendi arabanı ve atlarını vereceğim... seni benim yapmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Adamın arzusu karşısında kadının içine işleyen bir zevk zonklaması duydu. Buraya sahip olmak için gelmişti. Ona sahip olmak, onu elde etmek, onun sevgilisi olmak istiyordu. Muhteşem bir aşık olacağından emindi Blaise. Handa onu öptüğü ilk andan beri bunu biliyordu.

O güçlü öpücüğün anısıyla Blaise düzensiz bir titreme geçirdi, onda uyandırdığı tatlı zayıflıkla savaştı ama tek yapabildiği yumuşak bir ses çıkarmak oldu,
nefes nefese "Hayır..."

"Seni istiyorum aşkım. Her şeyi, herkesi istediğimden daha fazla."

Baştan çıkarıcı sesi gümüş bir ay ışığı gibi üzerine akıyor, çalınmış bir öpücük kadar samimi, enfes bir tutku vaat ediyordu. Bu vaade inanmıştı. Ve derin dehşetine rağmen, buna karşı koyamadı, kendisini ele geçiren hain, eritici duyguya karşı koyabildiğinden daha fazla. Kendi isteğinin aksine Lynden'a doğru bastırdı, onun sıcaklığının, sırtındaki sertliğinin tadını çıkardı. Lynden'ın ağır ve şehvetli kalp atışlarının vücudunda dolaştığını, nefesinin sıcak ve okşayıcı bir şekilde kulağına değdiğini hissedebiliyordu.

"Savaştan, kederden yoruldum. Huzura ihtiyacım var, tatlım. Senin parlaklığına, kahkahalarına ihtiyacım var. Seni etrafımda hissetmeye ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var." Dudakları kulağının hemen arkasındaki hassas bölgeyi okşarken o büyüleyici ses teninde titreşiyordu. "Sen benim kurtuluşum olacaksın..."

Blaise'in nefesi boğazında kilitlenirken, ağzı boynu boyunca sıcak ve açık bir şekilde kayıyordu ama yine de hareket edecek gücü bulamıyordu. Sahip olduğu doğal kendini koruma içgüdüleri kaçıp gitmiş gibiydi. Uzuvarları sıvılaştı -sıcak ve ballı- tamamen çaresiz. Onun Öpücükler; vücudu onun dokunuşundan zevk almak istiyordu. Dudaklarının şehvetli saldırısı şefkatli ve şehvetliydi. Kendini ahlaksız hissetmesine, teninin karıncalanmasına neden oldu. arzunun sıcak kızarıklığı. Gözlerini çaresizce kapattı, vücudu titriyordu.

"Üşüdün mü? Seni ısıtmama izin ver, aşkım..."

Ne demek istedi? Onu ısıtıyordu. Tüy kadar hafif öpücükleri damarlarını ürpertici bir sıcaklıkla dolduruyordu. Onun kollarında dönmek, öpücüğü için ağzını kaldırmak istedi ama bu bile onu aşıyordu. Birbiriyle çelişen hisler içinden geçerken, kendini gerçekliğin dışında, yoğun, rüya gibi bir hazzın içinde kaybolmuş hissediyordu. Nabızı durmaksızın atarken, kanı damarlarında ağır ağır dolaşıyordu. Düşünemiyor, nefes alamıyor, hissetmekten başka bir şey yapamıyor gibiydi. Sersemlemiş bir halde Blaise'in kollarında sallandı.

Lynden hemen kavrayışını sıkılaştırdı ve onu kendine doğru çekti. Adamın sert erkek bedeninin kendininkine karşı aceleciliğini hissetti ve bunun sonucunda içinden geçen kadınsı farkındalık şoku onu korkutacak kadar güçlüydü.

Kendi isteğiyle eli arkasına uzandı ve adamın boynunun arkasına kıvrıldı. Parmak uçlarının altındaki ılık erkek siniri ve kasları güven vericiydi ama yine de bir şekilde itiraz etmeyi başardı.

"Hayır... Bu delilik. Biz... çok farklıyız."

"Evet... tatlı çılgınlık." Yılmadı, sağ kolunu kaldırıp kadının omuzlarına, köprücük kemiğine doladı, sol kolu ise kadının belinde kaldı. "Birbirine bağlı iki insan arasındaki farklar nelerdir?

sevgili olalım mı?" diye mırıldandı. Parmakları kadının boğazını okşamak için uzandı. "Sevgili olacağız, tatlım..." Sıcak dudakları kızın boynundaki gergin kordon boyunca ateşli bir iz bıraktı. "Seninle nasıl sevişeceğimi anlatayım mı?" Kız titrediğinde usulca güldü. "Size bedeninizden nasıl keyif alacağınızı, paylaşmaktan nasıl keyif alacağınızı öğreteceğim. Vücudun bir araç olabilir ikimiz için de bir zevk."

O konuşurken, belindeki el yavaşça yukarı doğru hareket ederek göğsünü örttü ve giysisinin içinden şeklini izledi. Şok olmuş, büyülenmiş, korkmuş olan Blaise, boğazındaki el yavaşça aşağı kayarak bluzunun işlemeli yakasının altına, keten elbisesinin altına girdiğinde bile hareketsizlik içinde donup kaldı. Avuç içi çıplak göğsüne yaslandı, sıcak, koruyucu ve inanılmaz derecede heyecan vericiydi. Meme ucunun aniden şiştiğini ve sıkı bir tepe haline geldiğini hissetti.

"Güzel vücudun tapılmayı hak ediyor... İzin ver sana tapayım, tatlım."

Blaise'in tutku dolu sesi onu tensel bir beklenti ağına hapsetti; arzu tüm vücudunu sararken Blaise çaresizce ona karşı yumuşadı. Göğüsleri daha ağır, daha dolgun ve daha gür görünüyordu.

Adam hafifçe okşarken gözlerini kapattı. Dokunduğu yer acıyordu; tüm varlığına sıcak dalgalar halinde yayılan ağır, sızılı bir zevkti bu.

Adamın parmak uçları tomurcuklanan meme ucunu koparırken boğazında bir inilti dolaştı. İçgüdüsel olarak sırtını kamburlaştırdı, göğsünü ahlaksızca adamın eline bastırdı, adını koyamadığı ihtiyaçlarının, içinde uyandırdığı şiddetli arzusunun serbest kalmasını istedi. Evet... bu tatlı bir çılgınlıktı.

"Senin için açım, aşkım..."

Evet, diye düşündü baş dönmesiyle. Bunu o da hissetti. İçinde kabaran açlık, şimdiye kadar bildiği her şey kadar şiddetliydi. Cesur ikna çabaları, fısıltıyla söylediği sevecen sözler, enfes dokunuşları kalan mantığını da yok ediyordu. İçini saran arzu ateşi kanını tutuşturdu; vücudu ihtiyacın tatlı öfkesiyle parladı.

Blaise onun ustaca baştan çıkarmasıyla öylesine sersemlemişti ki, kendisine seslenen uzak sesi duyması için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Bir erkek sesi.

Miklos, fark etti.

Bir farkındalık ve alarm sarsıntısıyla Blaise kendini Lynden'in kucağından çekti. Soğuk bir hava dalgası aşırı ısınmış bedeninin üzerinde dolaşarak gece büyüsunü bozdu ve onu ürpertti, beraberinde mantığın geri dönüşünü getirdi.

Lynden'a bakmadı, çünkü kendi kendine bilinçli bir şekilde düzeltmeye çalışıyordu.

bluzunun darmadağınık bedenine baktı. Bunun nasıl olduğunu, edep kurallarına karşı nasıl bu kadar kör olabildiğini bilmiyordu. Adam neredeyse onunla sevişecekti. Birkaç dakika daha geçse onun ikna çabalarına gerçekten de boyun eğecekti. Ve inanılmaz bir şekilde, onun durmasını istememişti.

Hissetti

Şimdi eksikti, bir şekilde aldatılmıştı. Tutkusunun aniden kesilmesi onu boşlukta bırakmış ve acı çekmesine neden olmuştu.

Yine de bunu bilmesine izin veremezdi.

"Bana inanmanı istiyorum," dedi Blaise kararsızca, Miklos'un sesi yaklaştıkça biraz daha sakinleşerek. "Senin teklifini kabul edemem. metresin ol."

Ancak Lynden onu duymamaya kararlı görünüyordu.

Yaklaşarak çenesini uzun, biçimli parmaklarının arasına aldı ve Blaise'i kendisine doğru çevirdi. Adam dikkatle ona bakarken yanağındaki vahşi yara izi ay ışığında zar zor görülebiliyordu ama Blaise onun yüz hatlarındaki bariz duygusallığı, gözlerindeki ateşli bakışı görebiliyordu.

"Reddinizi kabul edemem, etmeyeceğim." Sesi yumuşak, kendinden emin ve esnek değildi. "Seninle sevişmeyi çok istiyorum, tatlım. Tek soru

ne zaman."

Blaise önceki gün yaşadığı talihsizlikleri düşünürken başının gerçekten de belada olduğunu fark etti. Önce Çingene kampının etrafında dolanan bir yabancı tarafından fark edilmemek için Panna'nın arabasındaki bir dolaba saklanmak zorunda kalmıştı - büyük olasılıkla Agnes Teyzesi'nin yanında çalışan ve siyah saçlı, menekşe gözlü bir kaçağı bulmakla görevlendirilmiş bir yabancı.

Ama çok daha tehlikelisi dün gece Lord Lynden ile ay ışığında karşılaşmasıydı. Onun teklifini bir kez daha reddetmiş ama masumiyetini koruyarak kaçmayı başarmıştı.

Blaise bu anıyı hatırlayınca ürperdi. Dün gece ona ne olduğunu bilmiyordu, böyle bir özgürlüğe izin vermiş, ona sarılmış ve çıplak göğüslerini okşamıştı. Belki de Çingenelerin sadakatle inandıkları periler tarafından büyülenmişti. Ama daha büyük olasılıkla Lord Lynden'in baştan çıkarıcı cazibesi onu tuzağa düşürmüştü. Erkeksi güzelliği, ikna edici cazibesi ve onunla birlikte olma konusundaki kararlılığının güçlü birleşimi neredeyse ölümcül olmuştu.

Neyse ki Miklos'un zamanında müdahalesiyle tamamen baştan çıkarılmaktan kurtulmuştu. Blaise, Çingene şefinin onu aramaya kazara gitmediğini, onun için endişelendiğini biliyordu. Onu yalnız yakaladığı anda ateşli bir şekilde azarlamıştı.

"Daha dikkatli olmalısın Rauniyog," diye ısrar etti Miklos. "Onun gibi bir lordun ilgisinin tek bir anlamı olabilir, o da "evliliğin onurlu mülkü."

"Evlilik!" Blaise ona boş gözlerle baktı. "Sanmıyorum. Lynden beni bir Çingene olarak görüyor. Bana İngilizlerin Çingeneler hakkında ne düşündüklerini yeterince anlattın. Çingeneler."

"Evet, onun rütbesinde bir asilzade asla Rom'la evlenecek kadar alçalmaz."

Blaise çenesini kaldırdı. "Ben de onu koca olarak *istemezdim*. Üvey babam kadar nişastalı olabilir, şüphesiz."

"Nişastalı ya da değil, 'Is Nibs eteklerinizi koklamaya gittiğinde peşinde olduğu bir eş değildir."

"Ben dünkü çocuk değilim Miklos. Neyin peşinde olduğunu *biliyorum*. Ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Peki, öyle olsun."

Yine de Miklos'un uyarısına ihtiyacı yoktu. İnatçı Lord Lynden'a karşı savunmasını artırmaya ve kampta kaldığı sürece Panna'ya ya da Miklos'a yakın durmaya karar vermişti bile.

Ancak kararlılığına rağmen, Blaise önceki geceden beri kendini her zamanki neşeli halinin aksine, sürekli bir gerginlik içinde bulmuştu. Lynden ne zaman yakınında olsa, kendini huzursuz ve son derece mahcup hissediyordu. Lynden ona her baktığında, onun küstah okşamalarını, göğsündeki zarif elinin sıcaklığını, meme ucunu okşayarak onu tahrik edişini hatırlıyordu. Onu her düşündüğünde, kendisiyle sevişeceğine dair verdiği sözü hatırlıyordu.

Asi düşünceleri disipline boyun eğmeyi reddederken, Blaise dikkatini Miklos'un söylediklerine zorlukla odaklayabiliyordu. Öğleden sonra geç bir saatti, neredeyse baştan çıkarılmasına sahne olan çayırdan beş mil kadar uzaktaydı. Çingenerler şafakta kampı toplayıp Hertfordshire'ın batısına doğru yola çıkmışlar ve günün geri kalanını bir sonraki köyde ticaret yapıyorlardı. Kampa dönerken Miklos komşu merada muhteşem bir kestane rengi aygır görmüş ve durumu konuşmak için akşam yemeğinden önce Panna'nın çadırına gelmişti.

Blaise pişirme ateşinin üzerindeki sehpa da asılı duran büyük kazana atmak üzere patates soymakla meşguldü. Bir kulağıyla Çingene şefinin atın mükemmel niteliklerini övmesini ve böylesine iyi bir hayvanı satın alacak paraya asla sahip olamayacağı gerçeğinden yakınmasını dinledi. Aygıra göz diktığı çok açıktı.

"O nasıl bir *finegrai*!" Miklos yerde volta atarken yas tuttu. "Ne güzel taylor doğururdu. Ona sahip olabilseydim, başka bir şey istemezdim, yemin ederim."

Panna tencereyi karıştırırken gürültülü bir şekilde kıkırdadı. "Yarın, aklına başka bir şey gelene kadar."

Miklos gücenmiş görünüyordu ama şikâyetine devam etti. "Zavallı Rom'a eziyet etsin diye *Gorgios* tarafından oraya konduğu kesin."

"Evet, ama dünyanın düzeni böyle."

OceanofPDF.com

"Keşke ona kısa bir süreliğine sahip olabilseydim."

"Peki onunla ne yapacaksın?"

"Kırmızı kısrığı örtün tabii ki. Kesinlikle zamanı geldi."

Panna yavaşça doğruldu, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. "Bunu nasıl yapacaksın Miklos?"

"Yarın *kısrığı* meraya saldıklarında onu ziyarete götüreceğim. Bugün çok geç. O artık gitti. Onu ahırına geri götürdüler. Ben izledim."

"Güpegündüz kısrığı ona götürür müsün? Yakalanacak olursan *Thegorgios* seni kızdırır."

"Evet." Miklos'un sesi umutsuzdu.

Blaise idam konuşmaları üzerine başını kaldırdı. Konuşmadan, Miklos'un aygırı ödüllü kısrığıyla damızlık olarak kullanmak istediği sonucunu çıkarmıştı. Genç bir hanım olarak böyle şeyleri bilmemesi gerekiyordu ama o zaman

Hiçbir zaman genç hanımların olması gerektiği kadar sağır ve kör olmamıştı.

Miklos yüksek sesle, "*Thegrai*'yi bir süreliğine uzaklaştırsam daha iyi olur," diye düşündü.

"Aygırı çalmak mı istiyorsun?" Blaise şaşırarak bunu söyledi.

"Bu hırsızlık olmaz," diye itiraz etti. "Yapmak istediğim sadece ödünç almak. Onu kısa sürede geri vereceğim."

"*Thegorgios* da aynı şeyi düşünürdü. Ve eğer aygır söylediğin kadar iyiye, önemli birine ait olmalı. Gerçekten riske atmak istiyor musun?"

Çingene kaşlarını çatarak çenesini sıvazladı, belli ki kararsızdı. Blaise, Miklos'un başka bir adamın atını "ödünç almakta" hiçbir sakınca görmediğini biliyordu. Çingene karakterinde mümkün olan her fırsatta *Gürcülerden* yararlanmak vardı ve at çalmak Romlar arasında onurlu bir beceriydi. Kamp ateşinin etrafında böyle efsanevi kahramanlık hikayeleri anlatılırdı. Miklos için bunu başarmak bir zafer olacaktı. Ve böylesine mükemmel bir soydan gelen bir tay daha sonra kabile için para anlamına gelecekti. Ayrıca atı geri vermek gibi bir niyeti de yoktu. Gerçekten çalmış sayılmazdı.

Panna onun düşüncelerini yarıda kesti. "Bundan nasıl kurtulacaksın Miklos?"

"*Grai*'nin kendi başına kaçmış gibi görünmesini sağlarım. Gittiğini asla anlamayacaklar, eğer onu sadece işini yapacak kadar uzun süre alıkoyarsam."

Yaşlı kadın bir an düşündü. "Bu çok tehlikeli."

Miklos'un geniş omuzları çökmüştü, hayal kırıklığı hissediliyordu. Blaise yardım etmek için yapabileceği bir şey olmasını diledi.

Ama belki de vardı. Tavuk olayı onun başarılı bir hırsız olduğunu göstermemişti ama eğer aygırla kaçarken yakalanırsa, muhtemelen konuşarak beladan kurtulabilirdi. Sir Edmund'un hükümetteki saygın konumu ona bir ölçüde koruma sağlayacaktı ve teyzesinin sosyal bağlantıları da zarar vermeyecekti. Tabii ki, o da O zaman kimliğini ifşa etmek zorunda kalacak ve iyi ismi büyük olasılıkla mahvolacaktı.

Yine de Miklos'a onun için yaptıklarından sonra çok şey borçluydu. Ona ihtiyacı olduğunda yardım etmeyi nasıl reddedebilirdi?

"Yardım edersem olasılıklar daha iyi olacak," dedi yavaşça. "Yakalanırsam *Thegorgios* beni asmaz."

Miklos birden aydınlandı. "Evet, eğer yakalanırsan Rauniyog, üvey babanın güzel ismi seni güvende tutacaktır. Ama hayır..." Sanki yeniden düşünmüş gibi üzüntüyle başını salladı. "Böyle bir şey yapmana asla izin veremem."

Hayır, diye düşündü Blaise, ondan asla bir suç işlemeye yardım etmesini ve yakalanırsa kendisini korumasını istemeyecekti. Onu ikna etmediği sürece...

Yol göstermesi için Panna'ya baktı ama yaşlı Çingene kadın onun bakışlarından özenle kaçınıyordu.

"İstedığınız şey atsa," dedi Blaise, "o zaman elbette elimden gelen yardımı yaparım."

Miklos'un yüz ifadesi -yarı umutlu, yarı ıstıraplı- ikilemini açıkça gösteriyordu. Patatesleri bitiren Blaise bıçağını bıraktı ve ellerini önlüğüne sildikten sonra onun yanına gitti. Ellerini ellerinin arasına alarak, ikna edici bir gülümsemeyle ona baktı. "Bu konuda başka seçeneğin yok, Miklos. Benim yüzümden bu fırsatı kaçırmama izin vermeyeceğim. Yardım etmek niyetindeyim."

"Bilmiyorum, Rauniyog..."

"Oh, hadi ama. *Thegorgios*'u kandırma fırsatını geri çevireceğini hiç düşünmemiştim. Yaşlandıkça özlüyor olabilir misin?"

Miklos bu suçlamanın saçmalığı karşısında bir kahkaha attı ve Blaise de ona katıldı.

Julian onları bir an sonra böyle buldu; başları birbirine yakın, elleri kenetlenmiş, çocuklar gibi gülüyorlardı. Çingene kızının yakışıklı şefe hayranlıkla bakışını izlerken içinden geçen kıskançlık ateşine inanamıyordu.

"Önemli bir şeyi bölmediğime inanıyorum," dedi Julian sert bir sesle.

Hem Blaise hem de Miklos irkildiler ve suçlulukla ona baktılar. Julian, Blaise'in gülümsemesinin buharlaşmasını izledi ve o kadar keskin ve beklenmedik bir şey hissetti ki Kaybetme duygusuyla kendini tekmelemek istedi. Menekşe gözlerindeki temkinli bakış da onu memnun etmemişti. Artık ona güvenmediği açıktı - belki de artık kendine güvenmiyordu. Dün akşamki samimi karşılaşmaları sırasında onu savuşturmak için tam olarak kararlı bir çaba göstermemişti ve belki de Şimdi pişman oldu.

Blaise'den Miklos'a ve tekrar Miklos'a bakarken, sessizlik Panna'nın tahta kaşığı demir kazanın kenarına vurmasıyla bozuldu. "Ne planladığınızı lord hazretlerine anlatmalısınız," dedi yaşlı kadın. "Bahse girerim yardımcı olacaktır."

"*Tellhim* mi?" Miklos kaşlarını çatarken, Blaise inanamayarak haykırdı.

"Aklını mı kaçırdın, kadın?"

Julian kaşlarını çatı. "Bana ne söylemelisin?"

"Şu merada Miklos'un faydalanmak istediğı bir *finegrai* var. Ama senin yardımına ihtiyacı var."

Miklos ellerini havaya kaldırıp hızla uzaklaştı ama kısa bir mesafe sonra durdu ve Panna'ya ters ters bakmaya başladı. "Lord Hazretleri asla kabul etmeyecektir."

"Güzelce sorarsan belki sorar."

"Neyi kabul edeceksin?" Julian sordu, şimdi biraz daha meraklıydı. Kimse konuşmayınca ağzı sabırsızca büküldü. "Bu kadar ketum olmayı bırakıp neyi kabul edip etmeyeceğim konusunda kendi kararlarımı vermeme izin verirsiniz memnun olurum."

Panna kıkırdayıp omuz silerken Miklos boğazını temizledi. Çingene reisi o zaman oldukça gergin bir şekilde ne istediğini açıkladı.

"Bakalım seni doğru anlamış mıyım," dedi Julian, kaşlarını çatarak. "Kısrağından bir tay elde edebilmek için bu aygırı çalmak mı istiyorsun?"

"Bu hırsızlık değil," dedi Blaise savunmacı bir tavırla, Lynden'in az önce kendi sözlerini tekrarladığını görmezden gelerek. "Biz sadece *ödünç* almak istiyoruz. atı geçici olarak. En fazla birkaç saat."

Julian sanki sabır ya da ilahi bir müdahale için dua ediyormuş gibi bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Yasaların gözünde *bu* hırsızlıktır," diye belirtti.

Makul bir şekilde.

"O zaman kanunun bunu asla öğrenmemesini sağlamamız gerekecek, değil mi?"

"Yine de bu çok riskli. Bunu denemenize izin veremem."

Bu açıklama karşısında Blaise'in gözleri parladı. Başlangıçta Miklos'un davasını ona yardım etmek istediği için üstlenmişti, ama şimdi sadece onaylamayan Lord Lynden'a karşı çıkmak için bile olsa bunu yapmaya kararlıydı. O onun üvey babası değildi. Onun üzerinde hiçbir otoritesi yoktu. Ve onun herhangi bir şey yapmasını yasaklamaya kesinlikle hakkı yoktu.

"Lordum, sizin bu konuda söyleyecek bir şeyiniz yok - tabii eğer doldurulmuş bir gömlek olmanın yanı sıra mızıkçılık yapıp bizi yetkililere gammazlamak niyetinde değilseniz. Bu, Miklos'a geçen hafta size gösterdiği konukseverlik için minnettarlığınızı gösterir."

"Rauniyog!" diye araya girdi Çingene şefi, *soyluya* yaptığı kabalık karşısında dehşete düşmüş gibiydi.

"Benim aklımdaki," diye cevap verdi Julian soğukkanlılıkla, "aygırın damızlıkta kalma ayrıcalığını ödemeyi teklif etmektir. İşte böyle işlemler normal olarak gerçekleştirilir."

Bu son derece makul bir öneriydi ama çok geç kalmıştı; Blaise çoktan ayak diremişti. "Ya mal sahibi buna izin vermezse? O zaman Miklos *hayallerine* ulaşma fırsatını sonsuza dek kaybedecekti."

Julian'ın gözleri onun olası sonuçları abartmasına sinirlenerek kısıldı. Kendini ilk kez onu ve esmer Çingene arkadaşını sarsmak isterken bulmuyordu. Miklos, Julian'ı Blaise'i öylesine yozlaştırmıştı ki, vicdanı onarılamayacak kadar lekelenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Yine de, eğer kızın tepesi atmışsa -ki öyle olduğu belliydi- onu ikna edebileceğinden şüpheliydi. Julian'ın geç de olsa farkına vardığı gibi, Çingene kıza karşı tam da bu emredici tonu kullanması bir hataydı. Ama lanet olsun, kendini durduramamıştı. Blaise'e karşı özel bir hak iddia etmekte haklı olsun ya da olmasın, ona karşı son derece korumacı hissediyordu. Onun hırsızlıktan hapse girmesi ya da daha kötüsü asılması düşüncesine katlanamıyordu. Yine de yakalanırsa başına gelebilecek şey tam olarak buydu.

"Pekâlâ," dedi Julian boyun eğerek. "Size eşlik edeceğim."

"*Sen mi?*"

"Evet, ben, Sweeting. Sizin adınıza gönüllü olarak hizmet veriyorum."

"Bunu neden yaptın ki?"

"Güzel boynunu asılmaktan kurtarmak için, başka neden olabilir ki? Eğer bu aptalca girişimde ısrar edersen, ben de seninle geleceğim. Eğer yakalanırsam.

Benim bir at hırsızı olarak yargılanacağımdan şüpheliyim, oysa sen ve Miklos baş şüpheli olacaksınız."

Bir Çingene olması gerektiğini hatırlıyordu, kaliteli bir genç bayan değil, Blaise hemen bir cevap bulamadı. Lynden'in argümanı, biraz önce Miklos'a karşı kullandığı mantıkla aynıydı ve aynı derecede geçerliydi. Gerçekten de Vikont'un rütbesi göz önüne alındığında, onu daha iyi koruyabilirdi. Çingenelere ondan daha çok yardım ederdi. Ve Lynden'in yardım teklifine karşı çıkamazdı, hele de onun nankörlüğüne bu kadar vurgu yaptıktan sonra.

"Evet, bu iyi bir plan," diye gözlemledi Panna. "Cömertliğiniz için teşekkür ederiz lordum." Lord Lynden onu kibarca selamladığında, "Siz ve Rauniyog birlikte gitmelisiniz," diye ekledi.

Duyduklarına inanamayan Blaise, Panna'ya şüpheyle baktı. Yaşlı Çingene kadın onu Lynden'in kafasına fırlatmaya kararlı görünüyordu. Belki de Panna hâlâ kartların ona söylediklerine inanıyordu; ama o ilk şifreli uyarıdan sonra, Blaise kendi kaderinin Lynden'inkiyle bağlantılı olduğuna dair başka bir şey duymamıştı. Panna bu konuda garip bir şekilde sessiz kalmıştı.

Panna hâlâ gerekçesini açıklamadı ama sakın bir şekilde tencereyi karıştırmaya devam etti.

Yine de son kararı vermek şef olarak Miklos'a kalmıştı.

"O zaman anlaştık," diye karar verdi. "Yarın işi halledeceğiz."

Bölüm 8



Ancak aygırın geçici olarak kaçırılması planlandığı gibi gerçekleşmedi. At ertesi gün meraya hiç çıkarılmadı. Blaise belki de bir Çingene kabilesinin bölgeye inmiş olmasından şüpheleniyordu.

Rom'un hafif parmaklı olmasıyla ünlenen çiftçiler ve emlakçılar sahiplerinin hayvanlarını güvende tutmak için ekstra önlemler almaları beklenebilir.

Miklos'un kalbi kırılmıştı. Umutlarını aygırdan bir tay sahibi olmaya bağlamıştı. Ancak öğleden sonra, hiç gelmeyen bir fırsat için bütün gün izleyip bekledikten sonra, başarısızlığı kabul edecek kadar umutsuzdu.

Lord Lynden'in, atı ahırından uzaklaştırmak için geceye kadar beklemelerini önermesi bile Çingene şefini neşelendirmedi. Kötülüğe karşı temkinli ruhlar ve periler, Çingeneler geceleri nadiren dışarı çıkarlardı ve Miklos da bir istisna değildi. Lynden'in önerisini desteklemek ve Miklos'u bunun işe yarayacağına ikna etmek Blaise'e kalmıştı.

Yeni bir strateji üzerinde anlaşmaya varıldı. Hava karardıktan sonra, damatlar ve

Blaise ve Lord Lynden ahıra gizlice girmeye çalışacak, aygırın yerini tespit edecek ve

Miklos'un kısırakla birlikte bekleyeceği otağa götürdü. Hâlâ şüpheli olan Miklos yine de ikna edilmeyi kabul etti.

Çingene kampına döndüklerinde Vikont'un seyahat şezlongunun ve hizmetkârlarının Lynden'in her gün sunduğu hediyelerle birlikte geldiğini gördüler. Bugün bir düzine yuvarlak peynir ve bunun iki katı kadar taze ekmek somunları. Mallar indirildi ve dağıtım için Isadore'a teslim edildi - ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, Lynden arabaya tırmandı ve birkaç saatliğine ortadan kayboldu, Blaise'i cesaretini kaybedip onları terk edip etmediğini merak etmeye bıraktı.

Yine de akşam yemeği için zamanında döndü ve Blaise arabadan iner inmez onu köşeye sıkıştırdı.

"Nerelerdeydiniz? Sadece birkaç saat içinde yola çıkmamız gerekiyordu."

Ona her zaman bir bulutun arkasından çıkan güneşi düşündüren o güzel gülümsemelerden birini verdi. "Beni özledin mi tatlım?"

"Tabii ki hayır! Sadece fikrini değiştirdiğinden ve bize yardım etmek istemediğinden endişelendim."

"Pişman olacağıma şüphe yok," dedi Julian kuru bir sesle, "ama fikrimi değiştirmedim. Aslında, keşif yapmakla meşguldüm. Eğer başarılı olmak istiyorsak, önceden istihbarat almamız gerektiğine karar verdim."

Adamın yaralı yüzüne şüpheyile baktı ama herhangi bir aldatma belirtisi bulamadı. "Ne demek istiyorsun?"

Julian ifadesini kasıtlı olarak yumuşak tuttu. Bu saçma ve son derece yasadışı girişimin içine sürüklenmesine izin verdiğine inanamıyordu, ama yüce gönüllü Miklos'u ya da suç ortağı Blaise'i hayal kırıklığına uğratabilirdi. Yine de onların planına dahil olarak, kendi amaçlarını ilerletmenin bir yolunu bulmuştu. Şimdi yapması gereken, ateşten kadınının hiçbir şeyden haberi olmadan bunu başarmaktı.

"Aygırın Baron Kilgore'a ait olduğunu öğrendim," dedi kayıtsızca. "Aslında bu öğleden sonra onunla uzun uzun konuştum. Oldukça hoş bir adam."

"Ona damızlık ücreti ödemek için yaklaşmadığına emin misin?" Blaise dehşet içinde haykırdı. "Yapmayacağına söz vermiştin! Şimdi sadece aygır kaybolursa şüphelenecek-"

"Sakin ol, minx. Ona ücret ödemekle ilgili hiçbir şey söylemedim. Ancak bu geceki macera için bilmem gereken her şeyi öğrendim. Lord Kilgore'un malikânesinin önünden geçerken arabanın tekerleğini kaybetmeyi başardım, bu da bana orayı araştırmak için gereken fırsatı sağladı. Kilgore son derece misafirperverdi. Hizmetkârları tekerleğimi tamir ederken beni bir kadeh şarap içmeye davet etti ve daha sonra ahırlarını gezdim. Aygırı ve tutulduğu ahırı gördüm."

Blaise anlamsızca baktı.

"Beni yaraladın, tatlım. En azından bunu başarmamın akıllıca yolundan düzgün bir şekilde etkilenebilirdin."

"Ben... Tabii ki etkilendim, ama Miklos için aygırı ödünç alma planımız ne olacak?"

"Taktiklerimiz biraz değişti," diye açıkladı Julian. "Bu geceye kadar beklemeyeceğiz. Sen ve ben şimdi gidiyoruz, sen Çingene kıyafetlerini değiştirir değiştirmez ve bir şeyler atıştırır atıştırmaz."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi." Adamın elleri kadının omuzlarına uzandı ve onu Panna'nın arabasına doğru çevirdi. "Git, elbiseni değiştir ve pelerinini giy, sonra da hemen geri dön. Bu arada ben de Miklos'a yeni planı." Kız itiraz etmeye başlayınca Julian onu biraz itti. "Yola çıktığımızda sorularını cevaplayacağım. Şimdi git."

Blaise, acele etmesi gerektiği konusunda hâlâ biraz şaşkın ve şüpheli olmasına rağmen itaat etti. Çabucak kahverengi çuha elbisesini giydi ve saçlarını taradı, ardından yün pelerinini üzerine attı ve Lynden'in onu beklediği arabaya döndü. Blaise'in Lynden'in güvenilir hizmetkârları olarak tanıdığı iki adam şoför mahallinde oturuyordu ama arkada asılı duran ya da postilion'a binen seyisler yoktu. Her iki adam da, sanki lordları tarafından gerçekleşmek üzere olan olağandışı olayları görmezden gelmeleri talimatı almışlar gibi dümdüz önlerine bakıyorlardı.

Lynden arabanın kapısını onun için kendisi açtı ve Lynden onun tuhaf kıyafetini o zaman fark etti. İşçi sınıfının kıyafetlerini giymişti - omuzlarına her zamanki gibi mükemmel bir şekilde dikilmiş, formunu koruyan paltoları kadar rahat oturmayan siyah yünlü bir frak. Ayrıca başı açıktı ve yumuşak bukleleri öğleden sonra güneşinin altında altın ve gümüş ışıltılarla parlıyordu.

Blaise ancak Lynden onu içeri aldıktan sonra, onunla kapalı bir arabada yolculuk etmenin mahremiyetine itiraz etmeyi düşündü, ama o sırada Lynden bir bezin üzerine ekmek ve peynirden oluşan bir akşam yemeği yaymış ve ona bir mataradan şarap ikram ediyordu, bu yüzden yorumunu kendine sakladı. Ne de olsa, bu ihlal diğerlerinin ardından oldukça hafif görünüyordu. Geçen hafta boyunca aldığı özgürlükler -yıkıcı öpücükleri ve şok edici derecede cesur okşamaları-. Ayrıca, ona yardım etmeye çalışıyordu.

Araba sabit bir hızla ilerlerken, Blaise ne planladığını sordu ve Lynden açıkladı.

"Siz ve ben Kilgore malikânesine giden yolda ineceğiz, adamım Terral ve arabacım Grimes ise ahırlara doğru devam edecek ve bu öğleden sonra hasarlı tekerleğin tamirinde bana yardımcı oldukları için takdirlerimi ileterek oradaki hizmetkârlara bir fiçı bira verecek. Terral kalmaları için bir davetiye ima edecek ve hepsi birayı tüketmekle meşgulken fiçının içindekiler, sen ve ben ahıra girip samanlıkta saklanacağız."

"Ya adamlarınız kalmaya davet edilmezse?"

"Fıçı hala içeri girmemiz için yeterli bir saptırma sağlamalıdır.
"Lynden gülümseyerek," dedi. "Bir bardak iyi birayı geri çevirecek bir damatla henüz tanışmadım, ya siz?"

"Şey, hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

"Bu planın Kilgore'un hizmetkârlarının bu gece mışıl mışıl uyumasını sağlama gibi bir avantajı da var. Sadece sarhoş damatlarla uğraşacağız.
aygırı götürmekte hiç zorlanmayacak. Miklos'a daha önce planladığımız gibi gece yarısı bizimle tarlada buluşması talimatını verdim."

Blaise bir parça ekmeği yavaşça çiğnedi ve bu yeni planı düşündü. Aklına gelen tek itiraz Lynden'la birlikte gece yarısına kadar beklemek zorunda kalacak olmalarıydı. Samanlıktan aşağı inip aygırı ele geçirmeye çalışabilmeleri için artık birkaç saat geçmesi gerekecekti. Lynden'ın bunu gerçekten de bilerek mi böyle planladığını merak etti. Ancak adamın mavi gözlerinden niyetini anlamanın hiçbir yolu yoktu.

Blaise ve Julian arabadan indiklerinde güneş ufukta batmaya başlamıştı. Aracın uzaklaşmasını izlediler ve sonra ahırlara doğru yürümek için yolu çevreleyen yüksek porsuk çitinin arkasına geçtiler.

Kısa bir süre sonra ev görüldü. Düzgün çimler ve yüksek meşelerle çevrili, sarmaşık kaplı gri taştan zarif bir malikaneydi. Malikânenin arkasında, parke taşlı geniş bir avluda, geniş ahırları mavi kanlı atlarla dolu gibi görünen iki sıra ahır duruyordu.

Atlar. Bir meşe ağacının arkasına saklanırken, Blaise ahırların arka tarafındaki büyük ahır da fark etti.

"Lord Kilgore bu kadar çok at olduğuna göre atlara çok düşkün olmalı," diye fısıldadı Lynden'a.

Julian dalgın dalgın, "Onlar için deli oluyor," diye cevap verdi. "Bir çetele tutuyor
avcıları ve her sezon yarıştığı birkaç Thorough-bred'in sahibi."

Blaise ona şaşkın bir bakış gönderdi. "Onunla daha bugün tanıştıysan hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Julian ona hızlıca bir bakış attı ve yaptığı hata için sessizce kendine lanet etti.
At
Bu gidişle akşam için yaptığı dikkatli plan, uygulamaya fırsat bulamadan suya düşecekti. "Kilgore bana onlardan kendisi bahsetti," diye sözünü kesti Julian.
"Bu öğleden sonra konuşabildiği tek şey buydu."

Hafifçe topallayarak ilerledi ve başka bir ağacın arkasına saklandı, sonra da başıyla Blaise'e ona katılmasını işaret etti.

"Will başarmış gibi görünüyor," diye mırıldandı kulağına.

Avlunun karşısında, ahırların ötesinde, bir düzine adam Lynden arabasının etrafında toplanmış, bira kadehlerini yudumluyordu. Seslerden

Kahkahalar ve iyi huylu şakalar eşliğinde, son derece eğleniyor gibi görünüyorlardı.

"Aygır büyük ahırda. Gidelim... ve sessiz ol, tatlım. Duyulmak istemeyiz."

Blaise gizlice onu takip etti, daha da yaklaştıklarında nefesi istemsizce hızlandı. Kalbi bu oyuna tamamen dahil olmamıştı; sadece Miklos'un iyiliği için katılmıştı. Yine de ne zaman uygunsuz ya da tehlikeli bir işe kalkışsa yaşadığı beklenti ve heyecan ürpertisini hissetmeye başlamıştı. Bu durum her ikisiydi de.

Blaise'i çok şaşırtacak şekilde, hedeflerine bir aksilik olmadan ulaştılar. Devasa ahıra girdiklerinde içeride insan olmadığını gördüler, ancak kestane rengi aygır sağ taraftaki ahırın yarısında sinirli bir şekilde kışınıyordu. Geniş ahır kapılarının hemen içinde çatı katına çıkan merdiven duruyordu ve Lynden Blaise'in dirseğini tutarak onu merdivene doğru yönlendirdi, belli ki önce onun tırmanmasını istiyordu.

"Hayır," diye fısıldadı başını sallayarak. "Etek giyiyorum."

Bir an için ona baktı ve sonra parmakları kızın kolunda sıkılaştı.
"Bakmayacağıma söz veriyorum."

"Tek sorun bu değil. Bir Çingene kadının eteklerinin olduğu yerde yürümemeniz gerekiyor. Orası kirli sayılır."

"Ben bir ingene değilim, bu nedenle sen de değilsin. Tartışacak vaktimiz de yok-"

"O yüzden tartışmayın. nce sen git."

Ağzı hafif bir sabırsızlıkla burkuldu ama yaralı bacağını destekleyerek ve yüzünü buruşturarak tırmanmaya başladı. atı katına ıktı. Blaise onu takip ettiğinde, Lynden'ı ahşap zeminde sırtüstü yatarken buldu, n kolunu gözlerine siper etmişti.

"İyi misin?" diye fısıldadı endişe içinde.

"Birazdan geleceğim. Bu kadar efor sarf edecek durumda değilim," dedi hafiflik çabasıyla.

Blaise ona yardım edebilmeyi diledi. Ayağa kalkarak etrafına bakındı ve onun dinlenebileceği daha rahat bir yer aradı. Bir sıra küçük Saakların altındaki pencereler günün son kırmızı-altın ışığını içeri alıyor ve görmeyi kolaylaştırıyor.

Devasa atı katı mis gibi kokan saman yığınlarıyla doluydu, ama burada ve orada bir yürüyüş yolu sağlayan açık alanlar vardı. Arkaya doğru ilerleyen Blaise, rahat bir yatak oluşturmak için gevşek samanların bir kısmını bir araya getirdi, sonra pelerinini çıkarıp yaydı. Son olarak, birisi çatı katına tırmanırsa, onları sıradan bir gözlemciden koruyacak bir duvar oluşturmak için daha fazla saman yığdı.

Merdiven. Tatmin olduğuunda terlemeye başlamıştı. Hava, neredeyse Eylül ayının sonu olmasına rağmen ılıktı, toz zerrecikleri ise etrafında altın sarısı ve puslu bir şekilde dans ediyordu.

O sırada Lord Lynden'a döndü ve onun masmavi gözleriyle kendisini dikkatle izlediğini gördü. Başına tülbent takmadığını hatırlayınca, onun bağlanmamış saçlarına baktığını fark etti. Blaise onun gözlerindeki ateşli erkeksi hayranlığın gururunu okşamasına engel olamıyordu ama yine de bu durum onu rahatsız ediyor, onunla yalnız kalmanın doğasında var olan tehlikeyi hatırlatıyordu. Kuzguni saçlarını elbisesinin yakasının altına, gözden uzak bir yere sıkıştırma dürtüsüne zorla karşı koymak zorunda kaldı. Adamın kendi kıvırcık saçları, harcadığı eforun etkisiyle, sönük ışıhta soluk altın rengine parlıyordu.

Zorlukla da olsa bakışlarını ayırmayı başardı ve konuşmadan Lynden'a kendisine katılmasını işaret etti. Lynden kendini topladı ve çatı katını geçerek onun derme çatma sığınağına gitti, el işlerini inceledi ve aldığı önlemleri not etti.

"Övgülerimi sunarım, minx. Ben bile daha iyisini yapamazdım."

Lynden pelerininin üzerine yerleşip sağ bacağını uzattığında, Blaise pelerinin bir köşesine -Lynden'dan olabildiğince uzağa- diz çöktü ve eğilip aramaya başladı. Aradığı şeyi neredeyse hemen buldu. "Döşemede bir düğüm deliğı var," diye gözlemledi, bir gözünü açıklığa bastırırken sesini alçak tuttu. "Aşağıyı görebiliyorum. İçeri biri girerse bunu anlayabiliriz."

"Mükemmel," diye mırıldandı kuru bir sesle. "Söylesene tatlım, bu tür kaçamakları sık sık yapar mısın? Çok pratik yapmışa benziyorsun."

"Biraz," diye dürüstçe cevap verdi, hâlâ fısıldayarak. "Hırsızlık değil, sana hırsız olmadığımı söyledim. Ama sık sık dikkat çekmek istemediğim durumlarda bulundum."

"Bundan şüphem yok. Hiç tutuklandınız mı?"

"Hayır. Birkaç kez kıl payı kurtuldum ama her seferinde yara almadan çıkmayı başardım."

En azından son sefere kadar, diye düzeltti Blaise kendi kendine. O zaman bile evden gizlice kaçarken yakalanmamıştı ama Sir Edmund bunu öğrendiğinde, ona özel olarak ayırdığı o soğuk, kişisel olmayan tonda bir nutuk çekmiş ve onu İngiltere'ye, teyzesinin gözetimine sürmüştü. Agnes Teyze'nin içler acısı talip seçimi olmasaydı, bu o kadar da kötü olmayabilirdi. Blaise her ne kadar Agnes Teyzesinin dırdırından hoşlanmasa da, bunu üvey babasının eleştirel onaylamamasına tercih ederdi. En azından Agnes Teyze gerçekten önemsiyormuş gibi davranıyordu. Yine de, serseri yeğenini şimdi görebilseydi küplere bineceğinden kuşkusu yoktu.

Teyzesinin olası tepkisini düşünen Blaise kendini bir gülümsemeyi yutarken buldu. Agnes Teyze'nin bu kadar uzakta olması gerçekten de çok kötüydü. Öfkeli kadının yaratacağı kargaşa, Lord Lynden'ın Yarımada Seferi'ne geri dönüp savaşın tam ortasında olmayı dilemesine neden olabilirdi.

Blaise onun, "Beni bu işe bulaştırmana nasıl izin verdim?" diye mırıldandığını duyunca, şu anki durumdan pek de hoşlanmıyor gibi görüldüğünü fark etti.

Omzunun üzerinden Lynden'a baktı. Topal bacağına sanki acı veriyormuş gibi nazikçe masaj yapıyordu; bu durumda Lynden'ın asık suratını affetmesi gerekiyordu. Hatta elinden gelse onun dikkatini dağıtmaya bile çalışacaktı. "Ama hatırlarsanız bu *sizin* planınızdı."

Koyu altın kaşları kalktı. "Bu planın sorumluluğunu bana yüklemek istemiş olamazsınız."

"Şey, hayır, ama size üstün taktikler konusunda güveniyorum."

"Dua et de bana hatırlatma."

Blaise gülmemek için kendini zor tuttu. "Hadi ama lordum, macera ruhunuz nerede?"

"Hapishane tehdidiyle ortadan kayboldu."

"Faintheart."

Bunu yumuşakça, alaycı bir şekilde, gözlerinde muzip bir kahkahadan daha fazlası ile söyledi ve Julian kendini yeniden büyülenmiş buldu. Arzu yeni bir ısrarla sokuldu. Bu hoyrat, görkemli, menekşe gözlü cadıyı inanamayacağı bir şiddetle istiyordu. O güzel gözleri korkusuz bir eğlenceyle parlıyordu ve onu samanlıkta yanına çekip tutkusunu özgürce dizginlemekten kaçınmak elinden gelen tek şeydi.

Yine de o anın baştan çıkarmak için henüz olgunlaşmadığını bildiğinden, kaşlarını çattı. "Sen, hizmetçi kız, benim için çok fazla eğleniyorsun. huzur."

"Öyle miyim lordum?"

Bunu kemerli bir gülümseme ve başını nazlı bir şekilde sallayarak söylemişti, sonra da düğüm deliğinden bakmak için geri döndü. Julian sakın bir nefes aldı ve sabırlı olmak için kendini disipline etti. Planını uygulamak için yeterince zaman olacaktı. Önlerinde bütün bir akşam vardı. "İzlemeye gerek yok. İçeri giren herkesi duyacağız."

Cevap vermedi.

Bir süre sonra, "Rahatınıza baksanız iyi olur," dedi. "Önümüzde uzun bir akşam var."

Onun önerisinin ne kadar akıllıca olduğunu anlayan Blaise yerini terk etti ve sırtını samana dayayarak beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra Lynden rahatça pozisyonunu değiştirdi ve onun yanına yaslandı. Blaise onun yakınlığı karşısında gerildi, ama sanki akşamki at çalma işi başlamadan önce biraz kestirmeye hazırlanıyormuş gibi sadece gözlerini kapadı.

Aygır aşağıdaki ahırında huzursuzca hareket ederken ara sıra toynakların yumuşak gümbürtüsüyle bozulan huzurlu bir sessizlik oluştu. Akşam sonunda çatı katının üzerine çöktü ve onları karanlıkta bıraktı. Blaise Lynden'in sessiz nefes alışını duyabiliyordu ama yine de onun uyuduğunu düşünmüyordu. Rahat, sabit ritim bir şekilde onu rahatlatmıştı. Onunla yalnız kalmaktan korkmuş, aralarındaki zorunlu yakınlaşmadan faydalanabileceğinden endişe etmişti. Ama adamın durgunluğu içini rahatlatmıştı. Şu anda onu neredeyse baştan çıkaracak olan tehlikeli, yırtıcı asilzade gibi görünmüyordu.

Sonunda, ay dışarıda yükseldi ve tepesindeki küçük çatı pencerelerinden zayıf gümüş ışık huzmeleri göndererek çevresini seçmesine izin verdi. Blaise iradesi dışında kendini Lynden'i hayranlıkla izlerken buldu, ay ışığıyla kazınmış şehvetli yüz hatlarını inceliyordu. Yara izi dışında çok güzel bir adamdı. Bu kesici şekil bozukluğu, bir kadının onu rahatlatmak, parmak uçlarını onun harap olmuş yanağında şefkatle gezdirmek için can atmasına neden oldu. Blaise'in tek yapabildiği, böyle bir şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu kendine hatırlatmaktı. okşamak kanıtlayabilir.

Belki de bir saat sonra ahıra birinin girdiğini duydu ve bir fenerin zayıf ışığını yakaladı. Lynden'in gözleri hemen açılarak uyumadığına dair inancını doğruladı.

Blaise temkinli bir şekilde eğilip gözlerini düğüm deliğine dikti. Görünüşe göre seyislerden biri aygırın yanağına bakmak ve gece için ahır emniyete almak üzere geri dönmüştü. Blaise, hizmetçi fenerle geri çekilene ve büyük çift kapının menteşeleri üzerinde sallanarak kapandığını duyana kadar nefesini tuttu. O zaman bile tam olarak rahatlayamadı. Bu neredeyse çok kolaydı.

Lynden onun endişesini paylaşıyor gibi görünmüyordu. Gözleri tekrar kapanmıştı ve nefes alış verişinin yumuşak ritmi onu rahatlatacak şekilde devam ediyordu. Blaise samanlara yaslandı ve beklemeye hazırlandı.

Bir değişiklik sezdiği anı tam olarak belirleyemiyordu ama Lynden'in gözlerinin açık olduğunu ve onu izlediğini fark etti. Ortam aniden ince bir gerilimle dolmuş gibiydi.

"Eşarbını çıkardığına sevindim. Saçlarınız hapsedilemeyecek kadar güzel."

Mırıltısı boğuk bir yarı fısıltıydı, tehlikeli olduğu kadar baştan çıkarıcıydı da. Blaise'in sahip olduğu her sinir aniden alarmla gerildi, ancak hareket edemiyor gibi görünüyordu. Tıpkı iki gece önce mehtaplı çayırda olduğu gibi, kendisini o zaman da tuzağa düşüren aynı hipnotik büyüün içine çekildiğini hissetti.

Onun üzerindeki erkeksi gücünün boyutunu anlamış gibiydi, çünkü parmaklarını saçlarına dolamak için sahiplenici bir şekilde uzanırken hiç tereddüt göstermedi. Bir an için yaptığı tek şey onu ovma, dokusunun tadını çıkarmak, parmaklarının arasında duyuşsal bir şekilde kaymasına izin vermek oldu. Sonra dikkatini Blaise'in kendisine çevirdi, bakışlarını onun yüzüne kaldırdı ve elini de

Parmak eklemlerinin sırtları hafifçe, hafifçe çenesinin narin kıvrımı boyunca, boğazının çizgisi boyunca ilerledi.

Blaise geri çekilemedi. Gölgelerden yayılan yakınlık etraflarını sarmış, onu hareketsiz tutuyordu. Sırada ne olduğunu biliyordu ama bunu durduracak gücü yoktu.

Lynden telaşsız bir zarafetle ona doğru eğildi. Ay ışığı bir an için yüzünü aydınlattı, elmacık kemiğini damgalayan vahşi yara izini belirginleştirdi ama Blaise'in bakışları ona değil, ağzına kaydı. Onun güzel ağzının cazibesi nefes alış verişini sıklaştırdı.

Adamın sıcak ellerini omuzlarında hissetti ve aklı başına gelsin diye bir girişimde bulundu. "Lordum..."

"Bana Julian de, aşkım."

"Yapamadım. Aygır... Yapmak zorundayız-"

"Aygır hiçbir yere gitmiyor. Zamanımız var... İhtiyacımız olan tüm zaman."

"Ama... biri gelebilir..."

"Hayır. Tamamen yalnızız." Rahatsız edilebileceklerinden endişe etmiyordu. O öğleden sonra bu baştan çıkarma işini sahnelemek için çok uğraşmıştı ve Blaise'le baş başa geçireceği zamanı şöyle değerlendirmeye kararlıydı tam bir avantaj. Gece bitmeden Çingene tamamen onun olacaktı. "Şimdi, sus. Seni öpeceğim."

Onu yavaşça kendine çekti ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Yine de onu hemen öpmeyi. O anı kışkırtıcı bir şekilde uzattı. Ağzı onunkinin hemen üzerinde geziniyor, dudaklarını ısıtıyor, nefesiyle okşuyordu.

Blaise'in boğazından istemsizce, tamamen onun iradesi dışında, küçük, sinirli bir ses çıktı. Julian memnun bir ifadeyle gülümsedi ve Blaise'in dile getirilmeyen isteğini yerine getirerek sonunda onun dudaklarını kendi dudaklarıyla kapadı. Blaise duyduğu hafif iç çekişin kendisinden geldiğinin farkında bile değildi.

Dudaklarını ayırması için onu nazikçe kışkırtırken ağzındaki ikna edici baskı derinleşti. Dudaklarını araladığında, dilini usulca onun davetkâr sıcaklığının içine soktu. Diliyle ağzını nazikçe okşadı, şeklini, eşsiz hatlarını, nefesinin akışını öğrendi. Acele etmeden, öpücüğün dokusunu ve basıncını değiştirirken, elleri başını kavramak için yukarı kalktı.

Lezzetli bir rehavet onu sardı ve Blaise zamanın farkında değildi. Dünyası onun kokusuna, tadına, ağzının ıslak sıcaklığına, dilinin keşfedici hareketlerine daraldı. Sonunda başını kaldırdığında, nefes alıp verişini ona yumuşak ve düzgün geliyordu, oysa Blaise ciğerlerine havayı zar zor çekip çıkarabiliyordu. Ve yine de ardından geleceğini bildiği şeye karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Adam pelerinin yüzeyini ona açmak için ağırlığını kaydırırken samanların yumuşak hışırtısını duydu.

"Paletin, tatlım."

Onu yanına yatırmak için elini nazikçe çekmesi yetti. Çaresizce yarı kapalı gözlerle onu izledi. Bakışları yavaşça, uzun süren bir titizlikle onun üzerinde gezindi. Sonra, durgun bir duygusallıkla uzanıp kadının ipeksi bir dağınıklık içindeki siyah saçlarını dağıttı.

"Bunu yapmak için sonsuza dek beklemişim gibi görünüyor," diye fısıldadı.

"Yapamazsın," diye cevap verdi ona kalın bir sesle, başı dönüyordu. "Beni sadece bir haftadır tanıyorsun."

"Sekiz gün ve... yaklaşık yedi küsur saat. Her anı saydım. Ve bu buluşmayı ayarlamak için sahip olduğum tüm yaratıcılığı kullandım."

"Bunu sen planladın-"

Gölgeli gülümsemesi tatlı ve tembeldi, ağırlığını dirseğiyle destekleyerek onun yanına uzandı. "Diyelim ki seni kendime alma fırsatını yakalayabileceğimi umuyordum. Sen benim yatağıma aitsin tatlım," dedi inançla. Sağ eli kadının boğazının savunmasız sütununda gezindi. "Sadece seni ikna etmem gerekiyor."

"Sen... yapamayacaksın. Denemenin faydası yok."

Kahkahası sessiz ve baştan çıkarıcıydı. "Bakalım mı?"

Adam sol tarafına yatmış, çoğunlukla gölgeler içindeydi ama yine de ay ışığının saçlarındaki parıltısını ve ona doğru eğilirken alnına dökülen bukleleri görebiliyordu.

Blaise saldırmaya başladığında vücudu gerildi, sıcak açık ağzıyla kulağının kabuk kıvrımlarını izledi, diliyle içe doğru girdabı takip etti, nazik dudaklarıyla direncini, şüphelerini kemirdi. Şefkatli, Erotik okşamalar, zevkten kızarmış damarlarına ürpertici heyecanlar gönderdi. Gözleri teslimiyet içinde kapandı. Nefesi sığ pantolonlarla gelirken, ısı onun içinde, vücudunun her tarafına yayıldı.

Yumuşak sesi duyan Julian arzularına ulaştığını anladı. Cesurca baştan çıkarma işini bir sonraki seviyeye taşıdı, parmakları elbisesinin korsajının düğmelerinde nazikçe çalışıyordu.

Birkaç dakika sonra, Blaise onu nazikçe çekiştirirken ani bir serinlik hissetti. ve göğüslerini ortaya çıkardı. Karanlıkta nefesi kesilmişti ama düşünceleri huzursuz bir bulanıklık içindeydi. Onu durdurması gerektiğini biliyordu, içinde kabaran ısrarlı zonklamaya karşı koyması gerektiğini biliyordu, ama bunun yerine çaresizce ona karşı yumuşadı, bir şeyler mırıldanırken bile anlaşılmaz bir protesto.

"Sus, tatlım." Avucunu kızın yemyeşil göğsüyle doldurdu, yavaşça yoğurdu, yumuşak, zarif kabarıklığı hissetti.

Başı huzursuzca bir o yana bir bu yana hareket ederken "Hayır," diye nefes almayı başardı.

"Bundan hoşlanmıyor musun, sürtük?"

"Hayır... Yapamam..." Göğüs uçları sertleşmiş ve adamın kıvrımlı parmakları altında acıyordu. "Acıyor..."

"Zevkli bir acı mı?"

Kadın cevap vermedi ama adam cevabı çoktan biliyordu. Biliyordu çünkü ağzı onun boğazını bulmuştu ve dudaklarını onun ipeksi etine bastırırken nabzının vahşi ritmini hissetti. "Günlerdir bana işkence ediyorsun," diye fısıldadı. "Şimdi benim de sana aynısını yapmam adil görünüyor. Bu işkence mi, benim ateşli Çingenem?"

"Evet...evet," diye nefes nefese kaldı, onun dokunuşuna karşılık verirken sırtını kamburlaştırdı.

"Güzel."

Zeki ve anlamlı parmakları, kadının dizginlenmemiş göğüslerini arsızca keşfetmeye başladı. Hafif yan dokunuşlarla, yavaş erotik vuruşlarla, gergin eti hafifçe şekillendirerek, kalbinin çılgınca atan gürültüsünü kucaklayarak, köprücük kemiğinin üzerinden ve boğazının çizgisi boyunca yukarı doğru hareket ederek, parmaklarıyla nabız noktalarını bulup hafifçe masaj yaparak, bir kadının vücudunun okşamalarına nasıl karşılık vereceğini bilen bir adamın eminliğini sergileyerek onu baştan çıkardı.

Sersemlemiş olan Blaise kendini ona doğru güçsüzce gerilirken buldu. Adam başını göğüslerine doğru eğdiğinde boğazında bir inilti düğümlendi; bu inilti, dikleşmiş meme uçlarını nazikçe öptüğünde boğuk bir nefese dönüştü. Ve ağzını göğsünün ucuyla doldurduğunda, okunun ucuyla gerçek bir çılgılık attı. İçinden geçen zevk.

O zaman arzunun ne olduğunu biliyordu. Vücudu istekle, arzuyla ağırlaşmış ve gerilmişti. Ağzı teninde şefkatli ve aceleliydi, dili ateşten bir kırbaçtı.

İçgüdüsel bir hareketle kollarını kaldırdı ve parmaklarını adamın altın rengi saçlarının arasından geçirerek ağzını göğsüne bastırdı. Artık ona direnmek istemiyordu. *Arzulanmanın* ne demek olduğunu biliyordu. Adamın tutkulu ilgileri ona istendiğini, ihtiyaç duyulduğunu, değer verildiğini hissettirmişti; bunca yıl istenmediğini, sevilmediğini hissettikten sonra baş döndürücü bir deneyimdi bu.

Blaise onun elbisesinin eteğini yavaşça kaldırdığında bunun çok az farkındaydı. Çıplak kalçalarına değen serin hava kaskatı kesilmesine neden oldu ama fısıltıyla söylediği cesaretlendirici sözler endişesini gölgeledi.

"Ateş kadını... Benimle savaşma tatlım... Sadece seni memnun etmek istiyorum... Seni sevmeme izin ver..."

Araştıran eli daha da cesaretlendi, çıplak bacaklarının ipeksi uzunluğu boyunca yavaşça yoğurma daireleri çizerek kızarmış tenini okşadı.

Yumuşak bir emir verirken nefesi kulağına sıcak geliyordu: "Bacaklarını benim için aç, tatlım."

Kadın tereddütle itaat ettiğinde, adam kasıtlı bir şekilde yukarı doğru hareket etti ve parmaklarını uyluklarının arasındaki koyu renkli tüylü saç üçgeninde gezdirerek kadınlığını kavradı.

Kadının nefesi adamın ağzı tarafından bastırıldı ve tekrar kadınınkini aldı. Dudakları ve

Eliyle uyum içinde çalışan dili onu yumuşattı. Vücudu onun okşayan, araştıran parmakları altında yumuşadı, ıslandı ve durgunlaştı. O sıcak Parmaklar şimdi daha cesurdu, onu okşuyor, keşfediyor, titreyen et kıvrımlarını ayırıyor ve içine kayıyor, sadece geri çekilip kaygan etini tekrar okşamak için oyalanıyordu.

Zevk iniltileri çıkaran Blaise ona doğru eğildi, başı hararetle dönüyordu. Adamın ona ne yaptığını anlayamıyordu. Onun vücudunu kendisinden daha iyi tanıyor gibiydi... nereye dokunacağını ve okşayacağını, kızdıracağını ve eziyet edeceğini, onu titretip zonklatacağını, çıldırtacağını biliyordu.

Altındaki ılgın, huzursuz kadın tarafından inanılmaz derecede tahrik edilen Julian

Sıkışmış, ağrıyan göğsüne sakinleştirici bir nefes çekti ve kendini yavaş hareket etmeye zorladı. Umutsuzca onun üzerini örtmek ve kendini onun yemyeşil sıcaklığına o kadar derinden gömmek istiyordu ki benlik duygusunu yitirdi, ama bu anda onun için daha fazlasını istiyordu. Ona bir erkek ve bir kadın arasında yaşanmış olan her zevki göstermek istiyordu.

Başı geriye düşen Blaise ona yol verdi. Direnme ya da teslim olma düşüncesi yoktu; hiçbir düşünce yoktu. Sadece kokusunun, tadının, kalp atışlarının canlı ritminin, okşayan parmaklarının acil, erotik hareketinin keskin bir farkındalığı vardı. Hareketsiz kalamıyor gibiydi. O nefes nefeseydi, ona karşı titriyordu. Ve sonra aniden vücudu kaskatı kesildi. Kollarında şiddetle titrerken, onu öleceğini düşündürecek kadar sarsıcı bir doruğa ulaştırırken, içindeki derin kaslar sıkıştı.

Ağzıyla onun ıgıllıklarını yakaladı, öpücüğüyle onun coşku dolu hıçkırıklarını susturdu. Eli onun aşkla kayganlaşmış teninde hareketsiz kaldı. Ve onun sarsıcı Titremeleri yatıştığında, onun titreyen bedenini şefkatle kollarının arasına aldı. Belleri doluydu ve onun için sızlıyordu, kendi nefesi ağırlaşmıştı, yaralı kalçası efordan ve esneme ihtiyacından zonkluyordu, yine de ona sarıldı ve iyileşmesi için zaman tanıdı.

Birkaç dakika sonra Julian başını kaldırıp onu izledi, bakışları onu okşuyordu. Yüzü solgun ve narindi, saçlarının gece gölgeleriyle çerçevelemişti.

Sonunda göz kapakları kalktığında, nefesi boğazında düğümlendi. Kız ona bakıyordu, gözleri titrek-sıcak bir belirsizlik ve merakla açılmıştı.

"Daha önce hiç böyle bir tutku hissetmemiştin," dedi boğuk bir sesle, sorudan ziyade bir ifadeydi bu.

"Hayır."

"Önceki koruyucularınız sizin zevkinizi ihmal ettiklerine göre çok da becerikli aşıklar olamazlar."

Yanaklarına derin bir kızarıklık dolan Blaise dehşet içinde gözlerini kapadı. Lynden onun bunu daha önce de yaptığını, kendisinden önce de aşık olduğunu sanıyordu. Ama yapmamıştı. Onunla tanışana kadar, birkaç iffetli öpücükten başka bir şey almamıştı. Skandala meyilli olabilirdi ama terk edilmemişti. En azından şimdiye kadar, ona *kadar*.

Tanrım, nasıl olur da bir yabancıyla bu kadar ahlaksızca samanlıkta yuvarlanır, ona hatırladıkça utançtan kıvrandığı yakınlıklara izin verirdi? Kendine olan aşırı güveni suçluydu. Lord *Lynden*'la başa çıkabileceğini düşünmüştü ama iş tamamen kontrolden çıkmıştı. Eğer onu doğru anladıysa, *tasarlayarak*. Bu gece onu baştan çıkarmayı planlamış, bir şekilde onu yalnız yakalamayı başarmıştı. Kadın entrikalar çevirmekte ne kadar ustaysa, belli ki adam daha da ustaydı.

Ve o da kesime giden akılsız bir koyun gibi onun planlarına kapılmıştı.

Blaise titreyerek gözlerini sıkıca kapadı ve yüzünü onun omzuna gömdü, Lord Lynden'ı hiç duymamış olmayı diledi.

Julian onun titrediğini hissetti ve bunu az önce yaşadığı patlayıcı tutkuya gecikmiş bir tepki zannetti. Şefkatle, göğsünün üzerine düşmüş olan kuzguni saçların dağınıklığını kaldırdı ve abanoz rengi ipeğin parmaklarının arasından akıp gitmesine izin verdi. Etrafını saran ipeksi kütleye sahip olma düşüncesi onu ihtiyaç ve uyarılmayla ürpertti. Onun Vücudu onu elde etmek için gergin ve sarmal bir şekilde sertleşmişti ama yine de onun kendi tutkusunun yeniliğine alışmasına izin vermeye hazırды. Kendi garip duygularına alışmak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Onu cinsel olarak uyandırmak onu hiç beklemediği bir şekilde etkilemişti. Ona sarılırken, onunla sevişirken, kendini son dört yılda hiç olmadığı kadar canlı hissetmişti. *Yaşıyordu* -hevesle, beklentiyle, arzuyla. Onunla tanıştığından beri çevresiyle ilgili yeni bir farkındalık, dört yıl önce kaybettiği sinir uçlarında ince bir ayar, yetilerinde bir bileme hissetmişti. Duyuları bir şekilde daha taze, daha keskin görünüyordu, sanki sonunda derin bir uykudan çıkmış gibiydi - ki belki de öyleydi. Ateşten kadını onu hayata uyandırmıştı, tıpkı onun da onu coşkuya uyandırdığı gibi-

Bu son düşüncem, dışarıdan gelen bir sesle kesildi. Ahırın dışında bir yerden boğuk bağırışlar, ardından homurtular ve itiş kakış sesleri geliyordu.

"Yüce Tanrım!" Blaise telaşla onun kucağından çekildi ve aniden doğruldu, telaşla etrafına bakındı.

Julian kendini daha yavaş yukarı itti, iyileşmekte olan uyluk kasları hareketi şiddetle protesto ediyordu. Dinlemeye çalışırken uyarıcı bir elini onun koluna koydu. İlk başta kelimeleri seçemedi ama bağırarak söylenen bir suçlama açıkça okunabiliyordu.

"İçeride, sana söylüyorum! O soylu koyla içeri girdiğini ben de gördüm. Bekledim ve bekledim-"

Blaise başarısız bir şekilde onun korsajını tutturmaya çalışıyordu. Julian onun ellerini nazikçe itti ve görevi kendisi üstlendi. Ne olduğunu merak etti yanlış gitti. Rahatsız edilmemeleri için büyük çaba sarf etmişti ama yine de bir şey planlarını bozmuş gibi görünüyordu.

"Belki de bizimle bir ilgisi yoktur," diye mırıldandı Blaise'in kulağına güven verici bir şekilde, ama buna pek inanamıyordu. Kız öyle görünmüyordu.

Buna kendisi de inanmadı, çünkü vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti ve adamın bakışlarına karşılık vermiyordu. Adam düğmelerini iliklemeyi bitirdiğinde, kadın aceleyle ondan uzaklaşmaya çalıştı, samanlığın elverdiği ölçüde.

Julian'ın ağzı sıkıştı. Bir ahırda sevişirken, böylesine uygunsuz bir pozisyonda keşfedilmek kuşkusuz garip olurdu. Samanların içinde yuvarlandıkları oldukça açıktı. Loş ışıktaki Çingene'nin dudaklarının öpücüklerinden şişmiş ve tutkuyla morarmış olduğunu, saçlarının vahşi ve saman tutamlarıyla karışık olduğunu görebiliyordu.

Bir süre karanlıkta beklediler, ara sıra sesler duyuyorlardı ama çoğu zaman sessizlikten başka bir şey yoktu. Sonunda ağır ahır kapısının gıcırdayarak açıldığını duydular.

Gözünü döşeme tahtasındaki düğüm deliğine dayayan Julian içeri birinin girdiğini gördü. Elinde bir fener vardı ve doğrudan çatı katındaki merdivene yöneldi. Julian'ın şaşkınlık ve üzüntüyle karşıladığı davetsiz misafir Lord Kilgore'un ta kendisiydi.

"Julian?" diye seslendi sessizce. "Julian, eski dostum, orada mısın?"

Cevap vermekten başka çaresi yoktu. "Evet, Richard. Ne oldu?"

"Eğlencenizi böldüğüm için üzgünüm ama sanırım aşağı gelseniz iyi olur. Görünüşe göre hiç beklemediğiniz bir sorunuz var."

"Ne sorunu?"

"Burada Bow Street Runner olduğunu iddia eden bir adam var. Görünüşe göre sizi buraya kadar takip etmiş. Adamlarım onu ahırın dışında gizlenirken ve içeri girmeye çalışırken yakalamış, onlar da beni almaya gelmişler. Sizin... şey... arkadaşınızın aradığı kayıp genç bayan olduğunu iddia ediyor."

"Ya öyleyse? Bir hevesle onu ona teslim etme eğiliminde değilim."

"Bundan daha karmaşık olabilir. Görüyorsunuz... Görünüşe göre kayıp kız zaten . Julian."

Bölüm 9



Julian ay ışığının aydınlattığı karanlıkta Blaise'e bakarken derin bir sessizlik oldu.

"Açıklasan iyi olur," dedi sonunda, ses tonu sıkıca kontrol edilmişti.

Ona hitap etmişti, ama görünüşe göre arkadaşı duymuş ve emrin kendisine yönelik olduğunu anlamıştı.

"Kayıp genç bayan Stevenage'dan Bayan St. James. Görünüşe göre Bow Street Runners, teyzesi Leydi Agnes Waite tarafından görevlendirilerek onu bulmak için kırsalı tarıyor. Ahırımın dışında gizlenirken bulunan kanun kölesi, arkadaşınızın aradığı kız olduğundan şüpheleniyor."

Julian yavaşça kalktı ve Blaise'in önünde durmak için ilerledi. Julian onun yüzünü incelerken sessizliği uğursuz görünüyordu; loşlukta bile Julian'ın yüzündeki ifadeyi görebiliyordu. yüz hatlarında öfke belirliyordu. Onu ayağa kaldırmak için elini tuttuğunda, kadın isteksizce ayağa kalktı.

"Bu doğru mu?"

"Ne doğru mu?"

Adam omuzlarını tuttuğunda kadın irkildi. "Benimle oyun oynama!" diye bağırdı, sesi ölümcül bir sessizlikteydi. "Gerçek kimliğini bilmek istiyorum."

"Eğer sorduğunuz buysa, Stevenage'da yaşamıyorum."

Elleri Blaise'in omuzlarında sarsıcı bir şekilde hareket etti ve Blaise onun kavrayışının baskısı karşısında nefesini tuttu. Kaçmaya çalışmayı düşündü ama adamın ona bu şansı vereceğini sanmıyordu. "Pekala! Teyzem ve Kuzenler orada yaşıyor."

"Teyzen Leydi Waite mi?"

"Evet."

"Peki ya seninle handa karşılaştığım gün kaçtığın ejderha kadın? O senin teyzen mi?"

"Evet."

Sanki şiddete başvurmadan ona dokunabileceğine güvenmiyormuş gibi elini dikkatlice gevşetti. Bir adım geri çekildi.

Blaise morarmış kollarını ovuşturdu ve Lynden'ı dikkatle izleyerek onun neden bu kadar kızgın olduğunu merak etti. Adını ondan saklamaktan ve belki de gerçeği biraz gölgelemekten başka bir şey yapmamıştı. Ama kimliğini açıklamamak için öne sürdüğü nedenler tamamen haklıydı.

"Belki de," diye seslendi Richard sessizce, "buraya gelip bunu tartışmak. Doğal olarak bunu gizli bir şekilde halletmek isteyeceksiniz. Hanımefendinin adının duyulmasını istemezsiniz."

"Hayır, bunu istemeyiz," diye cevap verdi Julian kırılgan bir şekilde. Blaise'in pelerinini almak için eğildi, ama ona vermek yerine giysiyi kolunun üzerine örttü. "Gidelim mi?" diye sordu ona alaycı bir tavırla, çatı katındaki merdivenin yönünü gösteren bir hareketle.

Reddetmeyi daha iyi düşündü. Adamın kış gözlerindeki bakış onu ürpertti.

İkisi de merdivenden indiklerinde, Vikont'la yaklaşık aynı yaşlarda, esmer, al yanaklı bir beyefendi onları karşıladı.

"Bu," dedi Julian Blaise'e, "aygırın sahibi Lord Richard Kilgore. Okula birlikte gitmiştik." Arkadaşına dönerken ağzı buruştu. "Bağışla beni Richard, eğer giriş kısmını tamamlayamazsam. Bilmiyorum hanımefendinin adı."

"Sanırım Bayan St. James?" Baron Kilgore kararsızca konuştu.

"Evet, lordum, doğru," diye itiraf etti sert bir eğilmeyle.

Julian nefesinin altında vahşice küfretti. Ona *yalan* söylemişti. Aslında evlat edinilmiş bir Çingene gibi davranmaktansa, doğuştan kaliteli bir hanımefendiydi. Ve Julian onun bu aldatmacasına en ahmak gibi kanmıştı, tecrübeli bir aptal tarafından kandırılmış toy bir genç gibi.

Hissettiği ihanet duygusu, rahmetli karısıyla yaşadığı her şey kadar güçlüydü. Daha da kötüsü, Caroline'dan ne bekleyeceğini biliyordu. Çingenesinin böyle bir sahtekârlık yapacağını hesaba katmamıştı. Blaise'in farklı olduğuna inanmıştı. Onun canlı, hayat dolu, saf kalpli, kahkaha ve parıltıyla dolu olduğunu düşünmüştü. Bu nitelikler, cinsel çekiciliğinden bile daha fazla, onu ilk andan itibaren kendisine çekmişti.

Güzel kızının o kadar da saf olmadığını, onu aptal yerine koyduğunu keşfetmek, çalmayı planladıkları o kanlı aygır tarafından göğsünden tekmelenmek gibiydi. Onun mucizesine kendini o kadar kaptırmıştı ki, tazeliğine ve neşesine o kadar vurulmuştu ki, onun gerçek doğasını görememişti.

Yine de kanını donduran, aldatmanın kendisinden çok, aldatmanın olası sonuçlarıydı.

Onun varlığında hissettiği tüm sıcaklık, tüm ışık ve mutluluk onu aniden terk etti. Geriye kalan tek şey soğuk, hastalıklı bir öfkeydi.

Bu arada Blaise, nasıl tamamen manipüle edildiğini anladıkça kendi öfkesini hissetmeye başlamıştı. Lynden'in küstahlığına kızarak, o daha konuşmadan ona döndü. "Eton? Bu işte birlikteydiniz, değil mi?"

Gözleri buz parçaları olabilirdi. "Neyle birlikte?"

Kolunu salladı. "Bu! Lord Kilgore'un aygırını ödünç alma planı. Bunu biliyordun, değil mi? Çünkü ona sen söyledin."

"Evet, ona söyledim," diye cevap verdi Lynden ters bir şekilde. "Bu onun atıydı. Bilmeyi hak ettiğini düşündüm."

"Bize ihanet ettin!"

"Eğer öyle olsaydı, sen ve Çingene arkadaşların şimdi hapiste çürüyor olurdunuz. Aygırın Richard'a ait olduğunu öğrendiğimde, onun ve sizin çıkarlarınızı korumak için bir plan yapmaya karar verdim."

"*Benim çıkarlarım mı? Sen benim çıkarlarımı korumuyordun!*"

"Öyleydim, seni küçük aptal. Bir hırsız için asılmanı istemedim."

"Asılmayacaktım."

"Bu mülkten çalmayı planladınız."

"Hırsızlık değildi!"

"Seni gerçekten tehlikeye atacak kadar yakındı. Aptalca planından vazgeçmen için seni ikna edemeyince Richard'ı aradım ve aygırı ödünç almak için ondan izin istedim."

"Yaptığın tek plan bu değildi, değil mi?" Yüzü öfke ve utançla kızarmıştı. "Sen ve ben o çatı katında yalnız kalacak şekilde ayarladın, değil mi? Hiçbir zaman yakalanma tehlikesiyle karşı karşıya değildik. Ah, beni kandırmana nasıl izin verdiğimi düşünsene!"

"Kimsin *sen*?" Julian'ın ünlü hitabı bir an için onu tamamen terk etti.

"Evet! Seninle buraya gelmem için beni kandırdın."

Öfkeyle dişlerini sıktı. Onun aldatmacasına karşı duyduğu öfke, suçlamasıyla daha da arttı ve ağrıyan kalçasıyla daha da şiddetlendi

ve entrikacı bir şıfıntı tarafından cinsel olarak hüsrana uğratılmanın verdiği rahatsızlık. "Mesele bu değil," dedi buz gibi bir sesle. "Önemli olan beni kimliğin konusunda kandırmış olman."

"Belki de durumum hakkında düşündüğünüz kadar açık sözlü değildim, ama ismim gerçekten sizi ilgilendirmez!"

"İtibarını tehlikeye atmama izin verdiğin anda bu beni ilgilendirmeye başladı," diye tersledi.

Blaise'in çenesi yükseldi. Şu anda itibarı yerle bir *olmuş* olabilirdi ama bu bir sorundu. Ona ders vermek kesinlikle onun haddi değildi. "Bu sizi pek ilgilendirmez lordum."

Lord Richard çıkmazlarını yarıda kesti. "Belki de çalışma odama geçmeli ve gerçeği orada çözmeliyiz. Bunu bir tartışmaya dönüştürmeye gerek yok. hizmetçiler için bir gösteri."

Julian alaycı bir tavırla, "Evet, elbette, bir gösteriden kaçınalım," diye ekledi.

Blaise'in pelerinini kabaca omuzlarına örttü ve yüzünü korumak için kapüşonunu yukarı çekti. Ancak kendi hizmetkârları onu gözlerinden tanıdığı için, bu pelerin onu tanınmaktan koruyamayacaktı. Ve bu geceki maskaralıktan sonra, kimliğini gizli tutma şansı çok azdı. Bu düşünce Julian'ın dişlerini sıkmasına neden oldu.

Blaise ona dışarıya kadar eşlik ederken nefesini bastırmak zorunda kaldı; kolunu tutuşu acı verecek kadar sıkıydı.

Silahını kuşanmış iri yarı bir seyis ahır kapısının önünde nöbet tutarken, on metre kadar ötede bir başkası tehditkâr bir şekilde Elleri ve ağzı bağlı Bow Street Runner yerde debeleniyordu.

"Bu adamla ne yapmamı istiyorsun, Julian?" Richard kararsızca sordu.

"En iyisi onu serbest bırakın ve bu gece uyuyabileceği bir yer verin. Ne yapılacağına karar verdikten sonra sabah onunla konuşacağım."

Bu söze boğuk bir hırıltı eşlik etti ama Julian, Blaise'i ahırdan geçirip malikânenin arka kapısından geçirirken bunu duymazdan geldi.

Bir koridor boyunca ilerleyip şık bir şekilde döşenmiş birkaç odanın önünden geçerken, malikânenin içinin de en az dışı kadar zarif olduğunu fark etti. Lynden tam olarak nereye gittiğini biliyor gibiydi ve bu aşinalık ona sadece hainliğini hatırlatıyordu. Kendisinin bu çapkın tarafından kandırılmasına izin verdiğini düşünmek! Ve sonra da sırf adını ve durumunu herkesin aval aval bakacağı şekilde ilan etmediği için ona kızma cüretini göstermişti. Gerçekten, dişlerini gıcırdatması için yeterliydi!

Birkaç dakika sonra Lynden açık bir kapının önünde durdu ve omzunun üzerinden onu takip eden arkadaşına baktı. "Çalışma odanı kullanmamıza izin verecek misin Richard? Eminim konuşmamızı neden gizli tutmak istediğimi anlayacaksın."

Lord Kilgore biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama kibarca kabul etti. "Bana ihtiyacınız olursa üst kattaki misafir odasında olacağım. Bir hizmetçi çağırmanız yeterli. başka bir şey gerektirmez."

Julian, Blaise'i zorla büyük bir çalışma odasına soktu. İçeride neşeyle yanan bir ateş ızgara ve birkaç lamba yanıyordu. Hâlâ kolundan tutarak onu bir berjer koltuğa götürdü ve itti. "Kıpırdama," diye emretti.

Belirgin bir gevşeklikle yan masaya doğru yürürken kendine konyak gibi görünen bir sürahi doldurdu ama kadına hiçbir şey ikram etmedi. Bir süre koyu altın rengi sıvıyı seyrettikten sonra dönüp düz bir bakışla onu kazığa oturttu. "Şimdi, tam bir açıklama istiyorum. Sen kimsin ve gezgin bir çingene grubuyla ne işin vardı?"

Blaise dudaklarını sımsıkı kapalı tuttu, yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"Bana söyleyeceksiniz, Bayan St. James. Bütün gece sürse bile gerçeği öğrenmek niyetindeyim. Sorularıma beni tatmin edecek cevaplar verene kadar bu odadan çıkmayacaksınız. Halkınız kim?"

Adamın sert ses tonundan söylediklerinde ciddi olduğuna karar verdi. Tam bir dakikada ocaktaki ateşin sessiz çıtırtısı odadaki tek sestti.

oda. Ama sonra Blaise koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Belki de bu tatsızlığı mümkün olduğunca çabuk atlatmak en iyisiydi.

"Babam Amerikalıydı," diye mırıldandı sonunda.

Julian başını salladı. "Bu garip aksanı açıklıyor. Amerikalı *olduğunu* mu söylüyorsun?"

"Ben on yaşındayken öldü."

"Peki ya annen?"

"O bir İngilizdi. Beş yıl önce vefat etti."

"Peki ya şu teyzeniz, Leydi Waite?"

"Agnes Teyze annemin kız kardeşi. Stevenage'da yaşıyor."

"Yanılmıyorsam buranın bir saat kadar kuzeyinde. Sanırım sizi Ware'deki posta evinde bulduğumda oraya gidiyordunuz?"

"Evet."

"Leydi Waite sizin yasal vasınız mı?"

"Hayır... tam olarak değil."

Ağzı inceldi. "O zaman *tam olarak* ne?"

"Annem, babam öldükten kısa bir süre sonra yeniden evlendi," dedi Blaise. saklayamadığı bir acı. "Üvey babam benim vasım. Kendisi kariyer sahibi bir diplomat, şu anda Viyana'daki konsolosluğa bağlı. Sir Edmund St. James... belki onu duymuşsunuzdur? Geçtiğimiz yaz Kont Metternich ve Avusturyalıları Napolyon'a karşı Müttefik koalisyonuna katılmaya ikna etmede etkili oldu. Yoğun programı nedeniyle Sör Edmund'un bana ayıracak çok az zamanı vardı, bu yüzden beni Agnes Teyze'ye emanet etti."

Bu tamamen doğrudu, diye düşündü Blaise sessiz bir meydan okumayla. Çok fazla skandala neden olarak üvey babasının sabrını taşırdığını ya da utanç içinde İngiltere'ye sürüldüğünü eklemedi.

"Bu isim bana tanıdık gelmiyor," diye yanıtladı Lynden. "Miklos ile bağlantınız nedir?"

"Babam Pensilvanya'nın Philadelphia şehrindendi. Oradaki Çingenelerden çok etkilenmişti, bu yüzden bir turne için İngiltere'ye geldiğinde buradaki Çingeneleri incelemeye, farklılıklarını araştırmaya karar verdi. Yazı Miklos'un kabilesiyle seyahat ederek geçirdi. Stevenage yakınlarında kışladıklarında bir toplantıda annemle tanışmış. Altı ay sonra evlendiler ve Philadelphia'ya döndüler."

"Peki Miklos'un kabilesi tarafından evlat edinildiğinizi iddia ediyorsunuz? Ne olmuş ona?"

Blaise kızarma nezaketini gösterdi. "Bu... tam olarak doğru değildi. Babam Miklos'a çok yakındı ve bana hep kızlarıymışım gibi davrandılar ama hiçbir zaman resmi olarak evlat edinilmedim."

Julian kesin bir ifadeyle, "Bana yalan söyledin," dedi.

Gözünün korkmasına izin vermeyen Blaise, onun sert bakışlarına karşılık verdi. "Gerçekte kim olduğumu öğrenirsen beni teyzeme teslim edeceğinden korktum."

"Aptal yerine konmaktan hoşlanmıyorum," dedi çok ama çok yumuşak bir sesle.

Blaise titredi. Konyak ruh halini düzeltmek için pek bir şey yapmamış gibiydi. Lord Lynden, üvey babasının onun kaçamaklarından biri yüzünden hiç olmadığı kadar öfkeliydi ama nedense onun dikkatli kontrolü çok daha uğursuz görünüyordu.

"Neden ingene kılığına girdin?" diye sordu sonunda. "Sadece eğlenmek için miydi?"

"Hayır. Teyzemin beni bulmasını istemedim. Gördüğünüz gibi, benim bir taşra beyiyle evlenmemi istiyordu ve ben onun seçimine karşı çıktım. Bu yüzden Agnes Teyze'nin aklı başına gelene kadar Miklos'a sığındım."

"Daha iyi bilmen gerekirdi. Hiçbir hanımefendi senin gibi davranmaz."

"Belki de gerçekten bir hanımefendi olmak istemiyordum. Pekâlâ," dedi savunmacı bir tavırla, adam ona sert bir bakış fırlattığında. "Sizi kandırdığım için özür dilerim, ama gerçekten bir zarar gelmedi."

"Zararı yok-!" Sözüünü kesti, çenesi kasları sert bir şekilde ortaya çıkana kadar gerildi. "Seni okşamama, vücudunu açmama izin verdin, bu gece seni neredeyse baştan çıkarıyordum! Sen buna *zarar* yok mu diyorsun?"

Daha yarım saat önce aralarında geçenleri hatırlayınca yanakları kıpkırmızı oldu. Yaptığı küstahça davranış için hiçbir mazereti yoktu. "Seni uyarmaya çalıştım ama beni dinlemedin," dedi beceriksizce.

"Suçun bir kısmını kabul ediyorum. Kim olduğunuzu bilseydim, kesinlikle sizi bir-" Kendini tam zamanında yakaladı. "Đspanya'da bir tarla fahişesi" demeye başlamıştı ama bu tür bir dil genç bir hanımın kulaklarına pek uygun değildi - ki Bayan St. James'in de öyle olduğuna inanmaya başlamıştı. Lanet olsun, ama bunu en başından bilmeliydi. Ne büyük bir aptallık etmişti.

onun aldatmacasına kanmaktı! Belli ki kafasından ziyade kasıklarıyla düşünüyordu.

Julian durumun büyüklüğünü kavramaya başladığında elini düzensiz bir şekilde parlak saçlarında gezdirdi. Bir kibar kadını tehlikeye atmıştı. Ve bunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Adına bir skandal daha eklenmesini göze alamazdı. Yaşaması gereken kendi skandalı varken olmazdı. Caroline'ın ölümünün kara bulutları altında yaşıyordu ve bunu nasıl çözeceğini henüz bulamamıştı. Eve dönmekteki başlıca amacı geçmişle yüzleşmek, mümkünse son dört yılın cehennemini sona erdirmektir. Genç bir hanımefendinin namusuna leke sürme suçlamasını da savunmak zorunda kalırsa, hayatını nasıl düzene sokabilir, itibarını yeniden kazanmayı nasıl başarabilirdi?

"Kaybolduğunu kaç kişi biliyor?" diye sordu aniden.

Başını temkinli bir şekilde salladı. "Bilmiyorum. Teyzem, kesinlikle. Abigail'im. Belki başkaları da vardır."

Julian kapana kısılmış olmanın verdiği boğucu hisle savaşıırken gözlerini kapattı.

Hizmetkârlara sessiz kalmaları için güvenilemezdi. İşin içinde başkaları da vardı, örneğin Bow Street Runner.

Şeytan alır, ama o tekrar evlenmek istemedi! Özellikle de *başka* biriyle.

Kendisini en başından beri kandıran kurnaz bir fahişeye ömür boyu bağlı kalacağını düşündükçe başını iki yana salladı. Bunu hazmedebilse bile, Blaise'in kurnazlığını görmezden gelebilse bile, yeniden evlenmeye şiddetle karşı olmasa bile, Çingene cadalozu özellikle kötü bir gelin seçimi olurdu. Güzelliği, ruhu, heyecanı -bir erkeğin bir metresde isteyebileceği her şeyi- sunuyordu ama eğer son skandal davranışları bir şey ifade ediyorsa, ona iğrenç bir eş olacaktı. Normal şartlar altında bile onu LyndenPark'a götürmek bir felaket olurdu ve bunlar normal şartlar değildi. Acı ironiyi düşünürken çenesi sıkıştı. Eğer Blaise St. James gibi inatçı bir hoyratla evlenirse, soyadı şüphesiz sadece daha fazla lekelenecektir.

Julian elini düzensiz bir şekilde yüzünde gezdirdi, dönen düşünceleri onu kovalıyordu. bir çıkış yolu ararken kendi etrafında dönüp duruyordu. Ama her zaman çok önemli bir noktaya geri dönüyordu. Kapana kısılmıştı. Gerçekten kapana kısılmıştı. Kadının aldatmacası onu zorlamıştı.

Başka seçeneği yoktu. Genç bir hanımın itibarını tehlikeye atmıştı. Dolayısıyla, onunla evlenmek onuruna bağlıydı. İsteddiği son şey başka bir eş olsa bile. Aldatıcı bir entrikacıyla evlenme düşüncesi kanını kaynatsa bile.

Bu konuda başka seçeneği yoktu. *Sadece* onun değil, kendi adını da korumak için onunla evlenmek zorundaydı.

Julian acı bir teslimiyetle bir ağız dolusu konyağı yuttu. "Yaygınlaştığında bunun itibarına ne yapacağının farkında mısın? Bir Çingene kabilesinin şüpheli refakatçiliği altında benimle bir hafta geçirdiğinizi biliyor muydunuz?"

"Neden sessiz kalamadığımı anlamıyorum."

"Hizmetkârlar konuşur. Sizi araması için para ödenen Koşucu sessiz kalmak istemeyebilir, özellikle de bu gece kendisine yapılan muameleden sonra. Ve her durumda, söylentiler de gerçekler kadar yıkıcı olabilir."

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi Blaise sert bir sesle. "Genelde düşünürüm."

Konyak bardağının kenarından onu acımasızca inceledi. "Bakire misin?"

Nefes nefese kalması, bu ani soruyu ne kadar şok edici bulduğunu açıkça ortaya koydu. "Evet, tabii ki öyleyim!"

"Nereden bilebilirdim ki? Geçen haftaki davranışlarınız pek de ihtiyatlı denebilecek türden değildi. Aslında, kibar bir kadından farklı olduğunuza beni kasten inandırdığınızı söyleyebilirim."

Suçlu bir sessizliği korudu.

"Şey..." Derin bir nefes almak için kendini zorladı. "Görünüşe göre telafi için size evlilik teklif etmekten başka çarem yok."

"*Evlilik!*" Blaise ona bakakaldı. "Delirmiş olmalısın!"

Ağzı acı bir şekilde buruştu. "Sanırım seninle aynı fikirde olan birkaç kişi daha bulabilirsin, ama seni temin ederim ki benim aklım başımda. Ve şu anki popüler görüşün aksine, *ben* bir centilmenim. Onur anlayışım beni size bir teklifte bulunmaya zorluyor ve nezaket bunu gerektiriyor."

"Propriety be dammed."

Julian da aynı duygulara kapılmak isterdi ama bunu göze alamazdı. "Seni temin ederim, zorla evlendirilmekten sende bile daha az hoşlanıyorum. Ama bu bir mantık evliliği olacak, başka bir şey değil."

"Kimin rahatlığı, lordum?" Blaise sordu, ses tonunda bir parça acılık vardı.

Julian'ın gözleri kısıldı ama onun yorumunu görmezden geldi. "Yapmayacağım Herhangi bir cilveleşmeye izin vermem, ama bunun dışında kendi eğlenceni araman umurunda değil. Bir daha evlenmeyi hiç düşünmedim ama-"

"Yine mi?" Kadın duyulabilir bir nefes aldı. "Evli misin?"

"Öyleydi. Ben bir dulum."

Ses tonu karanlıktı, gözlerindeki sert ve kasvetli bir şey, ona karşı olan mevcut düşmanlığına rağmen kalbini çekiştiriyordu. Blaise yine de hissettiği sempatik dürtülere karşı kendini çelikleştirdi. Lynden'a sempati duymak istemiyordu. Onun mantıklı düşünmesini bekliyorsa, tüm kaynaklarını kendisi için saklaması gerekiyordu. Onun teklifini kabul etmeyecekti. İsteyeceği son şey bir mantık evliliği idi. Aslında en başta bu çıkmaza yol açan da buydu.

Derin bir nefes alarak kendini sakin kalmaya zorladı. "Nazik teklifiniz için teşekkür ederim lordum," diye tekrarladı, "ama saygıyla reddetmek zorundayım."

Dudakları neşesiz bir gülümsemeyle büküldü. "Belli ki beni yanlış anlıyorsun. Size biçimsel bir teklifte bulunmuyorum. Sadece bir gerçeği ifade ediyorum. İtibarınıza verilen zararı kontrol altına almak için evlenmeliyiz."

"Ama ben seninle evlenmek istemiyorum!"

"Kendini tehlikeye atmadan önce bunu düşünmeliydin."

"Benimle evlenmeni hiç beklemiyordum!" Blaise giderek artan bir hayal kırıklığıyla konuştu. "Bunu bir kez bile düşünmedim."

"Bunun farkındayım. Sana evlenme teklif etmem için beni bilerek kandırdığını düşünseydim, seni toplumun akbabalarına terk ederdim. Bu şekilde en azından benim adımın korumasına sahip olacaksın."

"Senin korumana ihtiyacım yok!"

"Yine de alacaksınız. Reddinizi kabul etmeyeceğim Bayan St. James. Yarın ya da ertesi gün evleneceğiz. Özel bir ruhsat almam bir iki günümü alır."

"Beni zorlayamazsın!" Ayağa kalkmıştı ve yumrukları öfkeyle sıkılmış bir halde ona bakıyordu. Julian'ın kendi öfkesi ise patlayıcı boyutlara ulaşmıştı. Bu savunulamaz duruma zorlanmış olması yeterince kötüydü, ama şimdi de onun asil jestini reddetme cüretini gösteriyordu.

"Sanırım yapabilirim," dedi yumuşak bir sesle, öfkesini zorla kontrol ederek.

"Gerçekten mi? Nasıl?"

"Oldukça basit. Çingene arkadaşlarınızın nakledilmesi için nüfuzumu kullanacağım... tabii hemen evlenmeyi kabul etmezseniz."

"Yapamazsın!"

"Bunu test etmek ister misiniz?"

"Ama... bu şantaj!"

"Ne derseniz deyin ama bunlar sizin seçenekleriniz."

Sesini hiç yükseltmedi ama söyledikleri ona bağırmasından daha kesin görünüyordu. Blaise dehşet içinde ona baktı.

"Düğünden sonra, eğer sağduyulu davranırsan, yollarımızı ayırabiliriz, ama *sen* benim karım olacaksın."

Ses tonundaki soğukluk ve düzlük itirazlarını durdurdu. Onu fikrini değiştirmeye ikna edemeyeceğini biliyordu, en azından bu gece. Bunu denemek için sabaha kadar beklemesi daha iyi olabilirdi. "Peki ya Miklos?" diye sordu güçlükle.

"Peki ya o?"

"Biz... gece yarısı aygırı ona getirecektiniz. O da bunu çok istiyordu."

"Biz evlendikten sonra bunun planlandığı gibi ilerlememesi için bir neden göremiyorum. Elbette plan değişikliğini kendisine bildirmesi için birini göndereceğim."

Bununla yetinmek zorunda, diye düşündü Blaise hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdatarak.

Lynden konu kapanmış gibi, "Şimdi," dedi, "şüphesiz yorgunsunuz." Kapı tokmağına doğru yürüdü ve çekiştirdi. "Sana yatağına kadar eşlik edecek bir hizmetçi çağıracağım. Sabah teyzeni çağıracağım ve tören için planlarımızı konuşacağız." Kadehini boşalttı, sonra yeniden doldurmak için arkasını döndü.

Blaise, onu baş belası bir çocuk gibi başından savdığını fark etti. Gözlerindeki soğukluk kadar bu aşağılama da onu derinden yaralamıştı. Yine de görüşünü bulanıklaştıran ani gözyaşlarını kırıştırdı ve çenesini kaldırarak yarın savaşa yeniden başlayacağına yemin etti.

Lord Lynden'in çağrısına cevap veren kudretli bir uşak neredeyse aynı anda ortaya çıktı. Lord'un emriyle Blaise hizmetçiye teslim edildi, o da ona zarif bir misafir yatak odası gösterdi ve yardımcı olmaya devam etti. Her türlü konforu sağlanmıştı; ocakta cömert bir ateş, yıkanmak için sıcak su, kim bilir nereden temin edilmiş bir gecelik, bir fincan sıcak şarap.

Blaise sessizce ilgiye katlandı, yorgunluk ve gerginlik savaşma isteğini tüketiyordu. Yine de mumu söndürüp başı yastığa değdiği anda gözleri kapanmayı reddetti.

Garip yatağında uzanmış, gözlerini tavana dikmiş, Lynden'in saçma kararlılığını düşünüyordu. Adap kurallarına uyma konusunda aşırı titiz davranıyordu elbette. Onunla evlenmeyi *istemesi* mümkün değildi. Doğuştan yarı Amerikalı,

En iyi ihtimalle şüpheli bir soydan geliyordu. Skandala olan eğilimi ve İngiliz üst tabakasının soğuk resmiyetini küçümsemesiyle kesinlikle bir vikontes için uygun bir aday değildi. Gelin için başka bir yere bakması çok daha iyi olurdu.

Ama başka bir yere bakmaya niyeti yoktu. Ona sahip olmak istiyordu.

Soğuk bir korku hissi Blaise'in midesini düğümledi. Genellikle içine düştüğü durumlardan bir çıkış yolu bulmayı başarırdı ama bundan kurtulabileceğinden hiç emin değildi.

Bölüm 10



Blaise'in ertesi sabah dehşetle öğrendiği üzere, Panna olayların bu şekilde gelişmesini bir felaket olarak görmüyordu. Aksine, yaşlı Çingene kadın kaderin eli iş başındaydı.

Blaise'in kahvaltı tepsisi kaldırıldıktan hemen sonra gelen Panna, Lord Lynden'in emriyle (Blaise'i çok şaşırtarak) yatak odasına götürüldü (onu çok iğrendirerek). Uykusuz bir gece onu kötü bir mizah içinde bırakmış, her zamanki iyimserliğinden hiçbirini toplayamamıştı. Ham halini daha da kötüleştirmek için

ruh hali, önceki gece giydiği cüppe ve yarım çizmeler kaybolmuş, tek kıyafeti yüksek yakalı pazen bir geceliğe indirgenmişti. Şüphesiz Lord Lynden onun kaçmaya çalışabileceğinden endişeleniyordu.

Dost bir yüz görmenin rahatlığıyla kendini Panna'nın kemikli kollarına bıraktı ve samanlıkta olanlarla ilgili sadece en mahrem ayrıntıları atlayarak hikâyeyi ağzından kaçırdı.

"Olması gereken buydu," dedi Panna sonuçta neşeyle.

Blaise aniden geri çekildi ve gözlerini dikti. "Ciddi olamazsın."

"Evet, çocuğum. Sana oranın geleceğinin kendi geleceğinle iç içe olduğunu söylememiş miydim? Kartlarla asla alay etmemelisin, Rauniyog."

Şaşkınlık ifadesi yerini şüpheyi bıraktı. "Lord Lynden seni buraya beni ikna etmeye çalışman için mi gönderdi?"

"Hayır, buna gerek yoktu. Ben kararımı çoktan vermiştim."

"Panna, *nasıl yapabildin?*" Blaise kendini terk edilmiş hissederek haykırdı. "Onun ne kadar kötü biri olduğunu görmüyor musun? Sana söyledim, onunla evlenmeyi kabul etmezsem hepinizi naklettirmekle tehdit etti."

"O halde, anlaşılan aynı fikirde olmalısınız."

Blaise ellerini havaya kaldırdı ve arkasını döndü. Panna bir davet beklemeden kendini bir sandalyeye bıraktı ve kızın yatak odasında huzursuzca dolaşmasını izledi.

"*Finegorgio Rye* ile evlenmeye ne gibi bir itirazınız var?"

"Sadece mantık evliliği yapmak istiyor, o kadar."

"İstedığınız bu değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Evlendiğimde, eğer evlenirsem, kocamın beni sevmesini istiyorum. Ben de onu sevmek istiyorum. Annem ve babamın sahip olduğu türden bir aşk istiyorum."
Belki de anne babasının ilişkisini idealize etmişti ama daha azıyla yetinmek istemiyordu.

"Ve onu hala *orada* bulabilirsin."

Blaise'in alaycı ifadesi, onun bu olasılığı ne kadar düşük gördüğünü açıkça anlatıyordu. "Ve o... o bir *İngiliz*."

Tüm kalbiyle inandığı bir şey varsa o da İngilizlerin soğuk balıklar olduğuydu. Buna ikna olması için üvey babasına ve İngiliz kuzenlerine bakması yeterliydi. Ve tamamen yanılmış olamayacak kadar çok örnek görmüştü. Belki de duyguları mantıksızdı.

Kendisi bile bu önyargısını kelimelere dökmemişken Panna'ya bunu açıklamak elbette zor olacaktı. Ama bütün bir erkek sınıfını aşağılamasının temelinde korku olduğunu biliyordu. Sevemediği, onu sevmeyen bir adama ömür boyu bağlı kalmaktan, üvey babasıyla yaşadığı soğuk ilişkiye benzeyen bir evliliğe hapsolmaktan korkuyordu. Sir Edmund ona zar zor tahammül ederken, o umursamaz, şeytana pabucunu ters giydiren bir tavır geliştirmişti.

Hem onun katı resmiyetine meydan okumak hem de yalnız varlığına daha iyi katlanabilmek için. Üvey babasına benzeyen bir kocası olduğunu düşünmeye dayanamıyordu.

Lord Lynden İngiliz aristokratlarının alışlagelmiş tutkusuz ve soğukkanlı mizacına sahip olmasa da, dün gece onun aldatıldığını öğrendiğinde tıpkı üvey babası gibi tepki vermişti. Aslında, o bile Sör Edmund'un en soğuk, diktatör ve kalpsiz halinden bile daha kötüydü. Çingene kampında tanıdığı büyüleyici, şehvetli adam ortadan kaybolmuş, ardında buz gibi bir yabancı bırakmıştı.

Ancak Panna ona mevcut koşullar altında alternatiflerinin az olduğunu hatırlattı.

"Onunla evlenmezsen başka seçeneğin var mı? Sonsuza dek teyzenin parmağı altında mı yaşamak istiyorsun? Bundan sonra teyzenin sana pek düşkün olacağını sanmıyorum."

Blaise şirret akrabasından söz edilince ürperdi. Agnes Teyze bu sefer onu asla affetmeyecekti. Kendini öylesine rezil etmişti ki

Kefaret. İtibarı zedelendiği için de uygun bir eş bulamayacaktı, bu da öngörülebilir bir gelecekte Agnes Teyze ile yaşamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Teyzesi onu şarap mahzenine kilitlemekten ve anahtarı atmaktan hiç şüphesiz mutlu olacaktı - her gün mahkumu ziyaret ederek ona küfürler yağdırdı.

"Azarlamaları dayanılmaz olacak," diye mırıldandı Blaise. "Eminim annemin babamın ölümünden hemen sonra evlenmesinin nedeni de budur; Agnes Teyze'nin sürekli azarlamasından kaçabilmek için."

"Belki de annen evlenmek istediği için evlenmek istemiştir."

"Hayır, babamı çok seviyordu."

"Belki o da Sir Edmund'u seviyordu."

Blaise inatla başını salladı. Annesinin ancak bir yıl sonra yeniden evlenmesini bir ihanet olarak görmüştü ve Frances'in ikinci kocasına karşı gerçek bir sevgi beslediğini asla kabul etmeyecekti. Sör Edmund asla çok sevdiği babasının yerini alacaktı.

"Bir kadının yalnız olması uygun değil," diye gözlemledi Panna, başka bir yol deneyerek. "Bir kadının bir erkeğe ve çocuklara da ihtiyacı vardır. Georgio Rye'yi hayallerindeki koca olarak görmeyebilirsin ama evlenme teklifini reddettiğine pişman olacaksın, benden söylemesi."

Blaise volta atmayı bırakıp kuştüyü yatağın kenarına çöktü ve Panna'nın tavsiyesini düşünürken kederle ellerine baktı. Her şeyi ne hale getirmişti!

Kaçmaktaki amacına ulaşmıştı;

Londra'daki sezonundan ve evliliğinden artık kaçabilecekti. Ama aynı zamanda toplumda dışlanmış biri olacaktı. Evliliğini kaçırdığı için ağlamayacaktı.

Sayısız balolar, suareler, Venedik kahvaltıları ve müzikaller; bunlar ve Londra'nın sunduğu şık arkadaşlıklar olmadan da yaşayabilirdi. Ama bu özgürlüğü kaybettiği için kesinlikle pişman olacaktı.

toplum içine karışmak. Doğası gereği sokulgan bir yaratıktı ve teyzesi ile teyzesinin üç kalın enseli oğlundan başka kimseyle arkadaşlık etmemek...

Çingenelerle birlikte temelli kaçmayı tercih ederdi.

Bu muhtemelen şu anda geçerli bir seçenek bile değildi. Kaçmaya çalışırsa, Lord Lynden büyük ihtimalle peşine düşerdi. Ve bunun sonuçları şüphesiz hoş olmayacaktı. Çingene arkadaşlarını, evlenmeyi kabul etmediği takdirde, uydurma bir suçlamayla naklettirmekle tehdit etmişti. Adamın gerçekten böyle korkunç bir şey yapacağından emin değildi ama bunu göze almak istediğinden de emin değildi.

"Hayat evlilikle bitmez, Rauniyog."

"Bunu biliyorum. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Lynden benimle gerçekten evlenmek istemiyor. Sadece beni tehlikeye attığı için kendini suçlu hissettiği için teklif etti."

"Daha azıyla başlayan pek çok iyi evlilik var. Ve kesinlikle düşünmediğin bir şey var. Onun için iyi olabilirsin."

Blaise başını kaldırıp baktı. "I?"

"O sorunlu bir adam, bunu bilmiyorsun. Ruhunda sevginin ışığına ihtiyaç duyan bir karanlık var."

Böyle bir açıklama başka birinden gelse kulağa melodramatik ve belki de aptalca gelebilirdi ama Panna'nın açıklaması sadece gerçekçi. Ve Blaise yaşlı Çingene'yi tahminlerinde en azından bir doğruluk payı olduğundan şüphe etmeyecek kadar uzun zamandır tanıyordu.

Sonra Blaise birden iki gün önceki bir konuşmayı hatırladı ve gözleri kısıldı. "Bunun olmasını sen istedin, değil mi Panna? Lynden'a aygırı ödünç alma planımızdan bahsettin... ve bana eşlik etmesi de senin önerinle oldu. Onun benimle uzlaşmasını *istedin*."

Yaşlı kadın usulca kıkırdadı. "Ben sadece kadere bir dürtü verdim."

Blaise ihanete uğradığı için öfkelenmeli miydi yoksa sadece kızmalı mıydı bilemiyordu. Yine de Panna her zaman onun iyiliğini düşünmüştü. Bu sefer farklı olduğuna inanmıyordu. Panna ve Lord Lynden güçlerini birleştirmişken, daha fazla direnmenin pek bir yararı olacağına da inanmıyordu.

"Sanırım," dedi Blaise yavaşça, "onunla evlenmeyi kabul etmekten başka seçeneğim yok."

"Evet, ama en iyisi bu olacak, göreceksin."

Panna'nın haklı olup olmadığını merak ederek gözlerini kaçırdı. Lynden tanıdığı diğer İngilizlerden farklı olabilirdi. Üvey babası gibi soğuk bir balık olmaması mümkündü. Dün gece kimliğini öğrendiğinde verdiği tepki buz gibi bir öfke olsa da, öpücükleriyle ona gösterdiği sıcaklığı ve tutkuyu hatırlamadan edemiyordu. onun üzerindeki yıkıcı etkisi. Aralarındaki çekim tamamen fizikseldi elbette, ama bu bir evliliği temel almak için yeterli olabilirdi.

Bunu düşünen Blaise umudun ilk kıpırtılarını hissetti. Muhtemelen bir şekilde iyi bir evlilik yapabilirlerdi. Hatta, geçici bir iyimserlikle, sonunda birbirlerini sevmelerinin bile mümkün olduğunu fark etti.

O öğleden sonra evin içinde yankılanan tiz ses, Blaise'i öfkeli teyzesinin geldiği konusunda uyardı. Korkunç görüşme için kendini hazırlayan Blaise, Leydi Agnes Waite'in Bayan St. James'in Mavi Salon'da bulunmasını istediğini bildiren bir uşak kapıyı çalana kadar yatak odasında bekledi.

Blaise boyun eğmiş bir halde, bağlandığı yerden kurtulan siyah saç tutamını yerine sıkıştırdı ve kahverengi elbisesinin eteklerini düzeltti. Kıyafetleri temizlenmiş ve ütülenmiş olarak kendisine iade edilmişti ama kapısının önünde duran iki sağlam uşak, evin özgürlüğünün ona emanet edilmediğini açıkça gösteriyordu - değersiz bir önlem, diye düşündü Blaise öfkeyle. Eğer onları atlatıp kaçmak isteseydi, bir yolunu bulurdu ama buna kalkışmamaya karar vermişti.

Uşak ona alt katta, mavi floklu duvar kâğıtları, damask perdeler ve brokar mobilyalardan da anlaşılacağı üzere Mavi Salon olduğu anlaşılan şık bir odaya kadar eşlik etti. Agnes Teyze hâlâ şapkasını ve seyahat pelerinini giymiş, şöminenin yanında sabırsızlıkla bekliyor, belli ki öfkeden titriyordu. Uzun boylu, yakışıklı bir kadındı. Parlak koyu renk saçlarına hafifçe gri serpiştirilmişti ya da en azından çatık kaşları yüz hatlarını bir eriği andıran ekşi bir maskeye dönüştürmeseydi yakışıklı olabilirdi.

Görünüşün hatırı için yeğenini sert dudaklarla selamladı ve uşak geri çekilene kadar dilini tuttu. Ancak kapı kapanır kapanmaz, Blaise'in utanç verici davranışını kınayan ve nankörlüğü için onu azarlayan, diğer şeylerin yanı sıra onu çirkin, itibarsız bir kız ve kötü, inatçı biri olarak nitelendiren sert bir tirat attı, rezil herif. Yüzü bembeyaz kesilen Blaise, kendisini savunmak için tek kelime etmeden bu iftiraya katlandı; bunu yapmanın teyzesini daha da öfkeli edeceğini biliyordu.

On dakika sonra Leydi Agnes kanepeye yığıldı ve eliyle kendini yelpazeledi. "Bunca zaman koynumda bir yılan beslediğimi düşünmek. Zavallı sinirlerime ne yaptığınızı *bilemezsiniz!*"

"Size verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim," diye mırıldandı Blaise, sadece biraz pişmanlık duyarak, "Teyze."

"Üzgünüm! *Üzgünüm!* Kendin için söyleyeceklerin bu kadar mı? Beni neredeyse ölesiye endişelendirdin, ölen tek kız kardeşimin kızını kaybettiğimi düşündürdün, o değersiz Bow Street Runners'ı kiralamak için bana bir *servete* mal oldun, senin adına *haftalarımı* harcadığım ev partisini mahvettin, beni üvey babanla dayanılmaz bir duruma soktun, sana karşı bir tiksinti geliştirmesin diye beni Squire Featherstonehaugh'a yalan söylemeye zorladın-

"Senden benim için böyle bir zahmete girmeni hiç istemedim," diye araya girdi Blaise sertçe. "Silahtarın bana talip olmasını da hiç istemedim."

Leydi Agnes sanki dilini ısırarak için kendini zorluyormuş gibi birden dudaklarını birbirine bastırdı. "Söylemeliyim ki, zengin bir vikontu kaparak kendin için benim senin için yapabileceğimden daha iyisini yapmışsın. Anladığım kadarıyla Lynden, Digby'yi yirmi kez satın alabilir ve maliyetini hiç kaçırmaz. Ve unvan çok daha üstün ve yüzyıllar öncesine ait. İşlerin bu kadar iyi gittiğini görünce, utanç verici davranışını görmezden gelmeye hazırım."

Blaise'in öfkesine hâkim olmak için yapabileceğı tek şey buydu. "Lynden'ı ben *kaçırmadım*," diye karşılık verdi. "Onu kesinlikle koca olarak hedeflemedim-"

"Oh, pooh, kelimeleri küçümsüyorsun. Şimdi bana ayrıntıları anlat. Lynden'in mektubunda evlilik töreninin yarın yapılacağı yazıyordu. Bu kadar aceleyi onaylayamam ama sanırım bunun için çok az umut var. Seni onursuzlaştırmanın sorumluluğunu üstlenmeye istekli olduğı için minnettar olmalıyız."

"O benim şerefimi lekelemedi!"

"Başka türlü neden sana teklifte bulunsun ki? Mektubunda, onurunuzu olması gerekenin ötesinde zedelediğini düşündüğünü ve durumu düzeltmek zorunda hissettiğini yazmış."

"Kendisi böyle düşünüyor olabilir, ancak hasarın ne kadar ciddi olduğu konusunda aynı fikirde değilim."

"Bütün haftayı o iğrenç, dinsiz Çingenelerle birlikte geçirdin.
-Ben buna son derece uygunsuz derim."

"Bunun için Lord Lynden suçlanamaz. Ayrıca," diye ekledi Blaise, "bana karşı her beyefendinin davranacağı gibi davrandı." Agnes Teyze'nin dürüstlüğüne saldırması dışında Lynden'ı neden savunduğunu bilmiyordu.

"Bir centilmen seni ailene geri verirdi."

"Kim olduğumu bilmiyordu. Ona hiç söylemedim. Bunu ancak dün gece keşfetti."

Leydi Agnes burnunu çekti. "Bunun senin hatan olduğunu bilmeliydim, seni rezil kız, ama bu ne burada ne de orada. Düğün hazırlıklarını konuşmalıyız. Elbiselerinizi ve abigailinizi yanımda getirdim."

Sizi son moda kıyafetlerle donatacak bir terzi tutacak vaktiniz olmayacak, bu yüzden gelinlik olarak bir balo elbisesiyle idare etmek zorunda kalacaksınız."

Blaise başını salladı. Garvey sadece hizmetçi, kuaför ve refakatçi olarak yaptığı hizmetler için değil, aynı zamanda Çünkü Blaise bu sessiz ve yaşlı kadından gerçekten hoşlanıyordu. Ama düğün kıyafetlerini tartışmak için henüz çok erkendi. Lord Lynden'la evleneceğinden tam olarak emin değildi. Ve muhtemelen hayatının en önemli kararını vermesi için teyzesi tarafından baskı altına alınmayı reddediyordu.

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsun teyze. Düğün bile olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, hiçbir şey kesinleşmiş değil. Lynden'ın özel bir lisans almak için Londra'ya gittiği söylendi ama ben onun teklifini kabul etmedim."

Leydi Agnes'in mavi gözleri büyüdü. "Onu *reddettiniz* mi? Delirdin mi sen?"

"Ömür boyu bir eş almadan önce duygularımdan emin olmayı delilik olarak görmüyorum."

Teyzesinin yüz ifadesi şaşkınlıktan gök gürültüsüne dönüştü. "Senin *duyguların* ? Bu konuda duygularınız ne diyor? Hepimizi rezil ettin! Lynden'la evleneceksin, hepsi bu." Kadın, Lynden'ın

Yeğeninin çenesi inatçı bir şekilde gerildi, "Dinle beni, seni kötü çocuk! Sana karşı görevimi yerine getiremediğimi bilerek Sör Edmund'un yüzüne bakamam. Eğer bu hiç olmamış gibi davranabileceğini sanıyorsan, bir daha düşün! Bu sefer çok ileri gittin. İtibarın yerle bir oldu. Bundan sonra seni kabul edeceğimi sanıyorsan, tamamen yanılıyorsun. Evimde utanç verici bir yüke müsamaha göstermeyeceğim!"

"Sesinizi alçalttığınız için size teşekkür ederim hanımefendi."

Hem Blaise hem de Leydi Agnes sözlerinin kesilmesiyle arkalarını döndüklerinde Lord Lynden'i kapının girişinde dikilirken buldular. Blaise onu görünce nabzının aniden atması karşısında dehşete kapıldı. Paltosunu giymişti ve botları yol tozundan matlaşmıştı.

Odaya girdi ve kapıyı sertçe arkasından kapattı. "İşlerimin tüm ev halkına duyurulmasını istemiyorum, özellikle de ne personel ne de ev bana ait değilken."

"Siz Lord Lynden olmalısınız," dedi Leydi Agnes nankör bir tavırla. Bu tatlılık, az önce yeğenine karşı kullandığı tiz ses tonuyla büyük bir tezat oluşturuyordu.

Lynden kibar bir selam verir gibi yaptı ama yüz hatları soğuk bir maskeye dönüşmüştü. Yine de Blaise onun mavi gözlerindeki acı çizgilerini fark etti ve odanın içinde biraz daha ilerlediğinde, yürüyüşündeki duraksamayı gizleyemedi. Bugün yaptığı yorucu yolculuk yaralı bacağını ağırlaştırmış olmalıydı, diye fark etti.

Leydi Agnes onun topalladığını ya da asil yüz hatlarını gölgeleyen yara izini fark etmemiş görünüyordu. "Ben sadece yeğenime görevini hatırlatıyordum. ve hepimizi bu kadar sıkıntıya soktuğu için onu görevlendiriyorum, lordum."

"Nişanlım olarak, Bayan St. James artık sizi ilgilendirmiyor."

"Ama... o-"

"Gerekirse onu kendim terbiye ederim. Müstakbel eşimin 'utanç verici bir yük' olarak adlandırılması da umurumda değil. "

Blaise artık onun disiplini olduğu düşüncesine sinirlenmeye başlamıştı ama Lynden'in onu savunmaya geldiğini ve şirret teyzesine karşı çıktığını görünce biraz yumuşadı.

Agnes Teyze alışılmadık bir şekilde telaşlanmış görünüyordu. "Elbette ona 'yük' demek istememiştım lordum. Bazen sinirlerime hakim olamıyorum ve istemediğim şeyler söylüyorum. Yeğenim bazen biraz inatçı olabiliyor, bu da çoğu zaman can sıkıcı oluyor. Bazen de hoyratça davranıyor. Ama gerçekten kötü biri değil. Gördüğünüz gibi babası tarafından aşırı derecede şımartılmıştı."

Blaise teyzesinin Lord Lynden'a böylesine hürmet gösterdiğini görünce şaşırdı ama yine de onun tekliflerini soğukkanlı bir küçümsemeyle karşıladı.

"Gerçekten de öyle." Kaba bir cevaptı, şüphesiz iddiaları bastırmak için tasarlanmıştı.

"Evet, bunca yıldır onu idare etmek kolay olmadı-"

"Bayan St. James'in neden sizin kontrolünüzden kaçmaya hevesli olduğunu çok iyi anlayabiliyorum, madam. Aslında ben sadece onun itidalini alkışlayabilirim. Sizinle uğraşmak zorunda kalsaydım, hiç şüphesiz kargaşaya sürüklenirdim."

Leydi Agnes'in teni kızardı ama kolay kolay korkacak biri değildi. "Anladığım kadarıyla, efendim, çoktan korkmuşsunuz!" Kibirli bir bakışla Blaise'e döndü. "Nasıl bir koca olacağı konusunda endişeliydiniz. Size şunu söyleyeyim, hanımefendi. Lord Lynden görüldüğü gibi bir örnek değil. Demimondaine ile olan ilişkileri efsanevi olmakla kalmıyor, anladığım kadarıyla karısını öldürdüğüne dair güçlü kanıtlar var!"

Blaise keskin bir nefes aldı ve Lynden'a şok olmuş bir bakış gönderdi. Onun bu vahşi suçlamayı yalanlamasını bekliyordu ama tek kelime etmedi. Heykel gibi duruyordu, çenesi öylesine sıkılmıştı ki gergin kasları göze çarpıyordu.

"Umarım mutlusundur yeğenim," dedi Leydi Agnes bariz bir zevkle. "Seni utanç verici davranışların konusunda yıllardır uyarıyorum ve şimdi cezayı çekmelisin. Kendi yaptığın yatakta yatmak zorunda kalacaksın. Kelimenin tam anlamıyla."

Sonra kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Bakışlarını uşaklardan birine dikerek işaret etti. "Sen, oradaki, bana hemen odalarımı göstereceksin. Görevimi yapmam için gereken süreden bir dakika bile fazla böyle bir kabalığa katlanmaya niyetim yok."

Kadın odadan çıktıktan sonra Blaise sorgulayan gözlerini Lynden'a çevirdi.
"Ne demek istedi, karını öldürdün mü?"

Perili bakışları onunkilerle buluştu ama cevap vermeden önce bir an geçti.
"Bunu tartışmaya niyetim yok."

"Bunu tartışmayalım!"

"Rahmetli karım," diye cevap verdi suratsızca, "sizi ilgilendirmez, ölümünün koşulları da öyle. Şu anda daha önemli meseleler var. sizi ilgilendiren konular. Özel ruhsatım var ve törenin bu akşam saat sekizde başlamasını ayarladım."

Düşüncelerini cinayetten cinayete kaydırmaya çalışarak ona boş boş baktı. evlilik - henüz kabul etmediği bir evlilik. "Bu akşam! Ama bu sadece"- şöminenin üzerindeki ormolu saate baktı-"üç saat Uzaklaş!"

"Evet, öyle ama gecikmek için bir neden göremiyorum. Hazır olacağınıza inanıyorum."

Kısa bir selam verdikten sonra döndü ve Blaise'i şaşkınlık ve dehşet içinde arkasından bakakalmış bir halde bırakarak, belli belirsiz topallayarak odadan çıktı.

Bölüm 11



Sonunda teslim oldu.

Düğün tam olarak o akşam saat sekizde Lord Kilgore'un salonunda, yerel papazın başkanlığında ve çok az sayıda garip misafirin katılımıyla gerçekleşti. Julian'ın aldığı özel ruhsat, ilanların okunması zorunluluğunu ortadan kaldırmış ve evliliğin uygun herhangi bir zaman veya yerde yapılmasına izin vermiştir. Bu durumda, bir zaman ve yer Blaise, Lord Lynden'in her şeyden önce işine yaradığını düşündü.

Tören ciddi ve hızlı bir olaydı, kesinlikle genç bir kadının hayallerini süsleyen bir ideal değildi. Tüm olay Blaise'e gerçek dışı geliyordu - sanki baş katılımcıdan ziyade sadece bir gözlemciydi. Kendini sanki dışarıda durmuş seyrediyormuş gibi hissediyordu.

Öge: Gelin, gümüş ipliklerle işlenmiş tül den bir eteği olan fildişi satenden yüksek belli bir gelinlik giymiştir. Kuzguni saçları başının üzerinde ustaca düzenlenmiş ve saten bir kurdele ile bağlanmıştı.

Öge: Damat, zayıf zarafetini vurgulayan ve gözlerinin yoğun rengini arttıran mükemmel bir şekilde dikilmiş mavi bir ceket giydi.

Madde: İkisi de çok sevinmiş görünmüyordu.

Yetişkin hayatının en önemli günü olan bu günde kesinlikle kendini neşeli hissetmiyordu. Bunun gerçekleştiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Teyzesinin seçtiği bir taliple görücü usulü evlenmekten kaçınmak için o kadar çaba sarf ettikten sonra, işte burada, neredeyse bir yabancı olan ve üstelik karısını öldürdüğü söylenen bir adamı onurlandırmak ve ona itaat etmek için ettiği yeminleri tekrarlıyordu.

Blaise gizlice yanında duran Lord Lynden'a baktı ve onun sert, gülümsemeyen yüz hatlarını değerlendirdi. Onun kendisiyle evlenmek istemediğinin aşağılayıcı bir şekilde farkındaydı. Son üç saatini *onunla* evlenip evlenmeme kararıyla boğuşarak geçirmişti. Adamın arkadaşlarını tehdit etmesinin, teklifini geri çevirirse mahvolacağının kesin olmasının ve Panna'nın evliliği açıkça desteklemesinin yarattığı baskıya rağmen, Blaise iyice düşünmeden kaderine boyun eğmeyi reddetti.

Agnes Teyze'nin ondan hoşlanmıyor gibi görünmesi kesinlikle Lynden'ın lehine bir noktaydı. Teyzesi ancak bir saat önce odasını ziyaret etmişti. Önce Blaise'i böyle bir skandala neden olduğu için bir kez daha azarladı, ardından Lynden'ın kusurlarını sıraladı ve topallamasından duyduğu şoku dile getirerek sakatların çarpıntı yaptığını söyledi. Blaise, Lynden'ın hatırı için öfkelenmiş ve ona karşı kendi çelişkili duygularının mevcut durumunu göz önünde bulundurarak aşırı savunmacı davranmıştı. Yine de bu kınamanın son derece haksız olduğunu düşünüyordu.

Tam olarak itici biri olduğu da söylenemezdi. Savaşını bir kenara bırakırsak Yaraları ve yanağındaki yara izi bir yana, Lord Lynden fiziksel olarak genç bir gelinin isteyebileceğı her şeye sahipti. Ona göre, topallığı, doğal zarafetini sınırlarken, çekiciliğini azaltmadı. Aksine, çektiğı acılar onu daha sempatik bir figür haline getirmişti. Gerçekten de çoğı genç hanım, zengin ve son derece yakışıklı bir Vikont'un karısı olmaktan mutluluk duyardı. Başında böylesine kara bulutlar dolaşan biri bile olsa.

Bakışlarını kaydıran Blaise, şu anda kendi elini kavrayan uzun parmaklı, zayıf eli inceledi. Bu sivri, bakımlı parmaklar cinayet mi işlemişti?

Bundan şüphe etmek istedi. Onun karısını öldürmek gibi korkunç bir şey yaptığına inanmak istemiyordu. O öğleden sonra Lynden kendisine yöneltilen suçlamayla ilgili sorularına cevap vermeyi, hatta kendini savunmayı bile reddetmişti. Yine de, garip bir şekilde, tepkisi onu protestoların yapabileceğinden daha fazla rahatlatmıştı. Ve geçen haftaki davranışlarındaki hiçbir şey onu onun böyle bir şiddet uygulayabileceğine inanmıyordu. Kadının ikiyüzlülüğünü öğrendikten sonra öfkесinin doruğı çıktığı anlarda bile çok dikkatli bir kontrolden başka bir şey sergilememişti. Daha önce ona gösterdiği ilgi, onun iyiliğı için duyduğu endişe, öpücüklerindeki şefkat, hepsi onun masumiyetine olan içgüdüsel inancını destekliyordu.

Ayrıca, şüphelerini az da olsa gidermişti. uşağıyla görüşme süreci. Kişisel bir hizmetçi muhtemelen iğrenç söylentilerin herhangi bir inandırıcılığı olup olmadığını herkesten daha iyi biliyordu.

Tören için giyinmek üzere üst kata çıkmadan önce Blaise bir uşaktan Lord Lynden'in hizmetçisini Mavi Salon'a çağırmasını istedi. Evdeki konumu

ama belli ki basit talebine uyulmasını sağlayacak kadar otoriteye sahipti. Ya da belki de Lynden ona evden çıkmamasını emretmiş olsa da, görünüşe göre konuşma özgürlüğünü yasaklamamıştı.

İri yarı Will Terral kısa sürede geldi ve kadının isteği üzerine kapıyı arkasından kapattı. Saygıyla şapkasını çıkardı ama onu biraz temkinli bir şekilde izledi.

Bir adım öne çıkan Blaise ona güven verici olduğunu umduğu bir gülümseme verdi. Onun kendisine gerçeği söylemesini beklemek için hiçbir nedeni yoktu. Sadık bir hizmetkâr asla efendisine ihanet etmez ya da karanlık sırları ifşa etmezdi. Ama onun yüz ifadesini yakından izlemeyi, bir şey ele verip vermediğini görmeyi, herhangi bir ikiyüzlülük imasına karşı tepkisini ölçmeyi umuyordu.

"Sizinle konuşmak istememi tuhaf bulabilirsiniz ama size sormam gereken bir soru var. Benimki de boş bir merak değil, çünkü cevabınız geleceğimi doğrudan etkileyecek. Şüphesiz Vikont Lynden ile evleneceğimi duymuşsunuzdur."

"Evet, hanımefendi. Size mutluluklar dileyebilir miyim, hanımefendi?"

Tereddüt etti, ses tonundaki samimiyete şaşırdı. Terral'in onun efendisiyle evlenmesini isteyeceğini düşünmemişti. Geçen hafta boyunca azarlanmasını gerektirecek açık bir saygısızlık yapmamış olmasına rağmen, Terral'in onu onaylamadığı izlenimine kapılmıştı. Ve şu anda yüz ifadesi biraz temkinli de olsa saygılı olmaktan başka bir şey değildi.

"Peki, benim sorum... Efendinizin güvenine ihanet etmenizi istemem ama... Bunu nasıl nazikçe ifade edeceğimi bilemiyorum, o yüzden belki de basitçe söylemeliyim. Lord Lynden hakkındaki söylentiler doğru mu? Karısını... öldürdü mü?"

"O *yapmadı*, bayan."

"Hayır mı?" Terral'in ses tonundaki kararlılık ve kaşlarını aniden çatmasındaki sertlik onu şaşırtmıştı.

"Hayır. Hanımefendiyi öldüren bir at kazasıydı."

Blaise onun çatık kaşlı yüzünü aradı. "Onun masum olduğuna dair bir kanıtınız var mı?"

"Kanıtı ihtiyacım yok, bayan! Lord Hazretlerini hayatım boyunca tanıdım ve o cinayet işleyecek biri değildir. Dedikodular yayan bazılarının olması önemli değil
Aksi takdirde."

"Eğer bu doğru değilse, neden birisi doğru olduğunu söylesin ki?"

"Hanımefendiyle araları pek iyi değildi. Bazen kavga ederlerdi - trajedi yaşanmadan hemen önce de. Ama sorunlarını onun için yaparak çözmedi. Kadın fırtına çıkarken yola çıkmış, o da peşinden gitmiş. Onu bulduğunda çoktan ölmüştü."

Blaise, Terral'in cevabının sadık bir hizmetkârın ya da gerçeği gizlemek için iyi para alan birinin körü körüne sadakati olabileceğini fark etti ama onun kendisine yalan söylediğini düşünmüyordu. Savunması *çok* yoğundu.

Görünüşe göre Lord Lynden'ı savunmayı da bitirmemişti.

"Onun ölümünü zor karşıladı, bayan. Sonrasında aynı adam değildi. Olanlar için kendini suçladığı kesin. Yoksa neden savaşa gitsin ve yaşayıp yaşamadığını umursamadan kendini öldürtmeye çalışsın ki?"

Şaşırان Blaise önce cevap vermedi. Lynden karısının ölümüyle o kadar yıkılmış mıydı ki onsuz yaşamak istememişti? Onu kaybetmenin acısına dayanamayacak kadar çok mu seviyordu? Yoksa onu uzaklaştıran suçluluk duygusu muydu? Onu öldürmüş ve sonra pişman mı olmuştu?

Blaise umutsuzca bu soruların cevaplarını öğrenmek istiyordu ama Terral'ın bu kadar derin ve kişisel bir konuda cevap verebileceğini sanmıyordu. Yine de kendisinden bir tepki beklendiğini hissetti. "Teşekkür ederim, Mr. Terral," dedi sonunda, sessizce. "Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum. Söyledikleriniz hakkında dikkatlice düşüneceğim."

Terral kaba bir şekilde başını salladı, ama onun kovulmasını kabul etmek yerine bir süre daha orada durdu, şapkasını elinde evirip çevirdi, rahatsız görünüyordu. "Müsaadenizle hanımefendi... Açık konuşmaya meyilli olduğunuz sürece... Lord hazretlerinin Çingenelerle ve sizinle kalarak hata yaptığını düşünmüştüm... Ah... Eve gitmek istemişti, anlıyor musunuz? Bunu ertelediğini söyleyebilirim. Bacağı ve diğer her şey, ona yardımcı olabileceğini düşünmedim.

bir oraya bir buraya savrulmak için. Ama yanıldığımı garanti ederim. Çingene tedavisi denediğim her şeyden çok daha iyi sonuç verdi. Ve siz... Özür dilerim bayan, ama geçen hafta... O değişti. Onu hiç böyle görmemiştim.

Bu olduğundan beri kaygısız. Ona ne yaptığınızı bilmiyorum ama bunun iyi bir şey olduğu kesin. Size ihtiyacı var, bayan."

Terral onu yine suskun bıraktı ama bu kez suskunluğuna boğazında garip bir sıkışma hissi eşlik etti ve Blaise birdenbire, anlaşılmaz bir şekilde ağlamak istediğini hissetti. "I..." Sertçe yutkundu ve kırgınlığını gizlemek için arkasını döndü. "Eğer Lord Lynden'in karısı olursam, umarım senin desteğine güvenebilirim Terral."

"Evet, hanımefendi, yapabilirsiniz."

Sonra onu yalnız bıraktı ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Blaise ayağa kalktı

Orada uzun bir süre iri yarı hizmetçinin sözleri kulaklarında yankılandı. *"Size ihtiyacı var, bayan."*

Panna da hemen hemen aynı şeyi söylemişti.

Bu, kanıtlanmamış ancak ilgi çekici bir fikirdi.

Blaise'in kalbinin derinliklerinde duyarlı bir akor. *Hiç* kimsenin ona ihtiyacı olmamıştı. Üvey babası, teyzesi ve hatta zaman zaman annesi için bile bir yük olmuştu. Lord Lynden'la evlenerek ona gerçekten yardım edebileceği düşüncesi inanılmaz ve inanılmaz derecede çekici görünüyordu. Kendini bir anda ilk kez, bu fikri garip bir heyecan duygusuyla karşıladı.

Lynden cinayetten suçlu olamaz. Buna inanmak istemiyordu. Onun masumiyetine dair elinde hiçbir kanıt yoktu.

Özel bir hizmetçinin güvencesi ve kendi içgüdüleri ona yol gösteriyordu ama suçlamaların yanlış olduğundan neredeyse emindi. Terral bu konuda ısrar etmiş, Lynden'in dedikoduların kurbanı olduğunu, kendisine büyük haksızlık yapıldığını ima etmişti.

Ama Lynden karısının ölümünden sorumlu olsun ya da olmasın, bu olaydan derinden etkilenmişti.

Aslında "sıkıntılı ruhunun" nedeni de bu olmalıydı. Blaise, Panna'nın sözünü ettiği "büyük üzüntünün" Lynden'in Savaşta edindiği deneyimler ve aldığı yaralardan dolayı çektiği acılar... Ama şimdi onun yaralarının savaş yaralarından bile daha derin olduğunu biliyordu.

Ve ona karşı duyguları şefkatten daha derindi. Onu her zaman fiziksel olarak çekici bulmuştu. İlk andan itibaren, ona sadece baktığında iradesini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Ama şimdi, onun geçmişte yaşadığı trajediyi bildiği için, kalbini ona kaptırma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Zaman zaman onda hissettiği sessiz ıstırapı şimdi anlıyordu. Onun çektiği acı, en koruyucu içgüdülerini harekete geçirdi. *Awoman's* koruyucu içgüdüleri. Yapabilirse ona yardım etmek, acısını dindirmek ve onu rahatlatmak istiyordu. Onu sevmek istiyordu. Onun da kendisini sevmesini istiyordu. Ona ihtiyaç duymasını istiyordu. *Sadece* onu istiyordu.

Aralarındaki çekim, tanımlanamaz bağ hep oradaydı. Şimdi onu hayrete düşüren bir güçle onu kendine çekiyordu. Lynden'in geçen haftaki ateşli takibine bakılırsa, onu arzuluyor gibiydi. Ve eninde sonunda, bir gün bunu yapacağını umuyordu, arzu aşka yol açabilir.

Sonunda *bu* yüzden evlenmeyi kabul etmişti. Garvey'nin onu yıkamasına, giydirmesine ve saçlarını düzenlemesine neden izin vermişti. Neden şimdi burada, Lord Lynden'in yanında durmuş, ciddi ve bağlayıcı yeminini tekrarlıyordu: "Yapacağım."

Aşk bulmayı umuyordu.

Bu yüzden şimdi titrediğini hissetmek onu şaşırtmıştı. Lynden'in kendisinden değil ama bilinmeyenden korkuyordu. En çok istediği şeyi elde etmek mümkün olacak mıydı? Onu kendine aşık etmek mümkün olacak mıydı? Onunla aşk mı?

Onlarınkinin bir mantık evliliği olacağını söylemişti, daha fazlası değil. Blaise bu düşünceyle ürperdi. Böyle bir birliktelik fikrinden her zaman nefret etmişti. Ama Lynden gibi soylular için bu sıradan bir olaydı. Acaba İlk evliliği de böyle miydi, üst sınıfın evliliklerinde sıkça rastlandığı gibi, çıkar amaçlı bir evlilik mi? Eğer öyleyse, karısını hiç sevmiş miydi? Yoksa bu bir aşk evliliği miydi? Daha da önemlisi, Blaise *onu* sevmeye başlayıp başlayamayacağını merak ediyordu.

Papaz onları kutsal evlilik bağıyla birleştirecek son sözleri söylerken, Blaise Lynden'a bir kez daha baktı ve ürperdi. Neredeyse nikâhlı kocası olacak olan bu adam çok yasaklayıcı görünüyordu.

"Gelini öpebilirsin."

Son sözleri zar zor duydu. Blaise ancak Lynden ona döndüğünde, yeminlerini mühürlemek için onu öpmeye niyetlendiğini fark etti. Yüzünü Lynden'in yüzüne doğru kaldırdığında gözleri soğuk, ışıltılı bir maviydi ve kısa bir süre için eğildiğinde dudakları soğuk ve kişiliksizdi. Blaise kalbinin sıkıştığını hissetti.

Daha sonra yapılan kutlama orada bulunan herkes için garip ve rahatsız ediciydi. Blaise'in en yakın Çingene arkadaşları Panna ve Miklos'un düğün törenine katılmalarına izin verilmişti ama böyle güzel bir evde bulunmaya alışık olmadıkları için gergin ve temkinli duruyorlardı. Leydi Agnes böyle ayak takımı tarafından kirletildiği için öfkeliydi ve Lynden'in daha önceki kabalığı yüzünden hâlâ hiddetliydi. Papaz bu düşmanca atmosfer karşısında şaşkın görünüyordu. Hem Abigail Garvey hem de uşak Terral endişeli görünüyordu. Gelin çift neredeyse hiç konuşmamıştı. Lord Kilgore ise bu olağandışı olayın sona ermesini ve evinin normale dönmesini istiyor gibiydi.

Konuklar uşaklar tarafından servis edilen şampanya ve nefis pastalardan oluşan ikramlardan aldılar. Julian daha sert bir şeyler içmek istedi, ama bunu bastırdı.

Kendisini orada durmaya ve konukların nazik iyi dileklerini kabul etmeye zorladığı gibi.

Uygun kadeh kaldırmalar yapıldıktan sonra sohbet azaldı.

Leydi Agnes, sanki orada bulunan en büyük leydi olarak görevini hatırlamış gibi, Lord Lynden'a sert bir şekilde hitap etmek için kendini zorladı. "Seyahat planlarınızı öğrenebilir miyim lordum?"

"Geceyi burada geçireceğiz ve yarın evime doğru yola çıkacağız."

"Aile merkeziniz Huntingdon yakınlarında, değil mi?"

"Hemen güneyinde."

Lord Kilgore, "M kemm l bir arazi," diye ekledi. "LyndenPark benim yerimi utandırıyor."

Blaise, "Geceyi burada geçireceğiz" dedikten sonra neredeyse hiçbir şey duymamı tı.

Burada," derken ani bir heyecan duygusuyla gerildi. Bu onun düğün gecesi idi. Bu gece kocasının kollarında tam anlamıyla bir kadın olacaktı. Kibar kadınların dipsiz bir cehalet içinde sakladıkları sırları öğrenecekti. Bu gecenin tutkulu sonucunu ke fedecekti.

Lynden'in önceki ak am samanlıkta başlattığı gizemli işlemler. Bakışları onu ararken nabzı hızlandı.

Onu izlemeye dalmı  olan Blaise, Lynden'in bir soruya verdiği soğukkanlı cevabı zar zor yakaladı. "Bilemem. En son dört yıl önce ev."

Bu kadar uzun bir yokluğun itirafı Blaise'i  a ırtmı tı, ta ki Terral'in ona söylediklerini hatırlayana kadar. Lord Lynden savaşa gitmiş ve kendini öldürtmeye alı mı tı. Bu dört yıl önce miydi? diye merak etti. Karısını kaybettiğinde ve yaşayıp ya amadığını umursamaydı bıraktığında mı olmuştu?  ld  m ?

İşkenceli kutlama, konuklar dağılmaya başlamadan önce zorunlu bir yarım saat daha sürdü. Blaise, Panna ve Miklos'a alt kattaki ön kapıya kadar eşlik etti ve ikisine de sarıldı.

"Bugün güzel bir gün Rauniyog," dedi Panna. "Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin, benden söylemesi."

"Belki de öyledir," diye cevap verdi Blaise daha az güvenle.

Malikâneye geldiğinden beri neredeyse tek kelime etmeye cesaret edemeyen Miklos, bir ay kadar sonra kabileyi Blaise'i yeni evinde ziyarete getireceğine söz verdi. Miklos'un Blaise'e olan sevgisini ifade etmesi onu çok az neşelendirmişti.

Kalbinin arzusuna ulaşmasına yardım ettiği için minnettar. Onunla çiftleşecekti. Ne de olsa ödüllü kısraktı; Lord Kilgore aygırı yarın hazır etmeyi teklif etmişti.

En azından fedakârlığı boşa gitmemişti, diye düşündü Blaise asık suratla - her ne kadar gelecekteki bir tayın fiyatına takas edildiği gözünden kaçmamış olsa da.

Sevgili dostlarının gidişini izlerken gözleri dolmuştu ama salona dönmek için merdivenleri tırmanırken kendini kontrol altına almıştı. Agnes Teyze'nin üst sahanlıkta onu bekliyor olması onu şaşırtmıştı.

"Bana kızdığın zamanlar olduğunu biliyorum," dedi yaşlı kadın çekingen bir sesle, "ama ben sadece senin için en iyisini istiyorum çocuğum."

"Biliyorum teyze. Ve sana yaşıttığım tüm sorunlar için özür dilerim."

"Şey... Elinden bir şey geleceğini sanmıyorum. Her zaman kendi iyiliğin için çok yüksek ruhlu oldun. Sana talimat vermemi ister misin? Bu gece için yani?"

Ancak Blaise, koridora çıkan yeni kocası tarafından cevap vermekten kurtuldu. "Buna gerek yok. Karıma bilmesi gereken her şeyi ben anlatacağım."

Yanakları kızaran Blaise, teyzesine teşekkür ederken Lynden'a bakmaktan kaçındı.

Leydi Agnes, Lynden'ın bu sözlerine burnunu çekmişti. "O halde size iyi geceler dilerim."

Teyzesinin koridorda ilerleyişini izleyen Blaise, hızla atan nabzının bir daha kontrol altına alınıp alınamayacağını merak ediyordu. Lynden'ın ona sevişmeyi öğreteceğini söylemesi tüm vücudunda bir sıcaklık dalgası yaratmıştı. Onun mükemmel bir eğitmen olacağını biliyordu. Samanlıkta ona yaptıklarına dair anılar zihnini dolduruyor, başka bir şey düşünmesini zorlaştırıyordu.

Yine de onun dikkatini beklediğinin farkındaydı. Salonda ona tekrar katılıp katılmayacağından emin olamayan Blaise, başını kaldırıp ona baktı ve

söylenmemiş sorusunun cevabı.

"Dinlenme vaktin geldi. Yarım saat içinde yatak odanıza geleceğim. Sanırım bu size hazırlanmak için yeterli zamanı sağlayacaktır?"

Adamın kısılmış masmavi gözleriyle karşılaşınca yaşadığı şok neredeyse nefesini kesecekti.

Orada öfke ve sabırsızlık vardı. Karısıyla ilk kez yatan bir adamdan beklenen beklenti ya da şefkatten hiçbiri yoktu.

"Evet..." diye mırıldandı uysalca, neyi yanlış yaptığından emin değildi, başka ne söyleyeceğini de bilmiyordu.

Sonra onu bırakıp salona döndü, yürüyüşü sert ve durgundu.

Kapı arkasından kapanmadan önce, Lord Kilgore'un rahatlamış bir iç çekişini ve buna eşlik eden dostça bir tokat sesini duydu. "Tanrı'ya şükür bitti," dedi Kilgore. "Bir parça konyağa ihtiyacın var gibi görünüyor, ihtiyar."

"Bir noktadan daha fazla," diye yanıtladı kocası acımasızca. "Bana bütün bir fiçı lazım."

Blaise umutsuzca, onun cevabının gelecekteki evlilikleri için iyiye işaret olmadığını düşündü.

Yatak odasına vardığında Garvey onu bekliyordu.

"Evliliğinizin hayırlı olmasını dileyebilir miyim leydim?" dedi Abigail sakin sesiyle.

Blaise bu elit hitap şekli karşısında irkildi, artık bir Vikontes olduğunu unutmuştu. "Teşekkür ederim, Garvey."

"Soyunmana yardım edeyim mi?"

İstemsizce cebinlikli yatağa baktı. Kadife perdeler geriye çekilmiş ve örtüler davetkâr bir şekilde aşağı indirilmişti. Blaise dalgınca başını salladı. "Evet. Kocam..." Kulağa hâlâ ne kadar tuhaf geldiğini düşünerek kelimenin üzerinde duraksadı. "Lynden birazdan burada olacak."

Soyunmasına ve yüksek yakalı, bakire bir gecelik giymesine izin verdi. Sonra tuvalet masasına oturdu ve uzun saçları indirilip parıldayana kadar tarandı. Blaise, Garvey'nin sakinleştirici varlığına ve yatağa hazırlanmanın tanıdık işlerine minnettardı, çünkü aklını gelecek olanlardan uzak tutuyordu.

Ancak sonunda, Abigail'in hanımı için yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Garvey ateşe bir kürek kömür attı, sonra biri hariç tüm kandilleri söndürdü ve onu küçük komodinin üzerinde kısık bir şekilde yanmaya bıraktı.

"Başka bir isteğiniz yoksa şimdi sizi yalnız bırakayım leydim."

"Evet, teşekkürler Garvey."

Yalnız kaldığında, Blaise tuvalet masasında oturmaya devam etti, keşke yatarken yanında bir kadeh şarap getirmeyi akıl etseydi diye düşündü. O kadar gergindi ki titriyordu. Kızlığının bozulmasına sadece birkaç dakika kalmıştı ve o-

Kendine hakim ol. Bu kadar endişeli olmak için hiçbir neden yoktu. Lynden'in samanlıktaki sevişmesi onun inanılmaz derecede yetenekli ve düşünceli bir aşık olduğunu kanıtlamıştı ve bu gece farklı olacağına inanmak için hiçbir neden yoktu... gözlerinde gördüğü soğuk öfke dışında. Kendini kalkmaya zorlayan Blaise yatağa tırmandı ve yorganı çenesine kadar çekti.

Belki de on dakika sonra yatak odasının kapısının çalınmadan açıldığını duydu. Blaise gerildi, keşke bu aceleci ve istenmeyen evliliği hiç kabul etmeseydim diye düşündü. Ama artık ikinci kez düşünmek için çok geçti. Kapı aralığından onu izleyen acımasız, güzel, yaralı adam kocasıydı.

Kıyafetini değiştirmişti ve şimdi bordo brokar kumaştan, yere kadar uzanan bir sabahlık giyiyordu. Parmaklarının ucunda yarısı dolu bir sürahi sallanıyordu.

Kapıyı arkasından kapatarak ahşap panele yaslandı ve kadehini dudaklarına götürdü. Büyük bir yudum içti, ardından kristal bardağı ışığa tutarak içindekileri inceledi.

"Genellikle konyak içmeyi reddederim," diye dikkatle vurguladı. "Fransa'dan kaçak getirildiği kesin ve ben dört yılını Boney'nin ordularıyla savaşarak onun ceplerini doldurmak için harcamadım."

Kendi endişesini unutan Blaise, ani bir şüpheyle ona baktı. "Tilkileştin mi?"

"Yeterince değil."

Julian bunun tamamen doğru olduğunu düşündü. Akıllıca olandan fazlasını içmişti, ama sadece kalçasındaki ağrıyı dindirmek için değil, güçlü liköre de ihtiyacı vardı.

-Sallanan bir otobüste geçirdiği sayısız saatin etkisiyle daha da ağırlaşan bu lanet durumla bir nebze olsun kontrollü bir şekilde yüzleşmesine yardımcı olmak için.

Öfkesi son yirmi dört saat boyunca hiç azalmamıştı. Aksine, daha da artmıştı. Bu evliliğe zorlanmış, en iyi ihtimalle skandal yaratan, en kötü ihtimalle de kalpsiz bir entrikacı olan bir fahişeye ömür boyu bağlanmıştı. Blaise onu tuzağa düşürmüş, ona yalan söylemiş, ona adının korunmasını teklif etmekten başka seçenek bırakmamıştı. İlk evliliği trajediyle sonuçlandıktan sonra bir daha asla evlenmeyi düşünmemişti ama Blaise ona başka seçenek bırakmamıştı.

Bu gece buraya onu cezalandırmak gibi karanlık bir düşünceyle gelmişti.

Bir lokma daha yutan Julian, kapüşonlu gözlerle ona baktı. Blaise'e karşı ilk karısına karşı hissettiğinden çok daha farklı hissediyordu. Onu hâlâ istiyordu, daha önce hiçbir kadını istemediği kadar. Ama asla karısı olarak değil.

İşin cehennemi buydu. Artık onun kızıydı. Onu almak, ona dokunmak, istediği zaman onunla sevişmek için yasal hakkı vardı. Sınıfının anlaşılmış kuralları dışında. Bir beyefendinin karısına karşı şehvet dolu dürtülerini kontrol etmesi beklenirdi. Bir centilmen, temel içgüdülerinin bir hanımefendiye karşı dizginlenmesine asla izin vermezdi.

Ve Blaise bir hanımefendi olduğunu iddia ediyordu. Genç, masum, tatlı bakire.

Julian onun orada yattığını görünce dişlerini sıktı. İşte oradaydı, *Karısı* yorganın arkasına saklanmış, yatağına sinmiş, sanki onun ırzına geçecekmiş ya da onu öldürecekmiş gibi.

Cinayet. Kendisinin böyle bir suç işleyebileceğine inanması onu öfkелendirmişti. Ama orospu teyzesi, Blaise'in onun kötü geçmişini ve hakkındaki iddiaları öğrenmesini sağlamak için hiç vakit kaybetmemişti.

İktidarsızlığı öfkесini daha da arttırdı.

"Kocalık görevlerimi yerine getiremeyecek kadar tilki değilim," diye ekledi sonunda alaycı bir tavırla.

"Ben... Eğer... görevlerinizi ertelemek isterseniz," dedi Blaise kısık bir sesle, "itiraz etmem."

"Oh, hayır. Bu gece evliliğimizi tamamlamak niyetindeyim, *sevgili* eşim, böylece fesih için olası bir gerekçe olmayacak. Bundan kaçmaya çalışmana izin vermeyeceğim. Beni yeterince sıkıntıya soktun zaten."

"Başını belaya mı *soktum*?" Bu suçlamanın haksızlığı karşısında öfkelenen Blaise aniden yatakta doğruldu ve yorgana sarıldı. "Sana evlenme teklif etmedim!"

"Hayır, siz sadece başka türlü yapmamı imk nsız hale getirdiniz."

"Evliliğimiz için benden daha fazla pişman olamazsın."

 enesinde bir kas uyarıcı bir şekilde seğirdi. Brendisinin geri kalanını tek bir yudumda boşaltarak kendini kapıdan uzaklaştırdı ve beceriksizce ona doğru yürüdü, ama şöminenin önündeki berjer koltukların yanından geçerken bir şekilde halıya takıldı ve sandalyenin arkasına tutunup kendini düzeltmeden önce bacağını burktu. şiddetle küfreden Julian acı içinde dişlerini sıktı.

Blaise onun bu kadar acı çektiğini görünce hemen pişmanlık duydu. Kendini kaybedip zaten alevlenmiş olan durumu daha da alevlendirdiği için özür dileyebileceği bir şeyler olmasını diledi.

"Karınızı öldürmediğinizi biliyorum," diye çekingen bir şekilde başladı.
"Eminim-"

"Böyle bir şey bilmiyorsun."

Ses tonundaki vahşetten olduğu kadar çelişkiden de ürkmüştü ama belli ki sinirlerine dokunmuştu. Onu haklı çıkarmaya çalışmak onu daha da kızdırmıştı.

"Terral onun bir ata binerken öldürüldüğünü söyledi-"

"Kapa çeneni." Mavi gözleri buzullar kadar soğuk ve parıltılıydı. "Sana söyledim, karım hakkında konuşmayacağım."

Çenesi inatla yükseldi. "Ben artık senin karınım ve seninle evlenmeye hakkım olduğunu düşünüyorum.
_"

Boş kadehi, kristali parçalamaya yetecek bir güçle okuma masasının üzerine bıraktı. Üç adında aralarındaki mesafeyi kapattı ve ona doğru uzandı.

Omuzlarını kavrayan adamın karanlık ve öfkeli yüzü kadının üzerinde belirdi. "Herkesin bildiği gibi, ilk karımı yatağında boğazladım - tıpkı dilini dişlerinin arasında tutmazsan sana yapabileceğim gibi!"

Blaise bir elini kızın boğazına götürürken parmaklarının tehditkâr kavrayışını hissedebiliyordu ama kız ona sertçe ters ters baktı. "Beni korkutmaya çalışıyorsan, işe yaramayacak! Ben korkmam."

Adamın kısılan gözleri aniden kadının göğüslerine kaydı. Göğsüne bastırıldığı örtüyü kaldırdı. "Güzel," dedi sertçe. "O zaman bu işi çabucak bitirebiliriz."

Sonra eli ensesinin arkasına doğru kuvvetle kaydı ve onu kendine doğru çekti.

Onu kabaca öptü, onda bildiği nezaket tamamen yok olmuştu. Ağzına tecavüz etti, dili dalgalanıyor ve saplanıyor, konyak tadıyla duyularına saldırıyordu. Cezalandıran, neredeyse refleksif bir ustalıkla ağzına hükmeden, şevksiz bir şekilde ırzına geçen bir nöbeti. Bu Bunun şiddetli gücü Blaise'in korkudan ve isimsiz bir özleminden titremesine neden oldu.

Adam aniden geri çekildiğinde kadın nefes nefese kalmıştı. Parmakları yorganın kenarına takıldı ve tek bir hızlı hareketle yorganı aşağı çekerek Blaise'in pazen giysili vücudunu bakışlarına maruz bıraktı. Blaise içgüdüsel olarak kollarını kavuşturarak göğüslerini kapattı.

"Geceliğini çıkar."

Tereddüt etti, içgüdüsel olarak onun buz gibi ses tonuna isyan etti. Oysa daha kısa bir süre önce ona saygı duyacağına ve itaat edeceğine söz vermişti.

"Çıkar şunu yoksa koparırım."

Bunu yapacak kadar kızgın olabileceğini düşündü. Blaise titreyen parmaklarıyla geceliğinin eteğine uzandı. Kalçalarını oynatarak giysiyi başının üzerinden çekti.

Örtünmek için kullanacaktı ama kocası elinden çekip aldı ve yere fırlattı. Çıplak ve savunmasızdı, yanakları alev alev yanıyordu, sessiz kaldı ve onun vücudunu soğukkanlılıkla incelemesine katlandı. Bakışları onun her yerini inceliyor, gözleri cesurca ve içtenlikle ona dokunuyor, yüz ifadesi utanç verici bir şekilde kayıtsız kalıyordu.

"Uzan."

Blaise ona temkinli bir şekilde baktı ama adam bir elini omzuna koyarak onu yatağa boylu boyunca uzanana kadar geriye ittiğinde karşı koymadı. Adam aniden yanına oturup kalçasıyla tehditkâr bir şekilde onu sıkıştırdığında gerildi, sonra eli göğsünden aşağı inip sağ göğsünü kavradığında nefesini içine çekti.

Orada oyalandı, başparmağı ve işaret parmağı meme ucunu tahrik etti, zevk şoklarıyla kasılmasını sağladı ve Blaise'in kontrolsüzce titremesine neden oldu. Sonra elini kaydırды ve onun vücudunu yavaşça, küstahça keşfetmeye başladı. Onun

Avuç içi sıcaktı ve nasırlarla hafifçe pürüzlüydü ve onun ustaca dokunuşu altında kıvranmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Blaise, onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığının o da farkındaydı. Kısmen kapalı göz kapaklarının altından parlak gözleri soğukkanlılıkla onu izlerken, eli gergin karnından aşağı, kadınlığının ipeksiliğine doğru ilerledi.

"Bacaklarını aç."

Bu kaba emir karşısında yüzü ateş gibi kızardı ama Blaise gözlerini kapadı ve ona verdiği zevki istemeyerek de olsa kabul ederek itaat etti.

Parmağı nihayet içine girdiğinde keskin nefes alışları yüksek ve hırıltılıydı. Parmağını bir süre orada tuttu ve Blaise'in hareketsizliğinden dolayı hayal kırıklığıyla kıvranmasına neden oldu; sonunda tekrar okşamaya başladı, kalçalarının arasından sızan sıcak, kaygan ıslaklıkta süzüldü. Blaise neredeyse hıçkırığa dönüşen boğuk bir solukla, kalçalarının onun sondalama parmaklarına karşı çılgınca eğilmesine izin verdi.

Yine de niyeti ona zevk vermek değil, sadece onu istilasına hazırlamaktı. Adam geri çekilip ayağa kalktığında, kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Adam sabahlığını çıkarıp zayıf ve zarif vücudunu sergilerken sert ve gergin yüzü kızın üzerinde belirmiş gibiydi. Loş lamba ışığında adamın yara bere içindeki kalçasını gördü ama koyu altın sarısı kılların arasından fırlayan kalın erkeklik organını sadece bir an görebildi, yine de büyüklüğü ve gücü karşısında irkildi.

Ona olacakları düşünmesi için zaman tanımadı. Sözünü sakınmadan bacaklarını ayırdı ve üzerine çıktı, kalçalarının arasına yerleşerek göğsünden kalçasına kadar onu sardı. Blaise korkmaktan ziyade, kendisini bastıran bu yabancı ağırlık karşısında vücudunu titrek bir özlem dalgasının kapladığını hissetti. Adamın ezici erkekliğinin, içinde uyandırdığı keskin hislerin son derece farkındaydı: kızını delip geçen vahşi mavi bakışlar, göğüslerinin adamın sert bedenine değdiği yerdeki hassas sızı, göğsünün sıcak teni, karnının sert baskısı, gazlı bezin uyluğunun iç kısmındaki deriye sürtünmesi, giriş için yoklayan itici penis.

"Bacaklarını bana doğru aç," diye sertçe emretti.

Sersemlemiş bir halde itaat etti ve sonra adamın şokuyla nefesi kesildi. Adamın iriliğinin, erkekliğinin ani saldırısı kadının nefesini kesti. Sert, gergin Etini parçalayan ve onu istila eden basınç inlemesine neden oldu. Saf bir panik anıyla gözleri fal taşı gibi açıldı. Dişlerini sıkışmış, yanağındaki yara izini belirginleştirmişti. Sonra güçlü bir hamleyle kadının içine girdi.

Blaise'in çılgılığı alçak sesle ettiği küfürle karıştı.

Kadın bıçak gibi baskıya alışana kadar kendini sabit tuttu. Kadının sıcak eti shaftının etrafında sıkıca şiştiğinde, adam hareket etmeye başladı. Hızlı, aceleci vuruşlarla itti, tamamlamayı bitirirken sahip olduğu şey hızlı ve kayıtsızdı. Dişlerini sıkıp dayanırken parmakları ona yapıştı, omuzlarındaki kasları kavradı.

Bir düzine kalp atışından sonra, adamın içine girerken çıkardığı iniltiyi duydu, zayıf bedeninin kendisine karşı katılaştığını hissetti. Kasları sonsuza kadar kasıldı ve sonunda hırıltılı bir nefesle üzerine yığıldı. Blaise bir hıçkırığı bastırdı ve yüzünü adamın omzunun terden nemlenmiş tenine gömdü, bittiği için minnettardı.

Ağırlığını dirseklerine verip başını kaldırına kadar uzun bir an daha geçti, elmacık kemiklerinin gergin derisi harcanmış tutku ve acıyla kızarmıştı.

Yüzünü çeviren Blaise onun altında hareketsiz ve gevşek bir şekilde yatıyor, kalçalarının arasındaki acı verici sızıyı hissediyor, vücudu tatmin edilmemiş arzuyla zonkluyordu.

Julian geri çekildi, onun koyu renk saçlarını ve titreyen ağzını inceledi. Yüzü bembeyazdı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Onu ya da hasarlı kalçasını daha fazla incitmemeye çalışarak üzerinden yuvarlandı. Bakışları ince bedeninden aşağıya, sert, yüksek, gül uçlu göğüslerini ve dar belini geçerek, düz göbeği boyunca ve daha aşağıya, uyluklarının birleştiği yerdeki parıldayan ıslaklığa doğru ilerledi. Kadının solgun teni adamın tohumunun sütümsü sıvısıyla kaplanmıştı ve Bakire kanının koyu rengi.

Şiddetli bir yemin mırıldandı. Kendisiyle gurur duymuyordu. Masum genç karısını hızlı ve soğuk bir şekilde, hiç şefkat göstermeden ve bekaretini çok az düşünerek almıştı.

Elini saçlarının arasında gezdiren Julian, yaralı kalçasının şiddetli ağrısını ve daha da şiddetli ağrısını görmezden gelerek yorgun bir şekilde ayağa kalktı.

Vicdan. Kendini suçlamak tanıdık bir yoldaşı. Dört yıldır içini kemiren suçluluk duygusuyla yaşıyordu. Alnına sürülen bir kara leke daha onu zor durumda bırakacaktı.

Lavabodan nemli bir bez aldı ve yeni karısının görünürdeki dehşetine rağmen, kalçalarındaki belirgin lekeleri yıkamaya başladı, kendini korumaya çalıştığında ellerini kenara itti. Sonra yorganı çıplak bedeninin üzerine çekti ve sabahlığını üzerine geçirdi.

Geniş gözlü bir sessizlik içinde onu izledi.

Arkasını dönerken kaba bir tavırla, "Git uyu," dedi.

Kadın boğuk bir fısıltıyla konuşmadan önce, kramp giren sağ bacağına dikkat ederek neredeyse kapıya varmıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kendi odama," dedi Julian omzunun üzerinden. "Boney'nin ceplerine lanet olsun, konyağın yararlı etkilerini uzun uzadıya keşfetmeye niyetliyim!" Kapıyı arkasından çarpma dürtüsünü güçlükle kontrol ederek kendini yatak odasından dışarı bıraktı.

Tek başına kalan Blaise şaşkın bir ifadeyle onun ardından bakakaldı. Lynden'in onu gerçekten terk ettiğini fark edince yan döndü ve bacaklarını göğsüne doğru çekerek bir topun içine kıvrıldı, midesinde ürpertici, hasta bir his vardı.

Uzun bir süre boyunca utanç ve ıstırapla titreyerek yattı. Kocasının düğün gecesi yatağını terk etmişti. Bedenini hoyratça kullanmış ve sonra da onu terk etmişti.

Hatırlayan Blaise yastığına doğru inledi. *Korkunç* bir hata yapmıştı. Lynden'in soğukluğu üvey babasının ona gösterdiği her şeyden daha kötüydü. Onun farklı olabileceğini ummakla ne kadar da yanılmıştı. O da tanıdığı diğer soğuk İngilizler gibiydi. Hayır, daha da kötüydü. Katı kalpli ve *acımasızdı*. Onunla evlenmeyi kabul ettiğine göre geçici olarak delirmiş olmalıydı. Onun sevgisini istemişti, bunun için yanıp tutuşmuştu ama Lynden'in ona kalbini asla açmayacağı artık çok açıktı. Ne büyük bir aptallık etmişti!

Blaise gözlerinden süzülen yaşları şiddetle sildi. Hırpalanmış duygularını toparlaması gerekiyordu. Kendine acımayı bırakmalı ve bir şeyler yapmalıydı.

Birdenbire yorganı geriye attı. İki bacağının arasındaki ağrıdan irkildi. Ayağa kalktığı anda uylukları ağrıyordu ama kararlılıkla giysilerini buldu ve geldiği kahverengi çuha elbiseyi giymeye başladı. Bu saçma evlilikte kalmayacaktı. Kendisini istemeyen, onu sadece omuzlanacak bir yük olarak gören bir adama bağlı kalmayacaktı.

Bakışları perdeli yatak odası penceresini buldu. Bu şekilde kaçmak nispeten kolay olacaktı. Dışarıdaki meşe ağacının kalın ve sağlam dalları, yere düşene kadar ağırlığını taşıyacaktı. Bu gece için Çingene arkadaşlarına sığınacaktı ve yarın

-

Yarın ne yapacağını bilmiyordu ama ne seçerse seçsin, kocası olan soğuk ve kalpsiz yabancıyla yüzleşmek için burada kalmaktan daha iyi olacaktı.

Bölüm 12



"Ciddi olamazsın!" Blaise şaşkınlık içinde Çingene reisine baktı. Miklos'un ona sığınmayı reddedeceği hiç aklına gelmemişti. Kısa bir süre önce Çingene kampına varmış, düğününü kutlayan çılgın eğlenceleri yarıda kesmişti.

Hem Miklos hem de Panna onu görmekten rahatsız olmuşlardı, ama onu müzik ve danstan uzak bir yere götürdüler ve sadece evliliğinin kaba bir şekilde tamamlanmasının mahrem ayrıntılarını dışarıda bırakarak dertlerini anlatırken onu sessizce dinlediler.

Miklos onun kaçtığını öğrendiğinde, ona sert bir onaylamazlıkla baktı. "Rom sana daha önce de sığınak vermişti Rauniyog, kutsal baban *Mypal*'ın anısına, seni halandan kurtarmak için. Bu sefer, 'owever, Sana yardım edemem. Artık iyi bir lordla evlisin. Kocana itaat etmelisin."

Blaise yalvarırcasına Panna'ya döndü ama yaşlı kadın sadece başını salladı. "Bu gece kalabilirsin çocuğum, ama sabahleyin, eğer gelip seni almazsa, ev sahibine geri döneceksin. Kaçtığına sevinmeyecektir. Şimdi gel ateşin yanına otur ve ısın."

Ona yardım etmeyi reddetmeleri karşısında şaşkına dönen Blaise, Panna onu bir kütüğe götürüp yavaşça aşağı iterken körü körüne onu takip etti. Arkadaşları tarafından ihanete uğramış hissediyordu. Sorgusuz sualsiz Lynden'in tarafını tutmuşlar, onu onun otoritesine terk etmişler, içinde bulunduğu kötü duruma ya da duygularına en ufak bir saygı bile göstermemişlerdi.

Şimdi gerçekten çaresizdi. Kaçmayı deneyebilirdi ama böylesine aptalca bir hareketin doğuracağı tehlikeler muazzam olurdu. Tek başına, çok az parası olan, hayatta kalmak için hiçbir aracı olmayan genç bir kadın, yollardaki her serseri ve vandalın avı olacaktı. Ve gidecek başka kimsesi de yoktu. Onu istemeyen soğuk kalpli kocasına dönmekten başka çaresi yoktu.

Blaise titreyerek sıçrayan alevlere baktı, bir kemanın ağlamaklı hıçkırıkları onun mutsuzluğunu ve umutsuzluğunu yansıtıyordu.

Öfke ve umutsuzluk duygularını bastırmaya çalışan kocası, karanlık salonda tek başına oturmuş içiyordu. Ama Kilgore'un en iyi konyacı bile Julian'ın duygularını köreltmeye yetmemiş, suçluluk duygusunun vicdanını kanatmasını engelleyememişti. Bir kadına karşı hiç bu kadar zalim, genç karısını gelin yatağında kaçırdığı zamanki kadar kasıtlı olarak vahşi olmamıştı.

Öfkeliydi, hatta hiç istemediği bir evliliğin tuzağına düştüğü için öfkeliydi ama duyguları bu haldeyken onun yatağına asla gitmemeliydi. Evliliğin sona erdirilememesi için tamamlanması gerekliydi ama yine de bu, ona bu kadar soğuk davranması için bir gerekçe olamazdı. Blaise artık onun karısıydı ve bu nedenle, bulunduğu konumun gerektirdiği saygıyı hak ediyordu.

Bir şekilde telafi etmesi gerektiğini bilen Julian sonunda kadehini bıraktı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. İsteksizce ve oldukça dengesiz bir şekilde, loş koridorda el yordamıyla Blaise'in yatak odasına doğru ilerledi ve kendini içeri bıraktı. Kendisini karşılayan sessizlik ve açık pencereden giren soğuk hava akımı ona uğursuz geldi.

Odada topallayarak ilerleyen Julian boş yatağı, alacalı çarşafı boyayan soluk kırmızı çizgilere baktı. O gitmişti.

Korkunç bir déjà vu hissi ona saldırdı, uzun zamandır gördüğü kâbuslar gözünün önünde dans ediyordu. *Caroline ondan böyle kaçmıştı. Ve Caroline ölmüştü.*

Anında ayılan Julian, midesini düğümleyen tanıdık bir dehşet duygusuyla kendi yatak odasına döndü ve pantolonunu, çizmelerini ve redingotunu giydi. Mantıksal olarak aşırı tepki verdiğini biliyordu. Blaise hiç şüphesiz

Çingene arkadaşlarıyla birlikte. Neredeyse kesin olarak yaralı bir cadaloz gibi yere düşmüştü. Ama onu bulana kadar rahat etmeyecekti.

Hızla ahıra doğru ilerledi ve onun kaçış haberini yaymamak için kendisi bir at eyerledi. Bu gizlilik sadece gururunu korumak için değildi. Düğün gecesi kızın ortadan kaybolması şüphesiz onu aptal durumuna düşürecek ama reddedilen damat damgası yemeye de katlanabilirdi. Yine de daha fazla skandalın önüne geçmeyi umuyordu. Blaise'le ikisinin de adını vahşi dedikodulardan kurtarmak için evlenmişti ama yeni genç karısının kendisinden kaçtığı, onu zalimliğiyle uzaklaştırdığı duyulursa dedikoducular bayram ederdi. Önceki evliliğiyle karşılaştırılması kaçınılmaz olacaktı. Blaise'in kaçışı sadece ilk karısını öldürdüğü inancına inanıyordu. Yine de sürgününe son verdiğini ve İngiltere'ye döndüğünü söyledi.

Yarım saat sonra Julian atını Çingene kampına sürdüğünde, Blaise'in kamp ateşinin önünde oturduğunu ve etrafını saran dans eden, içki içen Çingene kalabalığına rağmen garip bir şekilde kederli görüldüğünü gördü. İçinden bir duygu karmaşası geçerken çenesi sertleşti. Onu güvende bulmanın verdiği rahatlama. Meydan okumasına öfke. Ona gereksiz yere sert davrandığı için pişmanlık.

Yavaşça, beceriksizce attan indi ve sağ bacağındaki sertliğe lanet okudu. Son bir buçuk gün içinde, yara bere içindeki kasları akıllıca olandan daha fazla zorlanmıştı ve bu zorlanma ona zarar vermeye başlamıştı.

Tam o sırada Çingeneler onun varlığının farkına vardılar. Coşkulu kutlama aniden kesildi, kemanlar ve tefler sustu. Julian karısının sırtının gerildiğini gördü. Hâlâ oturuyordu, omzunun üzerinden ona baktı. Yüzü solgun, ifadesi taş gibiydi.

O sırada Şefin oğlu Tommy atını tutmak için koşarak geldi. "*Grai*'yi alayım mı lordum?"

"Evet, lütfen. Bir süre kalacağım, izninizle Bay Smith?"

Onu takip eden Miklos eğilerek selam verdi. "Emredersiniz lordum. Kampımda her zaman hoş karşılanırsınız."

"Karımla konuşmak istiyorum."

"Elbette."

Blaise o anda kütüğünden sıçradı ve ingene Őefine ihanet dolu bir bakış attıktan sonra dönüp kamp ateŐinden uzaklaşarak arabalara doğru yürüdü.

Julian da onu takip etti ama bacağından rahatsız olduğu için engebeli zeminde o kadar hızlı hareket edemiyordu.

"Blaise!" Ses tonundaki keskin emir açıktı.

Panna'nın arabasından on metre kadar uzakta isteksizce durdu ama arkasına dönmedi. Arkasından gelen adamın düzensiz yürüyüşünü duydu, Blaise kendini koruyucu bir hareketle pelerinini daha sıkı sardı. Ateş ışığından uzakta, karanlık daha yoğun görünüyordu. Kamp ateşinin yanındaki yerini terk ederek taktiksel bir hata yapmıştı. Birlikten kuvvet doğardı ama o burada, intikamcı bir kocayla baş başaydı. Onun arkasındaki varlık. Uzaktan Çingene eğlencelerinin yeniden başladığını duyabiliyordu ama hiç bu kadar az kutlama yapmak istememişti.

"Beni saçımdan tutup sürüklemeye mi geldiniz lordum?" diye sordu sesi titreyerek.

Gergin bir sessizlik oldu. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Şok olmuş bir halde, adamın parmaklarının uzanıp bağırsız saçlarını okşadığını hissetti. Blaise irkildi. "Dokunma bana!"

"Artık benim karımsın." Adamın sabırlı olma çabasını neredeyse hissedebiliyordu. "Sana istediğim zaman ve istediğim yerde dokunma hakkına sahibim."

Bunun doğru olduğunu bildiği için acı bir sessizlik içinde kaldı. İngiliz yasaları onu, kocasının istediği gibi davranabileceği bir metadan biraz daha fazlası yapmıştı.

"Seni daha önce incittim mi?"

Adamın ses tonunda bir parça Őekfat olduğuna yemin edebilirdi. "Evet."
Adamın eli hafifçe omzuna değdiğinde sertleşti ama geri çekilmedi.

"Acı geçecektir. Bir kadın için ilk sefer her zaman zordur."

Acı sadece fiziksel değildi! Blaise bağırmak istedi ama onu ne kadar derinden incittiğini bilmesine izin vermedi. "Bakirelerin bekaretini bozma konusunda bu kadar uzman mısınız o zaman lordum?"

"Sen ilksin." Cevabı sertti ve sesindeki soğukluk geri gelmişti.

"Gerçekten mi? Teyzem bana fetihlerinizin sayısız olduğuna inandırdı."

"Lanet olsun..." Mırıldandığı yemin vahşi ve alakaydı. Kızın omzunu sıkıca kavrayan adam, onu kendisine doğru çevirdi.

Gözleri artık ay ışığına alışmıŐtı ve adamın gölgeli yüz hatlarını görebiliyordu. Yüz ifadesi sert, Şehvetli ve biraz da vahşiydi. "Seni bu kadar kaba kullandığım için piŐmanım ama bu geri alınamaz. Şimdi. Evliliğimiz de öyle. Ne kadar hoŐlanmasan da bu deĐiŐmeyecek. Sen artık benim nikahlı karımsın ve bu nedenle davranışların benim sorumluluğumda. Ve seni Şimdiden uyarıyorum, her zamanki yanlış davranışlarına müsamaha göstermeyeceğim. Bu ocuka maskaralıklarına derhal son vereceksin, anlatabildim mi?"

Acı çeken, perişan haldeki Blaise'in tek istediği ona saldırmaktı. Korkunç düğün geceleri için ya da onu bu sevgisiz birlikteliğe zorladığı için Lynden'ı asla affetmeyecekti. Bu evlilikte ısrar ettiği güne pişman olacaktı, diye sessizce yemin etti.

"Yoksa ne olur lordum? İlk karınıza yaptığınız gibi beni de mi öldüreceksiniz?"

Sanki kız ona vurmuş gibi ellerini aniden indirdi. Yüzündeki ani donuk ifade düşüncelerini gizliyordu ama Blaise onun kendisini incittiği kadar, kendisinin de onu derinden incittiğinden emindi. Ancak kazandığı küçük zafer onu beklediği kadar tatmin etmemişti, belki de onun savunmasızlığına saldırarak ne kadar sinsi bir taktik uyguladığını bildiği için. Yine de umursamayacak kadar üzgündü.

"Bana yatağınızı mı emrediyorsunuz lordum?" diye sordu zoraki bir tatlılıkla. "Eğer değilse, dansa dönmek istiyorum."

Yumruklarını sıktı ama sadece kısa bir kelimeyle cevap verdi. "Git."

Blaise arkasını döndü ve uzaklaştı, bu sırada gözlerinin onu izlediğinin farkındaydı.

Julian karanlıkta öylece durmuş, onun meydan okumasına öfkeleniyor, hâlâ suçlamasının etkisindeydi. Onun cinayet işleyebileceğine gerçekten inanıyor muydu?

Birkaç dakika sonra düşünceleri yumuşak bir sesle kabaca bölündü. Arkasını döndüğünde yalnız olmadığını fark etti. Panna arabasının arkasından çıkmış, gri başını sallayarak uzun altın rengi Sallanacak küpeler.

"Emirler vererek onun itaatini kazanamazsınız lordum."

Yaşlı Çingene'nin kulak misafiri olduğunu doğrulaması üzerine ağzı bir karış açık kaldı. "Gerçekten mi? Karımla nasıl başa çıkacağım konusunda bana tavsiyede bulunmanızı istediğimi hatırlamıyorum, Bayan Smith."

Sakinleştirici ses tonunun Panna üzerinde belirgin bir etkisi olmadı. "Birinin bunu yapması gerektiği çok açık. Bu konuda tamamen yanlış yapıyorsun. Önce onun sadakatini ve sevgisini kazanmalısın. Rauniyog o zaman senin için her şeyi yapar, her riski alır, her yüke katlanır. Ama dev gibi davranırsan, sadece onu uzaklaştırırsın."

"Ben bir dev değilim."

Panna kıkırdadı, siyah gözleri parlıyordu. "Hayır, değilsiniz lordum. Siz kadınlarla arası iyi olan bir beyefendisiniz. Çok daha iyisini yapabilirsin, garanti ederim."

Julian nefesinin altından küfrederken o kamp ateşine doğru ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Kendini böylesine aciz bir durumda bulmayı nasıl başarmıştı? pozisyonu? Haksızlığa uğrayan, onuru uğruna bu lanet olası evliliğe zorlanan oydu.

Yine de genç karısına da haksızlık etmişti. Kadın çıldırtıcı bir pislik olabilirdi ama Blaise'e hak ettiğinden daha zalimce davranmıştı.

Julian bir elini saçlarında gezdirdi. Peki bundan sonra ne yapacaktı? Artık onunla baş başa kalmıştı. Blaise'i daha küçük malikânelerinden birine sürgün etmediği sürece -eğer onun üzerinde herhangi bir kontrol uygulamak ve anlatılmamış yaramazlıklara bulaşmasını engellemek istiyorsa bu kesin bir hataydı- onu yanında tutmak zorundaydı.

Ve eğer ilişkilerinin katlanılabilir olmasını istiyorsa, onunla barışmak zorunda kalacaktı. Evliliklerini kabul etmesi için, en azından ona son iki günde gösterdiğinden daha fazla sıcaklık göstermek zorundaydı... böylece Caroline gibi onu da hayal kırıklığına uğratmasın diye, kendi isteğiyle onunla kalacaktı.

Caroline. Onun anısının verdiği acıyla bir an için yüzü buruştu, ama bu unutulmaz görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Artık ilgilenmesi gereken yeni bir karısı vardı.

Panna gerçekten de haklıydı. Blaise'le uğraşırken çok daha iyisini yapabilirdi. Ona karşı ciddi hatalar yapmıştı. Öyle olsa bile, hasar onarılamaz değildi.

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkılaştıran Julian, Çingenelerin nikâhını kutladıkları kamp ateşine doğru kararlılıkla baktı.

Hayır, onarılamaz değil. İkna gücünü kullanmaya başlamamıştı.

Blaise heyecanlı fısıltıları müziğin ve eğlencenin sesinden bile duydu ama nedenini anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti:
Kocas *Thegorgio Rye* kamp ateşinin etrafındaki dansa katılmıştı.

Kütüğünün üzerinde dimdik oturdu, gözleri şaşkınlıkla irileşti. Lynden bir haftadan uzun bir süredir Çingene kampında misafirdi ama daha önce hiç dans etmeye çalışmadan önce.

Topallığı neredeyse hiç fark edilmiyordu, hafif adımlarla yürüyor, parmaklarını müzik eşliğinde şaklatıyor, kollarını başının üzerine kaldırıyordu. Palto giymediğinden, gömleğinin ince kambriği zayıf kaslı göğsünde ve omuzlarında gözle görülür bir şekilde gerilmişti.

Onu dikkatle izliyordu, gözleri küstah bir serulean mavisiydi ve ayakları titreyen bir tefin ritmiyle dolu toprağın üzerinde kayıyordu.

Blaise de onu izledi, dansının vahşi güzelliği karşısında büyülenmişti. Bu saf bir duygusallıktı; bariz, çiğ ve zarif. Gerçek bir Rom daha atletik, daha güçlü olabilirdi ama bu sihirdi. Kıvrık saçları ateş ışığında erimiş altın gibi parlıyordu, kabilesi tarafından kuşatılmış bir Çingene prensi gibiydi. Hareketlerinin erkeksi cazibesi, içinde kadınsı olan, tutkuyu arzulayan her şeyi çağırıyordu.

Hızlanan tempoyla birlikte kanı ısındı. Onun farkındaydı
Diğer dansçılar, el çırpınlar, kemanların çılğınca yükselen müziği...
Ama Lynden'la yalnız olabilirlerdi. O
Dönen kalçalarını, esneyen uyluklarını izledi ve sadece birkaç saat önce
onunla bu güzel adam arasında neler olduğunu canlı bir şekilde hatırladı.
Adamın bacaklarının arasında hareket ettiğini hissetti. İçine derinlemesine
girilmesinin verdiği ateşli hissi. Sert, itici ritim. Vücudu zonklamaya başladı,
Kalçalarının arasında sıcak, ısrarcı bir ağırlık alevlenirken.

Egzotik müzik çılğınlığa dönüştükçe tezahüratlar ve alkışlar daha da arttı.
Lynden dönmeye başladı, başı ve omuzları geriye atılmış, kolları açılmıştı.
Sonra aniden sağ bacağı büküldü. Sertçe düştü,
sol tarafına düştü, performansı dansın bir parçası değildi. Müzik bir anda
durdu.

Blaise, Julian'ın ateşe çok yakın bir yerde yere yığıldığını görünce dehşet
içinde bakakaldı. Bir çığlık atarak ayağa fırladı ve ona doğru koştu.

İki büküm olmuş, kalçasını tutuyordu; bacağındaki kaslar acıyla
dügümlenirken dişleri acıyla sıkılmıştı. Yanında diz çökerken elleri çaresizce
çırpınıyordu.

Kadın ona dokunmaya, ateşten uzaklaştırmaya çalıştığında, adam kısık
sesle inledi, o da ellerini geri çekti. Adam orada nefes nefese yatıyordu,
gözleri kapalıydı, yüzünün beyaz gerginliği onu korkutuyordu.

Panna onun arkasından konuştu. "Ben merhem getirirken onu çadırına götür.
Sen de kocanla ilgilen Rauniyog."

Blaise başını salladı, intikamcı niyetlerini ve Lynden'ı kendisiyle evlendiği için pişman etme yeminini geçici olarak unutmuştu. Onun bu kadar acı çektiğini görmeye dayanamıyordu. Son iki gündür ona ne kadar aşağılık davranmış olursa olsun, şimdi ona yardım etmek zorundaydı.

İki güçlü Çingene ayağa kalkmasına yardım etti ama yüzü acıyla buruştu ve "Bekle!" diye soludu. Orada kaskatı kesilmiş, başı öne eğik bir şekilde kasılmanın geçmesini bekliyordu. Kadın terin ince kambrik gömleği sırtına yapıştırdığını görebiliyordu.

Sonunda başını salladı.

Onu kampın dışında bir çadıra götürdüler, daha önce kaldığı süre boyunca kullandığı çadırın aynısıydı bu. İçeri girer girmez Julian palete yığıldı ve sırtüstü yatarak nefes almaya çalıştı.

Blaise onun ardından içeri girdi ve sağ yanına oturdu. Onu böyle acı içinde görmeye dayanamayarak elini tuttu ve sessizce onu rahatlatmaya çalıştı. Ama parmakları kasıla kasıla onunkileri kavradığında, sert bir söz söylemekten kendini alamadı. "Yaralı bacağıyla böyle dans ederken aklından ne geçiyordu?"

Ağzı alaycı bir gülümsemeye benzer şekilde büküldü. "Senin hayran olduğun Çingeneler gibi olmaya çalışıyordum."

Verdiği cevap onu tamamen şaşırtmıştı. O sürükleyici sahneyi onu etkilemek için mi? Kesinlikle işe yaramıştı ama daha iyisini bilmeliydi. Başını salladı ve onun kendine zarar vermek istemesine neden olan şeyin ne olduğunu merak etti.

"Asla... böyle aptalca bir numaraya kalkışmamalıydım... hele de bacağıın bugün yaşadığı onca şeyden sonra."

Blaise tamamen aynı fikirdeydi ama yine de suçun bir kısmı ondaydı. Londra'ya gitmek zorunda kalmasaydı, tören ve sonrasındaki resmi kutlama sırasında ayakta durmak zorunda kalmasaydı, evliliklerini tamamlamak zorunda kalmasaydı... Zihni bu anıdan uzaklaştı.

"Böyle dans etmeyi nereden öğrendin?" diye sordu onun kadar kendi dikkatini de dağıtmak için.

"İspanya'da. Kışlada... çok fazla zamanımız vardı. Alay subaylarını eğlendirmek için sık sık dansçılar tutardık. Flamenkoyu onlardan öğrendim."

"Bu bir İspanyol dansı mıydı? Bizim Çingene danslarına çok benziyordu."

"Benzer kökenleri olduğunu düşünüyorum. İspanya'daki flamenko dansçıları... çoğunlukla Çingenelerdir."

Blaise bakışlarını kaçırdı, keşke merakını dizginleyebilseydi. Altın saçlı kocasını bir düzine esmer İspanyol güzelle çevrili olarak hayal etmekte hiç zorlanmadı... her ihtiyacını karşılamak için çırpınacak kadınlar.

Panna biraz sonra geldi ve yanında özel merhemi, birkaç parça tülbenti ve çadırın hemen içindeki bir kancaya astığı küçük bir lambayı getirdi.

Siyah gözleri Blaise'den Julian'a bakarken kıkırdadı ve "Bana ihtiyacın olmayacak," dedi. Sonra geri çekilerek çadırın kapağını indirdi.

Kocasıyla yalnız kalan Blaise kızardığını hissetti. Dünyanın geri kalanı dışarıda kalmış, sessiz bir samimiyet onları sarmıştı. Adam dikkatle onu izliyordu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı lordum?"

"Bana gerçek adımla hitap etmenin zamanı gelmedi mi sence? Adım Julian."

"Julian," diye tekrarladı, nefesi ince bir fısıltı halindeydi.

"Yardımanız için minnettar olurum."

Kız ona uzanırken, Blaise utancını bastırmaya çalıştı ve kendine bu adamın kocası olduğunu söyledi.

Zorlukla botlarını ve ardından çoraplarını çıkardı. Onu çok rahatlatacak şekilde, pantolonunun düğmelerini kendisi açtı ve aşağı çekebilmesi için kalçalarını kaldırdı. Kadın bakışlarını kaçırmıştı ama adamın acı dolu homurtusu gözlerini tekrar yukarı kaldırmasına neden oldu.

Neyse ki kambrik gömleği onun en mahrem yerlerini örtüyordu. Yine de altında ne olduğunu anlamak için tüm giysilerini çıkarmasına gerek yoktu. Onu daha önce sadece bir kez görmüştü ama o sert kaslı, güzel biçimli erkek vücudunun görüntüsü hafızasına kazınmıştı. İradesi dışında, kendini onun çıplak bacaklarına, güçlü atlinin bacaklarına bakarken buldu. Altın saçlarla tozlanmış uyluklar... korkunç bir şekilde yaralanmış sağ uyluk.

O yara izlerini gördüğünde canı yandı. Eti derin izlerle çizilmişti. girintiler ve kalın, vahşi büzüşmeler. Adamın çektiği acıyı düşünmemeye çalışarak merhem şişesinin tıpasını açtı ve kalın sıvıdan az miktarda avucuna döktü. Sonra tereddüt etti. Kendi kendisiyle tartışıp cesaretini toplarken taze nane kokusu küçük çadırın içini doldurdu. Bunun için hiç umut yoktu. Ona dokunmak zorunda kalacaktı. Elini avuç içi aşağı bakacak şekilde onun kalçasına indirdi.

Adam irkildiğinde, kadın dondu kaldı.

"Seni incittim mi?"

"Hayır, sadece soğuk."

Rahatlamış bir halde yavaşça adamın yaralı kalçasına masaj yapmaya başladı, çirkin yara dokusunun izini sürdürdü, kaygan parmaklarını hasarlı etin üzerinde hafifçe gezdirerek nazikçe bastırdı.

Başının geriye düşmesine izin verdi. "Tanrım... bu iyi hissettiriyor."

Nedendir bilinmez, bu ona da iyi gelmişti. Julian'ın sıcak tenine dokunmak onu sıcak, fiziksel bir özlemle, onu daha fazla tanıma ihtiyacıyla doldurdu. Diğer elini onun bacağına doğru indirdi. Parmaklarının altında akan canlılığı, sıkı ve canlı kaslarının gücünü hissedebiliyordu.

Daha sert bastırdı.

Onun bakımları altında gevşemeye başladığını hissedebiliyordu. Yavaşça, derinlemesine, sıkı, düğümlenmiş kasları yoğurdu, rahatlatmaya, yatıştırmaya çalıştı, ellerinin topuklarıyla, avuç içleriyle, parmaklarıyla, başparmaklarıyla, yavaşça dönen vuruşlarla acıyı ondan uzaklaştırdı.

Bir kez alçak sesle büyüdüğünde tereddüt etti.

"Hayır... lütfen durma."

Parmakları tekrar yakın bir şekilde hareket etmeye başladı.

"Bunu bu kadar iyi yapmayı nereden öğrendin?" Sesi boğuktu.

"Türk hamamlarında. Üvey babam kısa bir süre için Doğu'ya gönderildi."

"Ve siz de ona eşlik ettiniz?"

"Mecburdum. Ya bunu yapacaktım ya da Agnes Teyzemle yaşayacaktım."

Julian'ın onu duymamış olabileceğini düşündü. Gözleri kapalıydı ve sanki uykuya dalmış gibi okşamalarının altında tamamen uysal bir şekilde yatıyordu. Yine de gömleğinin altında, uyluklarının birleştiği yerdeki garip hareket, vücudunun en azından uyanık olduğunu açıkça ilan ediyordu.

Blaise, ereksiyonunun yavaşça büyüyerek çıkıntılı boyutlara ulaşmasını ve ince kumaşı bir kenara iterek tüm kasıklarının onun görüşüne açmasını şaşkınlıkla izledi. Çıkıntılı shaft uzun ve kalındı, koyu altın rengi kıllardan oluşan girdaplı bir yuvadan dimdik yükseliyordu, altındaki şişmiş keseler sanki sıcaktan kızarmıştı. Kalbinin yavaş ve gümbür gümbür atmaya başladığını hissetti. Adamın devasa erkeksi seksinin görüntüsü yabancıydı ama korkutucu değildi. Aslında, tam tersi. O sert et parçasının içinde hareket etmesinin anısı, içinde inkâr edemeyeceği, zonklayan bir ağrı uyandırdı.

Birdenbire küstahça büyülenişinin izlendiğini fark eden Blaise, yanaklarında sıcak bir rengin alevlendiğini hissetti. Gözleri artık açıktı ve bakışları kızın yüzünde perçinlenmişti.

"Bandaj yapman gerekecek," dedi boğuk bir sesle.

"Evet." Kendi sesi de bir o kadar boğuktu.

Ellerini tül bir beze sildi ve onun üzerine eğilerek temiz bir uzunluğu dikkatlice kalçasına sardı. Bitirdiğinde, adam hâlâ onu izliyordu.

"Dokun bana," diye fısıldadı.

Nefes alması durdu. Dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı.

"Artık senin kocanım, Blaise."

Kadın hâlâ tereddüt ederken, adamın parmakları kadının elinin etrafında kasıtlı bir şekilde kıvrıldı ve elini kalçasından yukarı, gelişmekte olan aletine doğru götürdü. Bu sert uyarılmayla kurduğu yakın ilişki onu aynı anda hem şoke etti hem de heyecanlandırdı. Saten ten ateş gibi sıcaktı ve çelik gibi sert bir eti sarıyordu.

Hafif dokunuşu karşısında yüzünü buruşturdu, ama kız geri çekilmeye çalıştığında, parmakları elinin etrafına kenetlendi ve onu kendisine daha sıkı bastırdı.

"Seni incitmek istememiştim, Blaise."

Adamın söylediklerine odaklanmakta güçlük çekiyordu. "Değil mi... sen? Benimle evlenmek zorunda olduğun için beni cezalandırmak istediğini sanmıştım."

Kadının içini acıtan yavaş ve hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Belki de öyledir." O

yorgun bir iç geçirdi. "Ama artık bitti. Bizimki... bir evlilik için en ideal koşullar olmayabilir ama bu değiştirilemez. Sadece bunu kabullenmeye çalışabiliriz. Ve belki de yeni bir başlangıç yapabiliriz."

Julian'ın yüzüne baktı, bunu gerçekten isteyip istemediğini merak ediyordu. "Bu hoşuma giderdi."

Parmakları onunkilerin üzerinde sıkılaştı ve ona hâlâ en mahrem parçasını tuttuğunu hatırlattı. Kadın keskin bir nefes aldı, adamın gözleri ise donuklaştı. Küçük çadırın içindeki gerginlik aniden neredeyse elle tutulur hale gelmişti.

Ona doğru çekildi, neredeyse iradesi dışında, öne doğru eğildi. Ona sadece kısa bir öpücük vermek istemişti ama adamın dudakları sıcaktı ve arzu doluydu. Kendini ona doğru gerilirken buldu, aniden ağırlaşan göğüslerini onun göğsüne bastırmaya çalışıyordu.

Julian onu kollarından kavrayarak durdurdu ve ellerinin arasında hafifçe tuttu.
"Hayır. Daha çok erken. Seni tekrar inciteceğim."

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum. Benim için hazır değilsin."

"O zaman," diye fısıldadı, siyah saçları omuzlarına dökülürken tekrar ona doğru eğildi, "beni hazırla."

Uzun bir süre cevap vermedi. Sanki içindeki çelişkili dürtülerle savaşıyormuş gibi, uzun bir süre boyunca orada kaskatı yattı.

Cesaretiyle kendisini bile şok eden Blaise, anlaşmazlığı çözdü: parmaklarını nazikçe şişmiş şaftın etrafında sıktı.

Boğuk nefes alışları duyulabiliyordu.

Tamamen kadınsı içgüdülerine güvenerek, tereddütle masajına devam etti, erkekliğinin tam, sert uzunluğu boyunca okşadı... okşadı... samanlıkta onunkine yaptığı gibi vücudunu keşfetti. Küstahça hareketinin en azından kısmen başarılı olduğunu düşündü, çünkü bir süre sonra adam yumuşak bir şekilde inledi, kalçaları paletten kalktı ve kendini eline doğru itti.

"Tanrım... yeter!" Julian aniden kızın elinden kurtulurken hışırdadı.

Onun aniden geri çekilmesiyle irkilen Blaise şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ama herhangi bir açıklama yapmadı. Onun yerine uzanıp kızın ensesini gergin bir şekilde kavradı. Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru çekerek, şiddetli ve şehvetli bir öpücükle kızın ağzını yakaladı.

Blaise küçük bir inilti çıkardı ve onun karşısında eridi. Adamın ellerinin saçlarına acı veren bir baskıyla dolandığını hissedebiliyordu ama umurunda değildi. Onun sıcak, itici dili tutkunun en mahrem eylemini taklit ediyordu.

Sonra bir eli saçlarından ayrıldı ve elbisesinin eteklerini yokladığını hissetti. İç çekti ve adamın işini kolaylaştırmak için kendini yukarı kaldırdı. Adamın yakıcı parmak uçları bir anda bacağından yukarıya, uyluğunun iç kısmına, zaten sıcak, nemli ve zonklamakta olduğu yere doğru kaydı.

Yanan dudakları onu serbest bıraktığında, ona bakmak için geri çekildi. "Bu kadar ıslak olduğuna inanamıyorum."

"Özür dilerim," diye kekeledi utanç içinde. "Ben yapmadım... ama sen beni bu hale getirdin."

"Hayır, tatlım. Pişman olacak bir şey yok. Bu kadar kolay tahrik olmana sevindim. Şimdi elbiseni çıkar."

Bu emir karşısında kaskatı kesildi. Bu, o akşam ona geceliğini çıkarttırdığı zaman verdiği soğuk emre çok benziyordu. Ama daha öncekinin aksine, şimdi kullandığı sert tonda soğukluk ya da tarafsızlık yoktu. Bunun yerine, gözlerindeki aç ateşle eşleşen bir aciliyet vardı.

"I..." Çaresizce asılı lambaya baktı. "Işığı söndürmeliyim."

"Hayır, seni görmek istiyorum."

Blaise, onu şok etmesi gereken ama etmeyen bir dürüstlikle, onun da kendisini görmek istediğini fark etti.

Adamın gömleğinin ön düğmelerini açmasını ve giysiyi başının üzerinden geçirip bir kenara atmasını hayranlıkla izledi. Sonra arkasına yaslandı, paletin üzerine yayıldı, zarif, pürüzsüz kaslı vücudu tamamen çıplaktı, teni soluk ışıktaki altın gibi parlıyordu. Blaise gözyaşlarını tutamadı. gözlerini kaçırdı.

Büyük zorluklarla elbisesini ve iç çamaşırlarını çıkardı.
-Jartiyerini, çoraplarını ve vardiyaşını. O kadar kötü titriyordu ki Parmakları düğmeleri kaçırıyor ve beceriksizce kumaşa takılıyordu. Ve tüm bu süre boyunca kocası onu izliyor, bekliyordu.

Kız nihayet üstündeki elbiseyi çıkarıp vücudunu onun bakışlarına açtığında, adamın masmavi gözleri ham bir arzuyla alevlendi.

"Seni istiyorum," dedi usulca. "Buraya gel."

Gözlerini kapalı tutarak, utangaç bir şekilde onun yanına uzandı, çıplak tenine tam olarak dokunmadı. Ama planladığı şey bu değildi.

"Hayır, üstüme çık tatlım."

Blaise irkilerek göz kapaklarını kaldırdı ve başını çevirerek şaşkınlıkla ona baktı.

"Bacaklarınla bana sarılmanı istiyorum. Bu şekilde kalçam daha az zorlanacaktır."

"Sen... bu şekilde yapılabilir mi?"

Gülümsemesi açıkça eğleniyordu. "Seninki gibi bir masumiyetin var olduğunu unutmuşum." Kızın kaşları öfkeyle çatıldı, ama savunmaya geçmeden yatıştırıcı bir şekilde ekledi: "Bu bir eleştiri değildi, küçük hanım. Bir erkek karısının bakire olmasını ister." İfadesini gölgeleyen ani sert bakış kadının kafasını karıştırdı ama bir anda kayboldu. "Tartışma tatlım," dedi sabrı tükenerek. "Bir ata biner gibi bin bana."

Çenesi kalktı. "Bunu gerçekten kastettiğini sanmıyorum. Bir hanımefendi ata yandan biner."

Bu Julian'ın duraksamasına neden oldu ama yine de gülümsedi. "Kasıtlı olarak kalın kafalı mı davranıyorsun? Doğaçlama konusundaki bariz yeteneklerini bana uyum sağlamak için kullan."

Utanga lı ı, onun meydan okumasını karşılama kararlılığı içinde kayboldu. Do rulup yüzünü ona döndü ve tereddütle sa  bacağını onun üzerine koydu.

"Dikkatlice," diye mırıldandı. Ona yardım etti... yumuşak, yuvarlak poposunu elleriyle kavradı... dizlerini dar kalçalarının her iki yanına çekti.

Onun üzerinde bu şekilde oturuyor olmak çok ediciydi, çıplak beden çıplak bedene karşı, kalçaları titreyen bacaklarının arasında sert ve kıllarla p r zlendirilmi ti. Ve onun erkekli i... O sert, zonklayan uzunluğun karnına baskı yapması için öne e ilmesine bile gerek yoktu.

"Ben... bacağını acıtıyor muyum?" diye sormayı başardı.

"Hayır... hiç de değil."

Adamın onun g  s ne baktığını fark etti. Yuvarlanan siyah saçlarının arasından sarkan çıplak g  slerine. Ama bu bir erkeğin ateşli bakı ıydı.

hazzı bekliyordu. Buna karşılık göğüslerinin acıyla şiştiğini, meme uçlarının arzuyla gerildiğini hissedebiliyordu.

Yine de onun ihtiyacını hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü ağrıyan küreleri elleriyle kavradı ve keskin bir nefes almasını sağladı. "Geçen sefer her şey yanıştı," dedi usulca. "Sana söz veriyorum farklı olacak. Önce senin zevk almanı sağlamadan serbest kalmaya çalışmayacağım."

Adam dudaklarıyla şişmiş bir meme ucunu yakalayana kadar onu yavaşça aşağı çekerken ona inandı. Ağızının ıslak sıcaklığı, vücudundaki her sinirin karıncalanmasına neden olan bir zevk şoku gönderdi, Her kası gergindi. Blaise ellerini onun omuzlarına dayadı ve o ziyafet çekerken ona sarıldı.

Tepesini çekiştirdi, dilinin pürüzlü, ıslak yüzeyiyle vurdu, dudaklarıyla yoğurdu, vücudu zonklayana kadar dişleriyle yumuşakça ısırды. Sonra aynı nefis ilgiyi diğer göğsüne de göstermeye başladı. Emerken çıkardığı yumuşak ses bir şekilde güçlü bir şekilde erotikti, tıpkı uzun, kalın şaftın uylukları arasında, kadının tümseğine sürtünme hissi gibi.

Yine de çok geçmeden geri çekildi, konuştuğunda sesi alçak ve boğuktu. "Kalçalarını kaldır tatlım ve beni içine al."

Hevesle itaat etti, arzusu o kadar yoğundu ki emrettiği her şeyi yapmaya hazırdı. Titreyen bir ihtiyaçla kendini yukarı kaldırdı ve elleri kalçalarına rehberlik ederken, yavaşça kendini erkek sertliğine dayadı.

"Dikkatlice... işte böyle... sonuna kadar... Ah, aşkım."

Hafifçe nefes aldı, gözleri kapalıydı ve kıpırdamadan oturdu, içindeki o muazzam uyarılmayla hareket etmekten korkuyordu.

"Bana bak." Kız razı olunca, adam kuzguni saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Acıyor mu?"

"Hayır," diye mırıldandı nefes nefese. "Fazla değil."

"Nasıl bir his?"

Hissettiği duyguları tarif edecek kelimeleri bulmaya çalışırken duraksadı. "Dolu... sıcak... sanki yanlış bir şekilde hareket edersem patlayacakmışım gibi."

Gülümsemesi saf şehvetliydi. "Hayır aşkım, *doğru* şekilde hareket edersen patlarsın."

Sonra yavaşça itmeye başladı, ona tam *olarak* ne demek istediğini gösteriyordu. Blaise bu inanılmaz his karşısında inledi. O kadar sertti ki İçinde, çok sıcak, içinden geçen ateşten enfes bir şaft. Kadın kıvrandı ama adamın kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı ve adam aniden, acımasızca kadının içine doğru ilerledi.

Birdenbire kıpırdamadan duramaz hale geldi. İhtiyaç, titreyen bedenini kontrol altına aldı ve kalçalarını akılsızca ona doğru salladı, daha da yakınlaşmaya çalıştı, çılgınca bir terk edilmişliğe dönüşen ateşli bir güçle omuzlarını kavradı. Oluşan baskı karşısında boğazından bir hıçkırık koptu.

"Bırak gelsin, tatlım."

Onun yumuşak emriyle vücudu tutuştu. Adam onun titreyen bedenini tutarken, kadın titreyerek ve sarsılarak serbest kaldı. Sonunda gevşedi ve nefes nefese kalarak adamın göğsüne yığıldı.

Yüzünü Julian'ın omzunun sıcak kıvrımına bastırılmış olarak bulduğunda bilincini yeniden kazanması için birkaç dakika geçti. Çıplak sırtını yavaşça okşayan eli dışında, hiç hareket etmiyor gibiydi. Ama o hâlâ içinde muazzam, uyarılmışlığı sert ve zonkluyordu.

Bir an için kafası karıştı, ta ki verdiği sözü hatırlayıp ona yaşattığı enfes zevki paylaşmadığını anlayana kadar. İçinde alevlenen bir heyecan duygusu yeniden alevlendi ve hararetli acıyı yeniden alevlendirdi. Onunla sevişmesi henüz bitmemişti.

"Seni incittim mi?" diye mırıldandı.

"Hayır." Sesi boğuk bir törpü gibiydi. Adamın dudaklarının şakağına değdiğini hissetti ve hâlâ onu istediğini anladı.

"İçine boşalmama dayanabileceğini düşünüyor musun?"

Yüzünü onun yüzüne çevirdi. "Evet...lütfen...lütfen."

Onun hevesine gülümsedi ve onu kısaca öptü. Sonra onu hafifçe yukarı kaldırdı ve dudaklarının boğazından göğsüne doğru inmesine izin verdi.

Sadece birkaç dakika içinde, yavaş hareketleri ve erotik ağzı onu tutkunun ateşine geri getirdi. Aç emişi onu titreyen bir inlemeye zorladı, kendini daha derine, daha derine iterken hıçkırığa dönüşen bir inleme. Sonra tutkusu patladı, vücudu öylesine sarsıcı bir doruğa ulaştı ki ona sarılmaktan başka bir şey yapamadı.

Julian onun sevincini hissetti ve son bir şiddetli hamleyle karşılık verdi ve sonra kendini onun içine boşaltırken vücudu vahşi kasılmalarla sıkıştı. Adamın işi bitmeden kadın ona doğru gevşekçe düştü. Adamın kolları etrafına dolandı ve tohumları içine pompalanmaya devam ederken onu hareketsiz tuttu.

Bittiğinde, ikisi de sert bir şekilde nefes alarak, tüm enerjileri tükenmiş, terden nemlenmiş tenleri birbirine yapışmış bir şekilde yatıyorlardı.

Hareket edemeyecek kadar bitkin olan Blaise, yorgun bir iç çekiş yaptı ve gözlerini kapadı. Bu sefer şefkat vardı. Sevişmişlerdi, sadece çiftleşmemişlerdi. Ve bu deneyim, hayal edebileceğinden çok daha inanılmaz, çok daha sarsıcı olmuştu. Julian'ın ona gösterdiği duygusallık, ateşli tutku, onun o soğuk balık İngiliz'e hiç benzemediğini kanıtlamıştı.

evlenmekten korkuyordu. Hayır, hiç de soğuk değildi. Belki de o kadar da korkunç bir hata yapmamıştı.

Bu, uykuya dalmadan önceki son bilinçli düşüncesi idi.

Julian orada sakın bir duygusallık içinde yatıyor, ağrıyan kalçasındaki acıyı görmezden geliyor ve onun sıcak, çıplak bedeninin kendisine doğru kıvrılmış hissinin tadını çıkarıyordu. Onun düşünceler sürüklendi. Bu skandal yaratan, özgür ruhlu hoydenle evlenmek istememişti ama ona sahip olmak yoğun fiziksel arzusunu tatmin etmekten fazlasını yapmıştı. Aralarındaki bu ikinci çiftleşme büyüleyici bir deneyim olmuştu. Hayal ettiğinden bile daha iyiydi. Vücudu onun kollarında canlanmıştı, ama ruhu da onunkinde canlanmıştı. Caroline'ın ölümünden beri ölü olan ruhu.

Ama geçmişi, hatta geleceği düşünmesine izin vermiyordu. Hayaletleriyle yüzleşmek için yarın yeterince yakın olacaktı. Yarın, yeni ve istenmeyen genç karısıyla LyndenPark'a döndüğünde.

Blaise'i yavaşça onun yanına yatırdı, oturdu ve lambayı söndürdü, sonra paletin üzerindeki yerine geri döndü. İkisini de bir battaniyeyle örttükten sonra tatlı Çingene'sini kollarına aldı ve yaralı yüzünü saçlarına gömdü. Güzel kokuyu yavaşça içine çeken Julian, uykuya dalmasına izin verdi.



Derinleşen kasvetin içinden geçerken sağanak yağmur yüzüne çarptı. Caroline'ın sataşmaları, zina yaptığını meydan okurcasına itiraf etmesi ve en yakın arkadaşına ihanet etmesi hâlâ aklını kurcalıyordu. Ama öfkesi mantıklı düşünmesine yetecek kadar dindiğinde, işinin peşinden gitmesi gerektiğini fark etmişti.

pervasız bir eştı. Caroline iyi bir binici olmaktan çok uzaktı ama ne yaklaşmakta olan fırtınayı ne de azalan öğleden sonra ışığını düşünmeden dörtlüyle evden uzaklaşmıştı.

Roma kalıntılarının gri dış hatları uzakta çömelmiş duruyordu. Yıkık dökük taş duvarlardan oluşan yığın, malikânedeki en sevdiği inziva yeri idi. O yapardı buraya geldiğinden emindi. Yine de şiddetli yağmur yüzünden ne Caroline'den ne de bineğinden bir iz görebiliyordu.

Sonra duvarın dibindeki karanlık, buruşuk şekli gördü. Korku Kızın incecik bedeninin hareketsiz ve sessiz yattığını görünce içinden bir mızrak gibi fırladı.

Kalp atışları kulaklarında çarparken, kendini attan inmeye ve onun yanında diz çökmeye zorladı. Titreyen parmaklarıyla onun yağmurdan ıslanmış yüzüne, solgun dudaklarına, narin boğazının dibine dokunarak nabız, herhangi bir yaşam belirtisi aradı.

Lütfen, Tanrım.

Sözsüz duası cevapsız kaldı. Sarı saçlarının altından kafatasındaki sivri girintiyi görebiliyor, soğuk yağmurla karışan koyu kanı görebiliyordu.

Yüce Tanrım, o ölmüştü.

Canlı kâbus Julian'ı kalp atışlarını hızlandıran bir panikle uyandırdı. Dik bir şekilde ayağa kalkarak, kesik kesik bir nefes aldı.

Yine de nerede olduğunu fark ettiğinde, çıplak bedenini sarsan ürperti dağılmaya başladı. Çingene çadırının karanlığında sadece yatağındaki kadının ince bedenini seçebildi. Karısıydı, hatırladı. *Yeni* karısını. Blaise, Caroline değil. Saçları sarı değil, abanoz rengiydi.

Görünüşe göre onun çırpınışları karşısında uyanmamıştı. Yine de kim olduğundan emin olmak için uzanıp boğazının dibini yokladı. Nabızı ılık, sabit ve güven vericiydi.

Tekrar uzandı, karanlığa bakarak zihnindeki canlı görüntüleri zorladı.

Blaise ertesi sabah erkenden uyandığında o çadırdan gitmişti. Süreç yavaş ilerliyordu, çünkü Blaise çadırı terk etmekte isteksizdi.

Gördüğü keyifli rüyaları ya da vücudunun çeşitli yerlerindeki alışılmadık ağrıları ve sancıları kabul etmek. Yine de belki de yeni bir gelinin böyle hissetmesi gerekiyordu.

Blaise merakla parmaklarını öpücükten şişmiş ağzına götürdü. Bir gelin, Vikont Lynden. *Julian*. Kocas.

Dün geceki inanılmaz olayları, tutkulu sevgilisini ve onun kendisine yaptığı küstahça şeyleri hatırlayarak uzanırken yüzü hâlâ onun kokusunu taşıyan battaniyeye gömüldü. Tüm vücudunu sıcak bir ısıltı kapladı. Eğer bu evlilikse, o zaman adil bir şans vermeye hazırdı. Neredeyse bir yabancı olan bir adamla yeni bir hayata başlamak üzereydi ama Çingene arkadaşlarını bırakıp kocasının atalarından kalma malikanesine gitmenin ürkütücü düşüncesi bile ruhunu bastırabiliyordu.

Blaise hevesle battaniyeyi üzerinden attı ve doğrulup oturdu. Kokuyu alabiliyordu

Yemek ateşlerinin odun dumanını duyunca Çingene kampının güne başladığını anladı. Çadırın hemen içine bırakılmış leğendeki ılık suyla çabucak yıkandı ve giyindikten sonra ihtiyaçlarını gidermek için ormana doğru bir yolculuk yaptı.

Julian'ı aramak için çadıra dönüyordu ki, onun kampta bastonunun yardımıyla yavaşça kendisine doğru ilerlediğini gördü. Onu daha fazla yormak istemeyen Blaise aceleyle ona doğru koştu. Yaklaştıkça nabız atışları hızlandı. Dün geceki kıyafetlerini daha resmi kıyafetlerle değiştirmişti ve tertemiz beyaz kravatı, yüksek gömlek uçları, gri pantolonun üzerine koyu mavi frakı ve ona uygun yeleği, pırıl pırıl siyah çizmeleri ve yüksek taçlı kunduzuyla tam bir asilzade gibi görünüyordu. Onun saf güzelliği nefesini kesti. Sabah güneşi

Saçlarını mızraklayarak solgun bir altın rengine dönüştürürken, gözleri ceketinin mavisine karşı derin, zengin bir safir gibi görünüyordu.

"İyi, uyanmışsın," diye ters ters baktı Julian. "Kilgore'dan yeni döndüm, arabayı ve bavullarımızı sipariş ettim. Kahvaltıdan hemen sonra yola çıkmaya hazır olun."

Şaşkına dönen Blaise boş gözlerle ona baktı. Belki de ondan şefkat sözcükleri yağıdırmasını beklemek çok fazlaydı ama bir "günaydın" selamı mantıksız olmazdı.

Ancak yüzündeki sert ve kapalı ifadede hiçbir şefkat belirtisi yoktu. Kaşlarını çatarak onu kısaca süzdü ve kötü dikilmiş kahverengi çuhasını inceledi. "Ve gitmeden önce şu itibarsız elbiseden kurtul."

Blaise'in çenesi onun emriyle içgüdüsel olarak kalktı. "Sen benim bir Çingene olduğumu düşünürken bu elbise gayet kabul edilebilirdi."

"Aynı fikirde değilim. Bu asla kabul edilemezdi ve sen asla bir Çingene değildin.

LyndenPark'a vardığımızda, sizi düzgün bir şekilde giydirecek bir modacı bulmanızı bekleyeceğim. Vikontesim olarak, korumanız gereken belirli bir konumunuz var."

Sonra aniden topuklarının üzerinde döndü ve sertçe uzaklaştı, Blaise'i Julian'ın gazabını kazanmak için ne yaptığını merak ederek, incinmiş ve şaşkın bir halde arkasından bakakaldı. Bu huysuz adam kesinlikle dün gece ona böylesine ilgi ve tutku gösteren aynı şefkatli sevgili değildi. Bu

d n akşam onunla evlenen ve yatağa giren aynı soğuk yabancıydı. Bu ani dönüş onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla dehşete düşürmüştü. S r Edmund bile en ürpertici haliyle bu kadar keskin olamazdı.

Ama, diye düşündü Blaise, sakın bir nefes alarak, artık Julian'la evliydi ve onun şiddetli ruh hali değişimleriyle nasıl başa çıkacağını öğrenmek zorunda kalacaktı. Giderek artan bir tedirginlikle Panna'yı ve kahvaltıyı aramaya koyuldu.

Kısa bir süre sonra Lynden'in seyahat arabası yanaştı, onu Blaise'in ablası Garvey ve Julian'ın uşağı Terral'i taşıyan başka bir araba izledi. Garvey, metresini  ingene kampında bulduğu için şaşırmış ya da onaylamıyor gibi görünmüyordu. Aslında, tam tersi.

"Lord Hazretleri düğün gecesini burada arkadaşlarınızla geçirmeye karar verdiğinizi söyledi," dedi Garvey sakın bir sesle. "Buna izin vermesinin nazik ve oldukça romantik olduğunu düşündüm."

"Sanırım  yleydi," diye geçiştirdi Blaise, Julian'ın gerçeği bu kadar kolay manipüle etmesine duyduğu öfkeyle, kaçış haberinin yaygın bir dedikoduya dönüşmesini engellemeyi başardığı için duyduğu rahatlama arasında gidip geliyordu.

Garvey'nin getirdiği portmantoyu aldıktan sonra, Blaise çadırına dönerek, kahverengi  uha elbisesini, içinde katlanmış kıyafetlerle değiştirmek için çadırına döndü: orman yeşili kordonlu muslin'den bir seyahat kıyafeti, kamgarn kaşmirden krem rengi bir şal ve yumuşak  ocuk eldivenleri. Kıyafetini tamamlamak için

Krem rengi gros de Naples şapkasını düz saçlarının üzerine yerleştirdi ve yeşil kurdeleleri çenesinin altından baēladı.

Yeni kocası da onaylamış olacak ki, onu bir kez daha gördüğünde kısa bir süre başını salladı. "Hazır mısınız?"

"Evet... önce arkadaşlarıma veda edebilir miyim?"

Çingenelerle vedalaşmasına müdahale etmedi ama sabırsızlıkla izlemeye devam etti. Yine de Miklos'a misafirperverliēi için teşekkür edecek kadar eğilmemeyi başardı. "Nezaketiniz için size borcumu ödemek isterim. Eğer kendinizi LyndenPark civarında bulursanız, siz ve kabilenizin arazimde kamp yapabileceēinden emin olabilirsiniz. Kasabanın hemen güneyinde Huntingdon'un."

"Evet lordum, bölgeyi biliyorum," diye yanıtladı Miklos. "Ve kabul etmekten büyük memnuniyet duyarız, ancak birkaç hafta içinde kuzeye doēru yola çıkacaēız. Önce katılmamız gereken bir 'orse fuarı' var."

Blaise onları bir daha görmeden önce haftalar geçeceēini bildiēi için şimdiden kendini yalnız hissediyordu. Miklos'un elini son bir kez sıkarken ona yalvardı. "Mümkün olduēunca çabuk kuzeye gelecek misin?"

"Evet leydim, öyle yapacaēız. Ama yeni hayatınızı öğrenmek için zamana ihtiyacınız var. Ve Rom'un kapınıza dayanması *Thegorgios*'a karşı avantajınıza olmayacaktır."

"Bunun umurumda olmadığını biliyorsun."

"Evet, ama siz iyi bir hanımefendisiniz ve şimdi yaşamanız gereken iyi bir isminiz var."

Panna'nın son vedası daha kısaydı: "Kader seni kutsasın, Rauniyog."

"Sen de anne." Gözleri yaşlarla bulanıklaşan Blaise yaşlı kadına son bir kez sarıldı ve gözlerini kaçırarak arkasını döndü.

Julian onu arabaya bindirdi ve arkasından tırmandı. Hizmetkârları da Baron Kilgore'dan ödünç aldıkları bir arabayla arkadan geleceklerdi.

Neredeyse anında seyahat arabası hareket etmeye başladı. Blaise kayışa yapıştı ve Çingene kampının gözden kayboluşunu izledi. Yanındaki kocasına bakacak kadar kendine gelmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Köşesine yerleşmiş ve sağ bacağını dikkatlice uzatarak arabanın sallanmasına karşı kendini desteklemişti.

Boğazındaki ağrıyı yutarak kibar bir konuşma yapmak için kendini toparladı. "Miklos'u arazinizde kamp yapmaya davet etmeniz büyük incelikti."

Julian omuz silkti. "Bunca zaman misafirperverliklerini kabul ettikten sonra, en azından bunu yapabilirdim... her ne kadar beni kör avlama ihtimalleri olsa da. Yapmak zorundayım

Arkadaşlarınız geldiğinde diğer tarafa bakmaları için bekçileri uyarın."

"Bacağın ağrıyor mu?" Blaise onun yüzünü buruşturduğunu görünce sordu.

"Hayır. Sadece sert."

Ona pek inanmamıştı. Gözlerinin etrafındaki yorgunluk çizgilerini görebiliyordu ve itiraf etmese bile dn geceki çabalarının kötü etkilerinden muzdarip olduğundan şüpheleniyordu.

"Senin için ovmamı ister misin?"

"Teşekkür ederim, hayır. Serseri karımın peşinden koşmam gerekmezse yeterince iyi olacak."

Blaise vurulmuş gibi irkildi. Acısının suçlusunun kısmen kendisi olduğunu ona hatırlatmadan teklifini reddedebilirdi. Başka tarafa bakarak dudaklarını birbirine bastırdı. Yarası yüzünden, onun huysuzluğunu hoş görmeye hazırđı ama bunun uzun sürmeyeceğini umuyordu.

Ne var ki, gün ilerledikçe acımasız mizahı azalmadı. Julian sadece daha iletişimsiz hale geldi. Yolculuk Mkemmел atlar tarafından çekilen, iyi yaylanmış, zengin döşenmiş bir seyahat arabasının yapabileceği kadar rahattı, ama Blaise onu eğlendirecek ve ona yaltaklanacak düşünceli, sevgi dolu bir koca dilemiş olsaydı, kaderinde

hayal kırıklığı. Julian onu neredeyse görmezden gelmişti. Yine de bunun kasıtlı bir kabalıktan kaynaklandığını düşünmüyordu. Belli ki aklı meşguldü, düşünceleri çok uzaklardaydı. Blaise ona biraz mahremiyet tanımak isteyerek lüks koltuklara yerleşti ve sonbahar kırlarının geçip gidişini izledi.

OceanofPDF.com

Birkaç saat sonra bir posta evinde öğle yemeği için durdular, ama Julian o zaman da sabahki kadar açık sözlü değildi. Blaise, LyndenPark'a yaklaştıkça gerginliğinin arttığını hissetti. Her zamankinden daha fazla şarap içti ve yolculuklarının son ayağı için düşünceli bir sessizlik içinde arabaya döndü.

Blaise sonunda ona baskı yaptığında, çok geçmeden konuşmamış olmayı diledi.

"Evinize vardığımızda ailenizden herhangi biriyle tanışabilecek miyim?" diye sordu.

"Benim ailem yok."

"Hiç mi? Hiç akrabanız yok mu?"

"Şu anda araları pek iyi olmayan bazı uzak kuzenler. Varisim hariç tabii. O benim servetimin her şeyi görmezden gelmeye değer olduğunu düşünüyor. Vicdan."

Blaise onun kötü bir konu seçtiğini anlayabiliyordu, bu yüzden başka bir konu denedi. "Eğer orada yaşayacaksam bana Lynden Parkı hakkında bir şeyler anlatman gerekmez mi?"

"Çok yakında göreceksiniz. Yarım saat içinde varmış oluruz."

Onun asık suratlı cevabına sinirlenmek istedi ama bu isteğini bastırdı. "Eve dönmeye hevesli değilsin, değil mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Ona attığı sert bakış pek de davetkâr değildi. "Benim için... hoş olmayan anılar barındırdığını söylersem yetersiz bir ifade olur."

"Merhum eşinizin anıları mı?"

Cevap vermedi, sadece bakışlarını başka yöne çevirdi, bakışlarını geçen manzaraya odakladı.

"Belki de bu konuda konuşmanız sizin için daha iyi olur. Eşiniz olarak ne olduğunu her halükarda bilmem gerekir."

"Size söyledim, bu konu tartışmaya açık değil."

"Seni yapmakla suçladıkları şeyi yapmış olamazsın. Terral dedi ki-"

Yemini sert ve alçak sesliydi. "Hizmetçilerle dedikodu yapmana izin vermeyeceğim, beni anlıyor musun?"

"Dedikodu yapmıyordum. Sadece doğal bir endişemi dile getiriyordum. Eğer ilk karınızı öldürdüyseniz, ikinci karınız olmadan önce bunu bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

"Onu ben öldürdüm."

Blaise onun kel ifadesiyle şok olmuş bir halde bakakaldı. "Sana inanmıyorum," diye kesin bir ifadeyle karşılık verdi.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öğrenmeye çalışıyorum!"

Julian ona öfkeli mavi gözlerle baktığında, Blaise sakinleştirici bir nefes aldı. "Eğer böyle saçma bir şey yaptıysan -ki buna bir dakika bile inanmıyorum- bu bir kaza olmalı. Hafifletici sebepler olmalı. koşullar."

Julian onun kendisini sadakatle savunduğunu duyunca dişlerini sıktı. Suçlu *oydu*. Ve Blaise'e, onu suçundan arındırmaya çalıştığı için kızdı.

Orada için için yanan bir sessizlik içinde oturuyor, o korkunç günü tüm ayrıntılarıyla hatırlıyor, Vincent'ın acı dolu suçlamalarının yankısını duyuyordu. *"Onu sen öldürdün, seni lanet olası piç! Onu sen öldürdün!"* Vincent Foster. Arkadaşı ve komşusu. Karısının sevgilisi.

Julian o zaman bile suçlamayı reddetmek istemişti ama kendini gerçeğe karşı savunamazdı. Ölüm darbesini o vurmamış olabilirdi ama yine de suçluydu. Onun şiddetli öfkesi olmasaydı Caroline'in ölümü asla gerçekleşmeyecekti. Onu fırtınanın içine sürüklemişti.

Blaise onu acı dolu düşünceleriyle baş başa bıraktı; acısını gizleyerek kendi köşesine çekildi. Bu konuyu zorladığı için pişmanlık duyuyordu. onunla evlenmişti. Belli ki kalbini ona karşı kapatmıştı. Hayatına istenmeyen bir şekilde girmişti.

Ancak kısa bir süre sonra, seyahat eden şezlong yavaşlayıp yoldan çıkınca Blaise acı dolu hayallerinden sıyrıldı. Çimenli çayırların çevrelediği ve ağaçlıklarla bezeli eğimli yaylalardan geçiyorlardı. Şimdi sarmaşıklarla kaplı bir kulübenin kapısından geçtiler ve güzel peyzajlı bir parkın içinden geçen uzun bir çakıl yoldan geçtiler. Bir virajı döndüklerinde malikâne göründü.

İlk aklına gelen *muhteşemlik oldu*. Uzun dikdörtgen şeklindeki malikâne, uzun bir ana kanat ile taş döşeli bir avluyu çevreleyen iki kısa yan kanattan oluşuyordu ve tamamı yumuşak bir sıcaklık yayan altın taştan inşa edilmişti. Sakin,

görkemli, sonbahar güneşinin pusunun tadını çıkararak duruyordu, sayısız pencere camı sessiz bir parlaklıkla parlıyordu.

Blaise kendini derin bir nefes alırken buldu. Evin, efendisi gibi kapalı ve kepenkli olmasını beklemişti ama genel etki, heybetli olmaktan ziyade konuksever bir zarafetti. Ana evin arkasında, Çok sayıda ek bina varmış gibi görünüyordu ve sığırların huzur içinde otladığı yeşil bir çayırın ötesinde, bahçeleri ve meyve bahçelerini görebiliyordu. Belli ki burası büyük bir lordun atalarından kalma bir yerd.

"Çok güzel," diye mırıldandı. Koltuğunun kenarında öne doğru oturmuş, arabanın penceresinden dışarı hevesle bakıyordu. Kocasının asil rütbesini ve görünürdeki zenginliğini unutmuştu ve bu muhteşem mülkün sahibi olacağına inanamıyordu.

Julian'ın atalarının evine dönme konusundaki isteksizliğini de unutmuştu. Araba ön girişin önünde durduğunda gerginliği hissediliyordu.

Kadın umutla ona baktı ama adam konağa bakıyordu ve uşak arabanın kapısını sonuna kadar açıp esas duruşa geçtiğinde bile aşağı inmek için hiçbir harekette bulunmadı.

"Lordum?" Blaise çekingen bir tavırla konuştu. "Julian?"

Düşünceli bir bakışla ona bakmadan önce zihinsel olarak kendini toparlıyor gibiydi.

"İyi misin?"

"Evet."

"O zaman içeri girelim mi?"

Başını sallayınca uşağın yardımını kabul etti ve aşağı indi. kaldırım. Julian'ın düzensiz yürüyüşüne ayak uydurmak için hızını yavaşlatarak avluyu geçti ve zarifçe kıvrılan merdivenleri tırmandı.

Ancak en üst kata ulaşmadan önce elini koluna koyarak onu durdurdu. "Daha fazla ilerlemeden önce," dedi alçak bir sesle, "sana evlendiğimizde yüklendiğin sorumluluğu hatırlatmam gerektiğini hissediyorum. Artık Vikontes Lynden'sınız ve bu nedenle yüce makamınıza yakışır şekilde ihtiyatlı ve edepli davranacaksınız."

Blaise gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Üvey babasının uyarısındaki soğuk tonu duyabiliyordu ama Julian'ın onun rütbesinin hakkını unutacağı varsayımının tamamen haksız olduğunu düşündü. Görünüşe göre henüz bitirmemişti.

"Ailemin adını çamura bulamak için yeterince şey yaptım. Başka bir skandalla tamir edilemeyecek şekilde lekelenmesini istemiyorum. Senin kötü niyetli kaçamakların yüzünden alay konusu olmayacağım. Anlaştık mı?"

"Evet lordum, elbette," diye mırıldandı Blaise, kadın öfkeyle kaskatı kesilirken bile. Skandaldan kaçınmayı umuyordu, değil mi? Gerçek bir vikontes mi istiyordu? Ona bağlı olmaktan kaçamayabilirdi ama kesinlikle kaçabilirdi. onu karısı olmaya zorladığına pişman edecekti. Ve eğer isterse, bir sürü skandala neden olabilirdi.

Blaise başını dik tutarak son basamakları çıktı ve kapı sert yüzölü bir uşak tarafından açıldığında irkildi.

Onu içeri buyur eden Julian, adamı Hedges olarak tanıttı. "Bu benim karım, Leydi Lynden. Onu ağırlamak için elinizden geleni yapacağınıza eminim."

Hedges resmi bir şekilde eğildi. "Doğal olarak. Hoş geldiniz leydim. Evliliğiniz vesilesiyle en iyi dileklerimi sunmama izin verir misiniz? Ve lordum, sizi evimizde görmekten ne kadar memnun olduğumuzu söyleyebilir miyim?"

"Teşekkür ederim, Hedges."

Blaise, üst hizmetçinin ona karşı tavrının kibar ve resmi olduğunu, ama ses tonunda kocasına karşı gerçek bir şefkat olduğunu gözlemledi. Ayrıca Julian'ın uşağın karşılmasına kolayca karşılık vermesine rağmen, evde olmaktan duyduğu memnuniyeti ifade etmediğini fark etti. Aslında, yüz ifadesi ihtiyatlıydı, Sanki her an bir hayaletin üzerine atlayacağını düşünüyormuş gibi dikkatini yakın çevresine vermişti.

Blaise, *çevrenin* hayranlıkla bakılacak bir yer olduğunu itiraf etti. Evin içi de en az dışı kadar görkemli görünüyordu. Evin içinde

Büyük orta fuayede pırıl pırıl maun trabzanlı iki geniş merdiven ve ışığı gökkuşağı renginde prizmalar halinde yansıtan devasa bir kristal avize bulunuyordu. Blaise baktığı her yerde zenginliği ve seçkin zevki yansıtan mobilyalar gördü.

Kâhyanın resmiyetinin diğer Lynden hizmetlilerini de kapsadığı anlaşılıyordu, çünkü kısa bir sıra halinde dizilmiş canlı giysili hizmetliler Girişin bir tarafında, Julian'ın kahya Bayan Hedges olarak tanıttığı zayıf, metal saçlı, yaşlı bir kadın oturuyordu.

Bayan Hedges reverans yaptı ve Hedges'in diğer hizmetkârları takdim etmesine izin vermeden önce uşağın sergilediği aynı sert hürmetle lord ve leydiyi evde karşıladı.

"Şu anda personel oldukça az leydim," dedi Bayan Hedges sözlerini bitirirken, "gördüğünüz gibi ev kapatıldı. Lord Hazretleri uzun yıllardır uzakta olduğu için daha fazla hizmetkâra ihtiyaç yoktu. Ancak şimdi ikamet etmek için geri döndüğüne göre, belki de başkalarını işe almak istersiniz?"

Bu yorumun Julian'ın uzun süreli yokluğuna üstü kapalı bir eleştiri olup olmadığını merak eden Blaise yol göstermesi için ona baktı ama Julian'ın dikkati tekrar giriş holüne kaymıştı. Julian'ın neden bu kadar ilgisini çektiğini merak eden Blaise, hizmetçiye mırıldanarak, bu tür düzenlemeleri Lord Hazretleri'yle görüşüp ona haber vereceğini söyledi.

Kadın soğuk bir şekilde başını salladı. Belli ki Bayan Hedges yeni metresi hakkındaki yargısını saklı tutmaya hazırdı, ama Blaise'in buna hiç niyeti yoktu.

karşılık vermek. Kolalı havayı dağıtacak bir şeylerin özlemini çekiyordu.

Julian tam o sırada hizmetkârlarınıninki kadar soğukkanlı bir bakışla ona döndü. "Eminim dinlenmek ve kendinizi yenilemek isteyeceksiniz. Bayan Hedges, hanımefendiye odasını gösterir misiniz?"

Blaise onun bu bariz reddedişi karşısında yüzünün alev aldığını hissetti. Onun kendisine karşı kayıtsızlığını daha iyi nasıl kanıtlayabilirdi ki? O burada bir yabancıydı, istenmeyen, hoş karşılanmayan. Onu savunacak ya da destekleyecek bir kocası olmayan yeni bir gelin.

Yine de uşağa hitap ederken başını dik tuttu. "Hedges, lütfen Abigail'im geldiğinde onu bana gönder."

"Elbette leydim. Nasıl isterseniz."

Hizmetçiyi kıvrımlı merdivenlerden birine kadar takip ederken Julian'ın personeli dağıttığını duydu, ama onunla kahya arasında geçen mırıltılı konuşmayı yakalayamadı.

Kadın gözden kaybolunca Julian döndü ve doğruca en yakın odaya, kütüphaneye girdi. Büfede birkaç sürahi likör vardı. Kayıtsızlıkla birincisini seçerek, tam bir ölçüyü bir bardağa doldurdu. bardağa koydu ve hızlıca içti, güçlü şeri yüzünü buruşturdu.

Mide. Yüzleşmek istediği hayaletler fazlasıyla canlıydı ve evinde yaşıyorlardı. Geçmişinin hayaletleri. Caroline'ın ruhu. Karısını en son canlı olarak gördüğü giriş holü onun unutulmaz görüntüsüyle doluydu.

O iğrenç günün her ayrıntısı sonsuza dek aklına kazınmıştı. Caroline Vincent'la buluşmaya hazırlanırken, bir öğleden sonra Londra'dan beklenmedik bir şekilde eve gelmişti. Onu hâlâ batı merdiveninin alt basamaklarında dururken, kıpkırmızı bir binici kıyafeti giymiş, bir kırbaç sallarken hayal edebiliyordu. Hâlâ onun acı dolu sesini duyabiliyordu. reddedilemez bir suçlama.

Beni sevmiyorsun, hiç sevmedin! Sen sadece Londra fenerlerini önemsiyorsun!

Hayır, onu sevdiğini söyleyemezdi. Caroline'a karşı hafif bir düşkünlük hissediyordu ama sadece bu kadar. Kendi zevklerinin peşinde koşmak için onu çok sık yalnız bırakıyordu.

Kendi konumlarındaki insanların sık sık yaptığı gibi, kolaylık olsun diye evlenmişlerdi. Başlangıçta beklentileri açıktı. Adam servet ve yüce bir unvan sağlayacaktı; kadın da karşılığında ona bir varis verecekti. Çocukların hemen gelmemesi onu pek rahatsız etmemişti. İşte hala zaman vardı. İlişkilerinden memnundu. Caroline da öyleydi ya da o öyle sanıyordu. Üç yıllık evliliklerinin son yılına kadar Caroline ondan daha fazlasını istediğini ima bile etmemişti. Ona bir iyilik yaptığını, aşk dolu ilgisini esirgediğini düşünmüştü. Yatağına yaptığı seyrek ziyaretler sırasında onu her zaman soğukkanlılıkla karşılamıştı, bu yüzden vicdanı rahat bir şekilde metresinden tutku istemişti.

Caroline'ın beklentilerinin değişmesi dışında, yaşlılıklarında da bu şekilde devam edebilirlerdi. Onun sadık bir aşığı, özenli bir kocayı oynamasını istiyordu. Onun Londra'daki arkadaşlarına, arayışlarına, ilişkilerine içerlemişti; bunlar birçok sert tartışmaya yem olmuştu. O da Londra'daki metresinden vazgeçmişti ama bu onu tatmin etmemişti. Onun kalbini, itaatini talep etmişti. Bu da onu daha da uzaklaştırmıştı.

Ve yalnız, kırgın bir eş felaket için bir reeteydi.

"Bir sevgili edindim!" diye bağırmıştı ona o son öğleden sonra.

Kadının meydan okuyan alayının yarattığı şok bir an için adamın nefesini kesti, sonra da içinden öfke fışkırdı. Onu omuzlarından kavradı ve şiddetle sarstı, öfkesi kontrol edilemez bir halde ona bağırarak ne demek istediğini öğrenmek istedi.

Ağlayarak ayrıldı. "*Vincent bana tapıyor! Bana asla böyle iğrenç davranmaz!*"

Bu isim midesine inen bir yumruk gibiydi. Çocukluk arkadaşı ve komşusu, karısının sevgilisi? Vincent'ın ihaneti onu, karısının sevgilisinden bile Caroline'ın zina yaptığını öğrendi. Kadın hıçkıra hıçkıra evden çıktığında, adam orada öylece durdu, takip edemeyecek kadar şaşkındı. Tek yapabildiği karısını ve arkadaşını birlikte hayal etmektir...

Julian kadehe aniden biraz daha şarap doldurduktan sonra onu odanın öbür ucundaki soğuk şömineye taşıdı ve kendini bir sandalyeye attı. Başını eğdi,

Yüzünü bir elinin içine gömdü, kendini suçlama ve suçlama onu tanıdık bir kolaylıkla batırdı.

Onu yeterince sevmemişti. Ona çok fazla özgürlük tanımıştı. Onu çok sık görmezden gelmişti. Onun acısının derinliğini anladığında artık çok geçti.

Ona daha iyi bir koca olabilseydi, Caroline hâlâ hayatta olurdu ve bu vahşi suçluluk duygusu peşini bırakmazdı. Vincent onu daha iyi bir koca yapardı. Vincent karısını kendisinden daha çok sevmişti.

Caroline'in de adamı sevdiğini sanmıyordu. Benmerkezci, doğuştan şımartılmış güzel karısı her istediğini elde etmeye alışkındı ve kocasının ilgisizliği dayanabileceğinden fazlaydı. Julian sonunda bir sevgili edinerek onun kıskançlığını uyandırmaya çalıştığını fark etmişti. Belki de bunu bir intikam olarak görüyordu, onu boynuzlu, Vincent'ı da aptal yerine koyuyordu. Vincent'ı kedi pençesi gibi kullanmıştı ama yine de Vincent'ın ona olan sevgisi gerçektir. Onun ölümüyle en çok yıkılan Vincent'tı ve o çılgın cinayet suçlamalarını uyduracak kadar da acıydı.

Pişmanlık ve kendini suçlama karmaşası içindeki Julian suçlamaları yalanlamak için pek çaba göstermemişti. Böylece Vincent'ın kederiyle körüklenen söylentiler devam etti.

Ve sonuçta şüphelenmek için bir neden vardı. LyndenParkh'taki geniş hizmetli kadrosu o son şiddetli tartışmayı duymuş, Lord Lynden'in kaçan karısını öfkeyle kovaladığına tanık olmuştu. Daha sonra kendini arkadaşlarından ve komşularından uzak tutarak da durumuna yardımcı olmadı. Kendi hizmetkârları onun etrafında toplanmıştı ama onların acıma ve endişelerini

Neredeyse daha az tanıdık olan tanıdıkların dile getirilmeyen suçlamaları ya da Caroline'ın ailesinin şaşkın kederi kadar dayanılmazdı. Onlar kimi suçlayacaklarını bilmiyorlardı ama o biliyordu. Atalarının evini terk edip savaşa gitmesine neden olan şey, onu asit gibi kemiren suçluluk duygusuydu - Caroline öldüğünde hayatta kalmanın bedelini ödetmek için. Kendini asla affetmemişti.

Peki ya şimdi? Geçmişle yüzleşmek, uzun sürgününü sona erdirmek, ailesinin adını ve zedelenen itibarını geri kazanmaya çalışmak için evine dönmüştü. Ancak şu anda, önceki iyimserliği gülünç görünüyordu. Suçluluk duygusu her zamanki gibi keskin kenarlı ve alaycıydı. Hayaletleri de bir o kadar gerçkti. Ve mücadele etmesi gereken yeni bir karısı vardı.

Julian belki de yarım saat sonra Blaise'i hatırlamak için düşüncelerinden sıyrıldı ve bir suçluluk duygusu daha vicdanını sızlattı. Yeni gelinine en azından dikkatini ona verme nezaketini borçluydu. onun evindeki ilk günüydü. En azından Blaise'in eve yerleştiğinden emin olabilirdi. Caroline'in odasına girmek istememişti ama şimdi bu isteksizliği hem korkakça hem de kaba görünüyordu. Geçmişle meşgul olması, nezaketi bir kenara bırakması için bir bahane olamazdı. İkinci karısına da ilk karısına gösterdiği kayıtsızlıkla davranması akıllıca değildi. Şimdiye kadar dersini almış olmalıydı.

Julian bütün gün ne kadar düşüncesiz ve huysuz davrandığını hatırlayınca yorgun bir ifadeyle alnını ovuşturdu. Kendi kişisel şeytanları onu yönlendirirken, Blaise'e daha dikkatli davranmak için önceki gece verdiği kararı tamamen unutmuştu.

Julian ağır bir iç çekişle boş bardağını yere bıraktı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Giriş holündeki batı merdivenine henüz ulaşmıştı ki bir ses duydu

garip bir ses ve yumuşak bir ığlık, "*Dikkat et!*"

İrkilerek başını kaldırdığında uçan bir merminin merdivenlerden hızla kendisine doğru geldiğini gördü.

Bunun bir top mermisi değil de, tırabzan boyunca kendisine doğru gelen genç bir kadın -genç bir kadın- olduğunu fark edecek zamanı zar zor bulan Julian, umutsuzca yana doğru adım attı ve aynı zamanda onu yakalamak için uzandı. Neredeyse düşecekken tökezledi ve bir yemin mırıldandı, ama Blaise'in hızını kontrol etmeyi başardı ve mucizevi bir şekilde ayağı kalktı. Kollarını kavrayan Blaise, ne olduğunu anlamadan önce tam beş saniye boyunca ona bakakaldı; uslanmaz kız gerçekten de tırabzandan aşağı kaymış ve bu sırada neredeyse onu deviriyordu.

Julian'ın öfkesini kontrol altında tutmak için yapabileceği tek şey buydu. "Ne halt ediyordun sen?" diye tıslarken kollarını sıkıca kavradı.

Blaise meydan okurcasına ona baktı, menekşe rengi gözleri parlıyordu. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Sanırım," diye çıkıştı, "açık isteklerime uymayıp geldikten bir saat sonra hoyratça davranmak için iyi bir nedeniniz var?"

"Emirleriniz demek istiyorsunuz!"

"Pekala, komutanlarım!"

Blaise onun elinden kurtuldu ve bir adım geri çekildi. Geri çekilmenin tadını çıkarmasaydı tamamen uzaklaşacaktı. "Ben sizin emir alacağınız bir hizmetkârınız değilim, Lordum."

"Hayır, siz Vikontes Lynden'sınız ve bunu hatırladığınız için size teşekkür ederim."

"Sen bana her iki dakikada bir hatırlatırken nasıl unutabilirim ki?"

Tam olarak aynı anda ikisi de yalnız olmadıklarını fark etti. Hedges salona girmişti, belli ki bağırış çağırışları incelemeye niyetliydi. Hazır olda dururken, mükemmel eğitilmiş bir hizmetkârın dikkatle boş bırakılmış ifadesini takınmıştı.

Garip sessizlik karşısında boğazını temizledi. "İstediğiniz bir şey mi var lordum?"

"Teşekkür ederim, hayır Hedges. Sana ihtiyacım olursa ararım."

Uşak eğildi ve vakur bir şekilde geri çekildi.

Julian derin bir nefes alarak kendini kontrol etmeye çalıştı ve dikkatini tekrar karısına verdi. "Beni endişelendiren sadece senin edep yoksunluğun değil. Kendine ya da bana zarar vermiş olabilirsin."

"Ben aşağı inmeye başladığımda orada değildin," dedi Blaise savunmacı bir tavırla. "Ve tehlikede de değildim. Başka evlerde yüzlerce kez tırabzanlara bindim."

"Yoksa bunu bir alışkanlık haline mi getirdiniz?"

"Şey...hayır. Çocukluğumdan beri görmedim."

"Bu çok uzun zaman önceydi," diye mırıldandı Julian alaycı bir tavırla. "O zaman bunu neden benim evimde yapma gereği duyduğunuzu söyler misiniz? Ev mi?"

"Çünkü eğlenceliydi! Ve çünkü neşesiz bir evin ara sıra bir tür rahatlamaya *ihtiyacı* vardır. Evin muhteşem Julian, ama buradaki atmosfer üvey babamın hayal edebileceği her şey kadar havasız ve ağırbaşlı."

Ona yönelmek istediği sert azar dilinde can verdi. Evini neşesiz bir ev olarak tanımlamıştı. Ve işin kötüsü, kadın haklıydı.

Julian parıldayan maun trabzanlı büyük merdivene baktı. Blaise'inki kadar canlı ruhlara sahip, disiplinsiz, kaprisli bir kız için çekici bir manzara olurdu. Dürüst olmak gerekirse, onun cüretkâr yaramazlıklarını biraz komik bulmaktan kendini alamıyordu. Çocukken o da aynı tırabzandan aşağı kaymayı arzulamıştı. Ne yazık ki, bunu bir kez denediğinde, ünlü babası onu huş ağacından bir sopayla sağlam bir şekilde kırbaçlamıştı.

Genç ve kontrol edilemeyen karısını kesinlikle bu şekilde terbiye edemezdi. Karısını dövecek kadar medeniyetsiz bir vahşi olsa bile, bunun etkili olacağından şüpheliydi. Blaise'in dizginleri daha hafif tutması gerekiyordu. Bu gerçeği sürekli unutuyordu. Az önce karısını terslemişti, üstelik bütün gün onu bu huysuzluğuna katlanmaya zorlamıştı. Belli ki onu nasıl idare edeceğini henüz öğrenememişti.

Ses tonu hafif bir uyarıya dönüştü. "Böyle tehlikeli başlangıçlardan kaçırırsan memnun olurum, küçük hanım. Boynunu kırdığını görmek hoşuma gitmiyor."

Ve bir eşini daha trajediyle kaybetmek. Söylenmemiş bir düşünce aralarında dolaşıyor gibiydi. Julian kendini yeniden merdivenlere bakarken buldu. Caroline'ın akıldan çıkmayan görüntüsünün kaybolduğunu hayretle fark etti. Blaise'in çocukça kaçamağı, eve girdiğinde hissettiği korkunç gerilimi bir şekilde hafifletmişti.

Ancak Blaise şu anda Julian'ın ne hissedip hissetmediğini umursamıyordu. "Her hareketim için senden izin almam mı gerekiyor?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki değil."

"Güzel. O halde bahçelerde yürümek isterim."

Birden onun elbisesini değiştirdiğini ve mavi kadifeden kısa belli bir spencer ile jonquil sarcenet'ten bir yürüyüş elbisesi giydiğini fark etti. "Şimdi mi?"

"Bir itirazınız mı var?"

"Sanırım hayır. Ama uzun yolculuktan sonra yorgun olmanızı beklerdim."

"Bütün gün bir arabanın içinde kapalı kaldıktan sonra, tempolu bir yürüyüşün canlandırıcı olacağını düşünüyorum."

"Korkarım size eşlik etmem zor olacak. Bacağım-"

"Eşliğinize ihtiyacım olmayacak. Aslında olmamasını *tercih* ederim."

Hatırladığı büyüleyici gülümsemenin bir benzeri Julian'ın ağzını kaplamıştı. "Pek iyi bir arkadaş olamadım, değil mi?"

"*Mükemmel* bir arkadaş oldunuz."

"Özür dilerim."

Ancak Blaise onun özüyle yatışmak yerine, hızla değişen ruh halinden rahatsız oldu. Şimdi birdenbire ona iyi davranmayı seçmiş olması, daha önce ona yaptığı iğrenç muameleden dolayı affedilmeyi hak ettiği anlamına gelmiyordu. "Ve yarın ata binmeye gitmek istiyorum, eğer vaktin varsa Ahırlarınızda uygun bir binek var. Eğer sizi endişelendiren buysa, kaçmaya niyetim yok," diye ekledi, adam cevap vermeyince.

Ağzı buruştu. "Umarım bu konuda endişelenmeme gerek yoktur. Ne kadar iyi ata biniyorsun?"

"Mükemmel bir oturuşa sahip olduğum söylenir ve çoğu atı zorlanmadan idare edebilecek kadar deneyimliyim."

"Pekâlâ, o zaman bir itirazım yok. Atlarım önden gönderildi, bu yüzden Grimes size uygun bir binek sağlayabilir. Yanınıza bir seyis aldığınız ve parkın sınırları içinde kaldığınız sürece yeterince güvenli olacaktır. Tek başına yola çıkmayı istemiyorum."

Blaise dudaklarını birbirine bastırdı. "Teşekkür ederim lordum. Benim için daha fazla endişelenmenize gerek yok. Bahçeleri bulabileceğime eminim. Onları odamdan gördüm ve Bayan Hedges bana bahçenin düzeni hakkında genel bir fikir verdi.
ev."

Dönerek giriş holünden çıktı ve Julian'ı arkasından bakakaldı.

Blaise evin ana kanadında, yüksek tavanlı ve uzun pencereli odaları, işlemeli zeminleri ve güzel çinili şömineleri, Axminster halıları ve damask perdeleri atlayarak zorlanmadan ilerledi.

Pek dikkat etmedi. Holland kapakları

Kendisine mobilyaların onların gelişine hazırlık olduğu söylenmişti ama şu anda yaşayacağı büyük malikâne umurunda bile değildi. Kaynayan düşünceleri sadece diktatör kocasına odaklanmıştı.

Kısa süre içinde yeni sahibesine yardım etmeye hevesli bir uşak buldu. Onu arka kapıya kadar takip ettikten sonra, kısa süre sonra kendini dışarıda, resmi bir şekilde düzenlenmiş muhteşem bir bahçeye bakan cilalı bir kaldırım taşı terasta buldu.

Geometrik tasarımlar ve sonbahar çiçeklerinin renkleriyle -sardunyalar, yıldız çiçeği, gülhatmi ve geç açan güller.

Blaise hâlâ kaynamaya devam eden merdivenlerden indi, mermer banklar ve porsuk ağaçlarıyla çevrili bir fiskiyenin yanından geçti ve pürüzsüz, çakıllı bir patikadan körlemesine inmeye başladı. Julian kızın bir seyisin gözetiminde olması gerektiğini söylemişti, değil mi? *Bunu göreceğiz, kocacığım.*

Sadece onun küstah ve otokratik emirlerine içerlemekle kalmıyordu, aynı zamanda kendisine karşı soğuk davranmasının acısını hala çıkarıyordu.

Merhum karısı konusunda ona güveniyor ve hizmetçilerin önünde onu azarlamasına hâlâ öfkeleniyordu.

O da buna katlanmayacaktı! Gelecekte, Blaise ona ne yapmasını emrederse, tam tersini yapacağına yemin etti. Julian ona kaba davranabileceği fikrine kapılmadan önce, hemen şimdi bir tavır koymalıydı. Eğer Julian'ın her hareketini emrederek evliliklerine başlamasına izin verirse, perişan olacaktı.

Blaise omzunun üzerinden görkemli eve baktı. Yasal olarak Julian onun efendisi olabilirdi ama çok geçmeden uysal bir çocukla ya da her emrine boyun eğecek itaatkâr bir tazi ile evlenmediğini anlayacaktı.

Bölüm 14



Damat ertesi gün öğleden sonra, "Ama leydim, yapmalı mıyım bilmiyorum," diye itiraz etti. "Size katılmam söylendi."

"Bunu da ustalıkla yaptın," diye yanıtladı Blaise. "Ama gerçekten yalnız kalmayı tercih ederdim."

"Bilmiyorum..." Ahırların görüş alanından çok uzaktaydılar ve hizmetçi belli ki onun kovulmasını kabul etmek istemiyordu.

"Tüm sorumluluğu ben alacağım." Blaise ona kandırıcı bir gülümseme vererek genç adamın kızarmasına neden oldu. "Gerçekten, adımlarımı takip etmene gerek yok. Keskin bir yön duygum var ve bana bölgeyi mükemmel bir şekilde tarif ettiniz, bu yüzden kaybolmayacağım. Olur da kaybolursam, bir kulübede durup yolu sorabilirim. Tamamen güvende olacağım."

Tavrı sert ama nazikti, ama bu başarılı olmazsa, sert önlemlere başvurmaya hazırdı. Damadın eskortundan kaçmak ve kırlarda tek başına dörtnala koşmak için her türlü niyeti vardı - eğer sadece bir noktayı kanıtlamak içinse. Bir damadın refakatine ihtiyacı olmadığından değil ama Lord kocasının diktatörce emirlerine boyun eğmeyi reddetti.

Ancak seyis onun kararlılığına karşı koyamadı. Birkaç dakika daha sessizce tartıştıktan sonra pes etti ve atını geri çevirerek ahırlara doğru yola koyuldu.

Başarısından ve bir öğleden sonra özgürlüğüne kavuşma ihtimalinden çok memnun olan Blaise bineğini ileri doğru itti. Öğle yemeğinden sonra bir at getirilmesini istediğinde, bu seçimden daha fazla memnun olamazdı. Tatlı ruhlu doru kısrak onun ruh haline tam olarak uyuyordu -kırsal bölgeyi keşfetme mücadelesi için istekliydi.

Blaise muhteşem manzarayı seyrederken derin bir nefes aldı. Dünkü güneş ışığı gitmiş, geriye kasvetli ve soğuk bir gökyüzü kalmıştı ama yine de öyleydi,

Julian'ın arazisi hâlâ muhteşem görünüyordu. İnişli çıkışlı pastoral manzara, yeni hasat edilmiş tarlalar, bakımlı meyve bahçeleri ve ara sıra çiftlik binaları ve kiracı kulübeleri ile serpiştirilmişti.

Blaise toprağına, evine büyük hayranlık duyuyordu ve Julian'ın nasıl bu kadar uzun süre uzak kalabildiğini anlayamıyordu. Tüm bunlardan nasıl vazgeçebildi? Bu topraklarda doğmuş ve büyümüşü, ama belli ki iyi talihini takdir ediyordu. Kendisi de uzun yıllar köksüz kaldığından, kendine ait diyebileceğı bir yerin özlemini çekmişti. Kökleri olsun istiyordu. ev hayatı, aşk...

Zihni bu düşünceden uzak durdu. Umutlarını yükseltmek olmazdı, yoksa gerçeğı kabul etmek zorunda kaldığında yıkılırdı. Burası artık onun eviydi ve bu fikir son derece cazipti ama Julian'ın sevgisini asla kazanamayabilir ya da onunla hayalini kurduğı türden bir gelecek inşa edemeyebilirdi. Evliliklerine böylesine korkunç bir başlangıç yapmışken olmazdı. Geçmişindeki gizemli trajediyle değil.

Blaise, merhum eşinin odalarının kendisine verildiğini biliyordu. Bayan Hedges ona ilk Leydi Lynden'in süiti kendisinin tasarladığını söylemişti; yatak odası, giyinme odası ve efendinin odalarıyla bağlantılı bir oturma odası. Her şey oldukça zarif ve pahalıydı, yakut kırmızısı ve zengin altın rengi brokarlar ve kadifelerle kaplanmıştı. Ama ağır Malzemeler ve koyu renkler onun zevkine göre değildi ve kalın perdeler ışığı dışarıda tutuyordu. Blaise kendini bu bunaltıcı atmosferden kaçmak isterken bulmuştu.

Bir gün önce bahçelerde yaptığı yürüyüş moralini yükseltmişti ama akşam olduğunda morali yine bozulmuştu. Soylu kocasıyla akşam yemeğı sakın, ağırbaşlı bir olay olmuştu. Büyük resmi yemek salonunda baş başa yemek yemişlerdi,

cilalı yemek masasının muazzam uzunluğuyla ayrılmıştı. Julian istese bile -ki görünüşe bakılırsa istemiyordu- anlamlı bir sohbet için çok az şans vardı. Kız da öyle. Adamın kendisine karşı kaba davranmasına hâlâ çok kızgındı. Yemekler mükemmeldi -temiz kaplumbağa çorbası, kalkan balığı filetosu, kızarmış dana gerdanı, güvercin turtası, ayrıca kızarmış mantar, tereyağlı salsify, Lynden zorlama evlerinden kuşkonmaz mızrakları ve tatlı olarak bir pandispanya ve kremalı armut haşlamasıyla birlikte birkaç başka çıkarma- ama Blaise'in yapacak hali yoktu yemeğe adalet.

Hemen ardından kendi odalarına çekilmişlerdi ve Blaise o zamandan beri Julian'ı görmemişti. Dün gece de Julian onun odasına uğramamıştı ve Blaise buna ne anlam vereceğini bilemiyordu. Ya Julian düşünceli davranıyor ve onu fazla yormakla ilgileniyordu, ya da o öğleden sonraki tartışmalarından sonra onu rahatsız etmekten çekiniyordu, ya da belki de sadece onunla tekrar sevişmek istemiyordu - bu olasılık Blaise'in tüm meydan okuma niyetine rağmen canını çok sıkıyordu.

Blaise o sabah aşağı indiğinde adamın çoktan kahvaltı etmiş olduğunu ve malikâne kâhyasıyla baş başa kaldığını öğrenmişti. Blaise yemeğini yalnız başına yedi ve sonraki birkaç saatini kahya Mrs. Hedges, ve eve aşına olmak.

Yeni evi.

Bu düşünce oldukça ürkütücüydü. Tam bir personel istihdam edildiğinde, yakında büyük bir ev halkını denetlemekten sorumlu olduğunu düşünmek. Blaise, annesi ve teyzesi -ve abigail'i Garvey de öyle.

onu soylu bir hanımefendiden beklenen görevler konusunda eğitmeye çalışmıştı.

"Ama sen onlara hiç aldırış etmedin," diye yüksek sesle kendi kendini azarlayan Blaise, kısrığın zarif kulaklarını geriye atmasına neden oldu. "Çocukça şakalar yapmakla ve Sör Edmund'un dikkatini çekmek için onu en iyi nasıl kızdıracağınızı planlamakla meşguldünüz."

Hatırlayınca, kendinden biraz utandığını hissetti. Ama artık büyümüşü ve böyle bir toyluğun ötesindeydi. Umut ediyordu.

Yine de Julian onun evinin sorumluluğunu almasını istemeyebilirdi. Onunla sadece bir skandalı önlemek için evlenmişti, evini yönetecek bir yönetici ya da misafirleri için nazik bir ev sahibesi istediği için değil. Bir yardımcı ya da kendisine çocuk verecek birini de istememişti. Yatağında ona eşlik edecek birine gelince... Onunla *bu amaçla* evlendiğinden şüpheliydi. Onun cinsel konulardaki cehaleti ve deneyimsizliği Julian gibi dünyevi ve sofistike bir adam için pek cazip olamazdı. Hatta düğün gecelerinde Julian onun tecrübesizliğine dikkat çekmişti. Ayrıca, asilzadeler zevki eşlerinin yataklarında aramazlardı, ama hafif eteklilerin, aktrislerin ya da metreslerin - ya da Çingenelerin- kollarında ararlardı. Çingenelerin vaatkârlık konusundaki hak edilmemiş şöhretleri -ve belki de Julian'ın ilk tekliflerini reddetmesinin zorluğu- Julian'ın tanışmalarının ilk haftasında onun peşinden tek başına koşmasına neden olmuştu. Onun bir hanımefendi olmadığı yanılışına kapılmıştı.

Ama artık karısı olduğu için onu takip etmek için bir nedeni yoktu. Blaise onun zevkini başka bir yerde arayabileceğini ve muhtemelen arayacağını biliyordu. Ve erkeksi güzelliği, soylu unvanı ve aşırı servetiyle Julian'ın, onu bulmak için çok uzağa bakmasına gerek kalmayacağından emindi.

istekli bir kadın arkadaş. Aslında, şu anda bile bir metresi olabilir.

Bunu fark ettiğinde, Blaise kıskançlık olarak tanımladığı ani ve keskin bir sızı hissetti. Kocasının kendisiyle paylaştığı sarsıcı fiziksel yakınlıkları başka kadınlarla paylaşmasını istemiyordu. Onun öpücüklerinin, okşamalarının sadece ve sadece kendisine ait olmasını istiyordu. Böylesine özel bir duygu, moda çevrelerinde taşralı ve görgüsüz olarak değerlendirilebilirdi, ama eğer öyleyse, o zaman modern bir evlilik istemiyordu. Ya da her birinin kendi yoluna gittiği bir mantık evliliği de istemiyordu. Kocasının sevgilisi, arkadaşı, sırdaşı olmasını istiyordu. Annesinin babasıyla yaşadığı türden neşeli bir evlilik istiyordu.

Julian rahmetli karısıyla ne tür bir evlilik yaşamıştı? Blaise aniden merak etti. Kuduz bir merak duyduğunu itiraf etmek zorundaydı. Julian Caroline hakkında konuşmayı reddetmişti, ki bu kesinlikle her anlama gelebilirdi. Onu deliler gibi seviyor ya da ondan aynı tutkuyla nefret ediyor olabilirdi.

"Ve bu en ufak bir fark yaratmıyor," diye mırıldandı Blaise meydan okurcasına, zorba kocasıyla olan mevcut şikayetini hatırlayarak.

Başını sallayarak kısırağı mahmuzladı ve dörtnala koşmaya başladı.

Öncelikli olarak yollarda kaldı, bir keresinde şen şakrak akan bir dereyi geçerek güzel bir kayalığı inceledi. Arada sırada onu gizlice süzen çiftlik işçisi kıyafetli adam gruplarının yanından geçti. Blaise onların Julian'ın kiracıları olduğundan şüpheleniyordu. Mükemmel bir kâhyası olduğundan emindi. Julian'ın

Mülk, gaip bir ev sahibi tarafından terk edilmiş olamayacak kadar müreffeh görünüyordu.

Karaağaçların yarı yarıya gizlediği geniş, imenli bir tarlaya rastladığında malikneden yaklaşık beş mil uzakta olduğunu hesapladı. Burası tüm çekiciliğine rağmen oldukça ürkütücüydü. Ufalanın gri taştan kalın duvarlar buraya terk edilmiş bir görünüm veriyordu. Görünüşe göre bir tür harabeydi - belki de eski bir manastır ya da çürümeye yüz tutmuş bir kale.

Blaise yalnız olmadığını fark ettiğinde tarlayı yarılamıştı. Yıkık duvarlardan birinin yanında, çimenlerin üzerinde sırtüstü yatan bir adam, bir koluyla gözlerini kapatmış, yanında bir kitap tutuyordu. Bir taşra beyefendisi gibi giyinmişti - bu şekilde geçirecek boş vakti olduğuna göre statüsü de bu olmalıydı.

Boğuk toynak seslerini duymuş olmalı ki irkildi ve doğruldu, zarif elini kısa bir süre siyah saçlarında gezdirdi.

Blaise kırsadı birkaç metre ötede durdurdu. Yabancı bir adamla durup konuşmak belki de akıllıca değildi, özellikle de bir seyin korunması bile yokken. Aslında yoluna devam etmeliydi. Ama ne de olsa hızlı bir ata binmişti ve yağmur yağma tehlikesi varken adamın neden orada yattığını merak ediyordu.

"Beni affedin, sizi rahatsız etmek istememiştim," diye özür diledi. "Buranın kocamın mlk olduğunu sanıyordum."

"Kocan mı?"

"Lord Lynden."

"Ah." Yüz ifadesi hemen donuklaştı. "Gezintilerinden eve bir eş getirdiğini duydum. Haberler," diye açıkladı onun şaşkın bakışları karşısında, "bu küçük mahallede hızla yayılır." Konuşurken zarifçe ayağa kalktı ve ona kibar bir selam verdi. "Yanılmıyorsunuz leydim. Burası Lynden arazisi. Korkarım izinsiz girdiğim için suçluyum."

Blaise onun şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adam olduğunu fark etti. Julian'la yaklaşık olarak aynı yaşta olduğunu tahmin etti, ama benzerlik burada sona eriyordu. Bu adam çok daha inceydi, düşünceli bir havası ve solgun alnına düşen, kalın kaşlarını yarı yarıya örten dağınık bir tutam maun saçı vardı. Gözlerinin rengini tam olarak söyleyemiyordu ama onlar da koyu, kahverengi ya da neredeyse siyahtı.

Aklını başına toplayan Blaise gönülsüz bir cevap vermeye başladı. Ama o tekrar konuştu. "Kendimi tanıtmama izin verin. Vincent Foster, hizmetinizdeyim leydim."

Blaise, onun tepkisini belirlemek için onu yakından izlediği gibi tuhaf bir izlenime kapıldı.

"Kocanız size benden bahsetmedi mi?"

"Hayır, ama onun tanıdıklarının çoğunu tanımıyorum. Kısa bir süredir evliyiz."

Bay Foster rahatlamış görünüyordu. "Ben sizin en yakın komşunuzum. Kocanız ve ben birlikte büyüdük. Kız kardeşim Rachel ile birlikte buradan çok uzakta yaşamıyoruz." Bay Foster uzakları işaret etti. "Malikânelerimiz batı sınırınızda birleşiyor."

"Bu durumda," dedi Blaise gülümseyerek, "kocamın tarlasını kullanmanıza itiraz edeceğini sanmıyorum."

Tereddüt etti. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Julian'la aramız pek iyi sayılmaz." Kızın meraklı bakışları karşısında ekledi, "Belki de gitmeliyim. Julian beni tanımaya tenezzül etmeni onaylamayacaktır."

Söyleyebileceği hiçbir şey Blaise'i daha kararlı hale getiremezdi. tanışmayı sürdürdü. Burada tek başına kalıp tamamen yabancı biriyle sohbet ederek sağduyu ve adaba meydan okuyacak kadar soylu kocasına kızgındı.

"Umarım böyle şifreli bir ifadeyi açıklamak istiyorsunuzdur, Bay Foster. Julian neden onaylamasın ki? İtiraf etmeliyim ki çok ilgimi çektiniz."

"Belki de ona sormalısınız."

"Onu bir daha gördüğümde yapacağım. Ama bu arada beni diken üstünde tutuyorsun."

"Bir kez daha düşündüm de, belki de ona buluşmamızdan hiç bahsetmeseniz daha iyi olur."

"Onu *Ideceive etmeyi* mi öneriyorsunuz?"

"Hayır. Ben sadece başınıza bela açmaktan kaçınmak istiyorum. Julian benimle konuştuğunu ya da tesadüfen bile olsa burada karşılaştığımızı bilmekten memnun olmazdı. Özellikle de burada."

Blaise'e belirsiz cevaplar vermeye kararlı görünüyordu ama sinir bozucu esrarengiz imalarına ve düşünceli mizacına rağmen Blaise bu beyefendiden etkilendiğini hissetti. Mümkünse bir dostluk kurmak ve onun kız kardeşi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. "Rachel adında bir kız kardeşiniz olduğunu mu söylemiştiniz?" diye sordu kibarca, farklı bir yol izleyerek.

"Evet. Benden birkaç yaş küçük olan tek kız kardeşim. Eminim sizinle tanışmaktan memnuniyet duyacaktır ama... bu biraz garip olabilir. Dediğim gibi, kocanızla aramız pek iyi değil. Mahallenin geri kalanıyla da öyle. Üzülerek söylüyorum ki LyndenPark'ta çok fazla ziyaretçiniz olmayacak. Kendinizi sık sık dışlanmış bulabilirsiniz."

First Lady Lynden'in ölümünün bu uyarıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. "Dört yıl önce olanlar yüzünden mi?"

Bay Foster ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Evet. Bunun için acı çekmek zorunda bırakılmanız büyük talihsizlik. Eğer kendinizi yalnız hissederseniz, buraya, bu harabelere doğru at sürebilirsiniz. Buranın bir zamanlar Roma garnizon kalesi olduğunu söylüyorlar."

"Neden konuyu değiştirmeye çalıştığınızı hissediyorum, Bay Foster?"

Gülümsemesi acıya dönüştü. "Belki de öyle olduğum içindir. Geçmiş düşünmek benim için acı verici."

"Bu benim için *tamamen* kafa karıştırıcı. Beni aydınlatırsanız minnettar olurum."

"Sana söyleyecek kişi ben değilim."

"Kimse bundan bahsetmezse ne olduğunu nasıl öğrenebilirim?"

Cevap vermedi.

"Merhum Leydi Lynden'ı iyi tanır mıydınız?"

"Evet. Oldukça iyi."

"O zaman belki en azından bana onun nasıl biri olduğunu anlatırsınız."

"Görünüşte Caroline'dan çok farklısınız. Aslında tam tersi."

"Gerçekten mi?"

"Caroline son derece güzeldi."

"Peki ben değil miyim? Ne kadar sevimsiz, efendim," dedi Blaise gülümseyerek. Onunla flört etmiyordu, sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Ama Bay Foster onu duymuyor gibiydi, düşünceleri çok uzaktaydı.

"Saçları altın rengindeydi, güneş ışığı gibi. Bir kuğu gibi zarafeti vardı. Ve tatlılığı... Julian için fazla iyiydi."

Bay Foster'ın sesi sanki merhum Leydi Lynden'ı çok sevmiş ve Julian'a karşı da güçlü duygular besliyormuş gibi geliyordu. Blaise sormadan edemedi, "Ve onun trajik hayatı için kocamı suçluyorsunuz. Kaza mı?"

Hüzünlü bir gülümseme verdi. "Caroline'ın ölümü bir kaza değildi. Cinayetti."

Blaise bu açık ifade karşısında irkildi.

"Olayın gerçekleştiği yer burasıydı. Cesedi orada yatıyordu..." Harabelerin ana kütesini işaret etti. "Olaydan kısa bir süre sonra onlara rastladım. O öğleden sonra bir fırtına vardı. Sağanak yağmur yağıyordu; rüzgar çok sert esiyordu."

"Fırtınada dışarıda ne yapıyordun?" Blaise şüpheyile sordu, onu cesaretlendirmemesi gerektiğini bilmesine rağmen. Bu konuşma son derece uygunsuzdu, üstelik biraz da sadakatsizlikti. Julian artık onun kocasıydı. Ona şüphenin faydasını borçluydu.

"Yağmur aniden bastırdı. Ama sert havalarda bile sık sık uzun yürüyüşler yaparım. Burada sık sık Leydi Lynden'a rastlardım. Burası onun en sevdiği yerlerden biriydi. O öğleden sonra benimle burada buluşmak istemişti. Julian bunu öğrenince onu buraya kadar takip etti ve öldürdü."

"Buna inanmıyorum," diye karşılık verdi Blaise otomatik olarak. "Ve asılsız iddialarda bulunmanı da hoş karşılamıyorum."

"Asılsız değiller."

"Anladığım kadarıyla cinayet işlendiğine dair hiçbir kanıt yok."

"Ona karşı cinayet davası açılmadı, ama yine de onu öldürdü. O bir rahatsızlık haline gelmişti. O öğleden sonra öfkeliydi çünkü Caroline emirlerine karşı gelmeye cüret etmişti."

Blaise, karısı emirlerine karşı gelirse Julian'ın öfkesine yenik düşeceğine inanabilirdi.

-Kendisi de aynı durumdaydı. Ama birinin öfkesine yenik düşmesi cinayetle aynı şey değildi. Hararetle onu savunmaya başladı. "O bir katil değil!"

"Onu tutkuyla savunuyorsun."

"O benim kocam, efendim."

"O aynı zamanda Caroline'ın kocasıydı."

"Eğer beni ona karşı kışkırtmaya çalışıyorsanız, sizi temin ederim ki başarılı olamayacaksınız."

"Sadakatiniz övgüye değer leydim, ama ne yazık ki yanlış yerde." Foster atına yaklaştı ve dikkatle ona baktı. "Umarım onunla evlenme kararınızdan pişman olmazsınız."

Bu aslında onun kararı değildi, diye düşündü Blaise ilgisiz bir şekilde. "Çok küstahsınız, efendim."

"Belki, ama Şimdi sizi uyarmam sizi kurtarabilirse, haklı çıkacaktır. Dikkatli olmanız için size yalvarıyorum, Leydi Lynden. Onun elinden zarar görmenizi istemem. Eğer bir dosta, bir sığınağa ihtiyacınız olursa, bana güvenebilirsiniz."

Onun bariz samimiyetinden Şüphe edemezdi. Onun için gerçekten endişeleniyor gibiydi. Ama Julian'ın karısını öldürdüğüne dair o saçma hikyelere inanmıştı. "Eğer ben Bir *arkadaŐa* ihtiyacım varsa, efendim, gerçekleri aktaracağına güvendiğim birini seçerim, iftiraları değil. Belki de Lynden topraklarından uzak durmanız daha iyi olur. Size iyi günler."

Bununla birlikte Blaise kırsağı döndürdü ve uzaklaştı, ama Blaise gözden kaybolana kadar onun karanlık gözlerinin kendisini takip ettiğini hissedebiliyordu.

Gününün keyfi kaçmıştı. Ve bunun için Vincent Foster'ı suçladı. Onun suçlamalarına zerre kadar inanmıyordu. Gerçekten de Julian'ın tekinsiz geçmişi onu korkutmaktan çok meraklandırmıŐtı. Ama bu onu rahatsız ediyordu. Bay Foster'ın onlara inandığını fark etti. Dört yıl önce savaŐmak için buradan ayrıldığında Julian'ın karşı karşıya olduğu Şey bu muydu?

Blaise'in aklı o kadar ciddi sorularla meşguldü ki, ahırda duran uzun boylu, altın saçlı adamı ilk başta göremedi. Sonunda onu fark ettiğinde, geri dönüp atını tekrar sürmek için artık çok geçti. Julian belli ki onu bekliyordu ve yüzündeki sert ifadeye bir kez bakması onu yaptığı hata konusunda uyardı.

Blaise korkuyla kırsağını Julian'ın bir metre ötesinde durdurdu. Julian'ın, seyisi olmadan kırlarda at sürerek otoritesini hiçe saydığını fark ettiğinde kızmasını beklemişti ama onu hiç bu kadar soğukkanlı ve öfkeli görmemişti.

Attan inmek için yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormadı ama uzanıp onu yan eyerden aldı ve sarsıcı bir şekilde ayağa kaldırdı. Ona dik dik bakarken belini sıkıca kavradı.

"Nerelerdeydiniz hanımefendi?" diye sordu, sesi sert ve alçaktı.

"Bunun açık olduğunu düşünmeliyim. Elbette ata biniyordum."

"Yanında bir seyis olmadan asla dışarı çıkmamanı özellikle emretmiştim."

Blaise sertçe yutkundu, Julian'ın diktatörce emirlerine karşı koyma kararlılığını hatırladı. "Sen de öyle yaptın," diye cevap verdi zoraki bir tatlılıkla. "Ama bu öğleden sonra yalnızlığı tercih ettiğime karar verdim."

Onun dişlerini gıcırdattığını ve derin bir nefes aldığını gördü, sanki kontrol için mücadele ediyordu. "Boş bir hevesle hareket etmiyordum. Güvenliğiniz için endişeleniyorum. Eğer yaralanmış olsaydın, sadece kendimi suçlardım."

Blaise azarlandığı için duyduğu öfkenin dramatik bir şekilde yatıştığını hissetti. Ama Julian'ın bir sonraki yorumuyla yeniden alevlendi.

"Ama sizi temin ederim ki bu seyis olmadan ata bindiğiniz son sefer olacak. Gerekirse ahırlarımı kullanmanızı tamamen reddederim."

Gözleri militanca parlayan Blaise ona ters ters baktı. "Neden beni odama kilitleyip ekmek ve suyla beslemiyorsun? O zaman benim için endişelenmene gerek kalmaz!"

"İtaatinizi sağlamanın tek yolu buysa, o zaman yapacağım."

"Ne kadar barbarca! Daha kısa bir süre önce sizi komşunuza karşı savunuyordum. Bay Foster'a karınızı bir öfke nöbeti sırasında öldürmediğinizi söyledim, ama şimdi o kadar emin değilim!"

Julian'ın yüzündeki kanın aniden nasıl çekildiğini hayal bile edememişti; teni solmuş, yüzündeki yara izi elmacık kemiği boyunca belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"Vincent'la mı konuştun?" Sesi garip bir şekilde boğuktu.

"Sonunda. Bu öğleden sonraki gezintimde ona rastladım. Aslında bana Roma kalıntılarını gösterdi."

Julian'ın yüzü daha da beyazlaştı, eğer bu mümkünse. "Vincent Foster'la harabelerde mi tanıştın?"

Blaise onun dehşet dolu bakışları karşısında ani bir endişe duydu. "Onunla tam olarak *tanışmadım*. Yani tanıştım... kendini tanıttı... ama bu planlanmış bir buluşma değildi. Senin onaylamayacağını söyledi."

"Orada ne yapıyordu?"

"Sanırım bir şiir kitabı okuyordu. Oldukça zararsız görünüyordu."

Julian aniden arkasını döndü ve sırtı ona dönük bir şekilde durdu. Başını eğmiş, ellerini yumruk yapmıştı. Bir sonraki konuşmasında sesi o kadar kısıktı ki, Blaise onun sözlerini zar zor seçebildi, ama Julian'ın son derece ciddi olduğunu anlayabiliyordu.

"Onunla bir daha görüşmeyecek ya da konuşmayacaksın, beni anlıyor musun? Bunu yasaklıyorum. Ondan tamamen uzak duracaksın. Vincent Foster'ın Lynden arazisine adım atmasına izin vermeyeceğim. Eğer harabeleri korumak için devriyeler görevlendirmem gerekirse, görevlendiririm."

"Bu önlemlerin oldukça sert olabileceğini düşünmüyor musun?" Blaise, Julian'ın zorlukla kontrol altına aldığı öfkesi karşısında şaşırmış ve korkmuş bir halde sordu.

"Skandala olan eğiliminiz göz önüne alındığında belki de yeterince sert değil. Bir başkasına daha sebep olmana izin vereceğimi düşünüyorsan, büyük bir yanlış içindesin. Karımın böyle utanç verici davranışlarına müsamaha göstermeyeceğim."

"Yanılıyorsunuz lordum," diye karşılık verdi, öfkesi yeniden kabarmış, korkusunu bastırmıştı. "Yaramazlık yapmaya *başlamadım*. Eğer gerçekten isteseydim sizi utandırırsam, bir aktris olur ve sahneye çıkarım. Bu size *gerçek* skandalın ne olduğunu gösterirdi!"

Ondan uzaklaştı. Cevap vermeden ya da omzunun üzerinden arkasına bakmadan öylece yürüyüp gitti. Daha doğrusu topalladı.

Blaise Julian'ın ardından bakarken dudağını ısırdı. Bir şekilde ondan haksız yere yararlanmış gibi hissediyordu, yaralı bir hayvanı en savunmasız olduğu anda tekmelemek gibi.

Günün geri kalanını da benzer bir duygu karmaşası içinde geçirdi -suçluluk, öfke, belirsizlik, kızgınlık, depresyon, mutsuzluk. Julian'ı ve onun kendisine karşı olan korkunç düşmanlığını anlamıyordu ve anlamak isteyip istemediğini de bilmiyordu.

O akşam odasına bir yemek tepsisi getirilmişti. Kocasının nerede olduğunu bilmiyordu ve pek de umurunda olmadığına inanıyordu. Tek bildiği, kendini ağlayacak gibi hissettiği ve çok mutsuz olduğuydu. Ama evlendiğinden beri mutsuzluk onun için sıradan bir ruh hali haline gelmişti.

O akşam Blaise yatağa yalnız girdi ve kendini perişan hissetti. *Julian*'ı özlemişti, gerçek *Julian*'ı. Çingene kampında onu böylesine bir niyetle takip eden çekici, baştan çıkarıcı, ikna edici, altın asilzade. Bu büyük evde yalnızdı. soğuk bir yabancıya dönüşmüştü. O kadar yalnızdı ki, şu anda Sör Edmund'u gördüğüne bile memnun olabilirdi. Üvey babasının uzaklığı, soğukkanlı küçümsemesi, yeni kocasının ona gösterdiği katıksız düşmanlık kadar kötü değildi. Hayatının geri kalanı bir yana, böylesine ruhunu ürperten bir ilişkiyi bir hafta daha sürdürebileceğini sanmıyordu.

Yine de koşulları yakın gelecekte pek iyileşecek gibi görünmüyordu. *Julian* da diğer varlıklı toprak sahibi soylular gibi olsaydı, Londra'daki sosyal mevsime ya da taşradaki sonu gelmez ev partilerine ya da çeşitli spor sezonlarına katılmak ya da sadece ondan uzaklaşmak için aylarca ortalıkta görünmeyebilirdi. Onu burada yapayalnız, düşüncelerinden başka hiçbir şeyle baş başa bırakabilirdi, tabii bir gün onu rahatlatacak çocukları olacak kadar şanslı değilse-

Bu irkiltici düşünce karşısında Blaise yatağında dönüp tepesindeki karanlık gölgeye baktı. *Julian*'la bu kadar aceleyle evlendiği için, geleceğin neler getirebileceğini düşünecek zamanı olmamıştı. Ona bir çocuk doğurma fikri tuhaf bir şekilde heyecan verici ve aynı zamanda ayıltıcıydı. Çocuk istiyor muydu?

Onu *istedi* mi ki?

Bir daha onun yatağını ziyaret etmeye niyeti var mıydı? Onun şehvetli öpücüklerini, okşamalarını bir daha asla deneyimleyemezse çok pişman olacaktı. Ona sadece daha fazlasını arzulamasına neden olan bir coşku tadı vermişti. Birkaç kısa, mutlu an için ona arzulandığını ve istendiğini hissettirmişti ve

sevmişti. Onun kendisini istemesi bir yanılsama olsa bile, bu tutunmak istediği bir yanılsamaydı.

Yine de aralarının açılması onu evliliğin fiziksel yönünden mahrum bıraktıysa, bu en azından kısmen kendi hatası olurdu. Onun otoritesine meydan okuyarak, emirlerine karşı gelerek, onun saygısını kazanma hakkını pekâlâ kaybedebilir, bir zamanlar ona karşı hissettiği arzuyu yok edebilirdi.

Belki de, diye düşünmeye başladı Blaise, taktiklerini değiştirmesi daha akıllıca olurdu.

Eğer evliliğinden herhangi bir mutluluk elde etmeyi umuyorsa, evliliğinin yürümesi için sorumluluk almak zorundaydı. Julian'ın bunu yapmayacağı açıktı. Hiç şüphe yok ki Julian onu ağır bir baş belası, gerçekteşmeyi bekleyen bir skandal olarak görüyordu.

Huzursuzca yastığını yumruklayarak başını rahat bir pozisyona getirmeye çalıştı. Görünüşe göre sorunlarının kaynağı geçmişti; ilk Leydi Lynden'in korkunç ölümü. Kaza olsun ya da olmasın, Julian Caroline'in ölümünden açıkça kendini sorumlu tutuyordu. Sorumlu olsun ya da olmasın, bu trajedinin onu neredeyse yok etmesine izin vermişti.

Bilmediği şey *neydi*?

Güzel Caroline'ı sevmiş miydi? Onun için ölmeyi isteyecek kadar kederlenmiş miydi? Yoksa suçluluk yükü taşıyamayacağı kadar ağır mıydı?

Bunca yıl sonra neden eve dönmüştü? Adını temize çıkarmak için mi? Bağışlanmak için mi? Cinayet suçlamalarına cevap vermek için mi? Acaba hiç Geçmişle hesaplaşmak mı? Acaba Blaise onu *sevmekte* hiç özgür olabilecek miydi?

Bu rahatsız edici sorulara cevap bulana kadar Julian'la evliliğinin başarıya ulaşma şansı olacağından şüpheliydi. Ölmüş ya da ölmemiş, Caroline onun rakibiydi.

Blaise acı veren bir düşünceyle yüzünü buruşturdu. Bir hayaleti kıskanıyordu.

Yine de bir hayaletle savaşamayacağını fark etti Blaise. İlk Leydi Lynden'a tam olarak ne olduğunu, hangi olayların onu ölüme götürdüğünü öğrenmesi gerekiyordu. Ve sonra Julian'ın yeterince acı çektiğini anlamasını sağlamalıydı.

Bunun yapılıp yapılamayacağını bilmiyordu. Dört yıl, bir adamın kendi etrafında aşılmaz suçluluk ve kendini kınama duvarları örmesi için uzun bir süreydi.

Ama denemek zorundaydı. Ve hiç kimse onu kararlılıktan ya da cesareten yoksun olmakla suçlamamıştı.

Bu düşünceyle kendini teselli eden Blaise bir plan geliştirmeye başladı.

Bölüm 15



Blaise kampanyasını da hayatındaki diğer her şey gibi kararlılıkla, gayretle ve tecrübeli bir askerin dikkatli stratejisiyle yürüttü. Eski bir saha komutanı olan Julian, Blaise'in neyin peşinde olduğunu bilseydi, onun ustaca planlamasından etkilenebilirdi bile.

Neyse ki yapmadı, yoksa zaten gergin olan sabrı patlayabilirdi.

Hizmetçileri -tabii ki üstü kapalı olarak- merhum Leydi Lynden ve Julian'ın kendisi hakkında sorgulayarak işe başladı. Evdeki eşyaların -kumaşlar, gümüşler, porselenler- durumunu incelemek ve yeni bir evin yönetimini öğrenmek bahanesiyle, hizmetçiyle önceki hanımının işleri nasıl yürüttüğünü uzun uzun konuştu. Öyle bile olsa, Mrs.

Hedges sinir bozucu bir şekilde suskun kaldı. En azından Blaise ona doğrudan meydan okuyana kadar.

"Beni onaylamıyorsunuz, değil mi Bayan Hedges?" diye sordu bir öğleden sonra, Vikont'un ikametgâhını almasının ardından hangi kadroların doldurulması gerektiğini tartışırken.

Blaise'in LyndenPark'a gelişinden beri kadın ilk kez gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Sizi onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez leydim."

"Saçma sapan şeyler. Burada kabul görmemin büyük ölçüde sizin benim hakkımdaki düşüncelerinize bağlı olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Gülümsemesi sözlerinin acısını hafıfletti ama Bayan Hedges gözle görülür bir şekilde sertleşti. "Eğer hizmetimden memnun değilseniz, leydim, elbette yapabilirsiniz, beni kovun."

"Neden sizi görevden almak isteyeyim ki? Söyleyebileceğim kadarıyla, hizmetiniz mükemmeldi. Sırf kızgınlığım yüzünden sizi geri çevirmem aptallık olur. Özellikle de sana ihtiyacım varken. Daha önce hiç bir evi yönetmedim. ve nasıl devam edeceğim hakkında en ufak bir fikrim yok. Size ihtiyacım var Bayan Hedges, muhtemelen sizin bu göreve ihtiyacınız olduğundan çok daha fazla. Ama en azından sizden gelecek bir destek beni memnun edecektir."

Hizmetçi bu kadar açık konuşunca gözlerini kırptırdı.

"İlk Leydi Lynden'a olan sadakatinizi anlayabiliyorum," diye devam etti Blaise, "ve ona olanlar için gerçekten çok üzgünüm, ama şu anda beni ilgilendiren şey gelecek. Burnumu sokmak ya da sizden sırlarınızı ifşa etmenizi istemek istemem ama neyle karşı karşıya olduğumu bilmek isterim. Söylentilere göre kocam ilk karısını öldürmüş ve ben de-"

"Kötü niyetli yalanlar!" diye bağırdı kahya, Blaise'in huzurunda sergilediği ilk tutku gösterisiyle. "Lord Hazretleri hanımefendiye zarar vermek için asla elini kaldırmazdı."

"Ben onun masum olduğuna inanıyorum ama bunu düşünmeyen başkaları da var. Ve Lynden kendini savunmak için tek kelime bile etmiyor. Bu kadar haksız yere acı çekmek zorunda kalması adil değil, özellikle de savaş sırasında bu kadar ağır yaralandıktan sonra."

"Gerçekten de, yeterince incindi."

"Aynen öyle. Ama ben burada bir yabancıyım ve tek başıma pek bir şey yapamam. Yine de birlikte çalışarak en azından dedikoduları engelleyebileceğimizi ve hatta belki de masumiyetini kanıtlayabileceğimizi düşünüyorum. Bu söylentilerin nasıl ortaya çıktığını başladı."

Bayan Hedges yeni metresine saygı dolu gözlerle baktı ve gönülsüz bir sırdaş oldu.

İşte o zaman Blaise, Leydi Lynden'ı fırtınada at sürmeye iten şiddetli tartışmayı öğrendi. Olay doğrudan ana binada meydana gelmişti. Haziran ayında bir öğleden sonra, lord hazretleri beklenmedik bir şekilde eve geldikten sonra, giriş holü. O sırada çalışanların çoğu öfkeyle yükselen sesleri duymuş, ancak konuşmanın içeriğini duymamıştı. Herkesin bildiği bir sonraki şey, Leydi Lynden'ın günlük gezintisi için kullandığı atıyla dörtnala evden uzaklaşmakta olduğuydu. Lord Hazretleri onu takip edebilmek için ahıra kadar gidip bir at eyerlemek zorunda kalmıştı. Cesedini Roma kalıntılarının yakınında bulmuştu. Görünüşe göre Leydi Lynden atından düşmüş, kafatası bir kaya tarafından ezilmişti.

"O zaman bir kaza olabilir mi?" Blaise Bayan Hedges'e sordu.

"Bir kazaydı leydim."

"Peki cinayet söylentileri nasıl başladı?"

"Emin değilim ama... Bay Foster cenaze töreninden önce lord hazretlerine bazı sert sözler söyledi ve bildiğim kadarıyla daha sonra bir daha hiç konuşmadılar. Bir zamanlar ne kadar yakın olduklarını düşünürsek bu çok garip. Kardeş gibiydiler."

Bayan Hedges daha sonra Blaise'e komşuları Bay Vincent Foster ve kız kardeşi Rachel hakkında daha fazla şey anlattı. Toprak sahibi bir soyluydular ve sanki Julian'ın kardeşleriymiş gibi büyüyorlardı.

"Bay Foster'ın Lord Lynden'in kötü olmasını dilemek için bir nedeni var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, leydim. Asıl kindar olan kız kardeşi Bayan Foster'dı. Üstlerimi yargılamak bana düşmez ama görünüşe göre bir zamanlar Leydi Lynden olmayı hayal etmiş."

"Julian'ın karısı olmak mı istedi?"

"Evet. Lord Hazretleri evlenmeden önce -yani ilk evlendiğinde- Bayan Foster buradaki tüm hizmetkârlara hükmediyordu. Birden fazla kez bana vermeye hakkı olmayan emirler verdi."

Bayan Hedges'in kocası uşak, Lord Lynden ile Bay Vincent Foster'ın aralarının gerçekten de bozuk olduğunu doğrulamak ve Lord Lynden'in suçsuzluğunu kanıtlamaya yardım etmeye hazır olduğunu belirtmek dışında, Blaise'in artan bilgi dağarcığına ekleyecek pek bir şey bulamadı.

Hedges ciddiyetle, "Lord Hazretleri iyi bir adamdır, leydim," dedi.

"O zaman siz de Leydi Lynden'ı öldürdüğüne inanmıyorsunuz?"

"Böyle iğrenç bir suçun işlendiğini düşünseydim, bunca yıl ona hizmet etmek için kalır mıydım?"

Blaise, görkemli Hedges'in cinayet gibi uygunsuz bir şeye göz yumma olasılığını göremediğini itiraf etmek zorundaydı.

Son dört yıldır Lynden mülklerini tek başına yöneten ve ondan önce yirmi yıl boyunca Julian'ın babasına hizmet etmiş olan yaşlı kâhya Bay Marsh'ın trajedi konusunda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Sadakati tamamen şimdiki işverenine yönelikti. Blaise bir sabah onunla birlikte ev hesaplarını incelerken Marsh'ı sorgulamaya çalıştı ama Marsh övgülere, dürtmelere ya da ikna etmeye karşı bağıışıklık kazanmış görünüyordu.

Blaise, ne kadar cesur, becerikli ya da kararlı olursa olsun, kendi başına başarabileceklerinin bir sınırı olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Bilgi kaynaklarının yetersizliği, gerçeği ortaya çıkarma ve Julian'ın masumiyetini kanıtlama planının önünde büyük bir engeldi. Hizmetkârları ona ancak bu kadar aydınlanma sağlayabilirdi. Akranlarından kopuktu ve bu nedenle onların içgörülerinin, dedikodularının ya da ortak akıl yürütmelerinin hiçbirinden haberdar değildi. Altı ay içinde Lynden Park'ta geçirdiği günlerde, nazik papaz ve karısı dışında kimse ziyarete gelmemişti ve Blaise, papazın mükemmel geçimini sağlayan zengin patronu gücendirmek istemediğinden şüpheleniyordu. Komşulardan hiçbir Lord Lynden'ı evine buyur etmemiş, yeni gelinini kilise cemaatine kabul etmemiş, evlilikleri için onları tebrik etmemiş ya da sadece sağlık durumlarını sormamıştı. Misafirperverlik eksikliği -Blaise bunun kabalıktan da öte bir şey olduğunu anlamaya başlamıştı. O ve Julian kasıtlı olarak dışlanıyorlardı.

Bir başka engel de yoğun araştırmalarının öznesiydi: kocası. Karısı olarak geçirdiği bu ilk hafta boyunca Julian'ı çok az görmüştü. Tüm zamanını kâhyası Bay Marsh'ın yanında geçirmişti. Julian'ın endüstrisini bir noktaya kadar alkışladı. Kendini malikânenin işlerine vermiş, evini yeniden tanımak için durmaksızın çabalamıştı. sorumluluklarını ve belki de uzun yokluğunu telafi etmek için. Yine de ondan bilerek kaçıyor gibi görünüyordu. Ve kocaman evi, kararlı bir adamın uzunca bir süre kendini kaybedebileceği kadar büyüktü.

Blaise onunla buluşmayı başardığında, bu genellikle yemek zamanları oluyordu. Aralarındaki atmosfer gergindi, konuşması sert, soğuk ve uzak. Sanki artık onun yarattığı felaketleri ya da karıştığı skandalları umursamıyordu. Sanki artık bir karısı olduğu gerçeğini görmezden gelmeye niyetliydi.

Neyse ki Will Terral çok daha yardımcı oldu. Terral, Lord Hazretleri'nin uşağı olarak görev yapıyordu ve pek konuşkan olmasa da

Belki de efendisini en iyi o tanıdığı için, Julian'ın kendisi hakkında diğerlerinden daha açık konuştu. Blaise, Julian'ın ona yasaklanmadığını öğrenince şaşırdı.

Yanında bir seyis olduğu sürece ahırları kullanmasına izin verilen Terral, bir öğleden sonra Terral'a eşlik etti ve bu fırsatı evli olduğu adam hakkında bilgi edinmek için kullandı.

Terral'a göre Julian, karısının trajik ölümünden önce ünlü bir sporcuydu ve dönemin önde gelen spor beyefendileri olarak bilinen Corinthian grubunun lideriydi. Four-in-Hand Kulübü'nün bir üyesiydi, at delisi gençlerin bir araya geldiği ünlü koçluk kulübü.

Londra yolları boyunca sık sık yarışlar düzenliyordu. Ayrıca, artık zengin erkeklere yumruk bilimi konusunda eğitim veren ünlü boksör Gentleman Jackson ile de dövüştüğü biliniyordu.

Terral'ın "altın Lord Lynden" diye çağırdığını duymuştu.

Blaise'in bir parça kıskançlıkla inanabileceği bir ifşaat, bayanların gözdesiydi. Ama Terral'e göre, Julian erkekler ve alt sınıflar tarafından da çok seviliyordu. Hizmetkârları onun asil, nazik ve iyi biri olduğunu düşünüyor ve güzel karısı bir yana, asla bir kadını öldüremeyeceğine inanıyorlardı.

Bu trajediye kadar Julian'ın büyüğü bir hayatı varmış gibi görünüyordu. Savaş alanında bile, kahramanca ve çoğu zaman gözü kara hareketlerine rağmen, kayıp listelerinden uzak durmuştu - ta ki birkaç ay önce Vitoria savaşı sırasında, İspanya'daki Fransız kuvvetleri sonunda bir daha asla toparlanamayacakları kadar ezici bir yenilgiye uğrayana kadar.

"Kesinlikle kıl payı kurtulduk," diye anımsıyor Terral. "Testere kemikleri bacağını alacaktı ama onları durdurdum."

"Sana son derece minnettar olmalı," diye önerdi Blaise.

Terral homurdanacak kadar kendini unutmuştu. "Evet, yaptığı tüm iyilikler için minnettar. Şu anda eyerde bile olmamalıydı. Bacağı böyle bir cezayı kaldıracak durumda değil. Ama beni dinleyecek mi? *Hayır*. Çiftlikleri ve tarlaları denetlemek için arazisinde at sürmesi gerektiğini söylüyor. Belki siz onu durdurabilirsiniz leydim?"

Terral'in neyi kastettiğini biliyordu. Daha o sabah, yatak odasının penceresinden Julian'ı görmüştü, Bay Marsh'la birlikte güzel kesimli binicilik kıyafetleri içinde evden çıkıyorlardı. Malikâneyi teftiş etmesi gerekmesine rağmen, yarası bu kadar zorlanmaya dayanacak kadar iyileşmemişti.

"Beni dinleyeceğinden de emin değilim."

"Birisi onun mantıklı düşünmesini sağlamalı. Ve bundan bir daha bahsetmeye cesaret edemem. Daha bu sabah, onu şımartmayı bırakmazsam beni kasaya koymakla ve İspanya'ya geri göndermekle tehdit etti. Ama topallamasını gördünüz. Şimdi bir ay öncesinden daha kötü."

Topallamasının son birkaç gün içinde daha da belirginleştiği doğrudu. Ve onun bu aceleci davranışının kasıtlı olduğuna, sadece kendisine daha fazla acı çektirmek için bir yol olduğuna dair güçlü şüpheler taşıyordu.

"Ne yapabileceğime bakmaya çalışacağım," diye söz verdi Blaise pek inanmadan.

"Hanımefendinin başına gelenler yüzünden mantıklı düşünemiyor. Sanki onu yönlendiren güçlü bir şeytan var."

Blaise kocasını artık aynı fikirde olacak kadar iyi tanıyordu. Julian'ı yönlendiren bir şeytan *vardı*. Geçmiş. Ve bir şekilde onu yenmesine yardım edebilmeyi diliyordu.

Julian acıya karşı dişlerini sıktı ve kendisi için üçüncü bir konyak doldurdu. İspanyol şarabı, İngiltere'nin düşmanından almayı reddettiği Fransız şaraplarından çok daha düşüktü ama şu anda bulabildiği en güçlü likörü istiyordu. Ağız dolusu içkiyi yuttuktan sonra yorgun bir şekilde soğuk ocağın önündeki deri koltuğa çöktü ve sağ bacağına dikkatlice brokar bir taburenin üzerine koydu.

Kalçasındaki şiddetli ağrı yüzünden uyuyamamış ve bu yüzden çalışma odasına kapanarak kendini içkiye vermeyi planlamıştı. Saat geç olmuştu ve fiziksel olarak tükenmiş ve hırpalanmış olduğu kadar morali de bozuktur. Sabahtan bu yana geçen sayısız saati kiracılarını ziyaret ederek geçirmişti ve sonra lanet olası atı ürküp yaralı bacağına bir çit direğine çarpmıştı; cehennem gibi bir günün mükemmel doruk noktası.

Yine de kiracılarının ona karşı tepkileri geçirdiği at kazasından daha acı vericiydi. Bir zamanlar ona yoğun bir sadakat gösterirken, şimdi ona asık suratlı bir ihtiyatla yaklaşıyorlardı. Onları suçlayamazdı, nasıl olduğunu düşünürsek

Dört yıllık yokluğunda onları ihmal etmişti. Ve katil olduğu iddia edilen biri olarak ünlenmesinin bu konuda çok yardımcı olduğundan şüpheliydi.

Julian acizliğine duyduğu öfkeyle yumruğunu sıktı. Lanet olsun, ne lanet bir bobin! Belki de, diye düşündü vahşice, eve dönmekle hata etmişti. Belki de Londra'da kalmalı ve şehirdeki evini açmalıydı. En azından o zaman küskün ve kızgın insanlara katlanmak zorunda kalmazdı.

Halkının şüpheli bakışları ya da karısının meydan okuyan meydan okumaları. Karısının. Blaise, huzurunu kaçırmaya kararlı görünen güzel Çingene cadı. Eğer Londra'da kalsaydı, Blaise'le asla tanışamayacaktı. Bunu istiyor muydu? Onunla hiç tanışmamayı mı tercih ederdi?

Geçen hafta ondan uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Ona yakın olup da pişman olacağı bir davranışta bulunmamak konusunda kendine güvenmiyordu. Blaise meydan okurcasına Vincent Foster'la harabelerde buluştuğunu söylediğinde duyduğu öfke neredeyse içgüdüsel dehşeti kadar büyüktü. Tepkisi, dört yıl önce Caroline'in zina ilişkisi konusunda onunla alay ettiği zamanki tepkisinden bile daha şiddetliydi.

Julian bir elini kabaca dağınık buklelerinde gezdirdi. İyi bir terbiye ve zarif bir görgü iddiasına ne olmuştu? Tanrı aşkına, o bir beyefendiydi. Ya da bir zamanlar öyleydi. Dört yıl önce öfkesinin sağduyusunun önüne geçmesine asla izin vermezdi. Caroline'la yaşadığı son tartışmaya kadar hiçbir zaman bir şiddet eylemine girişmek için kontrol edilemez bir ihtiyaç hissetmemişti. Hayatını, zengin bir asilzadenin tipik, şımartılmış yaşamı gibi, sunulan her şeyden zevk alarak ve gelecekle nadiren ilgilenerek yaşamıştı. Rahat varoluşunun paramparça olabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti.

Yine de öyleydi. Ve şimdi tekrar tehdit ediliyordu. İtaatsiz, inatçı, kontrol edilemez yeni karısı tarafından. Blaise, Caroline'in bedenini tahrik ettiği gibi, onun öfkesini de Caroline'in hiç yapmadığı bir şekilde tahrik etmeyi başarmıştı. O zamandan beri

Evliliklerinin felaketle sonuçlanan başlangıcında, onu boğmak istemekle en yakın yatağa ya da samanlığa yuvarlayıp kim ve nerede olduğunu unutturacak kadar derine dalmak arasındaki vahşi arzu arasında gidip gelmişti.

Julian bu düşünceyle birlikte hafif bir kapı açılma sesi duydu.

Başını çevirdiğinde Blaise'in kapının girişinde durduğunu ve dallı bir şamdanı havada tuttuğunu gördü. Bakire geceliği, güzel gözleriyle neredeyse aynı tonda olan ametist kadifeden bir örtüyle neredeyse tamamen kaplıydı ve bağlanmamış kuzguni saçları omuzlarının üzerine hoş bir dağınıklıkla dökülüyordu. Vücudunun tepkisi anlık oldu; geceliği en son çıkardığı ve o enfes vücudu sergilediği zamanı hatırlayınca aslanları aniden ağırlaştı ve sıkıştı.

Julian bu görüntüye karşı gözlerini kapadı ve onun gitmesini diledi. Şu anda Blaise'in temsil ettiği çekici çelişkiyle başa çıkamazdı. Fiziksel kaynakları tehlikeli derecede düşük bir seviyedeydi ve şu anda yüzleşmelerinin neden olduğu kargaşayla uğraşmak istemiyordu.

O ipucunu almadı. Bunun yerine, odaya doğru bir adım daha ilerledi. "Seni yemekte özledim."

Cevap vermedi.

"Kendini unutana kadar içmeyi mi kastediyorsun?"

Cevap olarak konyaktan uzun bir yudum aldı. Kontrol edilemeyen genç Gelinin her erkeği içkiye sürüklemeye yeteceğini düşündü. "Eğer yapabilirsem, evet. Ve beni rahat bırakmanızı tercih ederim."

Blaise kararsızca Julian'a baktı. Şöminenin üzerinde alçakta yanan bir kandil odayı yumuşak bir ışıltıyla sarıyor ve boş ocağın önünde tek başına oturan güzel adamı aydınlatıyordu. Gözleriyle aynı tonda, safir mavisi brokar bir sabahlık giymişti. Lamba ışığı yaldızlı kafasında parladı, yaralı yüzünü susturdu ama onu çevreleyen karanlık hayal kırıklığı aurasını maskeleyemedi. Kendi özel cehenneminde hapsedilmiş altın bir başmelek, diye düşündü ıstırapla.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ürpertici bir ses tonuyla.

Blaise dudağını ısırды. Barışmayı umarak onu aramıştı ama kötü bir zaman seçtiği belliydi. Blaise'in gözlerinde sık sık beliren ıssızlık ifadesi şimdi daha da belirgindi ve Blaise onda yüreğini burkan korkunç bir yorgunluk hissetti. Öte yandan, söylemesi gereken şeyi söylemek için hiçbir zaman iyi bir zaman olmayabilirdi.

Kapıyı usulca arkasından kapattı ve şamdanını en yakındaki masanın üzerine koydu. "Bacağın ağrıyor olmalı."

"Henüz kanlı bir banyo sandalyesine hazır değilim."

Onun vahşı ses tonu karşısında irkildi ama geri çekilmeyi reddetti. O onun kocasıydı. Onun kendisini hayatından çıkarmasını ya da kol mesafesinde tutmasını istemiyordu.

Odadaki kısa mesafeyi kat ederek Julian'ın ayaklarının dibinde, sağ bacağını destekleyen taburenin yanında diz çöktü. Yarasına bakmasını istemeyebilirdi ama elinden geldiğince acısını hafifletmeye kararlıydı.

Uzun mavi sabahlığın tamamen örttüğü uzanmış bacağına uzandı. Adam onu şaşırtacak şekilde geri çekilmedi ama sanki dokunmasını istemiyormuş ama reddetmeyi de kendine yediremiyormuş gibi gergin ve temkinli bir şekilde orada oturdu.

Parmakları sıcak çıplak teni keşfetti. Julian'ın sabahlığının altında çıplak olduğunu fark edince bir an tereddüt etti. Sonra elini Julian'ın çıplak dizinin üzerinden geçirdi ve kaslı bacağından yukarı, perişan kalçasının sıkı, büzülmüş etine doğru kaydırıldı.

"Defol git, lanet olası. Sana ihtiyacım yok."

Tüm vücudu kenetlenmişti, sesi sert ve sabırsızdı. Ama Blaise gözünün korkmasına izin vermedi. Ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Onu affedecek, taşıdığı yükten kurtaracak birine. Aklını başına getirecek birine ihtiyacı vardı. Parmakları adamın yaralı kalçasında nazikçe gezinmeye başladı ve sert kasın derinliklerine bastırıldı.

"Burada oturup kendine acıyor musun?" diye sordu ona bakmadan.

"Belki de." Yumuşak bir kahkaha attı, sert bir fısıltı gibi gelen bu sesin kenarında kendini alaya alan bir ifade vardı. "Neden olmasın?" Bir elini genişçe salladı. "Sanırım istediğim her şeyi hissetmeye hakkım var. İstersem duygusallığa kapılmayı göze alabilirim."

Blaise derin bir nefes aldı. "Bence şımarık küçük bir çocuk gibi davranıyorsun."

Mavi gözleri aniden ona odaklandı ve daraldı.

"Babam -gerçek babam- bir adamın karakterinin zorluklarla sınıandığını söylerdi. Seninki de karın öldüğünde sınıandı Julian ve eksik bulundu. O zamana kadar gerçek bir zorlukla karşılaştığından şüpheliyim."

Uğursuz bir sessizlik oldu.

"Kendini yok etmeye çalışıyorsun," diye devam etmek için kendini zorladı Blaise, "çünkü İşlediğini düşündüğün suçun kefareтини ödüyorsun. Ama karınızı siz öldürmediniz. Onun ölümü bir kazaydı. Bunun için kendini suçlamayı bırakmalısın."

Oldukça durgunlaşmıştı. Blaise başını kaldırdığında, onun gözlerindeki parıldayan mavi öfkeyle karşılaştı.

"Bu da ne, benim küçük Çingenem?" Julian kesici bir alaycılıkla sordu.
"Birden filozof mu oldun?"

"Ben sadece yaygın olarak bilinenleri ifade ediyorum."

"Anladığım kadarıyla yine hizmetçilerle dedikodu yapıyorsun." Kadehini dudaklarına götürdü ve derin derin içti. "Yani," dedi neredeyse konuşur gibi, "Ne öğrendin, Sweeting? Bahse girerim kayda değer bir şey öğrenmedim. Sanırım hizmetçilerim size tüm kirli detayları anlatmayacak kadar ketumdurlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hikayenin tamamını duymadın, değil mi? Caroline ve Vincent'ı bilmiyorsun. Karım ve arkadaşım. Onlar sevgiliydi."

Blaise'in keskin soluğu duyulabiliyordu. Onu şok etmek istediğinden emindi, ama gerçekten şok olmamıştı. Vincent Foster'ın o gün harabelerde Caroline'den o kadar saygıyla bahsettiğini duyduktan sonra, hikâyede herkesin bildiğinden daha fazlası olduğunu anlamıştı. Ve ikisinin sevgili olduğunu bilmek şimdi çok anlamlıydı. Mantıklı gelmeyen şey, Julian'ın neden onun ölümüyle ilgili tüm suçu üstlenmeye bu kadar istekli olduğuydu.

"Onu sen öldürmedin," diye tekrarladı Blaise inançla. "Sen bir katil değilsin."

"O gün cinayet işleyecek kadar  fkeliydim. Sence kızmaya hakkım yok muydu, tatlım? En yakın arkadaşım tarafından boynuzlanmaya?" Ses tonundaki acılık, kendini k   msemeyeyle s slenmi ti ama Blaise bunu kabul edemezdi.

"Evet, kızmaya hakkın vardı. Caroline'a. Bay Foster'a. Ama kendine değil. Senin hatan olmayan bir şey için kendini hırpalamaya hakkın yok."

"Caroline benim yüzümden öldü. Eğer ben suçlu de ilsem, kim suçlu?"

"Kader... Tanrı... Kim bilir?"

"Vincent beni suçluyor."

"Vincent *yanılıyor*."

Julian yorgun bir şekilde ba ını arkaya yasladı. Kadının elleri aralıksız, nazik ok amalarıyla onu uy şturuyordu. "Sana Vincent'tan uzak durmanı söyleyerek keyfi bir diktatörlük yaptığımı d   nd n. Ama  yle değildim. Onu tanıyorum. Yapacaktır. seni bana karşı kışkırtmak için elinden geleni yapıyor."

Blaise cevabını düşünürken kararlı okşayışını sürdürdü. Julian'ın Vincent'a karşı neden bu kadar öfke duyduğunu şimdi anlıyordu, ama bir başkası ona karşı duygularını zehirlemeye çalıştı diye kendisine inanmaktan vazgeçeceğini düşünüyorsa onu hiç tanımıyordu.

"Beni sana karşı kışkırtamaz. Onu bir daha görmeyeceğim. Ya da harabeleri ziyaret etmeyeceğim. Oraya bir daha gitmeyeceğim, söz veriyorum."

"Şu lanet harabeler." Julian gözlerini kapattı. "Oradan neden nefret ettiğimi bilmek ister misin?"

"Çünkü... Caroline orada öldü?"

"Kısmen. Onları kabuslarımda görüyorum. Ama orası aynı zamanda Vincent'la ilişkilerini sürdürdükleri yeri."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana anlattı. Canlı detaylarla. Bana her öğleden sonra nasıl buluştuklarını, kıyafetlerini nasıl çıkardıklarını ve hayvanlar gibi çimlerde nasıl çiftleştiklerini anlattı. Böylece Caroline'in sevdiği bir adamın kollarında ne kadar tutkulu olabileceğini anlayacaktım. Böylece ona kendinden ne kadar çok şey verdiğini anlayacaktım."

Blaise hayal kırıklığına uğramış bir halde Julian'a baktı.

Aniden gözlerini açtı. "Ve şimdi bana acıyorsun, değil mi tatlım?"

Blaise onun vahşi alayına karşı başını salladı. "Senin gibi avantajlara ve yeteneklere sahip bir adama asla acımam. Hissettiğim şey öfke, hayatını bu şekilde boşa harcadığını gördüğüm için öfke. Çok şeyiniz var... Verecek çok şeyiniz var. Ve sen denemiyorsun bile!"

"Şeytan alsın, bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun!"

Blaise aniden ayağa kalktı, onun üzerinde dururken yumruklarını sıktı.

Julian'ın tahammülü kırıldı. Ayak taburesini tekmeleyerek yoldan çekti, uzandı ve bir elini onun uzun siyah saçlarına doladı, böylece onu avucunun içine hapsetti. Hatırlamasını, hissetmesini sağladığı için ondan nefret ediyordu, oysa tek istediği tekinsiz rüyalarından, onu yönlendiren şeytanlardan kurtulmaktı.

Adamın tutuşundan ürkmüş görünüyordu ama kendini kurtarmaya çalışmadı. Saçları adamın teninde sulanan ipek kadar serin ve yumuşaktı.

"Bu yüzden mi beni buraya kadar takip ettin tatlım, karakterimdeki acınası kusurlar yüzünden beni azarlamak için mi?"

VahŖi ses tonu korkutucu, ifadesi tehditkârdı. Ama onu uzaklaŖtırmayacaktı, diye dūŖündü Blaise meydan okurcasına. O uzaklaŖtırılmayı reddediyordu. "Buraya seni rahatlatmaya geldim."

Uzun bir sūre ona baktı. "O zaman beni rahatlat."

Saçlarını çekiŖtirerek onu dengesini bozdu ve iki yana açılmış kalçalarının arasına götūrdū.

Blaise içgūdüsel olarak, irkilmiş bir haykırıŖla Julian'ın elini tuttu. omuzlarından destek aldı. Ŗok olmuş bir Ŗekilde göğüslerinin doğrudan adamın yüzüne bastırıldığını gördū. Kendini düzeltmeyi başaramadan ani temasla göğüs uçları gerildi. Adamın saçlarını kavrayabildiğı kadar geriye çekildi ve ilk kez korkunun sınırlarını hissetti.

Yüzündeki ifade sert ve Ŗehvetliydi, ona bakarken yaklaşan bir tehlikenin habercisiydi. "Bornozunu çıkar."

"Neden?" Blaise ona ihtiyatla baktı. "Ne yapmak niyetindesin?"

"Beni rahatlatmak istedin. Bunu senin için kolaylaŖtıracāğım. Ŗimdi dediğimi yap."

Titreyen parmaklarıyla itaat etti, Ŗalının önündeki düğmeleri açtı, omuzlarından kaymasına ve halıya düşmesine izin verdi.

"Geceliğinin eteğini kaldır."

"Ne?"

"Beni duydun, tatlım."

Evet, onu duymuştu ama bu kadar küstahça bir şey yapmasını istediğine inanamıyordu; geceliğinin altına hiçbir şey giymemişti.

Kadın katı bir şekilde işbirliğine yanaşmayınca, adam işi devraldı, yumuşak fanilayı yukarı çekip belinde topladı. Kadın tam karşısında duruyordu ve adamın bu hareketi onu tamamen çıplak, ona karşı açık, tamamen savunmasız bıraktı. Vücudundaki her sinir gerildi.

"Geceliğini kaldır."

Ne yaptığını pek bilmeyen Blaise itaat etti ve sanki ona güç verecekmiş gibi geceliğinin kumaşına tutundu.

Julian hâlâ onun bakışlarını tutarak elini kalçalarının arasından geçirdi ve bacaklarını hafifçe araladı. Sonra tek bir parmağıyla onun cinsel organına dokundu.

Kadının nefesi sessiz odada yüksek sesle duyuluyordu. Onu okşarken, parmağının tüm uzunluğunu yavaşça etinin sıcak kıvrımları boyunca çekerken, kadınlığının ağrıyan tomurcuğunu okşarken kesik gözlerle izledi. Blaise

sanki bir alev tarafından dokunulmuş gibi hissetti. Karnındaki ve kalçalarındaki kaslar istemsizce kasıldı, kalçaları kontrolsüzce ona doğru gerilirken bile, ona öğrettiği zevki arıyordu.

mümkün. Onu tekrar okşadı, bu sefer derinliklerine doğru ilerliyordu. Sadece bir an içinde sıcak teni ısıtılmış nektarla kayganlaştı.

Gözlerinde, vücudunun içgüdüsel tepkisini onaylayan karanlık bir ışık vardı. İki eliyle kalçalarını tutabilmek için saçlarını serbest bırakarak öne doğru eğildi ve dudaklarını Blaise'in titreyen karnına bastırdı. Blaise yumuşak bir itiraz mırıltısı çıkardı. "Julian..." Başını salladı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki bayılabileceğini düşündü.

Adam onun yalvarışını duymazdan geldi. Blaise'in dizinin arkasını kavrayarak, sağ bacağını yukarı çekti ve kaygan ayağını sol kalçasının üzerine koyarak, onu sıcak ve ışıltılı bakışlarına tamamen maruz bıraktı. Dengesini kaybeden Blaise düşmemek için omzunu tutmak zorunda kaldı.

"Sen ne-" Adam ıslak dilini usulca, içtenlikle uyluğunun titreyen yüzeyi boyunca gezdirirken sesi titredi.

"Oh!" Adam onun nemli, zonklayan merkezini öperken boğuk bir fısıltıyla yetindi. Sonra dilinin yumuşak kayışını hissetti ve onun Bacaklarım neredeyse bükülüyordu.

"Hayır... Hayır..." Nefesi kesildi. "Sen... yapmamalısın..."

"Evet, yapmalıyım. Yapmalıyım." Kelimeler neredeyse bir hırıltı gibiydi. Elleri kızın poposunun yumuşak kıvrımlarına kayarak onu kendine doğru çekti, sondalı öpücüğü kızın içine girerken onu kavradı. Ağzının nemli sıcaklığı haşlayıcı bir damgaydı.

Blaise ürperdi, zonkladı. Bir erkeğin kendisine böyle bir şey yapacağını, böyle bir şey hissedeceğini hiç hayal etmemişti. Eli saçlarının yaldızlı buklelerini kavramak için yukarı çıktı ama başka türlü hareket edemedi. Dili vahşi, şehvetli bir kararlılıkla ona saldırdı, yaladı, yaladı, onu bir uyarılma çılgınlığına sürüklemeye niyetlendi. Kız inlediğinde, adam onu sadece daha yakına çekti, yüzünü bacaklarının arasındaki oyuğa gömdü, elleri kızın poposunun yuvarlaklığını kavradı ve onu ağzına doğru sertçe kaldırdı. Tek yapabildiği onun ateşten okşamalarına katlanmaktı.

Nefes alış verişi düzensizleşti ve hızlandı. Kalçaları kıvranıyor, dilinin kırbacının, deneyimli ağzının uzman ilgisinin altında geriliyordu. İçinde bir hıçkırık yükseldi, boğazında düğümlendi.

Kasları dayanılmaz hislere, vahşi ısıya, içinde yükselen patlayıcı basınca karşı kilitlendi. O kendisini tatmin ederken, serbest kalmak için çaresiz, yakıcı bir özlem duyduğunu bilerek ona sarıldı...

Ona izin vermeyeceği bir rahatlama.

Aniden geri çekildi. Elleri kalçasında olmasaydı düşecekti.

Tutkudan kör olmuş gözlerle ona, çiyiyle ıslanmış dudaklarına baktı. Adamın kendini serbest bıraktığını fark etti. Kasıklarının ortaya çıkarmak için sabahlığının kıvrımlarını kenara itiyordu. Kabarmış erkekliği erotik bir davetiye gibi cesur ve bariz duruyordu.

Kadının elini tuttu ve zonklayan ereksiyonunun üzerine koydu. "Sana ne yapacağını söylememe gerek var mı?"

"Hayır." Cevabı hırıltılı bir fısıltıydı.

Kalp atışlarını hızlandıran bir ihtiyaçla onun üzerine çıktı. Acı dolu bir iç çekiş Blaise kendini onun sert gövdesine bıraktığında zevkten ürperdi. Ondan istediği şey buydu, kalben olmasa da bedenlen onunla birleşmenin verdiği bu coşku.

Başı geriye düştü; gözleri kapandı. İnleyerek kalçalarını döndürdü, ona doğru süründü, onu ihtiyacının şişmiş koltuğuna karşı acımasızca kullandı.

Julian onun çılgınca hareketlerini hissederek kendi öfkesini unuttu, kollarındaki ateşli bir şekilde uyarılmış kadın ve ona sahip olma ihtiyacı dışında her şeyi unuttu. Yukarı doğru, derinlemesine itti, kadının içine girdi, onu tekrar tekrar doldurdu.

Onun titreyerek doruğa ulaştığını hissetti ve yüksek sesle inledi, sonra kendisi de şiddetle kontrolden çıktı, vücudundaki ateşli patlamaya karşı sırtını kamburlaştırdı, onun sıcak, nemli iç kısmına aktı, onu salıverilmesinin sıcak seliyle ıslattı, öfkesi ve suçluluğu patlayan bir baraj gibi ondan aktı.

Sonrasındaki sessizlik sadece nefes nefese kalmalarıyla bozuluyordu.

Blaise önce kendine geldi ve kendini Julian'ın göğsüne yığılmış buldu. Saçları, yüzünün bastırıldığı şakaklarında ve boynunda nemliydi.

Yine de ikisinden birinin kıpırdaması için çok uzun bir süre geçmesi gerekti.

Blaise'in çenesinin saçlarına, sonra da dudaklarına değdiğini hissetti, sanki sevişmelerindeki vahşilikten dolayı özür dilercesine. Blaise memnun bir iç çekiş mırıldandı.

Kadın tatmin olmuştu. Kocasına verdiği rahatlık fiziksel bir rahatlamadan çok daha fazlasıydı, bundan emindi. Tutkusunda çaresizliğin izleri vardı, bunu hissetmişti. Julian'ın dikkatli kontrolünü kaybetmesine neden olmuş, onu disiplin, kısıtlama ve akıl sağlığının ötesine, pişmanlık, suçluluk ve kendini suçlamanın ötesine, sadece his ve arzunun hüküm sürdüğü bir dünyaya sürüklemişti.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Ne de olsa bir gecede zafer kazanmayı bekleyemezdi. Julian suçluluk duygusunu o kadar uzun süre üzerinde taşımıştı ki, bu onun bir parçası haline gelmişti. Tekrar bir bütün haline gelmesi, kalbinin bir başkasının paylaşmasına izin verecek kadar iyileşmesi zaman alacaktı.

Ama sonunda gerçekleştiğinde orada olmak istiyordu. Farkında olsa da olmasa da ona ihtiyacı vardı. Ve bununla yetinmek zorunda kalacaktı.

şimdilik.

Bölüm 16



Gecenin geri kalanını onun yatağında, kollarında geçirdi. Julian istediğı için değil, Blaise reddedilmeyi reddettiğı için. Son enerjisini patlayıcı bir tutkuyla harcadıktan sonra, onunla mücadele edemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Sessiz bir inatçılık ve en az telaşla, çalışma odasından yatak odasına kadar ona yardım etmiş, sonra da çocuğuna bakan bir annenin tüm şefkatiyle onu yatağına yatırmıştı.

Blaise şimdi onun yanındaki kalın kuştüyü şiltenin üzerine diz çökmüş, Julian'ın uyumasını izliyordu. Gün epey ilerlemişti -öğleden sonra olduğundan şüpheleniyordu- ama oda hâlâ loştu ve ağır kadife pencere perdeleri güneş ışığı. Izgaradaki ateş, Ekim soğuşunu kovaladıktan sonra için için yanan bir parıltıya dönüşmüştü.

Yatağın perdelerini geriye çekmişti ve Blaise ara sıra bakışlarını uyuyan kocasından kaldırarak dikkatinin ana yatak odasında dolaşmasına izin veriyordu. Yakışıklı bir odaydı, erkeksi bir havası vardı. sadece büyük bir zenginliğin ulaşabileceğı bir zarafet. Fildişi tonlarında dekore edilmiş

ve altın ve koyu safir mavisi, oda zevkle doldurulmuştu. Maun ve saten ağacından zarif Sheraton mobilyalar ve devasa bir gölgelik yatak. Kadife ve basma kumaşlar, pahalı floklı duvar kâğıtları ve yaldızlı çerçeveli yağlıboya tablolar zenginlik ve zarafet etkisini tamamlıyordu. Geldiğinden beri geçen bir hafta boyunca kocasının dairesine hiç davet edilmemişti. Sütleri arasındaki bağlantı kapısı kilitli kalmıştı.

Blaise, bu durumun ilişkileri için iyiye işaret olmadığını düşündü. içeri girme planları yapıyordu. Ama artık burada olduğuna göre, kalmaya kararlıydı. Dün gece elde ettiği küçük ilerlemeyi boşa harcamayacaktı. Julian'ın kendi etrafına ördüğü duvarları yontmuştu ve onları yeniden inşa etmesine izin vermeyecekti.

O sabah uyandığında çabucak yıkandı ve dün gece giydiğı mavi brokar sabahlığı giydi, çünkü kendi sabahlığı şüphesiz hâlâ çalışma odasının zemininde, düşürdüğü yerde duruyordu. Saçlarını taradı ve Julian öyle seviyor gibi görüldüğü için sırtından aşağı serbestçe dökülmesine izin verdi. Daha sonra kahvaltı tepsisi için zili çaldı ve tereyağı çörekleri yiyip ateşin yanında sıcak çikolata içti. Sonra Julian'ın yakın zamanda yatağından çıkmayacağından emin oldu ve beklemek için yanına yerleşti. Uyandığında orada olmak istiyordu. Ve onun da kendisini dinlemesini istiyordu.

Bu kadar derin ve uzun süre uyuduğuna göre çok yorgun olmalıydı, diye düşündü Blaise yeni bir merhamet dalgasıyla. Yanakları ve çenesi koyu altın rengi bir kirli sakalla pürüzlenmişti; kıvrıcık saçları çılgınca dağılmıştı ve gözlerinin altında yorgunluk gölgeleri uzanıyordu.

O soluk gölgeleri görmek onu incitti. Acı çeken herhangi bir yaratık için de aynı şeyi hissedebilirdi ama bu adam onun kocasıydı. Sevmeye başladığı adam.

Onu seviyordu.

Blaise kaşlarını çatarak sabahlığının kıvrımlarını vücuduna daha da yaklaştırdı. Julian'a karşı giderek artan hisleri onu rahatsız ediyor ve endişelendiriyordu. Aşık olmayı hiç istememişti. Özellikle de kalbini bu kadar sıkı koruyan bir adama.

"O kadar insan arasından bir İngiliz," diye mırıldandı inanamayarak. Burnunu cüppesinin yumuşak brokarlı ipeğine gömdü ve Julian'a özgü hafif erkeksi kokuyu içine çekti. Ona karşı hissettiği şey aşktı, korkuyordu. Dün gece onu çalışma odasında yapayalnız ve savunmasız bir şekilde otururken bulduğunda bundan şüphelenmişti ve onu kendisine acımakla suçladığında bunu kesin olarak anlamıştı. Hissettiği acıma değil, sevgiydi. Julian'ın çiçek açmaya fırsat bulamadan ezmeye kararlı görüldüğü kırılğan, yeni filizlenen bir aşk.

Çünkü kendini değersiz görüyordu.

Geçen hafta boyunca kendisine karşı sergilediği aşağılık davranışlara rağmen, onu affetmeye hazırdı. Ona sevmeyi hak ettiğini kanıtlamaya hazırdı. Onun ruhu için savaşmaya hazırdı, o olmasa bile.

Bu zor bir görev olabilir. Hayattan nasıl zevk alacağını unutmakla kalmamış, mutluluğu hak etmediğine de inanmıştı. Ama artık hayatına devam etmesinin zamanı gelmişti.

Yaşam işi.

Julian'ın nihayet uyanması için neredeyse yarım saat geçmesi gerekti. Yan yatmış, yüzünü ona dönmüştü, böylece göz kapakları titreşerek açıldığında yatakta diz çökmüş olan Blaise görüş alanındaydı. Mavi gözlerinin ona odaklanması bir an aldı.

"Dün gece seni rüyamda görmedim," diye mırıldandı, sesi uykudan cızırtılıydı.

Blaise, onu burada bulduğu için hayal kırıklığına uğramış gibi görünmediğine karar verdi. Belki temkinliydi, ama aniden gitmesini emredecek gibi de değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gülümsedi. "Seni izliyorum. Daha önce hiç çıplak bir erkeği uyurken izlememiştim."

Julian anlamamış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Her zaman böyle mi uyursun, geceliksiz?"

Kaşları çatıldı. "Bazen. Kışın hariç." Sonra gözlerini kısarak baktı. "Üzerindeki benim sabahlığım mı?"

"Evet. Dün gece benimkini çıkarttırdığın için seninkine el koydum. Dün geceyi hatırlıyorsun, değil mi Julian?"

"Evet." Bakışlarını kaçırarak başını yastığa koydu ve omzunun üzerinden halsizce odayı inceledi.

Blaise ona, "Terral burada değil," diye haber verdi. "Onu gönderme cüretini gösterdim. Ve ona bugün Bay Marsh'a katılmayacağınızı söyledim."

"Öyle mi? Bana danışmadan hizmetkârlarıma neden emir verdiğinizi söylemek istediğinizi sanıyorum."

"Çünkü dinlenmeye ihtiyacın var."

Julian bir dirseğinin üzerinde yükselmeye başladı ve bileklerine bağlanan örgülü kordonun ona yeterince hareket kabiliyeti sağlamadığını fark etti. "Yüce Tanrım." Perdeleri sabitlemek için kullanılan türden ipekli altın kordon, bağlı bileklerinden sağ üst yatak direğine kadar uzanıyordu. "Ne yaptın sen böyle?"

Blaise tatlı bir sesle, "Bence bu çok açık," diye karşılık verdi. "Yatakta kalmanı sağlıyorum. Bunu yapmak zor olmadı. O kadar mışıl mışıl uyuyordun ki, kalbinin hâlâ atıp atmadığını kontrol etmek zorunda kaldım."

"Çöz beni, Blaise. *Derhal*."

"Bugün burada kalıp dinleneceğine söz verene kadar olmaz, Julian. Eğer kendine dikkat etmezsen, bunu kendim yapmak zorunda kalacağım."

Kordonu sertçe çekiştirdi ama sadece düğümleri daha da sıkılaştırmayı başardı. "Lanet olsun, dediğimi yap."

"Yoksa ne olur?" Hâlâ diz çökmüş halde yatağın üzerinde biraz geri çekildi ve menzilden iyice uzak durdu. "Dün gece yaptığın gibi benim de ırzıma mı geçeceksin?" Gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle ona baktı. "Bir tehdit olarak, bunun bir anlamı yok - sanırım senin tarafından ırzıma geçilmesinden hoşlanıyorum. Ancak sizi her kızdırdığımda bunu yapmaya niyetliyseniz, o zaman muhtemelen büyük bir sıklıkta gerçekleşecektir. Ve bu yine de herhangi bir şey."

"Ne," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, "ne istiyorsun?"

"Bugün yatakta kalacağınıza ve kendinize dinlenmek için bir şans vereceğinize söz vermenizi istiyorum. Tatsız olmayacak, söz veriyorum. Şimdiye kadar soğumuş olsa da bir fincan kahve seni bekliyor. Ama daha fazlası ve biraz da kahvaltı için arayabilirim. Ya da belki öğle yemeğini tercih edersiniz? İsterseniz size banyo da ısmarlayabilirim. Uzun ve sıcak bir banyo bacağınıza iyi gelebilir. Sonra da yaranıza masaj yaparım. Panna'nın sana verdiği merhem şışesini buldum. Terral şüphesiz onun görevlerini gasp ettiğim için kıskanacaktır, ama sanırım ondan daha iyi ilerleme kaydedebilirim. geç."

Julian ona aklını yitirmiş gibi baktı. "Peki ya kabul etmezsem?"

"Şey..." Blaise özür dilercesine gülümsedi. "Her zaman bağırarak yardım isteyebilirsin, ama sanırım hizmetkârların sana yardım etmek zorunda kalırsa bunu oldukça utanç verici bulursun. Seni, bir savaş kahramanını, kendi karından kurtarmak. Her halükarda kolay olmayacak. Her iki kapıyı da kilitledim, bu yüzden onları kırmak zorunda kalacaklar."

"Bayan Hedges'te anahtar var."

"Her kolun altına bir sandalye koydum."

Julian teslim olduğunu belli eden bir hareketle başını yastığa bıraktı. "Pekâlâ. Bana başka seçenek bırakmadığınız için burada dinlenmeye devam edeceğim. Şimdi çöz beni."

"Henüz değil, lütfen, kocacığım. Başka şartlarım var. Bir anlaşmaya varmamız gerekiyor ve beni dinleyeceğinizden emin olmak istiyorum. Mesele, gördüğünüz gibi, adalet."

"Hayır, kahretsin, görmüyorum!"

Bağlı elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve Blaise, Julian serbest kalsaydı onu boğmaya çalışabileceğinden şüpheleniyordu. Davasını sunmak için acele etti.

"Benim endişem, malikânenin lordu ve leydisi olarak rollerimizdeki sorumluluklarımız. Birbirinden çok farklı iki kişiye sahip olmanız son derece adaletsiz görünüyor.

davranış standartları, biri sizin için diğeri de benim için. Benden 'yüce makamıma yakışır şekilde ihtiyatlı ve edepli' davranmam bekleniyor. Sanırım bunlar tam olarak sizin sözlerinizdi. Ancak, yüce makamınıza ne kadar zarar verici olursa olsun, istediğiniz şekilde davranmakta özgürsünüz."

Julian sabrını zorluyormuş gibi gözlerini kapadı. "Belli ki aklım başımdan gitti. Sen neden bahsediyorsun?"

"Eğer benim Vikontes Lynden'a yakışır şekilde davranmam gerekiyorsa, sizin de Lord Lynden olarak konumunuza benzer şekilde davranmanızın adil olacağını düşünüyorum."

"Blaise, sana bir daha söylemeyeceğim... Ellerimi çöz."

"Elbette, beni adil bir şekilde dinleyeceğinize dair güvence verdiğinizde."

İçten içe yanan sessizliği Blaise'in rahat olduğunu düşündüğünden daha uzun sürdü. Sonunda bir iç çekti ve bağlı ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ."

"Söyleyeceklerimi dinleyecek ve kızmayacak mısınız?"

"Dinleyeceğim."

Bununla yetinmek zorunda kalacağından şüpheleniyordu. Blaise onun üzerine eğilerek kordonu ustalıklı şekilde çözdü ve ellerini serbest bıraktı. Bir an için Julian'ın sözünü tutup tutmayacağından emin olamadı. Ama bileklerini ovmayı bitirdiğinde, yatakta doğrulup yastıkları arkasına dayadı ve ona acımasızca baktı.

"Şimdi, tüm bunlar neyle ilgili?"

Örtüler çıplak göğsünden neredeyse beline kadar inmişti ve Blaise bu büyüleyici görüntüyü oldukça dikkat dağıtıcı buldu. "Şey... gerçek şu ki... ben senin karınım."

"Bu noktayı tartışmayacağım."

"Ama siz kesinlikle bunu unutmaya kararlı görünüyorsunuz. Sanki eğitime ihtiyacı olan bir hizmetçiymişim gibi beni personelinize teslim ettiniz."

Sessizliği bu argümana da katılmadığını gösteriyordu.

Blaise, "Sanırım artık kendimi savunmamın zamanı geldi," diye ekledi. "Yeterince uysal ve boyun eğen biri oldum."

Altın rengi kaşlarından biri havaya kalktı. "Geçen haftaki davranışınıza *boyun eğmek* mi diyorsunuz?"

"Evet. Ve bana karşı görevlerini nasıl ihmal ettiğin düşünüldüğünde, oldukça sabırlı davrandım."

"Elbette. Bunlar hangi görevler olabilir?"

"Bir tanesi için alışveriş."

"*Alışveriş mi?*"

"Evet. Şehirdeki mağazaları gezmek istiyorum."

"Bunu yapmak için benim iznime ihtiyacınız yok."

"Benim de yeni kıyafetlere ihtiyacım yok. Sizinle ilk tanıştığımda giydiğim elbiseyi küçümsemenize rağmen, gardırobum oldukça yeterli. Sör Edmund cimri değildir ve benim de kendi makamına yakışır bir şekilde giyinmemi isterdi. Ancak yerel modacıları ve değirmencileri himaye etmek politik bir davranış olacaktır."

"Daha fazla paraya mı ihtiyacınız var, öyle mi?"

"Hayır. Marsh'a bana vermesi için yetki verdiğiniz kıyafet yardımı fazlasıyla cömert. İhtiyacım olan şey -istediğim şey- senin eşlik etmen."

"Benim mi? Neden? Abigail'in sana alışverişe kadar eşlik edemez mi?"

"Evet, ama benim demek istediğim de tam olarak bu. Beni hizmetçilere bırakma alışkanlığın. Ben burada bir yabancıyım Julian ve kocamın desteğine ihtiyacım var."

Julian'ın gözleri ani bir anlayışla kapandı. "Benim desteğim muhtemelen senin için bir dezavantaj olacak, tatlım. Dükkân sahipleri benim geldiğimi görünce kaçacaklardır."

"Yeni gelininiz için büyük miktarda para harcamaya niyetli olduğunuzu biliyorlarsa, hayır."

"Beni kabul etmeleri için onlara *rüşvet* vermeyi mi öneriyorsun?"

Blaise ona büyüleyici bir şekilde gülümsedi. "Hayır, sadece senin bakış açını düşünmeleri için onları ikna et. Sanırım para, kör gözleri masumiyet ifadelerinden çok daha kolay açacaktır."

"Blaise..." Tereddüt etti, kızgınlığını, öfkesini ve çaresizlik duygusunu kontrol etmeye çalıştı. "Benim iyiliğimi düşündüğünüz için minnettarım ama bir servet harcamanın masumiyetime inanılmasını sağlayacağından şüpheliyim."

"Bunun tek nedeni bir tüccar ruhuna sahip olmaman, Julian. Güven bana, işe yarayacak. Bir ay içinde esnafı avucunun içine alabilirsin."

"Denemek istediğimden bile emin değilim."

"*Icare*. Hakkınızdaki o korkunç söylentilerle mücadele etmek Burada hiçbir şey yapmadan. Savaşmadan pes etmeye hazır değilim. Hayatımın geri kalanını Lynden Park'ta, dünyanın geri kalanından kopuk bir şekilde geçirmek istemiyorum. dünya."

Julian'ın gözlerindeki ıstırabı görmeden önce bile, Blaise taktiklerinin el altından olduğunu biliyordu ama Julian'ın suçluluk duygusuyla oynamanın onu harekete geçirmek için en iyi şansı olduğuna inanıyordu.

"Tüccarların sizi burada, evinizde ziyaret etmeleri daha kolay olur," dedi sonunda.

"Ama o zaman birlikte görünmezdik."

"Ve sanırım amacınız da bu? Sevgi dolu bir çift olarak birlikte görünmemiz mi?"

"Aynen öyle. Utanılacak ya da affedilecek hiçbir şeyimiz yoktur ve buna uygun davranmalıyız. Eğer suçluymuşuz gibi davranırsak, o zaman insanlar suçluyuz. Ama değiliz, o yüzden yapmamalıyız."

Belli belirsiz gülümsedi. "*Biz mi?* Sizinle hiçbir ilgisi olmayan bir sorumluluk üstleniyorsunuz."

"Artık her şey benimle ilgili. Ben senin karınım, Julian. Senin yanına aitim."

Uzanıp yanağını hafifçe okşadı. "Seni bu şeytani karmaşaya dahil etmeye hakkım yoktu."

"Hatırladığım kadarıyla, benimle evlenmen tam da *beni* şeytani bir karmaşadan kurtarmak içindi. Bu yüzden ödeştüğimizi düşünüyorum. Benimle alışverişe gelir misin?"

"Evet, minx, eğer seni mutlu edecekse."

"Öyle olacak." Blaise ıslıl ıslıl gülümsedi. "Ben de Pazar günleri kiliseye gitmeye başlamak istiyorum. Aile sıranız var, değil mi? Papaz ziyareti sırasında ben yalvarmak zorunda kaldığımda hiç de hoşnut görünmüyordu, o yüzden eminim hoş geldiniz."

"Sanırım kiliseye gitmem söz konusu olamaz."

"Ve sizinle birlikte kiracılarınızı ziyaret etmeye başlamak istiyorum. Her halükarda birinin hanımefendi olarak dizginleri ele almasının zamanı geldi. Sanırım bunu yapabilirim. Annem bana bazı şeyler öğretti ve Agnes Teyze'yi, rütbeli bir hanımefendiden ne beklendiğini bilecek kadar sık izledim. Hastalar için buzağı ayağı jölesi ve yeni bebekler için vaftiz hediyeleri dağıtmak çok zor olmamalı."

"Lady Bountiful'u oynamanızın kiracılarım üzerinde fazla bir etkisi olacağından şüpheliyim. İngiliz senyörünün huyları çok ünlüdür. inatçılık."

"Amerikalılar da bir o kadar inatçı olabiliyor."

Julian, "Göreceğiz," diye ikircikli konuştu. "Şartlarınız bunlar mı?"

"Aslında bir tane daha var." Yanaklarını boyayan kızarıklık utandığını gösteriyordu. "Normal bir evlilik yapmak istiyorum."

"Normal mi?"

Blaise onun bakışlarına karşılık vermekte zorlandı. "Benimle evlenirken bana değer vereceğine söz vermiştin, tören nasıl geçti? "Bedenimle ibadet ediyorum" mu? I

İtiraf et, o sırada çok dikkatli değildim ama eminim ki bana tapınmak geçen hafta aklından geçen en uzak şeydi."

Bir haftadır ilk kez, Julian'ın gözlerindeki ciddiyet yerini bir parça eğlenceye bıraktı. "Tam bir evlilik ilişkisi kurmamızı istiyorsun, tatlım, öyle mi?"

Kızarması derinleşti. "Şey, evet."

"Seninle sevişmeye ikna etmek için beni bağlaman gerektiğine mi inandın?"

"Başka türlü beni dinleyeceğinden kuşkulananmak için bir nedenim vardı. Son zamanlarda benimle neredeyse hiç konuşmadın."

"Demek istediğinizi kabul ediyorum. Yine de, eğer istediğin *normal bir* evlilikse, burada olmamalısın. Gün ortasında yatağında olman normal değil, sürtük. Doğru olan, bir beyefendinin hanımefendisini ziyaret etmesidir. odalar."

"Uygunsuz *olması* gerektiğini söylemedim. Agnes Teyze beni her zaman uygunsuz davranmakla suçluyor zaten. Ayrıca, buraya gelmek zorundaydım. Eğer senin bana gelmeni bekleseydim, yaşlanıp saçlarım ağarabilirdi."

Başparmağı usulca yanağını okşadı. "Korkarım böyle bir pazarlık yapamayabilirsiniz. Savaştan önce olduğum kadar atılgan bir aşık değilim. Çok daha az hareketliyim ve o zamanlar yara almamıştım."

Elini kaldırıp adamın harap olmuş yanağını okşadı. "Bence yara iziniz yüzünüze karakter katıyor."

Gülümsemesi nazik, hüzünlü ve dokunaklıydı; ona dokunma ihtiyacıyla içinin sızlamasına neden oldu. "Daha dün gece karakterimin sınıandığını ve eksik bulunduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Yapma... Bunu söylediğimde kızgındım. Ama tekrar kendine acımana izin vermeyeceğim."

"Hayır mı?"

"Hayır, seni bağlamaktan daha sert önlemlere başvurmak zorunda kalsam bile olmaz."

"Yüce Tanrım. Lütfen, buna gerek yok. Teslim oluyorum."

"O halde bugün dinlenmek istiyorsunuz?"

"En azından yatakta kalmak istiyorum."

Blaise Julian'a soru sorarcasına baktı. "Azarlayan bir balıkçı karısı olmak istemem Julian, ama-"

"Ne kadar şanslısın. Ben de senin öyle biri olmanı istemem."

"-Ama mantıklı düşünmen için bu gerekiyorsa yaparım."

"Size söyledim, teslim oluyorum. Taleplerinizi kabul ediyorum."

"O zaman kahvaltınız için zili çalmamı ister misiniz?"

"Hayır."

"Yarana masaj yapmamı ister misin?"

"Hayır."

Yüz ifadesi hayal kırıklığına dönüştü. "Bunu yapması için Terral'ı çağırmamı mı tercih edersin?"

"Hayır, tatlım."

"O zaman ne istersin?"

Eli kadının çıplak boğazında gezinerek usulca okşadı. "Son koşulunuz üzerinde çalışmaya başlamayı tercih ederim."

"Ah." Onun ne demek istediğini anlayınca menekşe rengi gözleri masumca açıldı. "Gündüz vakti bunu yapabilir miyiz?"

"Evet, tatlım. Biri kesinlikle yapabilir."

"Bu biraz skandal değil mi?"

Kullanılmadığı için paslanmış olan kahkahası uzun zamandır ilk kez çınladı. "Ne zamandan beri bir skandala yol açmakla ilgileniyorsun?"

"*Değildim* ama sizin olabileceğinizi *düşündüm*. Son zamanlarda o kadar kibirli ve onaylamaz oldunuz ki lordum, sadece prensip olarak itiraz edebileceğinizden korktum."

Julian gülümsedi, o yavaş, şehvetli, altın rengi gülümsemesiyle. "Sanırım bu durumda bir istisna yapabiliriz. Sana gündüz nasıl yapıldığını göstereyim mi?"

"Evet...lütfen."

Yine de onun harekete geçmesini beklemeden, elini göğsünde gezdirdi, ona dokundu, çıplak etinden yayılan sarhoş edici sıcaklığı, göğüs kaslarındaki erotik gerilimi hissetti. Bilinçli bir düşünce olmadan, daha da yaklaştı ve avuçlarının altındaki zarif, sıcak teni okşadı.

Erkeksi meme uçlarının gerildiğini hissettiğinde, gözleri gerçek bir şaşkınlıkla açıldı. "Seninkiler de mi böyle? Bilmiyordum."

Julian kuru bir sesle, "Umarım sevişme hakkında hâlâ bilmediğin çok şey vardır," diye mırıldandı.

"Bana öğretecek misin?"

"Benim için zevktir, tatlım." Çıplak göğüslerini ortaya çıkarmak için giydiği sabahlığın kıvrımlarını kenara itti ve gözleri karardı. "Geceliğini giymemişsin."

"Onu çıkarma zahmetine girmeni istemedim."

"Çok düşünceli."

İki eliyle yavaşça onu okşamaya başladı; başparmakları göğüslerinin ağrıyan uçlarını okşuyor, uzun parmakları nazikçe yoğuruyor ve tahrik ediyordu. Gergin meme uçlarını koparma hareketleriyle okşamaya başladığında, Blaise o zeki, zarif ellerin verdiği hisle keskin bir nefes çekti, uyluklarının arasından gelen sıcaklık seline hazırlıksızdı.

"Julian..."

Kadının boğuk sesindeki yakarışı duyan adam, onu direnmeden kendine doğru çekti. "Bedenimle tapıyorum," diye fısıldadı dudaklarına.

Birdenbire ateşlenerek adamın ağzını aradı ve ona doğru sertçe bastırırken inledi. İçgüdüsel bir hareketti bu, acılı bir açlıktı. Ağzından içerken ellerini başını sabitlemek için kaldırdı.

Yaşamı sürdüren bir iksir içmek gibiydi, ruh için gençleştirici, canlandırıcı bir merhem.

Julian parmaklarını Blaise'in saçlarının derinliklerine daldırdı, tatlı Çingene'sinin onun üzerindeki gücünü anlamaya çalışıyordu. Ruhunu geri almak için eve dönmüştü ve Blaise ruhunu ona geri veriyordu.

Julian inledi. Onu istiyordu. Umutsuzca onun tutkusunda kendini kaybetmek, kalbinin soğuk yerlerini ısıtmasına izin vermek, ağrıyan yerini doldurmak istiyordu. İçi boş.

"Teselli et beni, Blaise... İyileştir beni..."

Sesi çiğ, hırıltılıydı ve Blaise ona yapabileceği tüm tutkuyla karşılık verdi. Kendini onun etrafına sardı, soğuğu dışarıda bıraktı, kendi sıcaklığını ona akıttı, hayaletleri, iblisleri ve acı veren anıları uzaklaştırdı.

Bölüm 17



İlişkileri o gün önemli ölçüde değişti, Blaise'i çok rahatlattı ve memnun etti. Julian'da zaman zaman gördüğü düşünceli melankoli dışında, Julian geçmişe duyduğu öfke ve umutsuzluğu, geleceğini yeniden inşa etmek adına kontrol altına almış görünüyordu. Sadece malikânenin lordu olarak değil, aynı zamanda sevgili ve koca olarak da görevlerini yerine getirmek için yoğun bir çaba sarf ediyordu.

Her gece onun yatağında uyurdu. Nefes nefese uyandığında kabuslarını kovmak, başka bir kadının adını haykırdığında onu kucaklamak ve rahatlatmak için oradaydı. Kalçasına masaj yapmak için oradaydı. Gergin kasları gevşetmek ve zonklayan ağrıyı dindirmek için. Ama rahatlamak için ona dönmüş olsa da, karşılığında ona verdiği fiziksel zevk

en çılgın hayallerini bile aşmıştı. İhtiyat ve çekince sevişmelerinde rol oynamıyordu; duygusallık ve sınır tanımayan neşe evlilik yataklarında hüküm sürüyordu. Julian ona hem kendi vücudunu hem de onunkini ve ateşli arzuyu nasıl patlayıcı bir coşkuya dönüştürebileceğini öğretmişti.

Blaise, korunaklı yetiştirilme tarzına rağmen, sevişmelerinin yoğunluğunun ve sıklığının kendi sınıflarındaki evli çiftler için alışılmadık olduğunu biliyordu. Bir gece kocasının kollarında kıvrılmış yatarken, tutkuyla dolup taşmış ve uykulu bir halde şaşkınlığını itiraf etti.

"Kimse bana..." dedi baygın bir esnemeyle, "evliliğin bu kısmının ne kadar güzel olabileceğini söylemedi."

"Umarım öyle değildir," diye yanıtladı Julian eğlenerek, yavaşça çıplak kolunu okşayarak. "Genç hanımların cinsel konuları bilmemesi gerekir."

"Adil görünmüyor," diye mırıldandı ve sonra Julian tekrar göğsünü okşamak için eğildiğinde adaleti ve diğer her şeyi unuttu.

Blaise bunun yeni bir başlangıç olduğunu minnettarlıkla fark etti. Julian hiç istemediği bir evliliğin en iyisini yapmaya karar vermişti. Kocasının başında kara bir bulut gibi dolaşan geçmişin hayaleti olmasaydı halinden memnun olabilirdi.

Julian'ın ona alışverişte eşlik ettiği ilk öğleden sonra, içinde bulunduğu durumun zorluğu Blaise'in gözlerinin önüne serilmişti. Pırıl pırıl sarı at arabasını köy yolunda sürerken yanında oturan Blaise bir at gördü

ve atlı sakın bir hızla yaklaşıyordu. Uzaktan bile atlının bir centilmen gibi giyindiğini anlayabiliyordu: yüksek gömlek yakası ve beyaz kravat, iyi kesilmiş şişe yeşili ceket, geyik derisi pantolon üzerine pırıl pırıl çizmeler. Ama ancak Julian'ın yanında kaskatı kesildiğini hissettikten sonra Vincent Foster'ı tanıdı.

Vincent atını durdurdu, aynı anda Julian da takımını çekti. İki adam birkaç kalp atışı boyunca birbirlerine baktılar, tek ses koşum takımlarının şingirtisiydi. Blaise aralarında yayılan düşmanlığı hissedebiliyordu. Bunun dört yıl sonra ilk karşılaşmaları olduğundan şüpheleniyordu.

Vincent'ın yakışıklı ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Demek geri döndün."

"Gördüğünüz gibi," dedi Julian sessizce. "Merhaba, Vincent."

"Yüzünüzü göstermeye nasıl cüret ettiğinizi merak ediyorum. Gerçekten hiç vicdanınız yok galiba."

Julian bu sivri hakareti görmezden gelmeye istekli görünüyordu. "Çok uzun zamandır uzaktaydım. Hayatıma devam etme zamanının geldiğine karar verdim."

"Ne yazık ki Caroline'e aynı fırsat tanınmadı. Yeni gelininizi yatağına bir katil aldığı konusunda uyardınız mı?"

Blaise, Julian'ın dizginleri kavrarken eldivenli ellerinin yumruk haline geldiğini görebiliyordu. Kolunu nazikçe Julian'ın koluna koydu, ama onu savunmak için atılma isteğini bastırdı. Bu, müdahale etmeye cesaret edemediği bir savaşı.

"Yeterince başarılı oldun," diye cevap verdi Julian sıkıca, "hikâyenin senin versiyonuyla kulaklarını doldurmakta. Bunu daha fazla açmaya gerek görmedim."

"Ona gerçeği söylediğinden şüpheliyim."

"Vincent..." Julian'ın sesinde gergin bir sabır vardı. "Kimse beni benim kendimi suçladığım kadar suçlayamaz, ama bu iş çoktan bitti."

"Tam tersine, seni tamamen suçluyorum. Bunun yanına kâr kalmasına asla izin vermemeliydin. Ve eğer bu konuda söz hakkım varsa, bunu yapmayacaksın."

Julian'ın bakışları mavi buz parçalarına dönüştü. "Ülkedeki herkesin iyi düşüncesini zehirlemen benim için önemli değil, ama seni uyarıyorum: Gelecekte karımdan uzak dur."

Sonra dizginleri şaklattı, atların hareket etmesini sağladı ve arkasında bir toz bulutu bırakarak hızla uzaklaştı. Julian'a olan sadakatinden dolayı Blaise, Vincent Foster'ın onu izlediğini doğrulamak için arkasına bakmayı reddetti, ama onun kara kara düşünen gözlerinin sırtında delikler açtığını hissettiğini sanıyordu.

Hemen, yapmayı planladığı alışverişleri detaylandıran parlak ama anlamsız bir tartışmaya başladı, ancak gevezeliği Julian'ın dikkatini dağıtmak için çok az şey yaptı. Julian günün geri kalanında dalgın ve iletişimsiz kaldı. O akşam onu yatağına kabul etmesi için ikna etmek elinden gelen tek şeydi. Yine de Vincent'la yaşadığı olay onu Julian'ın davasını savunmaya daha da kararlı hale getirdi.

En azından komşu topluluğun önyargılarını yenme stratejisi hızla ilerliyordu. Julian sonraki hafta boyunca birkaç kez ona alışverişte eşlik etti.

Hoş bir taşra pazar kasabası. Huntingdon, Great Ouse Nehri'nin kıyısında yer alıyordu. Yavaş şeritlerle çevrili olan kasaba, tuğla ve ahşap evler ve tarih açısından zengin yakışıklı Tudor binalarıyla doluydu. Julian'a göre, İskoç Kraliçesi Mary'yi taşıyan tabut Westminster Abbey'e giderken Aziz George Kilisesi'nde dinlenmişti. Huntingdon aynı zamanda Britanya tarihinin en güçlü adamlarından biri olan Oliver Cromwell'in doğum yeri ve çocukluk eviydi; komşu köy Godmanchester ise Roma döneminden kalma önemli bir kavşak noktasıydı.

Huntingdon'daki neredeyse her dükkâna giriyor, bol bol harcama yapıyor ve varlıklarını hissettiriyorlardı. Hiçbir işletme Leydi Lynden'in himayesi için çok küçük ya da çok önemsiz değildi. Tüccarlar, modacılar ve değirmencilerin yanı sıra, Lynden Park'a olası teslimatları görüşmek üzere sebze ve çiçek tezgahlarının yanı sıra fırınları ve kasap dükkanlarını incelemek için pazar meydanını ziyaret ettiler. İlk baştaki şaşkın bakışlara ve Julian'ın endişeli bakışları karşısında Blaise planının meyvelerini vermeye başladığını görebiliyordu.

Her saldırıya, mal sahibiyle kişisel bir tanışma talep ederek başlıyor, ardından sunulan mallara övgüler yağıdırıyor ve aynı zamanda çok seçici olduğu izlenimini veriyordu. Sonra da tereddüt eder, kararsızmış gibi davranırdı. Dükkan sahibinin fikrini aldıktan sonra, Blaise Julian'ın kolunu düzeltir ve ona hayranlıkla bakarak şöyle bir şey söylerdi, "Hangisini seçmeliyim, sevgilim? Pudra mavisini mi, yoksa gülü mü?"

Gözlerinde bastırılmış bir eğlence parıltısıyla Julian itaatkâr bir şekilde kadının ona vermesini söylediği yanıtı verdi. "Neden, ikisi de, aşkım. Kesinlikle ikisine de sahip olmalısın."

"Sevgilim, bana karşı çok iyisin. Bu kadar nazik ve cömert bir kocayı hak etmiyorum."

Böylece gardırobuna eldivenler ve terlikler, yelpazeler ve retiküller, işlemeli ipek çoraplar ve kurdele düğümleri, saçaklı şallar ve tül eşarplar ve sayısız boneler ekledi ve Lynden Park'ta tükenmesi altı ay sürecektir mağazalar açtı. Çok az istisna dışında, onun sıcaklığı, canlılığı ve içten ilgisi mağaza sahiplerinin beğenisini kazanırken, kocası cüzdanını cömertçe kullanmasıyla övgü topladı. Trajik geçmişi, en azından şimdilik, unutulmuştu.

Julian, genç karısını birkaç kez iş başında izledikten sonra titremeyi bıraktı onun utanmaz taktiklerine başını eğdi ve yeteneklerinden şüphe ettiği için sadece kendine güldü. Bir öğleden sonra, "Belki de Londra'da sahneye çıkmalısın, küçük hanım," dedi. "Belli ki yeteneklerin burada, taşrada boşa harcanıyor."

Blaise küstahça gülümsedi. "Sana işe yarayacağını söylemiştim. Yine de yakın zamanda Lordlar Kamarası'ndaki yerinizi almayı planlamadığınızı umuyorum. I

Akranlarınızın altın Lord Lynden'ı bir kasap dükkanında, sosisler ve koyun bacaklarıyla çevrili olarak görmekten etkilenmeyeceklerini hayal edin."

Aynı hafta içinde savaşı kiracılarına da taşıdı. Perşembe sabahı Julian'ın dikkati Londra'daki işlerle meşgulken, malikâne kâhyasını kendisine kiracı çiftliklerinde eşlik etmesi için zorladı - ki Julian'ın doğrudan emirlerini değilse bile isteklerini ihlal ediyordu. Daha fazla düşmanlığa maruz kalmasını istemediğini söyleyerek onu kendisi götürmeyi reddetmişti.

Ancak şimdiye kadar Blaise'in kendi itaat ya da boyun eğme anlayışına uyacağına güvenmemesi ya da bir zorlukla karşılaştığında geri adım atmasını beklememesi gerektiğini çok iyi biliyor olmalıydı. Ama bu kez sırf aykırı olmak ya da dikkatini çekmek, hatta bir noktayı kanıtlamak için otoritesine karşı gelmiyordu. Bu kez bunu onun iyiliği için yapıyordu. Henüz teslim olmak üzere değildi. Ne de olsa, diye düşündü, Julian onu kiracılarını çağırmaktan men *etmemiştir*.

Blaise, Bay Marsh'ın arabasıyla, malikânedен yarım mil kadar uzakta, kiracılarının çoğunun yaşadığı kırmızı tuğlalı ve sarı taşlı büyüleyici kulübeler kümesini ziyaret etti ve her konuta uğrayıp sakinleriyle tanıştı.

Saygın ve çok sevilen Bay Marsh tanıştırma işini üstlense bile, Blaise kocasının maruz kaldığı soğuk muamelenin aynısını gördü; temkinli ve asık suratlı bir sessizlik. Aileleri sordu, en son torununa kadar isimleri tam olarak hatırladı, ancak en büyüleyici tavrı pek etkili olmadı. Ne de küçük

Lynden Park'taki mutfaklardan Bayan Hedges'in paketlemesine yardım ettiği gıda maddelerinden oluşan hediyeler ya da Huntingdon'ın dükkanları. Çocuklar için tahta askerler ve bez bebekler, anneler için saç kurdeleleri, mendiller ve mutfak eşyaları, erkekler için ise pipo ya da çakı getirmişti. Ancak kibarca kabul edilse de, verdiği rüşvetler bu sağlam İngiliz çiftlik insanlarını herhangi bir şey yapmaya teşvik etmedi. daha konuşkan ya da kabulleniciydi. Cesareti kırılan Blaise, Julian'ın haklı olabileceğini kabul etmek zorunda kaldı: bu kazanamayacağı bir savaştı.

Son kulübeden ayrılmıştı ve Marsh'ın yardımını kabul etmek üzereydi ki arkasından mırıldanan bir söz duydu. Ne dediğini tam olarak anlayamamıştı ama "hanımefendinin eteklerinin arkasında" gibi bir şeydi.

Aniden topuğunun üzerinde dönen Blaise, kendini koltuk değneğiyle desteklenen tek bacaklı bir adamla karşı karşıya buldu. Genç sayılırdı, belki de yarım düzine yaşındaydı. Ondan birkaç yaş büyüktü ve kırmızı yüzünde sürekli bir çatıklık varmış gibi görünüyordu. Görüşmeleri sırasında onunla tanışmamıştı, ancak ondan bahsetmişlerdi.

Menekşe rengi parlayan bakışlarıyla onu kısırdı. "Lütfen yorumunuzla ilgili bir açıklama yapmanızı rica ediyorum."

Genç adam gözlerini indirdi ama doğrudan cevap vermeyi reddetti. "Bir şey yok leydim."

"Lord Lynden eteklerimin arkasına saklanmıyor," diye açıkladı Blaise. "Aslında bugün buraya gelmemi istemedi, çünkü tam da beni korumak istiyordu."

Alacađımı bildiđi dűşmanca karřılamadan beni korudu."

Yüzündeki ifade kavgacı ve öfkeli bir ifade olarak kaldı.

"Adınız John Weeks, değil mi?" Adam ona ihtiyatla bakınca ekledi: "Biraz önce karınız ve oğlunuzla tanıştım. Lord hazretlerinin neden eteklerimin arkasına saklandığını sanıyorsunuz?" Adam hâlâ cevap vermeyince, kadının ağızı gerildi. "Belki de biraz açık konuşmanın zamanı gelmiştir. Lynden beni sıcak bir karşılama beklememem konusunda uyardı; bunun benimle değil, dört yıl önce olanlarla ilgisi olduğunu söyledi. İlk Leydi Lynden'ın ölümü için kocamı suçluyorsunuz, öyle mi?"

Birden rahatsız görünen Weeks gözlerini indirdi. "Onu öldürdüğünü söylüyorlar."

"Kim demiş?"

"Neden, herkes."

"Ve sen de duyduğun her şeye inanıyorsun öyle mi?" Blaise ellerini kalçalarının üzerine koydu. "İğrenç söylentiler ve imalarla işim olmaz. Onu öldürdüğüne de bir an bile inanmıyorum."

Sessizlik lanetleyiciydi.

"Hadi ama, aptal gibi mi görünüyorum? Bir katille evlenecek kadar aptal olduğuma gerçekten inanıyor musun?"

Bu sırada yakınlarda küçük bir kalabalık toplanmıştı; kucağında bebek tutan bir kadın, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun elini tutan bir başkası, sadece dikkatle dinleyen birkaç kişi, elinde dirgen taşıyan bir genç, eğilmiş ve solmuş yaşlı bir adam.

Blaise ısrarla, "Lynden karısını öldürmedi," diye tekrarladı. "Onun öldürüldüğüne dair söylentiler tamamen asılsızdır. Leydi Lynden'in ölümü trajik bir olaydı. kaza."

"Affedersiniz leydim," diye mırıldandı Weeks, "ama burada değildiniz."

"Ve sanırım siz de öyleydiniz? Ona ne olduğunu kendi gözlerinizle gördünüz mü?"

Weeks bakışlarını tekrar indirdi.

"Bir tartışma yaşadılar," diye devam etti Blaise. "Şiddetli bir tartışmaydı elbette, ama sana meydan okuyorum, daha önce sevgilisine hiç öfkelenmemiş tek bir kişi bile bulamazsın.

Eşim." Kalabalığa baktı, onların pür dikkat kesildiğinin farkındaydı. "Ve herkes fırtınanın ortasında attan düşebilir. Aslında bunu ben de birkaç kez yaptım."

Birisi başını salladı. Tartışmasının etkili olmaya başladığını hissediyordu, Omzunun üzerinden, arabanın yanında donmuş bir halde duran ve hem şaşkın hem de dehşete düşmüş görünen Julian'ın kâhyasına baktı. "Bay Marsh, hiç kimse Lord Lynden'in karısını öldürdüğüne dair en ufak bir kanıt gösterdi mi?"

"Hayır, leydim."

"Lord Hazretlerinin şiddete meyilli olduğunu düşündürecek herhangi bir davranışını hiç gördünüz mü?"

"Hayır leydim, yapmadım."

Tekrar John Weeks'e döndü. "Bay Marsh'ın kötü bir karakter yargıcı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır, ama geçimi için efendisine borçlu."

"Öyle ama Lord Lynden'in cinayetten suçlu olduğuna inansaydı bunca yıl burada kalacağından şüpheliyim."

"O zaman Lord Hazretleri neden böyle aniden gitti? Madem düşünecek bir şeyi yoktu, neden bu kadar uzun süre uzak kaldı?"

"Sanırım hanımefendinin ölümüyle yıkıldığı için. Kendini suçluyor - trajediye doğrudan neden olduğu için değil, ama bir şekilde bunu engellemesi gerektiğini düşündüğü için."

Weeks hâlâ kaşlarını çatarak, "Uzun süredir ortalıkta yoktu," diye gözlemledi.

"Lord Lynden'ın sizi çok uzun zamandır ihmal ettiği doğru, ama bundan pişmanlık duyuyor ve eğer yapabilirse bunu telafi etmek istiyor. Üstelik boş işlerle de uğraşmıyor. Son dört yıldır ülkesi için hayatını tehlikeye atarak savaşa katılıyor."

Weeks'in yüzündeki ifade birden acıya dönüştü. "Ben de savaşta hayatımı tehlikeye attım," diye mırıldandı. "Bir asker olarak Kral ve ülke için savaştım ve bakın beni nereye getirdi. Sakat kaldım."

Blaise dizinin üstünden kesilmiş olan bacağına baktı ve yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Lynden senden daha şanslıydı. Vitoria savaşında neredeyse bacağını kaybediyordu ama onu korumayı başardı. Hâlâ acı çekiyor ve topallayarak yürüyor ama en azından yürüyebiliyor."

"Bunu bile yapamıyorum. Artık geçim kaynağım yok. Çalışmaya uygun değilim. Bir sabanın arkasına geçemem ya da bir domuzun peşinden koşamam."

"Belki de bu konuyu lord hazretleriyle konuşmalısınız. Eminim sempati duyacaktır. Yaralıların durumunu herkesten daha iyi anlar."

askerler."

"Sadaka istemiyorum. Dürüst bir iş istiyorum."

Blaise, Weeks'in gözlerini kırıştırmasına neden olacak kadar ani ve silahsız bir gülümsemeyle, "Şey, sahtekârlığı *kastettiğini* düşünmemiştim," diye cevap verdi. "Daha önce ne tür bir işle uğraşıyordunuz?"

"Bildiğim şey çiftçilik."

"Çekiç kullanabilir misin?"

"Evet leydim."

"Körük kullanabilir misin?"

"Belki yapabilirim."

"O zaman bir sabana rehberlik etmek yerine, bir tane yapmayı öğrenebilirsin. Ya da demircilik hoşuna gitmiyorsa. Eminim Lynden size sınırlarınıza uygun bir alanda kazançlı bir iş bulabilir. Tabii yeni bir meslek öğrenmek için fazla gururlu değilsen."

Omuzları sertçe geri çekildi. "Çok gururlu değilim leydim. Çok minnettar olurum."

"O halde yarın sabah kocamın huzuruna çıkmanızı öneririm, böylece ne yapılması gerektiğini konuşabilirsiniz."

Konuşma başladığından beri ilk kez kaşları çatık John Week'in yüzünü terk etti. İfadesi hâlâ temkinliydi ama saygılı bir şekilde ön saçlarını çekti. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Teşekkürlerinizi lord hazretlerine saklayabilirsiniz." Blaise bacağına baktı. "Ampütasyonun tamamen iyileşti mi?"

"Hayır leydim. Bu bana hala çok acı veriyor."

"Lord Lynden'ın yaraları iyileştiren ve gergin kasları yumuşatan mükemmel bir merhemi var. Sanırım acınızı hafifletmek için bunu sizinle paylaşmaktan mutluluk duyacaktır."

"Bu çok nazik bir davranış olurdu leydim."

"Sizden de aynı şeyi rica ediyorum, karşılığında ona en ufak bir nezaket göstermenizi. Geçtiğimiz dört yıl boyunca yeterince acı çekti. Ve

Sonra da eve gelip böyle bir karşılamayla karşılaşmak... Birine bu kadar kötü davranmaya utanırdım."

Weeks'in endişeli ifadesinden ne demek istediğini anladığını görebiliyordu.

"Çok özür dilerim leydim," diye mırıldandı.

"Kendim umurumda değil," dedi Blaise dürüstçe. "Ben yarı Amerikalıyım, bu yüzden beni kolayca kabul etmenizi beklemiyorum, özellikle de ülkelerimiz savaş halindeyken. Aslında senin Amerikalılar hakkındaki düşüncen benim İngilizler hakkındaki düşüncemden daha iyi değil; sen hepimizi terbiyesiz vahşiler olarak görüyorsun, ben de senin soğuk ve havasız olduğunu düşünüyorum. Ama ben her zaman İngilizlerin adil olduğuna inanmışımdır. Lynden'a kendini savunması ya da olayı kendi açısından anlatması için en ufak bir şans vermeden onu mahkum etmek hiç de adil görünmüyor. hikaye."

John Weeks isteksizce, "Belki de yargılamakta çok acele ettik," dedi.

"Belki de yaptın. Ama bunu telafi etmeye çalışırsan seni affedeceğim."

"Evet leydim, öyle yapacağız."

Julian aynı gün öğleden sonra Marsh'tan karısının kiracılarını kendisini kabul etmeleri için nasıl etkilediğini, zorladığını ve utandırdığını dinledi. O zaman hayranlıkla başını salladı ve John Weeks ona ve hanımefendiye samimi bir özür gibi görünen bir şey sunduğunda tekrar salladı. Ve yine ertesi sabah çiftliklerine doğru yola çıktığında. John Weeks'in ciddi bir değişiklik oldu. Kiracıları ona asık suratlı bir ihtiyatla bakmak yerine, sempatik baş selamları ve utangaç gülümsemelerle karşıladılar.

Ancak Pazar günü kiliseye gittiklerinde savaşa gerçekten katılmışlardı. Blaise'in bugüne kadar elde ettiği küçük zaferler onu tam olarak tatmin etmemişti. Komşuları onları dışlamaya devam ediyordu; soylulardan tek bir kişi bile Lynden Park'a uğramamıştı. Çirkin davranışları yüzünden küçümsenmeye alışık olduğu için bu aşağılamalar Blaise'i pek üzmüyordu ama Julian'ın hatırı için öfkelenmişti.

Pazar günü öfkesi daha da arttı. O ve Julian içeri girdiklerinde küçük taş kilise neredeyse doluydu ama sessizlik sağır edici gibiydi. Lynden ailesinin sırasındaki yerlerini almak için dar koridorda yürürken, Blaise tüm gözlerin üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Papaz bağışlama ve kardeş sevgisi hakkında bir vaaz verdi, ama ayinden sonra kendisi ve karısı dışında hiç kimse onlara yaklaşmak ya da onlarla konuşmak için en ufak bir çaba göstermedi. Blaise, Julian'ı karanlık ve düşünceli bakışlarla süzen Vincent Foster'ı tanıdı. Kolundaki soğukkanlı, zarif, kestane saçlı kadının muhtemelen kız kardeşi Rachel olduğunu tahmin etti Blaise, Julian da bunu doğruladı. Yine de kardeşinin aksine, Rachel Foster sanki varlıkları onun dikkatini çekmiyormuş gibi doğrudan onlara bakıyordu.

Blaise'in kadına tepkisi ani ve olağandışıydı: kıskançlık ve rahatlamayla karışık yoğun bir hoşnutsuzluk. Eğer Bayan Hedges'in şüphelendiği gibi, Bayan Rachel

Foster bir zamanlar Julian'la evlenmek istemiş, sonra Blaise onun şanlı bir kaçış yaşadığına karar vermişti.

Ancak Julian kendisi için olduğu kadar onun için de endişeli görünmüyordu.

Onu arabaya bindirirken ağırbaşlı bir ifadeyle, "Benim şöhretim yüzünden acı çekmenize üzülüyorum," diye mırıldandı.

Blaise'in çenesi meydan okurcasına kalktı. "zr dileyecek hiçbir şeyin yok Julian, hele o kaba saba insanların iler acısı tavırları için hiç yok. Sana bu şekilde davranmaya hakları yok. Ama ben bir şey sylemezsem, bu şekilde davranmaya devam edemeyecekler!"

Deli dolu karısının bir başkasının iler acısı davranışından şikyet ettiğini duymak Julian'ı hafifçe eğlendirdi ve minderlerin arasına yerleşip ona şaşkınlıkla baktı. Bundan nce Blaise'in kendi istediğini yaptırma konusundaki yeteneğini sık sık hafife almıştı ve yine düz ayak yakalanmak istemiyordu. "Peki onları değiştirmeyi nasıl başaracaksın, küçük hanım?"

"Henüz bilmiyorum, ama bir şeyler düşüneceğim." İnce enesi Julian'ın tanımaya başladığı bir kararlılıkla sertleşti. "Bu savaş demek!"



Savaş ilanına ve kararlılığına rağmen, Blaise iki sabah sonra Julian'ın yatağında yatıp düşünene kadar belirli bir eylem planına karar vermedi. Aniden doğruldu ve çarşafı çıplak göğüslerine sardı. "Bir balo! Lynden Park'ta bir balo düzenleyebiliriz."

Julian, enerjik ve istekli genç karısıyla geçirdiği bir saatlik tutkunun ardından, tembel tembel gerindi ve parmağını kadının omurgasında gezdirmek için uzandı. "Bir balo mu?"

Öfkeyle düşünen Blaise kollarını dizlerine doladı. "Bu durum cesur önlemler gerektiriyor, Julian. Bir balo için davetiye gönderelim ve kimin reddetmeye cesaret edeceğini görelim."

Odak noktasını sevişmekten savaş taktiklerine çevirmeye çalışırken kaşlarını çattı. "Kimsenin düzenlenen bir baloya katılmayacağı ihtimalini düşündün mü? Burada mı?"

"Katılacaklar."

"Peki bunu nasıl başarmayı düşünüyorsun, tatlım? Misafirlerimizi ellerinden ve ayaklarından bağlayıp buraya sürükleyerek mi?"

"Çok ciddi bir şey değil... en azından henüz değil. Ama eğer haklıysam, buna gerek kalmayacak. İnsanlar topluma burun kıvrıracak kadar cüretkâr olan herkese hayranlık duyarlar. Ve biz de bir balo düzenleyerek ve toplumu davet ederek tam olarak bunu yapmış olacağız.

tüm mahalle. Ayrıca yaşlı kediler de gelecek, çünkü nasıl bir kadının katil olduğu iddia edilen biriyle evlenmeye cesaret edebileceğini merak ediyorlar."

Parmaklarının sırtında sertleştiğini hisseden Blaise, onun dudaklarını büken acı gülümsemeyi görmek için omzunun üzerinden baktı. Kız da ona parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Görmüyor musun, Julian? Komşularımız bizi küçümsedi

Çünkü biz buna izin verdik. Yapmamız gereken şey, bizi görmezden gelmelerini imkânsız hale getirmektir. Eğer sizi görebilselerdi, sizinle konuşabilselerdi, sizi görürlerdi.

her zaman olduğun gibisin ve korkunç bir kötü adama dönüşmedin."

Blaise'in yüzündeki heyecanı görebiliyordu; onun fikrinin içler acısı ve başarısız olmaya mahkûm olduğunu düşünse bile, bu heyecanı bastırmaya gücü yetmiyordu. "Sanırım birilerini cezbetmeyi umuyorsan, sadece cüretkârlıktan ya da benim haklılığımdan daha zorlayıcı bir nedene ihtiyacın olacak. Burada," dedi Julian sonunda.

"Pekala, o zaman... *Hayırseverlik* balosu düzenlemeye ne dersiniz?

Hayırseverlikten daha cazip ne olabilir? Savaşta yaralanan askerler için bir fon oluşturabiliriz; yeni beceriler öğrenmelerine yardımcı olarak dürüst bir yaşam sürmelerini sağlayabiliriz ya da ciddi şekilde iş göremez durumdaysalar ailelerine destek olabiliriz.

Tıpkı John Weeks için yaptığınız gibi. Onu bir marangozun yanına çıkararak ahşap oymacılığındaki yeteneğini kullanmasını mümkün kıldınız. Weeks için bunu yaptıysanız, başkaları için de yapabilirsiniz. En az onlar kadar hak eden, en az onlar kadar korkunç acılar çekmiş çok sayıda başka yaralı da olmalı. Onların fedakârlıkları, bir grup insan tarafından görmezden gelindi.

Yaşam tarzlarını korudukları insanların fedakârlıkları da görmezden gelindi. Ama İngiliz soylularının bencillikleriyle yüzleşmelerinin zamanı geldi."

Julian sessizce düşünceli kaldı.

Blaise onun kendisini reddetmemesinden cesaret alarak çenesini dizlerine dayadı ve alt dudağını kaşımaya başladı. "Sanırım bunu başarabilirim. Ben yaparım ev sahibesi olarak *bazı* deneyimlerim var. Üvey babam için ara sıra balolara başkanlık ettim. Bu, Sör Edmund'un yapmama izin verdiği birkaç şeyden, takdir ettiği birkaç yeteneğimden biriydi. Ve yıllarca onu izledikten sonra, diplomasi hakkında bir iki şey öğrendim. Ama bahislerimizi riske atmamak ve en azından birkaç misafirimiz olduğundan emin olmak da akıllıca olabilir. Belki de Londralı arkadaşlarınızdan bazılarını önceden bizimle kalmaları için davet etmeliyiz. Biz de bir ev partisi düzenle. Asker arkadaşlarınıza da sorun - süvari arkadaşlarınız var, değil mi?"

Julian kuru bir sesle, "Bir ya da iki," diye mırıldandı.

"O zaman sor, bu tam da istediğin şey olacak. Bu bana arkadaşlarıyla tanışma fırsatı verecek ve planım umduğum kadar iyi gitmezse dertleşebileceğin biri olacak. Dükkân sahipleri de memnun olacak. Tüm yiyeceklerimizi onlardan sipariş edebiliriz ve ben de yeni bir top yaptırabilirim. elbise-" Julian'ın yüzündeki tereddütü fark edince sözünü kesti. "Lütfen, sevgili Julian... korkak olma."

Kadın yüzünü ona dönmüş, çarşafın hafifçe sarkmasına izin vermişti; kazara mı yoksa isteyerek mi, adam bunu anlayamadı. Bu entrikacı cadalozun fiziksel cazibesini kullanarak istediğini elde etmesine ihtimal vermiyordu ama

Şu anda onun kendisini utanmazca manipüle ediyor olabileceğini umursadığından emin değildi. Tek bildiği, onun solgun ve baştan çıkarıcı, kabarık göğüslerinin görüntüsünün bellerini harekete geçirdiğiydi.

Sonra gülümsedi, kızın çıplak sırtını okşarken teslimiyetinin pişmanlık dolu bir itirafıydı bu. "Sanırım beni ikna etmeyi başarabilirsin."

Parmaklarının tenine şehvetli dokunuşuyla Blaise bir an için hangi noktayı kazanmaya çalıştığını unuttu. Bakışları Julian'ın yastıklara yaslanmış görüntüsüne takıldı... yaldızlı, yumuşakça kıvrılmış saçlarına; Yüzünün aristokrat, ince kemikli hatları; zarif, yağsız kaslı vücudu. O kadar erkeksi, o kadar güzel, o kadar bariz bir erkekti ki. Mavi gözleri, kızın fark etmeye başladığı bir şekilde koyulaşmıştı. Adam onu istiyordu ve bu bilgi kadının nabzını çılgınca ve düzensiz bir hale getirmişti.

Sonra uzanıp çıplak göğsünü okşadı, sert meme ucunu uzun parmaklarının arasında yavaşça yuvarladı. Blaise iç çekerek mırıldandı ve yarı kadınsı, yarı kedigil bir içgüdüsel hareketle Julian'ın eline doğru eğildi. Julian onu kendine doğru çektiğinde en ufak bir itirazda bulunmadı.

Çıplak göğüsleri çıplak göğsünü okşayınca, uysal dudakları onunkilerle birleşinceye kadar onu kendine çekti. Aynı anda eli çarşafın altından kayarak kadının kalçalarının arasına girdi. Samimi, hünerli parmakları onun kadınlığının kaygan eşiğinde hareket etmeye başladı... tam o sırada kapı sessizce çalındı.

Bu kesinti hararetli havayı dağıttı. Blaise kaskatı kesildi, Julian ise kızgınlıkla alçak sesle bir yemin mırıldandı.

Okşamalarını keserek başını kaldırdı ve yatak odasının kapısına karanlık bir bakış gönderdi. "Evet, ne oldu?"

"Bağışlayın lordum," dedi uşağın sesi dışarıdan ciddiyetle, "ama hanımefendiyi görmek için ısrar eden biri var. Tarlalarınızda kamp yapması için ona izin verdiğinizizi söylüyor. Sanırım lordum, o bir... *Çingene*."

Hedges kelimeyi sanki kirlenmiş gibi telaffuz ederken, Blaise sevinç çığlıklarıyla dizlerinin üzerine çöktü. "Miklos! Geldiler!"

Julian sessizce inledi. Gelininin Çingene arkadaşlarının onun üzerindeki yozlaştırıcı etkisiyle uğraşmak zorunda kalmadan önce birkaç hafta daha sakın kalmayı ummuştı. Ama artık durumu değiştirmek için çok geçti; Blaise çoktan Hedges'e seslenmiş ve Miklos'a hemen aşağı ineceğini haber vermesini söylemişti. Sonra ona döndü, yüzü aydınlıktı, ametist gözleri parlıyordu mücevherler gibi.

"Oh, ünlü! Julian, işte cevap bu. Miklos'un kabilesi balo için eğlence sağlayabilir. Bir Çingene tamamız olacak, dans ve müzik ve hatta falcılık-oh, muhteşem olacak! Eğer komşularımız bir gösteri istiyorlarsa, onlara bir gösteri sunacağız!"

Yataktan sıçradı ve yerdeki kıyafet karmaşasının içinden paketini aldı, ancak giymek için zaman ayırmadı. "Şu anda giyinmek zorundayım ve Miklos'u kabilesini kiralamama izin vermesi için ikna et."

Kocasının şakağına heyecanlı bir öpücük kondurmak için eğildi ama dönmeye başladığında Julian onu engellemek için bileğini yakaladı. "Senin de

Acele etmeden önce bu girişim hakkında biraz daha düşünür müsün, minx?"

"Düşünecek ne var ki? Sizi endişelendiren buysa, cüzdanınızı tüketmeyecektir. Romlar ucuza çalışıyor-"

"Aklımda daha ziyade komşularımız üzerindeki etkisi vardı."

"Oh, pooh, doldurulmuş gömlek olma. İşe yarayacak Julian, güven bana. *Allgorgios* Çingeneleri merak ediyor ve falcılara hayranlık duyuyorlar. Panna'ya bunu yapıp yapmayacağını sormalıyım..." Blaise aceleyle odayı geçip süitinin kapısının arkasında kaybolurken hâlâ kendi kendine konuşuyordu.

Az önce bir kasırga tarafından savrulmuş gibi hissedilen Julian, ellerini başının arkasında kavuşturarak arkasına yaslandı. Çileden çıkaran, büyüleyici genç karısı onu tahrik etmiş ve sızlatmıştı... yine de onun heyecanını izlemekten aldığı zevk neredeyse bunu telafi etmişti. Gözleri parlıyordu, yüz ifadesi umut ve canlılıkla doluydu, güzel vücudu çıplak bir şekilde onun bakışlarına bakıyordu, Blaise son derece büyüleyici görünüyordu. Onu kollarının arasına alıp içine gömülmekten başka bir şey istemiyordu; bu arzu son zamanlarda onu giderek daha sık ele geçiriyordu. Ona duyduğu ihtiyaç fiziksel bir arzuya, neredeyse bir bağımlılığa dönüşmüştü.

Julian başını kaldırıp tepedeki gölgeliğe baktı ve Blaise'in onu bu kadar güçlü bir şekilde ele geçirmeyi nasıl bu kadar çabuk başardığını merak etti. Haftalar. Onunla evlenmeye zorlanmasının üzerinden sadece birkaç hafta mı geçmişti? Birinin hayatını bu kadar derinden etkilemesi için çok kısa bir süre gibi görünüyordu.

Kadının ona verdiği cinsel zevk de Blaise'in çekiciliğinin gücünü tam olarak açıklayıyordu. Blaise onun yatağına masum ve eğitimsiz olarak gelmiş olabilirdi ama o bir erkeğin isteyebileceği kadar tutkulu ve sıcak kanlıydı ve şimdiye kadar tanıdığı tüm sevgililerden daha tatmin ediciydi. Onun aç, sınır tanımayan

Bir eş için çok şaşırtıcı olan sevişme tepkisi, dileyebileceği her şeydi.

Yine de onu bu kadar amansızca kendisine çeken şey, onun sınırsız yaşama sevinciydi. Onun sıcaklığı, onun ruhu, onun ateşi. Sanki onun varlığında yavaş yavaş hayata dönüyormuş gibi hissetti. Sanki onu güçten düşüren donmuş uyuşukluk

Caroline'in vefatından sonra yavaş yavaş çözölmeye başlayan hisleri onu içten içe ölüme terk etmişti. Blaise'in çirkin, alışılmadık, öngörölemez ve zaman zaman çileden çıkarıcı davranışlarına katlanmak zorunda kalmasına rağmen onunla evlendiği için pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu.

Julian onun son planını hatırlayarak gözlerini sıkıca kapadı. Lynden Park'ta, komşularının aval aval izleyeceği dinsiz eğlenceler ve falcılıkla dolu bir balo düzenleme düşüncesi onu şiddetli bir dehşete düşürdü.

Vikontes'inin Çingenelerle arkadaşlık etmesi fikrinden de hiç hoşlanmamıştı.

Ama fazla seçeneği varmış gibi görünmüyordu. Blaise'in davranışlarını kontrol etmek için geçmişte yaptığı girişimler genellikle başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ve ona herhangi bir şeyi yasaklamanın sadece otoritesini hiçe saymasını ve istediğinin tam tersini yapmasını sağlayacağını fark etmeye başlamıştı.

Belki de akıllıca davranıp, Julian'ın kararına göre, hislerini dile getirmekten kaçınmalıydı.

bir top hakkında itirazlar. Ve en azından böylesine büyük bir projeyi üstlenmek Blaise'e muazzam enerjisini odaklayabileceği bir şey verecekti. Ve -umuyordu ki- onu yaramazlıktan uzak tutacak bir şey.

Blaise'in arkadaşı Miklos'la yeniden bir araya gelmesi sevinçli bir olaydı. Arayanın Lynden gümüşlerini ya da değerli başka bir şeyi alıp gitmediğinden emin olmak için giriş holünde korumacı bir tavırla bekleyen Hedges, hanımefendinin merdivenlerden inip doğrudan esmer Çingene'nin kucağına koştuğunu görünce uygun bir şekilde şok olmuş ve onaylamaz görünmüştü. Ama Blaise kâhyanın onaylamamasına aldırmış etmedi. Sevinçle gülerek Miklos'a sarıldı ve onu kendine doğru çekerken bir düzine soru sordu en yakın salona.

Miklos zarif mobilyalara ağzı açık bakarken elinden geldiğince cevap verdi. "Kendin için iyi olanı yapmışsın Rauniyog. *Gorgio çavdarının* cebinin dolgun olduğunu biliyordum ama *bu* kadar dolgun değildi."

Blaise'in yüzü buruştu. "Daha kötüsünü de yapabilirdim. Lynden bana karşı oldukça cömerttir. cüzdanı. Geçtiğimiz haftalarda benim için yaptığı tüm alışverişleri görmelisiniz."

Çingene arkadaşlarının iyi olduğunu öğrendikten sonra Blaise içecek bir şeyler istedi. Tereyağlı çöreklerini yiyip çaylarını içerken Miklos ona kabilesinin son haftalardaki seyahatlerinden ve birkaç kârlı at ticareti anlaşması yaptığı panayırdan bahsetti. Ayrıca ödülünün Kısarak Baron Kilgore'un aygırından bir tay doğuruyor olabilirdi ama bunu söylemek için henüz çok erkendi.

Yemeklerini bitirdikten sonra Blaise, ingene kampını ziyaret edebilmek için atının eyerlenmesini emretti. Tam o sırada, güvercin grisi pantolonu ve bordo frakıyla göz kamaştıran kocası, Miklos'u selamlamak için kısa bir süre göründü.

Ancak Julian başka bir işi olduğunu öne sürerek onlara eşlik etmeyi reddetti. Eğilip Blaise'in başının tepesini sevgiyle öperken, ona bir damat bulmasını tembihledi.

"Bir hizmetçinin zamanını boşa harcamak gerçekten gerekli mi?" diye itiraz etti. "Miklos beni eve bırakabilir."

"Evet, yle yapacağım lordum," diye kabul etti ingene.

Julian kısaca gülümsedi. "Nezaketiniz için minnettarım, Bay Smith, ama görünüşü dikkate almalıyım. Arkadaşlığınız ne kadar yakın olursa olsun, bir Romanyalı beyefendiyle yalnız görünmek Leydi Lynden'in itibarına fayda sağlamayacaktır."

"Evet, dünyanın düzeni böyle," diye cevap verdi Miklos kin gütmeden.

"Peki o zaman, sizi kendi eğlencelerinizle baş başa bırakayım. Akşam yemeği için zamanında evde ol, tatlım. Daha sonra kısa bir süre önce yarıda kalan egzersizimize devam edebiliriz," diye ekledi gözlerinde hınzır bir parıltıyla, ayrılmadan önce.

Blaise onun sevişmelerine yaptığı üstü kapalı gönderme karşısında yüzünün kızarmasını engelleyemedi. Kocası gittiğinde Miklos'a, "Julian bana karşı çok korumacıdır," diye açıkladı.

Miklos bilgece başını salladı. "Öyle de olmalı. Artık evli bir kadın olduğuna göre sen de ona itaat etmeyi öğrenmelisin, Rauniyog."

Bu tavsiye karşısında burnunu kırıştırırsa da, Blaise söyleneni yaparak seyisi aldı. Miklos'un kabilesi malikânenen kısa bir mesafede, tatlı tatlı akan bir derenin kenarındaki seçkin bir otlakta kamp kurmuştu. Blaise hatırladığından iki düzine kadar daha fazla araba saydı.

Miklos, "Başka bir kabileye katıldık," diye açıkladı. "İyi talihimizi diğer Romlarla paylaşmadan Lord Hazretleri'nin cömert misafirperverliğini kabul etmek bencillik gibi geldi."

Başka bir kabileyi Lynden arazisinde kamp yapmaya davet etmek Julian'ın nezaketini kötüye kullanmaktı, ancak Blaise, Miklos'un utanmazca sömürüsüne karşı çıkmadı, bunun Çingenelerin kökleşmiş bir alışkanlığı olduğunu biliyordu
ofgorgios .

Panna Blaise'i uzun zamandır görmediği kızı gibi karşıladı, onu kucakladı ve sonra geri çekilerek yüzüne baktı. "Evliliğinden memnun musun, Rauniyog?"

Blaise sanki bir sırrı kendine saklıyormuş gibi gülümsedi. "Düşündüğüm kadar korkunç değilmiş."

Panna sadece kıkırdadı ve kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı.

Bir saat sonra, Blaise Miklos'un grubunun tüm üyelerini selamladıktan ve ziyarete gelen diğer kabilenin liderleriyle tanıştıktan sonra Panna ve Miklos'u yalnız bırakır ve balo için onlardan yardım ister.

Bunu neden yaptığından ya da Julian'ın ilk karısını öldürdüğünden şüphelenildiğinden bahsetmedi, Panna zaten Julian'ın geçmişindeki karanlık noktaları biliyordu ve Blaise Miklos'un bu haberi nasıl karşılayacağından emin değildi. Çingene erkekleri kadınlarına karşı son derece korumacıydılar ve suçlamalar ne kadar yanlış olursa olsun, Julian'ın bir katil olduğu iddia edilen biriyle evlenmiş olması Miklos'un umurunda olmayabilirdi.

Çingenelerin pazarlığa olan düşkünlüğünü bilen Blaise görüşmeye ihtiyacını açıklayarak ve ilk teklifi aşırı derecede düşük tutarak başladı. Biraz tartıştıktan sonra makul bir fiyatta anlaşmayı başardı ve Miklos'un kabilesini bir sonraki hafta düzenlenecek bir baloda konuklarını müzik, dans ve falcılıkla eğlendirmeleri için kiraladı. Acele etmek anlamına gelse de, Blaise Panna'nın tavsiyesine uymuş ve Cadılar Bayramı şenlikleriyle çakışmaması için Cadılar Bayramı arifesinden önceki Cumartesi gününe karar vermişti.

Daha anlaşmayı yeni tamamlamışlardı ki, iki araba ötede bir Roman beyinin yanında koşuşturan küçük kahverengi bir hayvan gördü.

"Bir maymun!" Blaise sevinçle haykırdı. "Philadelphia'dan beri bunlardan birini görmemiştim."

Miklos ona, "Dans ediyor ve numaralar yapıyor," diye bilgi verdi.

Blaise'in gözlerinde düşünceli bir parıltı belirdi. "Lütfen, Miklos. beni sahibiyle tanıştırır mısın? Sanırım balomda gösteri yapan bir maymun olması tam da istediğim şey olurdu."

Julian'a o öğleden sonraki başarısını anlattı, maymunu işe almaktan sadece sonradan bahsetti. Julian dilini ısırды ve yorum yapmaktan kaçındı. Blaise baloya kimi davet edeceğini düşünürken, konuk listesinin hazırlanmasına yardım edecek kadar ileri gitti, ancak Londra'daki arkadaşlarına ev partisine katılmaları için mektup yazmaması konusunda onu ikna etmeyi başardı. Eğer planı bir felakete dönüşürse, o da arkadaşlarının mümkün olduğunca az tanık.

Ancak Vincent Foster ve kız kardeşi Rachel'ı davet etmeyi teklif ettiğinde Julian ayak diredi. "Hayır, kesinlikle olmaz, sürtük! Onu evime almayacağım."

Blaise zeytin dalı uzatmanın akıllıca olduğunu savundu. Foster'ların mahallede hatırı sayılır bir nüfuzu vardı ve Julian'ın aralarındaki anlaşmazlıkları giderdiği görülürse, kabul edileceği kesindi. Blaise sonunda tartışmayı kazandı, sadece kocasının direncini mantıklı, amansız bir ikna ile yıpratarak.

Yine de takip eden iki hafta boyunca Julian onun ilerleyişini artan bir endişeyle izledi. Blaise özenli hazırlıklara canla başla sarılmıştı ve onun hayal kırıklığına uğrayacağından endişeleniyordu. At

Yine de yaklaşan balo için yaptığı planlar ve Çingene kampına yaptığı günlük ziyaretler arasında yeni planlar yapamayacak kadar meşguldü.

Hafta sonunda Julian, Blaise'in Viyana'daki üvey babasından bir mektup aldı. Sir Edmund evlilikleri için tebriklerini iletiyor, üvey kızının başına gelenler için başsağlığı diliyor ve onu idare etmesi için tavsiyelerde bulunuyordu. Mektubun tonu Julian'ı rahatsız etmişti. Blaise, Sir Edmund'un iddia ettiği kadar kötü biri değildi. Ve beyefendinin onu sıkı bir dizgin altında tutma tavsiyesini Julian saçmalık olarak değerlendirdi. Alışılmadık karısını ve onun inatçı kararlılığını geçen ay boyunca bu tür taktiklerin Blaise'i isyana teşvik etmekten başka bir işe yaramayacağını anlayacak kadar iyi tanımıştı. Julian, Blaise'in aşırılıklarını dizginlemesinin ve ona itaat etmesinin tek yolunun bunu isteyerek yapması olduğunu düşünüyordu.

Abigail'i Sarah Garvey de bunu doğruladı. Julian, Miklos'un mahalleye gelişinden kısa bir süre sonra Bayan Garvey ile bir görüşme talep etmişti.

Bayan Garvey suçlamasını şefkatle ve sakin bir sağduyuyla savundu. "Gördüğünüz gibi lordum, Blaise Philadelphia'da büyürken keyifli bir çocukluk geçirdi. Sevgi dolu bir baba tarafından şımartılmıştı ve on yaşındayken babasının ölümü onu yıktı. Sonra annesi yeniden evlendi ve Blaise çocukluğunu yıllarca sayısız yabancı ülkede yaşadı. Sir Edmund'un kariyeri nedeniyle sık sık taşınıyorlardı ve kendi yaşında arkadaşlar edinmek için çok az fırsatı oluyordu. Ve sonra sevgili annesi de aralarından ayrıldı. Blaise sadece annesiz değildi, aynı zamanda gerçek bir evi de yoktu ve ona rehberlik edecek sadece Sir Edmund ve ben kalmıştık. Amerikan terbiyesi ve Köksüz bir yaşam sürdüğü için biraz vahşi olması pek de şaşırtıcı değil."

"Elinden geleni yaptığına eminim," diye mırıldandı Julian sempatiyle.

"Gerçekten de öyle. Ama sadece üç yıldır benim sorumluluğumda ve onun üzerinde resmi bir kontrolüm yok, sadece etki gücüm var."

"Karımın davranışlarından sizi sorumlu tutmuyorum, Bayan Garvey."

"Hayır, öyle olduğunu düşünmemiştim. Ama Blaise'in neden bazen gerçek bir hoyrat gibi davrandığını anlamayı istedim. Bu onun hem doğasından hem de yetiştirilme tarzından kaynaklanıyor."

"Anlıyorum."

"Korkarım adaba çok az saygısı var."

Julian alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kesinlikle yetersiz bir ifade. Blaise'in hayatı boyunca herhangi bir edep kuralına isteyerek uyduğunu öğrenmek beni şaşırttı."

"Önlenemez derecede yüksek ruhlara sahip, doğru ve zaman zaman biraz inatçı ve inatçı. Ama içinde zerre kadar gerçek kötülük yok. Ona karşı çok sert olmamanızı rica ediyorum."

"Sanırım fevkalade bir itidal gösterdim," diye cevap verdi alaycı bir ses tonuyla. "Öyle olsa bile, hayatımın geri kalanını dikkatimi dağıtarak geçirmek istemiyorsam, onunla en iyi nasıl başa çıkabileceğimi öğrenmem iyi olur. Belki siz bana tavsiyede bulunabilirsiniz?"

"Evet, gerçekten. Açık konuşabilir miyim lordum?"

"Keşke yapsan."

"Sör Edmund ona karşı hiç de iyi davranmadı. Blaise'in birçok kaçamağını sadece onun dikkatini çekmek için yaptığına inanıyorum ama o da buna onu görmezden gelerek ve mesafeli durarak karşılık verdi. Onun ihtiyacı olan şey, disiplin ya da cezalandırmadan çok, şefkat ve anlayıştır."

Julian, Abigail'in tavsiyesini düşünürken parmaklarını dikleştirdi. Geçmişte Blaise'i sadece *kendi* ihtiyaçları açısından düşünmüştü. Onu evlenmeye zorladığından beri bir kez bile onun kendisinden ne isteyebileceğini düşünmemişti. Bunun üzerinde düşünmesi gerekecekti.

"Size söz veriyorum," dedi Bayan Garvey'e, "Blaise konusunda Sir Edmund'un yaptığı hataları yapmamaya çalışacağım. Her ne kadar daha fazla başarıyı garanti edemez."

"Denemeniz herkesin isteyebileceği bir şey lordum. Blaise henüz çok genç ve ona değer verecek ya da onu el üstünde tutacak kimsesi yok."

Seçtiği kelimeler Julian'ı garip bir şekilde rahatsız etti. Abigail gittiğinde, sandalyesinde oturup onun tavsiyelerini düşünmeye devam etti.

Panna da düğün gecesini, Blaise ondan kaçtıktan sonra aynı şeyi söylemişti: Onun itaatini kazanmak için önce sadakatini ve sevgisini kazanmalıydı.

Aşk. Julian bunun doğru olduğunu fark etti. Blaise ona aşık olursa çok daha yumuşak başlı olabilirdi. Ve büyük olasılıkla bunu başarabilirdi. Kendini zorlarsa genç karısının kalbini ona kaptırmasını sağlayabilirdi. Meşhur cazibesini kullanma zahmetine girdiğinde çoğu kadın ona karşı koymakta zorlanırdı.

Ama daha açık bir gerçek vardı ki, Blaise'in onu sevmesini *istemiyordu*. Gerçekten de ilk evliliğindeki anlaşmazlığın temel kaynağı aşk olmuştu. Caroline ona aşık olduğunu hayal etmişti ve karşılığında veremeyeceği bir şey talep etmişti. Kalbini. Adam onun aşkına karşılık vermemişti ve Caroline bu yüzden ona acı bir şekilde içerlemiş, başka bir adama yönelecek kadar kızmıştı. O dehşeti bir daha yaşamayacaktı.

Julian başını salladı. Blaise'in sevgisini istemiyordu. Onun saygısını ve itaatini istiyordu, sadece bunu. Ve karşılığında onu sevmeye hiç niyeti yoktu. Onlarınki bir mantık evliliği idi, daha fazlası değil. Ona verebileceği en iyi şey anlayış ve belki de arzuladığı ilgiydi.

Nasıl bir yol izlemesi gerektiğine karar verirken dalgınca parmak uçlarıyla yüzündeki yarayı okşadı. Orta yolu seçecek, Blaise'e kendini ifade edebileceği kadar serbestlik tanıyacak ama bir skandala yol açacak kadar da serbest bırakmayacaktı. Yine de onu ihmal etmeyecekti. Caroline'a yaptığı gibi onu yalnız ve kimsesiz bırakmayacaktı.

Blaise'e ilgi ve anlayış gösterirdi ama onun kendisini sevmesine izin vermezdi.

Bölüm 19



Blaise, balonun yaralı savaş gazileri yararına düzenlenen bir hayır işi olmasına rağmen davetiyelerine çok az yanıt aldı. Cemaatin bu etkinliği tartıştığını biliyordu, çünkü papaz ona öyle söylemişti, ancak herkesin dilinde hararetli bir tartışma konusu olmak ne desteklenmeyi garanti ediyordu ne de asıl bir amaç bile katılımı sağlıyordu.

Gün yaklaştıkça, Blaise belki de yanlış hesap yapmış olabileceğinden endişelenmeye başladı. Julian'la evlenmesine vesile olan Baron Kilgore bile üzüntülerini bildirmiş ve Londra'daki arkadaşlarına söz verdiğini açıklamıştı. Kocasının mümkün olan her müttefike ihtiyacı olduğunu bildiği için Lord Kilgore'un desteğine çok güvenmişti.

Julian yaklaşan olayı metanetle karşıladı ve en kötüsüne hazırlandı. Genç karısı dışı bir Napolyon Bonapart'ın kararlılığına ve taktik zekasına sahip olsa da, o bile

mucizeler. Sadece papazın böyle şeylere inancı vardı. Rahip Nethersby, cemaatin merhamet edeceğini ve toplu halde ayine katılacağını tahmin ediyordu.

Balo günü soğuk ve berrak bir şekilde doğdu. Blaise midесinin derinliklerinde kıvrılan gergin bir korkuyla uyandı ve günün geri kalanını son dakika detaylarıyla ilgilенerek geçirdi. Saat beş olduğunda yapacak başka bir şeyi kalmamıştı. Yıkanmak ve akşam için giyinmek üzere yukarı çıktı, bir felakete doğru gitmediğini umuyordu. Julian'ın onun organizasyon becerileriyle gurur duymasını istiyordu ama akranları tarafından bir kez daha kabul görmeyi daha çok istiyordu.

Abigail'i saçlarını özenli bir şekilde düzenlemiş ve balo elbisesini giymesine yardım etmişti. Garvey gittiğinde, Blaise tuvalet masasında donup kalmıştı. Başarısız olursa ne olacaktı? Julian ondan nefret etmeye başlar mıydı? Geçmişini gömmek ve geleceğini, onunla birlikte bir geleceğini inşa etmek için her türlü çabadan vazgeçecek miydi?

Soyunma odasının kapısının çalınmasıyla irkildi. İçeri girmeyi teklif ederek oturduğu yerde hafifçe döndü ve bir elinde bastonu, diğerinde uzun ince bir kutu taşıyan kocasının içeri girdiğini gördü.

Julian odaya iki adım attı ve durdu, rahatlamış ve takdir dolu bir nefes aldı. Blaise'in sırf meydan okumak için baloya bir Çingene gibi giyinerek katılmasından korkuyordu. Ama kadın ayağa kalkıp yüzünü ona döndüğünde, yüksek belli elbisesinin zarif olduğunu, servet ve rütbe sahibi bir hanımefendiye tamamen uygun olduğunu görebiliyordu. Fildişi rengi dantel tunik

Elbisenin bedeni lila rengi saten bir astarın üzerine zarifçe düşüyordu; narin tonlar kuzguni saçları ve menekşe rengi gözleriyle mükemmel bir kontrast oluşturuyordu. Elbisenin kısa, tam kollu ve yuvarlak yakası, kadının güzelliğini vurgulamak için düşük kesilmişti.

ve süt beyaz tenini avantajlı bir Şekilde gösteriyordu. Julian'ın gözleri bu manzara karşısında karardı.

"Yapacak mıyım?" Blaise endişeyle sordu.

Yavaş, duygulu ve aŐıkŐa hayranlık uyandıran gülümsemesi ona ihtiyağı olan tüm cevab veriyordu. "Yıkıcısn."

Mırıldanarak verdiği cevap, kendine olan güvenini pekiştirmek iÇin Çaresizce ihtiyaÇ duyduğu ekstra övgüyü ekledi.

Kadife kaplı ince kutuyu uzattı. "Lynden mücevherleri. Onlar Şimdi senin. Abigail'iniz bunların elbisenizle iyi gidebileceğini söyledi ama eğer beğenmezseniz kasada başkaları da var."

Blaise kutuyu aldı ve hevesle aÇtı. "Ah!" Parlayan ametistlerden oluşan göz alıcı kolyeyi ve kadife bir yatağın üzerinde duran eş küpeleri görünce dudaklarından yumuşak bir saygı nidas döküldü. "Şok güzeller."

"İzin ver, tatlım."

Bastonunu tuvalet masasına dayayarak kolyeyi kutusundan Çıkardı ve Blaise ona sırtını döndüğünde Çıplak boğazına taktı.

Eğilip ensesindeki hassas teni öperken parmakları kadının çıplak omuzlarında okşarcasına gezindi.

Onun dokunuşuyla titreyen Blaise küpeleri kulaklarına taktı ve şevval camında kendine baktı. Etkisi muhteşemdi, büyüleyiciydi ama onu daha derinden tatmin eden Julian'ın jestiydi. Lynden mücevherlerini ona vererek, onu açıkça vikontesi olarak kabul etmişti. O gerçekten onun karısıydı. Ona aitti.

"Oradaki bütün kadınlar seni kıskanacak," dedi Julian usulca.

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştı. Bu gece kıskanılabilirdi ama bu görünüşünden dolayı olmayacaktı. Aksine, bu güzel adamı kocası olarak kabul edebileceği için olacaktı. Hafifçe kıvrılmış saçları lamba ışığında yanmış altın gibi parlarken, gözleri safir gibi parlıyordu. O gri ve gümüş tonlarında giyinmişti. Biçimli, kömür grisi ceket, gümüş iplikle işlenmiş soluk gri saten yeleği, ona uygun açık gri saten diz pantolonu, beyaz ipek çorapları ve gümüş tokalı siyah rugan ayakkabılarıyla, erkeksi bir erkeklik ve zarafetin olağanüstü bir figürünü sunuyordu - zarif ve ezici bir erkek.

"Kadınların kalbini yerinden oynatacak kişi sen olacaksın," diye cevap verdi Blaise.

Ağzı alaycı bir şekilde büküldü. "Yüzümü ilk kez gördüklerinde onlara kalp şoku yaşatmam daha olası."

Onun kırılganlığını hissederek döndü ve yanağındaki yara izine dokunmak için uzandı, yaralanmış ette nazikçe gezindi. "Ona oldukça bağlandım. Bu size bir hayranlık unsuru veriyor. Bu doğru," dedi Blaise, onun Kaşları şüpheyile kalktı. "İnan bana Julian, yara izini gören hiçbir kadın seni teselli etme dürtüsüne karşı koyamayacaktır."

"Sanırım yakında öğreneceğiz." Bastonunu geri alarak ona kolunu uzattı. "Aşağı inelim mi leydim?"

Blaise derin bir nefes aldı ve refakatçisini kabul etti, artık o an geldiği için kalbi aniden boğazına düğümlendi.

Merdivenlerden inerken orkestranın kakofonisi kulaklarını doldurdu.

Julian, "Bu gece Çingene arkadaşlarına kemanlarını çaldırmayı planladığını sanıyordum," diye gözlemledi.

"Evet, dans da edelim ama ilk başta değil. Bir anda çok büyük bir şok yaratıp konuklarımızı korkutmak istemiyorum. Geleneksel balo danslarıyla başlayacağız."

"Umarım benim dans etmemi istemiyorsundur, küçük hanım. Bu tür hareketler bacağımı zorlayabilir, masajlarınızın olağanüstü ilerlemesine rağmen başardık."

Ona büyüleyici bir şekilde gülümsedi. "Hayır. Aslında dans etmen yasak Julian. Bu elbette hanımları hayal kırıklığına uğratacak, ama aynı zamanda onlara yaranı ve bir savaş kahramanı olduğunu hatırlatacak ve seni sempati duyulan bir figür haline getirecek."

Yüzünü buruşturdu. "Yani aval aval bakmaya gelenlere eğlence mi sunacağım?"

Blaise güldü. "Bir bakıma öyle. Ama yalnız olmayacaksın. Miklos'un kabilesi burada olacak. John Weeks de burada olacak. Ona savaşın dehşetini, kendisinin ve diğer askerlerin çektiği acıları anlattırmak niyetindeyim. Umarım konuklarımız fonumuza cömertçe katkıda bulunacak kadar kendilerini suçlu hissederler. Yine de, hiç şüphesiz en önemli cazibe merkezi siz olacaksınız. Herkes son dört yıldır nerede olduğunuzu merak edecek."

Julian kuru bir sesle, "Böyle zevkler varken," diye mırıldandı, "birilerinin gelmesi bile mucize olur."

Blaise kendisinin de birilerinin katılacağına dair ciddi şüpheler beslemeye başladığından bahsetmedi. Onun yerine, çabalarının sonucunu göstermek için Julian'ı balo salonuna çekti.

Yüzlerce mumun ışığı kristal avizelerden ve pırıl pırıl ahşap zeminden ısıllı ısıllı yansırken, alışılmadık süslemeler devasa odaya egzotik bir hava veriyordu. En uçta, mavi ve kırmızı çizgili ipekten büyük bir çadır dikilmişti ve önünde küçük kabinler vardı. bir tür panayıra öykünmek.

"Eee?" Blaise endişeyle sordu.

Julian kuru bir eğlenceyle, "Hayranlığımı itiraf ediyorum, fingirdek," dedi. "Evimi böyle bir gösteriye çevirmeyi asla düşünmezdim."

Onun kızmadığını görünce rahatlayan Blaise burnunu kırıştırdı. "Çünkü siz doldurulmuş bir gömlektir, Lord Hazretleri."

Onu çadıra, Miklos'un parlak kırmızı ceket, tam mavi pantolonu ve parlak siyah çizmeleriyle görkemli bir şekilde beklediği yere götürdü. Bir kulağından altın bir küpe sarkıyordu.

Çingene ikisine de özenli bir selam verdi. "Ne kadar güzel görünüyorsun Rauniyog... şey... leydim. Lordum, size hizmet etme fırsatı bulduğum için onur duyuyorum. Romlar size hoş geldiniz diyor. Beni takip ederseniz, lütfen..."

Çadır uzun perdelerle küçük odalara bölünmüştü. Odaların içinde Panna ve diğer birkaç parlak giyimli Çingene kadın, alçak masaların önündeki ipek minderlerin üzerine oturmuş, el falına bakmaya ve tarot kartlarından fal bakmaya hazırlanıyordu.

Canlı şallar ve kocaman yeşil bir türbanla süslenmiş Panna, altın bilezikleri şingirdayarak Julian'a davetkâr bir şekilde işaret etti. "Nasılsınız lordum? Falınıza bakmak ister misiniz? Sizin durumunuzda ücretin yarısından bile feragat edeceğim. Geri kalanı Yaralı Gaziler Fonu'na gidecek."

Julian gülümseyerek reddetti. "Teşekkür ederim anne, ama böyle bir deneyim benim için fazlasıyla yeterli."

Panna kıkırdadı. "Önemli değil, yine de söyleyeceğim. Talihinin değişmek üzere olduğunu öğrenmekten memnun olacaksın. Bu gece şans seninle olacak!"

"Bunu tüm müşterilerinize söylemenizi tavsiye ederim. Bunu yaparsanız başarılı bir akşam geçireceksiniz."

Yaşlı kadın ona bir parmak salladı. "Sen Kehanet'e inanmıyorsun ama göreceksin ki ben sadece gerçeği söylüyorum."

Julian bu kez gülümsemesini zorlamak zorunda kaldı. Yaşlı Çingene'ye iyi şanslar dileyerek Blaise'in turuna devam etti. John Weeks'e, yarım daire şeklinde yerleştirilmiş sandalyelerle çadırın en geniş bölümü tahsis edilmişti. Blaise

Bay misafirlere Fon hakkında bilgi verilmek üzere buraya kadar eşlik edileceğini, bayanların ise fallarına bakılacağını açıkladı.

Odaya girdiklerinde Weeks koltuk değneklerine uzandı ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Oh, lordum," dedi huşu dolu bir ses tonuyla. "'Bu bir Benim gibi savaşta acı çeken zavallılara yardım ederek harika bir şey yapıyorsunuz. Size minnettarım ve diğer herkes de öyle olacak."

"Bana değil, karıma teşekkür edin. Tüm övgüyü o hak ediyor."

Julian'ın ses tonundaki övgü Blaise'in içini ısıttı ama Blaise sorumluluğu reddetmek için acele etti. "Oh, hayır, bu tamamen Lord Lynden'in fikriydi." Kocasını yanından uzaklaştırmadan önce iki adamın bir süre konuşmasına izin verdi.

Bitişikteki akşam yemeği salonunda, duvarlara dizilmiş masalar, et jöleleri ve ıstakoz köfteleriyle, sıcak ev çilekleri ve badem ezmesi şekerlemelerinin yanı sıra sayısız diğer lezzetler ve lokumlarla doluydu.

"Umarım konuklarımız gelir," dedi Julian. "Aksi takdirde yiyecek çok şeyimiz olacak."

Papaz ve karısı birkaç dakika sonra, tam da Blaise'in ayarladığı gibi geldiler.

Bayan Nethersby süslemeleri görünce tereddütle, "Ne kadar zekice, Leydi Lynden," dedi. "Sanırım daha önce hiç kimse Çingeneleri bu şekilde *kullanmayı* düşünmemiştir."

Corgio'nun önyargılarını bilen Blaise gülümsemeye zorladı ve arkadaşlarını savunmaktan kaçındı.

Orkestra boş bir balo salonunda çalarken, giriş kapılarının hemen içinde bir karşılama sırası oluşturdular ve gergin bir yarım saat geçirdiler. herhangi bir misafirin gelip gelmeyeceğini görmek için bekliyorlardı. Normalde çelik gibi sınırlara sahip olan Blaise, avuçlarının terden ıslandığını hissetti.

Saatın her tik takında kendine güveni azalıyordu, ta ki Hedges odaya girip en resmi sesiyle, "Lord ve Leydi Ackerton," diyene kadar.

Kocasına kısa bir bakış atan Blaise parlak bir gülümsemeyle ilk misafirlerini, iri yarı bir beyefendi ile gümüş saçlı karısını selamlamak için döndü.

Bu anonsları peş peşe gelen birkaç duyuru takip etti.

"Bayan Denby ve Bay Charles Denby."

"Sör James ve Leydi Waters."

"Bay Reginald Bascomb."

"Bay ve Bayan Carstairs."

Blaise'in büyük bir rahatlamayla karşıladığı bu olaydan sonra odaya sürekli olarak zarif insanlar akın etti. Çoğu Julian'ın uzun zamandır tanıdıklarıydı, ancak birkaçı onun ayrılışından sonra mahalleye yeni gelmişti. Kocasını dört yıl sonra ilk kez karşılarlarken çok çeşitli ifadeler sergilediler: şüphecilik, merak, dehşet, küçümseme ve bazen de
Bu kadar uzun bir aradan sonra onu görmek büyük bir zevkti. Ancak onların sadece varlığı,

Blaise bunun bir zafer olduğunu düşündü; şimdi en azından Julian'ın onları kazanma fırsatı vardı.

Kısa sürede başarılı olduğu anlaşıldı. Cazibesi ve zekâsının yanı sıra geçmişiyile ilgili vahşi söylentileri umursamaması, konukların çoğunu masumiyetine ikna etmek için uzun bir yol kat etti. Kabul sırası sonunda dağıldığında, birkaç hanımefendi ve beyefendiden fazlası, Yarımada Seferi ile ilgili hikâyelerini dinlemek ve nasıl yaralandığını öğrenmek için Lord Lynden'in etrafında hevesle dönüyordu.

Blaise kadınlardan gelen acıma ve dehşet dolu haykırışları duyunca gülümsedi. Haklıydı; seksen yaşın altındaki hiçbir kadın bu güzel, acı çeken adamı göğsüne bastırıp teselli etmek istemezdi.

Konukların önünde duraklayan yürüyüşünü gizlemek için hiçbir çaba göstermedi ve dans başladığında da dansa katılmadı. Yine de özürlerini o kadar centilmence ve çekici bir şekilde ifade etti ki, yarım düzine genç bayan ona eşlik etmek için dans etmekten kaçınacaklarını açıkladılar.

Blaise'in de kendi hayran kitlesi vardı, o kadar çoktu ki Julian onunla konuşmaya bile fırsat bulamıyordu. Üzüntüyle karısını etrafını saran centilmenlere bıraktı ve sonraki birkaç saat boyunca bu şekilde devam etti, Birbiri ardına gelen partnerlerin hayat dolu Leydi Lynden'in elini dans etmek için istemesini kıskançlık ve zevk karışımı bir duyguyla izledi. Kotilyondan kontra dansa, boulanger'dan vals'e -hâlâ müstehcen kabul edilen- geçiş yaptı. Bir önceki yıl Kıta'dan getirilmesinden bu yana neredeyse hiç duraksamadı.

Yine de diğer konuklarını da ihmal etmedi. Blaise, üvey babasından öğrendiğini iddia ettiği diplomatik becerilerini sergiledi ve en hırçın konukları bile etkilemeyi başardı. dowagerlar mevcut.

Böyle yaşlı bir soylu kadın Julian'ın dikkatini çekmek için yelpazesıyla koluna vurdu. "Bu çirkin fahişeyi nereden buldun, Lynden?"

"Sanırım karım Leydi Fitzsimmons'dan bahsediyorsunuz?" Julian ihtiyatla cevap verdi.

"Gerçekten de öyleyim. Kendisi için iki kelime söyleyebilen genç bir bayan bulmak ne kadar da güzel! Babası ve kirpiyle ilgili hikâyeyi anlattığında bir yerim yarılacak sandım. Yıllardır bu kadar gülmemiştim. Yarın kalbimin acı çekeceğini söyleyebilirim. Doktorun faturasını size göndereceğim, tabii eğer beni ziyaret etmesini ve keyifli hikayeleriyle beni eğlendirmesini sağlamazsanız."

"Sizi memnun etmeye çalışacağım leydim," dedi başıyla selam vererek.

Julian, Blaise'in başarısına bu kadar şaşırması gerektiğini biliyordu. Blaise'in amaçlarının peşinden amansızca gittiğini ve onun davasını savunmadaki kararlılığını ilk elden tecrübe etmişti.

Onun zaferi, Blaise'in iyiliği için, kendi iyiliğinden bile daha çok onu memnun etti. Onun yüzünden dışlanmayı ve acı çekmeyi hak etmiyordu. Yine de artık onun için endişelenmesine gerek olmadığı açıktı. Bu akşamdan sonra çok sayıda tanıdığı ve arayanı olacaktı.

Çingenelerin varlığı bile iyi karşılanmıştı. İlk başta birkaç kişinin kaşları kalkmış olsa da, konukların çoğu eğlenceden, özellikle de Panna'nın falcılığından keyif alıyor gibiydi. Birden fazla genç bayanın, kendisini bekleyen gizemli kaderi anlattığı duyulabiliyordu.

Yetenekli müzisyenler, yanıp sönen hareketleri ve karanlık, baştan çıkarıcı gözleriyle dönen dansçılar çok beğenildi. Maymun da büyük ilgi gördü. Kırmızı bir ceket ve şapka giyen hayvan, büyük, duygulu gözlerini kırıştırırken teneke bir kaptaki bağış topladı ve "sevimli" ve "arsız küçük bir şeytan."

Birkaç istisna dışında, Blaise tüm gecenin bir zafer olduğunu iddia edebilirdi. Ancak bu birkaç istisna, baloyu onun için mahvetmekle tehdit ediyordu. Hepsi de Vincent Foster'ın kız kardeşi Rachel ile ilgiliydi.

Bay Foster baloya gelmemişti ama Bayan Foster onsuz katılmaya tenezzül etmişti. Blaise zarif kestane saçlı güzelle karşılama kuyruğunda tanışmış, sonra da Çingenelerin ilk planlanmış gösterisinden sonra onunla kenarda kısaca konuşmuştu. Her iki durum da Blaise'e hiç zevk vermemişti.

Bayan Foster bu vahŖi eğlence için, "Ne kadar... orijinal," dedi. "Ama Julian'ın ingenelerin evine girmesine *izin* vermesine ŖaŖırdıęımı itiraf etmeliyim.

Caroline böyle ayak takımına asla müsamaha göstermezdi."

Blaise dilini ısırđı ve zoraki bir gülümsemeyle karŖılık verdi. "O zaman Caroline'ın bunu görmek için artık burada olmaması büyük Ŗans."

Bayan Foster'ın gözleri kısıldı. "Umarım evlilik mutluluğunuz zavallı Caroline'inkinden daha uzun sürer, Leydi Lynden."

"Pardon?"

"Kocasının kendisine sadakatsizlik ettiğini öğrenmek onu yıktı."

Blaise sertleŖtięini ve yüz kaslarının katılaŖtıęını hissetti. "Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Julian'ın Londra'da bir metresi olduğu herkesçe biliniyordu ama zavallı Caroline bunu hiçbir zaman kabullenemedi. Öldüğü gün bile bu konuda sürekli kavga ettiler."

Blaise sakın bir nefes almaya alıŖtı. Julian'ın metresi hakkındaki açık istihbaratın onu ne kadar yaraladığına inanamıyordu. Onun iffetli bir hayat sürdüğünü dŖnmemiŖti; onun kadar Ŗehvetli ve fiziksel bir erkek, Ŗphesiz kendi sınıfından ve zenginliğinden bir asilzadenin alabilee zevklerin tadını çıkarırdı. Ama karısına ihanet ettiğinin açıkça söylenmesi... Blaise

sanki karnına bir bıçak saplanmış gibi hissetti, sanki yeterince hava alamıyordu.

Yine de bu cadalozun acısını öğrenmesine izin vermeden önce canlı kömürleri yutardı.

"Ortak bilginin en tatsız yanı da bu, Bayan Foster. *Yaygındır.*"

Rachel Foster küstahça gülümsedi. "Senin Caroline'dan daha güçlü bir yapıya sahip olduğuna şüphe yok."

"Belki de. Onunla hiç tanışma şerefine nail olmadım, o yüzden bir şey söyleyemem."

"En azından sizin ondan daha açık fikirli olduğunuza inanıyorum. Caroline'ın sahiplenme duygusu evliliğini mahvetti. Julian'ın *diğer ilgi alanlarının* peşinden gitmesine müdahale etmeden izin verseniz iyi olur. O, tasmaşının sıkı sıkıya bağlı tutulmasından hoşlanacak bir adam değil."

Blaise dişlerini sıktı. Bu kadının bir zamanlar kocasıyla evlenmek istediğini hatırlamak zorundaydı, bu kıskançlık hiç şüphesiz onun gaddarlığının motivasyonuydu.

Sahte bir gülümseme takındı. "Kocamı idare etmem konusunda bana tavsiyede bulunmanız ne büyük incelik Bayan Foster. Ama Julian'ın bir erkekle yatmak isteyeceğinden gerçekten şüpheliyim.

Şimdi metresim. Bana ne kadar tatmin edici olduğunu söylediği zamanları sayamıyorum.

evlilik yatağımızı bulur." Blaise, Bayan Foster'ın pembe ağzının alaycı bir ifadeyle kıvrıldığını görmenin mutluluğunu yaşadı. "Ah, ama beni bağışlayın. Evli olmayan bir bayanla böyle şeyler konuşmamalıyım... sizin yaşınızda biriyle bile. Eğer Şimdi müsaade eder misiniz? Diğer konuklarımla ilgilenmeliyim."

Sözlü karşılaşmalarında en azından kendini tuttuğunu hissederek, Bayan Foster'ı orada öfkeyle dikilirken bıraktı. Ama akşam onun için neredeyse berbat olmuştu; Blaise'in tüm güvensizlikleri rahatsız edici bir güçle geri geldi. Julian onunla evlenmeyi hiç istememişti; kesinlikle onu sevmiyordu. Şu anda geçmişinin üstesinden gelmek için onun yardımına ihtiyacı vardı ama şeytanlarını yendikten sonra ne olacaktı? "Öteki "sinin peşinden gitmekte özgür olacaktı.

Bayan Foster'ın önerdiği gibi.

Dünyanın en güzel, en büyüleyici kadınlarına sahip olabileceğine şüphe olmayan bir adamın ilgisini, sevgisini elinde tutmayı nasıl umabilirdi? Ülke mi?

Tam o sırada Blaise, Julian'ın kalabalık balo salonunda ona doğru ilerlediğini ve akşam yemeğine kadar eşlik ettiğini gördü. Ona belirsizliğini gizleyen parlak bir gülümseme verdi ve rahatsız edici düşünceleri üzerinde durmamaya kararlı bir şekilde onun koluna girdi.

Yemek arasından sonra Blaise, Bayan Foster'la tekrar konuşma fırsatı buldu. Müzik geçici olarak kesilmişti, böylece Çingene çadırının içinden gelen boğuk çığlık, toplanan topluluğun çoğu tarafından duyuldu.

Hemen ardından Bayan Foster bembeyaz bir yüzle dışarı fırladı. "O... oradaki cadı... Kırbaçlanmalı!"

Görevlerini yerine getiren ev sahipleri gibi davranan Blaise ve Julian hemen hemen aynı anda onun yanına ulaştılar ama Julian kadının kolunu destekleyerek daha fazla yardım etti. "Ne oldu Rachel? Sorun nedir?"

Gözle görülür bir şekilde sarsılan Bayan Foster, sanki takip edilmekten korkuyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "O iğrenç Çingene'nin böyle yalanlar söylemesine izin verilmemeli."

"Belki de yanlış anladınız," dedi Blaise yatıştırıcı bir sesle. "Falcılık kesin bir bilim değildir."

"Yanlış anlamadım!" Sesi histerik bir tonla yankılanıyordu. "O-"

Tam o sırada Panna çadırdan çıktı, çizgilerle kaplı yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Rachel Foster'ın ince eli korkmuş gibi boğazına gitti ve bir adım geri çekildi. "Burada bir dakika daha hakarete uğramak için kalmayacağım!"

Kapıya doğru döndü ve hemen yolunun üzerindeki bir nesneye takılarak ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Altındaki korkmuş maymun

para kabını döktü ve iri kollarını sallayarak gürültülü bir çığlık attı.

Julian mırıldandığı bir yeminle arapsaçına daldı ve ikisini ayırmaya çalıştı ama maymun kaçarken hâlâ çığlık atıyordu. Hızla uzaklaşarak, ona sahip olan esmer Çingene'nin bacağına tırmandı ve yüzünü adamın omzuna sakladı.

Bayan Foster vahşi bir hıçkırıkla ayağa kalkmaya çalıştı ve Julian'ın yardımından kurtuldu. "Bana saldırdı! O *canavar* bana saldırdı!"

"Bayan Foster, lütfen," diye mırıldandı Blaise, "size zarar vermek istemediğinden eminim. Eğer sakın olursanız-"

"Sakinleşmek istemiyorum! Oh, elbiseme bak!"

Blaise, Bayan Foster'ın yüksek bel kısmından yırtılmış, beyaz krep üzerine altın rengi kumaştan yapılmış zarif balo elbisesine baktı. "Çok özür dilerim. Elbette telafi edeceğiz-"

"Oh, kapa çeneni, seni iğrenç küçük budala! Vincent bu gece buraya gelmemin yanlış olduğu konusunda beni uyarmıştı-"

"Bu kadar yeter Rachel," diye araya girdi Julian, sesi aniden sertleşmişti.

Sözünü kesti, gözyaşlarının arasından çılgınca ona bakıyordu. "*Nasıl yapabildin?* O kafir Yanki'yle nasıl evlenebildin?" Birdenbire arkasını dönüp fırlayarak uzaklaştı ve şaşkınlık içindeki topluluğu iterek geniş kapılardan çıktı.

Kalabalık balo salonundaki sessizlik adeta tedirginliği haykırıyordu.

Blaise yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. Hiçbir zaman kolay utanan biri olmamıştı ama şu anda yerin dibine girmek istiyordu. Bu gecenin başarılı geçmesini o kadar çok istemişti ki, ama şimdi her zamanki ölçülerine göre bile utanç verici bir sahne yaratmıştı.

Belli belirsiz kocasının yakındaki bir uşağa Bayan Foster'ı takip etmesini ve onu arabasına kadar güvenle götürmesini söylediğini duydu. Julian'ın dikkatle incelediğini hissettiğinde, Blaise onun gözleriyle karşılaşmak istemeyerek yüzünü çevirdi. Ancak parmağını çenesinin altına koyarak ve onu kendisine bakmaya zorlayarak niyetini engelledi.

Acımasızca gülümsedi. "Bunun seni endişelendirmesine izin verme, minx. Tam da hedeflediğin şeyi başardın, dedikoduculara endişelenecekleri başka bir şey verdin.

lekeli geçmişim dışında."

Kızgınlığının kendisine yönelik olup olmadığına karar veremeden ya da bir cevap vermeyi düşünmeden, yaşlı ve dul Leydi Fitzsimmons hışırdayarak yanlarına geldi ve mırıldandı. "Ne utanç verici bir davranış! O Foster'dan bunu hiç beklemezdim. Kendini her zaman çok yükseklerde tutar."

Yaşananlardan kendisinin sorumlu tutulmamasına şaşırın Blaise, yaşlı kadına minnettar bir gülümseme gönderdi. Kadın daha da minnettar olmuştu. Orkestra, vals olduğu ortaya çıkan bir sonraki dans numarasının açılış akorlarını çaldı.

Onu daha da şaşırtan Julian bastonunu başka bir uşağa verdi ve sonra Blaise'i kollarına aldı.

"Julian, yapmamalısın!" diye haykırdı Julian onu balo salonunun zeminine doğru sürüklerken. "Bacağın..."

"Sus, tatlım, bacağım yaşayacak. Sevgili karımla dans etmek istiyorum... Kafir Yanki ya da değil." Bu kez saf bir duygusallıkla gülümsedi. "Elbette böyle bir efor, daha sonra kalçama masaj yapmanızı gerektirecek."

Boğuk ses tonundaki ima, Blaise'in kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Julian daha sonra yataklarında olacakları düşünmeye başladıysa ona çok kızmış olamazdı.

Bayan Foster'ın aniden ayrılmasıyla çıkan kargaşa sonunda yatıştı; kahkahalar, müzik ve neşeli sohbetler yeniden başladı. Yine de Blaise'in Panna'ya Bayan Foster'ın bu kadar şiddetli tepki vermesine neden olan şeyin ne olduğunu sorma fırsatını bulması için bir saatten fazla zaman geçmesi gerekti.

"Ona ne söyledin Panna?"

"Ona sadece kartlarda gördüklerimi söyledim," diye cevap verdi yaşlı Çingene acımasızca. "Yaptığı kötülükler bir gün ortaya çıkacaktı."

"Ne gibi kötülükler?"

Panna altın küpelerini şingırdatarak başını salladı. "Zaman gösterecek," dedi gizemli bir şekilde.

OceanofPDF.com

Balo sona erip son araba da uzaklaştığında saat neredeyse sabahın üçüydü. Blaise geceyi geçirmeden önce kâhya ve hizmetçiyle konuşarak sıkı çalışmalarından dolayı onları övdü; Julian da bu övgüyü destekledi.

Julian, "Hedges, Bayan Hedges, mükemmel bir iş çıkardınız, tebrikler," dedi.

Hizmetçi memnuniyetle gülümserken, Hedges yüzündeki buyurgan ifadeyi bir kenara bırakıp sert dudaklarının gülümseyerek kıvrılmasına izin verdi. "Teşekkür ederim lordum. Gecenin başarısı için tebriklerimizi sunma cüretini gösterebilir miyim?"

"Teşekkür ederim ama tüm övgüler Leydi Lynden'a gitmeli."

Blaise alçakgönüllülükle itiraz etti ama o kendini beğenmiş bir gülümsemeyi bastıramadı.

Yorgun ama uyuyamayacak kadar da heyecanlı bir halde Julian'ın kolunda merdivenleri çıktı. "Başarılıydı, sence de öyle değil mi?"

"Tam bir bozgun, aşkım. Wellington seninle gurur duyardı."

Onun övgüsü karşısında içi sıcacık bir parıltıyla doldu. "Bayan Foster'ın bunu mahvettiğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Hiç de değil. Rachel Foster sadece kendini rezil etti, başka kimseyi değil."

Blaise o sahneyi hatırlayınca boğuk bir kahkaha attı. "Gülmemeliydim. Düşmesi o anda çok ciddi görünüyordu. Kendine zarar verebilirdi. Ve neredeyse o zavallı maymunu eziyordu."

Julian da onunla birlikte kıkırdadı. "Ama eğleneliydi. Özellikle de Rachel her zaman aşırı gururdan muzdarip olduğu için."

Ve aşırı kıskançlık, diye hatırladı Blaise tiksintiyle. Tam o sırada, bu gece Bayan Foster'la yaptığı rahatsız edici konuşmanın geri kalanını, Julian'ın Londra'da bir metresi olduğunu da hatırladı. Blaise yatak odasının kapısının önünde durdu ve dilini yakan soruyu dile getirip getirmemeyi tartıştı.

Ama Julian elini dudaklarına götürüp parmak uçlarını uzun uzun, teker teker öptüğünde tüm düşünceleri bir anda uçup gitti. Bu yavaş okşamaların ne anlama geldiğini biliyordu. Ve onun masmavi gözlerindeki ani arzu dolu bakışı anladı. Onu istiyordu. Ve ona sahip olacaktı. Çok yakında.

Birden nefesi kesilen Blaise, onun odasına doğru ilerledi.

Garvey onu beklemişti ama Julian, hanımefendiyle kendisinin ilgileneceğini söyleyerek Abigail'i kovdu. Yalnız kaldıklarında, kapıyı sıkıca kapatarak dünyayı dışarıda bıraktı. Sonra yüzünü ona döndü.

Blaise ona verdiği muhteşem kolyeyi açmak için uzandı ama Julian başını salladı. "Bırak kalsın." Sesi alçak ve boğuktu.

Gözleri büyüdü. "Benim elbisem de mi?"

"Hayır, elbiseye gerek yok. Seni ametistlerden başka bir şey giymeden görmek istiyorum."

Julian'ın gözlerindeki yakıcı bakış karşısında kalbi yavaş yavaş çarpmaya başladı. İtaatkâr bir şekilde kolyeyi bıraktı ve elbisesini çıkarmaya başladı ama Julian aralarındaki mesafeyi kapatırken tekrar başını salladı. "Bana bu zevki tattır."

Onu yavaşça, dikkatle soymaya başladı, ara sıra eğilip solgun teninin açıkta kalan bir santimini öpüyordu. Ne zaman yardım etmeye çalışsa, elleri onu durdurmak için kalkıyordu. Önce elbisesinin dantel tuniğini, sonra da saten iç çamaşırını çıkardı.

Blaise'in üzerinde sadece şeffaf çimenli kombinezonu bırakarak, dikkatini onun sayısız saç tokasına odakladı.

"Baban ve bir kirpi hakkında duyduğum şey de ne?" Julian gelişigüzel sordu.

Blaise soruyu anlamakta güçlük çekti. Saten pantolonundaki bariz şişkinliği görebiliyordu ve onu okşamak için uzanmaktan kaçınmak elinden gelen tek şeydi. "Amerika'daydı. Kirpi dikenli bir hayvandır. Kirpiye benzer bir yaratık, sadece çok daha büyük ve çok daha uzun dikenleri var. Babam bir keresinde bir tane yakalamaya çalışmış ve zorluklar yaşamıştı."

"Neden bir kirpi yakalamak istesin ki?"

"Çingeneler kızarmış kirpiyi lezzetli bir yemek olarak görürler ve o da tatlarının birbirine benzeyip benzemediğini görmek istemişti. Buradayken kirpi avlamayı öğrenmişti. İngiltere -Miklos ona nasıl yapılacağını öğretti- ama kirpilerin ne kadar tehlikeli olabileceğini üzümlere keşfetti."

"Ah." Son tokayı da çıkardı ve kuzguni saçlarından oluşan pırıl pırıl yelesini sırtından aşağı serbestçe düşecek şekilde ayarladı. Ardından, terlikleri, çorapları ve ametist mücevherleri dışında onu çıplak bırakarak kombinezonunu başından aşağı sıyırdı.

Blaise, ızgarada çtırdayan cömert ateşe rağmen, kocasının gözlerindeki sıcaklık yüzünden titredi.

Bakışları kızın üzerinde geziniyor, onu yakından değerlendiriyordu, onunkine kilitlenmek için geri dönmeden önce. "Mücevherler senin hakkını vermiyor." Ellerini kızın çıplak teninde hafifçe gezdirdi, kabarık göğüslerini, düz karnını, çoraplarının üstündeki ipeksi kalçalarını okşadı. "Bu Çingene lezzetini tattın mı -kızarmış kirpi?"

"Ne? Oh, evet. Birkaç kez." Adam ona bu şekilde dokunurken düşünemiyordu, elleri vücudunda bir mırıltı gibi, tahrik edici, kışkırtıcı.

Onu daha fazla soymadı, onun yerine elini tuttu. Julian onu yatağa götürürken beklenti onu titretti. Örtüler davetkâr bir şekilde indirilmişti ama Julian onu yatırmak yerine Blaise'i yatağın kenarına oturtmakla yetindi. Sonra odanın içinde dolaşarak lambaları söndürdü ve yatak odasını sadece ateşin sıcak ışığıyla aydınlattı. Sonunda onun yanına döndü ve telaşsızca soyunmaya başladı.

Sabırsız ve hevesli Blaise, Julian'ın resmi giysilerini teker teker çıkarışını izledi, ateş ışığının zayıf ve kaslı vücudunda yarattığı zarif oyundan büyülenmişti. Büyüleyici bir zarafetle hareket ediyordu. Yine de sonunda, ereksiyonu kocaman ve şişmiş bir halde, muhteşem bir çıplaklıkla onun önünde durdu. Blaise O sert, sıcak uzunluğun içine doğru ilerlediği düşüncesiyle nefesini tuttu.

Davet etmek için elini uzattı. "Julian, *lütfe*n..."

Sadece gülümsedi, acele etmek istemiyordu. Alışılmadık karısıyla garip bir şekilde gurur duyuyor ve bu akşamki zaferi için, komşularını onu tekrar kabul etmeye ikna etmesindeki başarısı için son derece minnettar hissediyordu. Kalbi yıllardır hiç olmadığı kadar hafiflemişti, savunucusu ve dostu olduğu için ona borcunu ödemek istiyordu.

Yaralı bacağına özen göstererek kadının önünde diz çöktü ve yavaşça terliklerini teker teker çıkardı. Sonra jartiyerini, acele etmeden. Sonra aşağı yuvarladı

Her bir ipek çorabı, zevki ortaya çıkarmaya niyetlenerek, ağzını hafifçe iç uyluklarının saten etine bastırdı.

Sonra onun bakışlarını tutarak bacaklarını iki yana açtı. Blaise onu okşamaya başladığında kızın nefesini içine çekti, tüm vücudu kasılmıştı. Onun tepkisini memnuniyetle not etti. Tamamen ıslak ve sıcaktı, kaygan, sıcak teni okşayan parmaklarına erotik, hevesli bir şekilde karşılık veriyordu.

"Julian...?" Kelime soluk soluğa söylenmişti.

"Sus, tatlım. Arkana yaslanmanı ve bunun tadını çıkarmanı istiyorum." Yavaşça onu şiltenin üzerinde sırtüstü yatana kadar aşağı itti, bacakları yüksek yatağın kenarından sarkıyordu.

Titreyen, ihtiyaçtan baş döndüren Blaise gözlerini kapadı. Adamın nefesini üzerinde hissedebiliyordu, kokusunu içine çektiğini hissedebiliyordu, sonra tüy kadar hafif dokunuşunu... sadece dili kadınsı yarığını okşamak için dışarı fırladı. Narin kırbacın altında çırpındı.

"Sakin ol aşkım." Elleri onu sakinleştirirken sesi de yatıştırdı ama kadın kıpırdamadı. Dili onu tekrar okşadığında, kalçaları yerden kalktı. vahşi bir hamlede yatak.

Kararlı bir şekilde bacaklarını onun omuzlarına sarkıtıp daha iyi erişti ve onu hareketsiz tutmak için ellerini kalçalarının altına kaydırды. Sonra sıcak dudaklarını ona doğru bastırarak yumuşak bir öpücükle emdi.

Blaise neredeyse hıçkırıyordu. Adamın nazik ağzının nemli sıcaklığı onu çıldırtıyordu. Ağzı sihirliydi, şefkatli ve talepkârdı ve dili... Yavaşça içine girerken dili ateşli bir mızrak gibiydi.

Kıvrandı, o sıcak, sondalı dilin farklı taraflarına dokunmasını sağlamaya çalıştı, tatlı işkenceden kaçmak için zorlandı. Yine de kaçış yoktu. Yüzünü onun ayrılmış kalçalarının arasına gömüyor, onu sonsuz bir aşkla seviyordu. Ateşin okşamaları.

Nefes nefese, başını geriye atarak, çarşafı tırnaklarıyla tırmaladı, narin keteni parmaklarında sıktı, onu parçalara ayırıp ayırmadığını umursamadı. Vücudu alev alev yanarken, akılsızca inliyor, buna bir son vermesi için ona yalvarıyordu.

Sonunda yaptı. Boğazından bir zevk çılgılığı koptu, ham, ürpertici tutku dalgaları dalga dalga onu yıkadı. Vahşi doruk noktası sona ermeden önce bile, aniden ayağa kalktı ve ölçülü bir güçle ona doğru itti, onu kalın şaftıyla derinden doldurdu, kendi vücudu ihtiyaçla sıkıldı.

Pompalayarak onun içine girdi, kalçalarını kavradı ve zengin, burkucu bir salıverme içinden ürperene kadar kendini ona doğru sürttü.

"Benim ateş leydim..." Julian onun peşinden aşağı inerken boğuk bir sesle homurdandı, bitkin ve gevşek bir halde Blaise'in yanına, yatağın üzerine yığıldı.

Bir süre sonra nemli vücuduna saldıran soğğun farkına vardı. Yavaşça kendine gelen Julian, ikisini de yorganın altına yeniden yerleştirdi.

Blaise yarı uykulu görünüyordu. "Bu güzel kolyeyi çıkarmalıyım," diye mırıldandı. "Ona zarar vermek istemiyorum."

"Um-hm." Düşünceli bir şekilde uzanıp önce küpeleri, sonra da kolyeyi çözdü. Julian, kızın onu takdir ederken yüzünde beliren yavaş, uyuşuk gülümsemenin, boğazını süsleyen ametist dizisi kadar güzel ve ışıltılı olduğunu düşündü.

Mücevherleri komodinin üzerine koydu ve Blaise'i kollarının arasına alarak başını omzuna yasladı. Doymuş, uykulu bir halde uykuya dalmaya başladı.

Blaise yine de uyuyamadı. Sarsıcı tutkunun etkisinden kurtulduktan sonra huzursuzluğu geri geldi ve gözleri açıldı. Uyanık yatıyordu, zihni kemiği için endişelenen bir köpek gibi kocasıyla ilgili rahatsız edici ifşaata geri dönüyordu.

"Julian?"

"Evet?" Sesi yavaş ve uyku yüklüydü.

"Sana bir şey sorsam kızarmısın?"

"Sanmıyorum."

"Bayan Foster'ın bana söylediği bir şeyi bilmek istiyorum. Dedi ki... şey, Londra'da bir metres tuttuğunuzun herkes tarafından bilindiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Julian'ın huzurlu ve rahat hali sessizce kayboldu. Gözlerini sıkıca kapattı. Sadece Blaise böyle bir zamanda böyle bir konuyu açabilirdi. Beyefendilerin metreslerini asla eşleriyle tartışmadıklarını bilmiyor muydu? Özellikle de seviştikten hemen sonra. Ama o hiçbir zaman yerleşik nezaket ve gelenek kurallarına uyan biri olmamıştı.

"Bir zamanlar vardı, uzun zaman önce," dedi sonunda.

"Caroline ile evliyken mi?"

"Evet."

Birden kendini savunmasız hisseden Blaise burnunu onun göğsüne gömdü. "Bir metresin olması hoşuma gitmezdi." Tereddüt etti. "Seni durduramazdım, denemezdim bile. Ama bu hoşuma gitmezdi. Sadece bilmeni istiyorum."

Adamın eli kadının saçlarını okşamak için kalktı ama adam dikkat çekici bir şekilde sessiz kaldı.

Julian ona duymak istediği güvenceyi vermeyince Blaise'in kalbi sıkıştı. Kocasını bir grup opera dansçısıyla paylaşmak istemiyordu ama yine de Julian bir centilmenin zevklerinin peşinden gitmek isterse bunu engelleyecek gücü yoktu. Onu sadık olmaya zorlayamazdı, hatta ona böyle bir söz ver.

Yine de onu en çok endişelendiren opera dansçıları, aktrisler ya da Kıbrıslılardan gelen tehdit değildi. Merhum karısının onun üzerindeki etkisiydi. Caroline ölmüş olsa bile Julian'ın hayalleri, geçmişı ve dolayısıyla geleceği üzerinde hâkimiyet kurmuştu. Bazen onun ruhu için Caroline'la savaşıyormuş gibi hissediyordu.

"Sana Caroline hakkında bir soru sorsam kızarmısın?" diye sordu kısık bir sesle.

Ağır bir iç geçirdi. "Hayır."

"Onu sevdin mi?"

Artık tamamen uyanık olan Julian, birbirine dolanmış kucaklaşmalarından kendini kurtardı ve Blaise'e sırtını vererek yan yattı. Suratı asık bir şekilde ateşe bakarak onun sorusunu düşündü. "Caroline'dan... hoşlanıyordum... ama aşk? Hayır. O bir erkeğın kolayca sevebileceği türden bir kadın değildi."

Blaise büyük bir rahatlama hissetti. "O zaman neden onunla evlendin?"

"Her zamanki nedenlerle... Unvana varisler sağlamak için. Çünkü o güzeldi, gençti ve benim vikontesim olmak için gerekli terbiyeye sahipti. Bu bir mantık evliliğiydi, başka bir şey değil. İkimiz de bunu anlamıştık. Yine de bir yıl kadar sonra, onun sevgisi değişti. Benden vereceğimden daha fazlasını istemeye başladı. Ben de ona karşı hatalar yaptım. Onu çok sık yalnız bıraktım." Bir an duraksadı. "Rahatlamak için Vincent Foster'a döndü."

Sesinde Blaise'in hissedebildiği bir acı vardı ama yine de bastırmak zorundaydı. "Caroline'ın ihaneti yüzünden gururun incindi."

"Evet, öyle," diye sessizce kabul etti Julian. "Saf, erdemli karımın bir sevgili edinmesine çok kızmıştım. Özellikle de en yakın arkadaşım." Dudakları bükülmüş. "Ve varisimin başka bir adamın değil, benim çocuğum olmasını tercih ettim. Kalbinin nişanlı olduğunu düşünseydim belki buna daha iyi katlanabilirdim.

Ama Vincent'ı sadece ihmalkârlığımın bedelini ödetmek ve kıskançlığımı uyandırmak için seçti."

"Ama... sen onu hiç öldürmedin." Blaise onun nasıl karşılık vereceğini merak ederek dudağını ısırđı.

Uzun bir sessizlik oldu. "Hayır."

Nefesini yavaşça bıraktı. Julian'ın cinayetten suçlu olmadığını kabul edebilmesi ne kadar ileri gittiğinin bir ölçüsüydü. Trajedinin sorumluluğundan bir nebze de olsa feragat edebilecek kadar kendini suçlamasını yumuşatmıştı. Bu en azından küçük bir ilerlemeydi. Julian'ın çıplak sırtını okşamak için uzandı ve ona sessiz bir teselli sundu.

Düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. "Vincent onun ölümü için beni suçladı. Caroline'ı gerçekten seviyordu. Onun acısı gerçektir... benimkinden daha büyüktü."

"Ve bunun için de suçluluk hissediyorsun. Çünkü onu yeterince sevmedin."

Uzun bir duraklama oldu. "Evet."

"Yani Vincent sizi cinayetle suçladığında, onu yalanlamadınız."

Kadının algısı onu şaşırtmıştı. Yavaşça yüzünü ona döndü. "Benim zeki fingirdem. Çingene arkadaşların gibi görme yetisine sahip olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Hayır." Onu neyin yönlendirdiğini anlamak için Görü'ye ihtiyacı yoktu. Julian'ı kalbinde ne olduğunu bilecek kadar seviyordu.

Gözlerindeki kasvetli hüznü içini sızlattı. Yanağını okşamak için uzandığında, Blaise onun yüzünü çevirerek dudaklarını avucuna bastırdı.

Onun gözlerindeki gölgeleri silecekti, sessizce yemin etti. Julian'ın geçmişten kurtulmasına, suçluluk duygusu ya da kederin mutluluğunun kenarlarını kemirmediği bir geleceğe sahip olmasına yardım edecekti.

Hayatının geri kalanını alsa bile, onu sevmeye hakkı olduğuna ikna edecekti. Ve bir şekilde, bir yolla, karşılığında onun da kendisini sevmesini sağlayacaktı.

Bölüm 20



"Seni bu kadar üzen şey ne Rauniyog?" Panna bir gece sonra sordu.

Blaise başını sallayarak düşünceli bir şekilde Panna'nın çadırının önünde yanan ateşe baktı ve harika hayatından neden bu kadar memnun olmadığını açıklayamadı.

Geçtiğimiz hafta boyunca arkadaş sıkıntısı çekmemişti. Aksine, düzinelerce telefon almış ve çeşitli etkinliklere davet edilmişti. Ve en acil hedefine ulaşmıştı: Julian en iyi evlerde bile yeniden hoş karşılanmıştı - kara koyun sürüye geri kabul edilmişti. Reddetmek zorunda kalmasına rağmen sosyal takvimi tamamen dolmuştu.

İyileşen bacağı nedeniyle çok sayıda atıcılık ve avcılık teklifi almıştı. Bacağı giderek iyileşiyordu - acı çektiğini anlamak için bile onu yakından izlemesi gerekiyordu - yine de zaman zaman hala acı hissettiğini biliyordu.

Blaise de onların hayırsever çabalarıyla gurur duyabilirdi. Onların Komşular Yaralı Gaziler Fonu'na cömert katkılarda bulunmuştu ve planlar yapılmaya başlanmıştı. Rahip Nethersby ve Lord Lynden'in yönetiminde, bu cömert yardımlar yaralı gazilerin acılarını hafifletmek için kullanılıyordu. çok sayıda muhtaç aile ve engelli askerlerin yeni işler için eğitilmesi amacıyla bir çıraklık programı oluşturulması.

Blaise'in Çingene arkadaşları da zenginleşmişti. Görünüşe göre onun balosu bölgede Roman sanatları için bir moda başlatmıştı. Falcılık, el falı bakma ve vahşi Çingene müziği eşliğinde dans etme birdenbire çılgınlık haline gelmişti. Birkaç Hanımlar gelecekteki bir maskeli balo için Çingene modasına uygun kostümler sipariş etmişlerdi. Bir köy panayırı düzenlemekten bile söz ediliyordu.

Büyük talep Miklos'un kabilesine mali açıdan fayda sağladı. At ticareti İşler patlamıştı. Gerçekten de Çingeneler öylesine heyecan ve ilgi uyandırıyor ki, Blaise kampı ziyaret ettiğinde nadiren evde kimse yoktu. O öğleden sonra iki saat boyunca Panna'nın dönmesini beklemişti, yanında sadece köpek Bruno vardı. Ancak Bruno'nun duygulu siyah gözleri talepkâr olmayan, sessiz bir sempati sunuyordu ve Blaise bunun için minnettardı. Bunu şu anda Panna'nın kendisini dürtüklemesine tercih ediyordu.

Panna onu depresyonundan uyandırmaya çalışarak, "Surat asmak sana yakışmıyor," dedi.

"Sanırım öyle."

"Sorununun ne olduğunu biliyorum. Kocan *Gorgio Rye*'a aşıksın."

Blaise asık suratla başını salladı. Sorun da tam olarak buydu. Julian'a aşıktı. Çaresizce, umutsuzca vurulmuştu.

Ona aşık olmak istememişti. Kalbini soğukkanlı, düzgün bir İngiliz'e, özellikle de trajik bir geçmişle bu kadar meşgul birine vermenin ne kadar akılsızca olduğunu biliyordu. Yine de düşüşünü engelleyememişti.

Yine de kendi kalbinin durumu onu Julian'ınki kadar endişelendirmiyordu. Julian onun aşkını kabul etmeye hiç de hevesli görünmüyordu. Aksine, ona hoşgörüyü yaklaşıyordu.

Her zaman kibar, çekici ve son derece cana yakındı. Kadının ruh halini anlıyor ve son derece cömert davranıyordu. Evlilik yataklarında, bir kadının isteyebileceği kadar ateşli bir aşıktı. Ama kocası için medeni, mükemmel bir beyefendiden daha fazlasını istiyordu. Julian'ın aşkını istiyordu. Onun kendisine ihtiyaç duymasını istiyordu. Vücudunun içindeki tüm ağrıyan yerleri doldurmasını istiyordu.

Geçtiğimiz haftalarda, aşırı tutkuya yenik düştüğüne dair hiçbir belirti göstermemişti. Onun her kelimesine takılmıyor ya da aşk dolu bir talip gibi ona tatlı sözler söylemiyordu. Sanki onsuz yaşayamayacakmış gibi davranmadı. Onun yokluğu onu harap etmeyecekti.

Bunun yerine, onu bir kol boyu uzakta tuttu ve dikkatini sadece onu hayal kırıklığına uğratacak kadar verdi.

Evliliklerinin ikinci haftasından beri bir edep, erdem ve terbiye timsali gibi davranıyordu ama bu mükemmel davranışları Julian'ın sevgisini kazanmasında işe yaramamıştı. Geçmişte, Julian'dan bir tepki almak için çirkin bir davranışta bulunabilirdi. Ancak Julian onun isteklerine karşı bu tür çocukça taktiklere başvurmayacak kadar saygılıydı. Sör Edmund'un yaptığı gibi onu asla görmezden gelmedi ya da hareketlerini dikte etmeye çalışmadı. Ona dilediğini yapması için neredeyse tam bir özgürlük tanımıştı.

Yine de onun bu cana yakınlığı canını sıkıyor ve onu endişelendiriyordu, çünkü hoşgörüsünün sadece kayıtsızlıktan ibaret olmasından çok korkuyordu. Aslında, adamın ara sıra kendisine kızmasına bile üzülmezdi, sadece sevgisinin kabul ettiğinden daha derin olduğunu göstermek için.

"İşte," dedi Panna, küçük kırmızı saten bir çanta uzatarak. "Tam da ihtiyacın olan şey."

Blaise irkildi, Panna'nın çadırına gidip döndüğünü ancak şimdi fark etmişti. Çantayı aldı, açtı ve içinde bir tahta düğüm buldu. "Nedir bu?"

"Bir aşk tılsımı, elbette. Söğüt düğümleri periler tarafından atılır ve kim onları çözerse düşündüğü kişinin şansını açar ve kalbini aşka açar. Bu düğümü kestiğinizde eşinizi düşünün. Sonra bunu gizlice yatağında düşün ve yakında onun aşkını kazanacaksın."

Blaise tılsımı sahiplenerek göğsüne bastırdı. Bir Çingene'nin aşk tılsımlarına ve iksirlerine inancı yoktu ama neredeyse her şeyi deneyecek kadar çaresizdi.

Aşk tılsımı işe yaramadı.

Blaise söğüt düğümünü itinayla çözdü ve Julian'ın yatağının altına sakladı, ama Julian'ın ona karşı davranışlarında ya da saygısında önemli bir değişiklik fark etmedi. Sonraki hafta boyunca, kıskançlık ya da kıskançlığa en yakın şey Sergilediği sahiplenme duygusu, bir akşam komşu bir malikanede katıldıkları resmi bir yemeğin ev sahibesi tarafından yapılan dikkatsiz bir açıklamaya verdiği yanıtı.

Hanımfendiler beyefendileri limanlarına bırakıp salona geçtiklerinde, sohbet modern evlilikler, bir eşin bir sevgiliye sahip olmasının nasıl kabul edilebilir, hatta moda olduğu üzerine yoğunlaştı.

Blaise onu rahatsız bir şekilde dinledi ve böyle bir konudan duyduğu hoşnutsuzluğu gizledi. Zina konusunda hiçbir deneyimi yoktu, olmasını da istemezdi. Kendi anne ve babası birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki, ne kadar moda olursa olsun başka bir eşle cilveleşmeyi asla düşünmezlerdi. Beyler salona girip Julian da ona katılınca Blaise minnettar oldu.

Ancak ev sahibesi belli ki henüz bu konuyu kapatmaya niyetli değildi. Leydi Abercrombie alaycı bir tavırla Julian'a baktı, bir yandan da Blaise'e sinsi bir bakış gönderdi. "Elbette, emrinizde böyle yakışıklı bir koca varken bir sevgili edinmek isteyeceğinizi düşünemiyorum, Leydi Lynden."

Julian'ın yanında aniden kasıldığını hisseden Blaise, bu sözün duyarsızlığı karşısında nefesini tuttu. Belki de kadın iltifat etmek istemişti ama Julian'ın geçmişine bakılırsa, bu ancak zalimlik olarak algılanabilirdi.

Julian takdire şayan bir kibarlıkla eğilirken Blaise kibar bir gülümsemeyi zorladı. Yine de Leydi Abercrombie diğer konuklarıyla konuşmak için arkasını döndüğünde, Julian dikkatini Blaise'e odakladı.

Mavi gözleri onu uyarırcasına kısıldı ve eğilerek kulağına, onu nefessiz bırakan bir vahşilikle mırıldandı: "Belki de Bir sevgili edinmeyi düşünebilirsiniz hanımefendi, ama sizi temin ederim ki bu konuda en ufak bir uygunsuzluğa müsamaha göstermeyeceğim."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve Blaise'i yaralı bir şaşkınlıkla arkasından bakakalmış halde bırakarak uzaklaştı.

Blaise kıskançlığının onun *için* olmadığından emindi. Belli ki Caroline'i düşünüyordu. Ama ima ettiği suçlama canını yakmıştı. Onun sadakatine bu kadar az inandığı düşüncesi onu incitmiş ve çileden çıkarmıştı. Julian onun evlilik yeminine ya da aşkına ihanet edebileceğini düşünüyorsa, onu hiç de iyi tanımıyordu.

Onu *çok sevdi*. Kendini ondan başka hiçbir erkeğe vermeyecekti. Kesinlikle Caroline'ın yaptığı gibi aptalca davranmazdı. intikam almak ya da kocasının kıskançlığını uyandırmak için.

Ancak Blaise'i daha da endişelendiren şey, Julian'ın hâlâ geçmişe olan takıntısını yenememiş olmasıydı. Caroline'ın ölümünde istemeden de olsa oynadığı rol için kendini hâlâ affedemiyordu. Suçluluk duygusu hâlâ peşini bırakmıyordu,

ve onu yenene kadar, Blaise onun aşkına karşılık verebilecek kadar özgür olabileceğinden şüpheliydi. Ve özgür olmaya ihtiyacı vardı. Farkında olsun ya da olmasın, ona ihtiyacı vardı. onun sevgisine ihtiyacı olduğu kadar umutsuzca.

Julian'ın masumiyetini kanıtlamak mümkün olsaydı, kendisi de buna inanabilirdi. Yine de böylesine ürkütücü bir işe nasıl başlayacağını bilmiyordu.

Görev. Bu trajedi dört yıldan fazla bir süre önce meydana gelmişti ve söylentilere göre olayın gerçek tanığı yoktu. Vincent Foster bile Julian'ı Caroline'in cansız bedenini tutarken gördüğünde, tam olarak ne olduğunu görmek için çok geç geldiğini itiraf etmişti.

Blaise bir öğleden sonra Çingene kampında Panna ve Miklos'la yaşadığı ikilemi tartıştı. Ancak önce Miklos'a Julian'a karşı olan şüphelerinden bahsetmesi gerekiyordu ve Miklos bu ifşaatı pek hoş karşılamadı.

"Karısını öldürdüğünü mü söylüyorlar?" Miklos uğursuzca sordu.

"O yapmadı!" Blaise öfkeyle cevap verdi. "O bir katil değil. Leydi Lynden atından düştü, hepsi bu."

Miklos sanki aniden bir hayaletin ortaya çıkmasından korkuyormuş gibi temkinli bir şekilde omzunun üzerinden baktı - ki gerçekten de öyle oldu. Çingeneler mümkün olduğunca ölümlerden bahsetmezlerdi, çünkü ölünün ruhu geri dönüp yaşayanlara musallat olabilirdi.

Yine de Miklos'un koruyucu içgüdüleri hakkında endişelenmekte haklıydı. Julian'ın ona zarar verebileceğine inanırsa, intikam almak zorunda hissedecekti.

Birincisi.

"O zaman *Thegorgios* neden 'Lord Hazretleri' hakkında böyle *bir* şey söyledi?"

"Çünkü yalanları Vincent Foster başlattı, işte bu yüzden. Bay Foster Leydi Lynden'a aşıktı ve onun ölümüne üzülmüyordu. Ama o kibirli kız kardeşi dedikoduların yayılmasına yardım ettiyse hiç şaşırımmam. Rachel Foster'ın Leydi Lynden'ı kıskanmak için her türlü nedeni vardı ve doğal olarak kardeşini destekleyecekti. Yine de Julian'ın tamamen masum olduğunu biliyorum. Keşke bunu kanıtlayabilsem."

"Peki neden *Fosterrye*'den gerçeği söylemesini istemiyorsunuz?" Panna araya girdi.

"İsterdim ama Julian onunla konuşmamı yasakladı. Yine de... Belki de haklısın. Bunu Vincent Foster ile konuşmalıyım. Trajediye daha fazla ışık tutabileceğini biliyorum. O gün harabelerdeydi. Bunu biraz düşünmeliyim... Yine de benimle konuşmayı pekâlâ reddedebilir. Balodaki o feci olay yüzünden kız kardeşi şüphesiz ona arka çıkacaktır."

Blaise aniden durdu ve o özel rahatsızlığı hatırladı. Panna, Rachel Foster'ın "şeytani eylemleri" derken neyi kastettiğini hiçbir zaman yeterince açıklamamıştı. "Söylediğinden daha fazlasını biliyorsun, değil mi Panna?"

Çingene kadının siyah gözleri aniden perdelendi ama başörtülü başını salladı. "Bunu sadece zaman gösterecek. Sabretmeyi öğrenmelisin, çocuk."

Ama Blaise, geleceği tehlikedeyken sabırlı olmayı giderek daha zor buluyordu.

Eğer Blaise sabırsızlığını dizginlemekte zorlanıyorsa, Julian da zorlanıyordu. Çingenelerin bölgede yarattığı tahribat konusunda görüldüğünden çok daha az iyimserdi. "Tamircilikleri" ve "hırsızlıklarıyla" ilgili şikâyetler yağıyordu. Hafta sonunda Huntingdon'da düzenlenen hazırlıksız panayır, kırsalın dört bir yanından Romanchical'ları çektiği için işleri daha da kötüleştirdi. Her gece kiracılarının bahçelerinden çok sayıda tavuk kayboluyordu ve Julian kendini ingenelerin hafif parmaklarını savunmak ve onların suçlarının bedelini ödemek gibi garip bir durumda buldu, çünkü onları oraya davet etmekten sorumlu olduğu ve barışı korumak istediği için.

Yine de Blaise'i hırsızlıklar hakkında sorguladığında, Blaise herhangi bir bilgisi olduğunu reddetti.

"Neden herkes kayıp bir tavuk için ingeneleri suçlamakta bu kadar aceleci davranıyor?" diye sordu kız, adamın pek de inanmadığı masum bir bakışla.

"Beni kandırmaya çalışma, minx. Arkadaşlarınızın kümes hayvanlarını kaldırma konusundaki şöhetinin haklı olduğunu ilk elden tecrübe ettim. Baskınların hiçbirine katılmadın, değil mi?"

Güldü. "Tabii ki hayır. Senden asla çalmam. Miklos da çalmazdı. Misafirperverliğinizi ihlal etmezdi. Bu Çingene yasalarına aykırı olur. Başka bir grup olmalı."

Julian Blaise'in sözüne güvendi ama yine de onun iyi davranışlarının devam edeceğine güvenebileceğinden şüpheliydi. Canlı ruhlu biri için çok uzun zamandır sessizdi. Ve Çingene arkadaşları yakınında olduğu sürece, skandal yaratan alışkanlıklarına geri dönme isteği güçlü kalmaya devam edecekti.

Çingeneleri göndermek isterdi ama Blaise onların arkadaşlığından o kadar zevk alıyordu ki tereddüt etti. Onu tek arkadaşlarından mahrum etmek istemiyordu, en azından yaşlıları arasından yeni arkadaşlar edinene kadar. Çingenelerin onun üzerindeki etkisinden üzüntü duyuyordu ama yine de her seferinde onun dönüştüğü kadına hayranlık duyduğunu da itiraf etmek zorundaydı.

onlarla birlikteydi. Blaise hiçbir zaman onların yanındayken olduğu kadar neşeli değildi.

Ama sonra genç karısı her koşulda onu büyüledi. Davranışları çelişkiler içinde bir çalışmaydı. Bazen yaşının ötesinde bilge, bazen de sadece bir çocuk gibi görünüyordu. Julian, Blaise'in panayırda kızarmış kestaneleri ve tereyağlı şekerlemeleri afiyetle yediğini hatırlayınca kendini gülümserken yakaladı.

Geçtiğimiz haftalarda ona karşı kayıtsızmış gibi davranmayı umduğundan çok daha zor bulmuştu. Bir orta yol bulmaya çalışmıştı. Elbette, onun sevgisini değil, sadece saygısını ve itaatini kazanmak istiyordu. Onun mutluluğu için kendisine aşırı bağımlı olmasını istemiyordu. Kendisi de ona bağımlı olmak istemiyordu.

Yine de Blaise'in sergilediği muazzam neŖe gücünü, yaŖama sevincini, alaycılığını ve sevecenliğini görmezden gelmek imknsızdı. Hayatı boyunca kr olmuŖ bir adam ya da ruhu son dört yıldır l olan bir adam için gün batımı kadar canlı ve çekiciydi. Julian, kadının onu yavaŖ yavaŖ hayata döndürdüğünü biliyordu. İstese de istemese de kahkahalarıyla, büyüleyici canlılığıyla onu iyileŖtiriyordu.

Ona bir Ŗey vermeyi reddetmekte de zorlanıyordu. Özellikle de kendisi için çok az Ŗey istediğinden beri. Öncelikli kaygısı genellikle baŖkaları ve çoğu *zaman* da kendisiydi. Onu ilk karısıyla kıyaslamaktan kendini alamıyordu. Caroline hayatta her zaman en iyisini istemiŖti; en güzel elbiseleri, en lüks arabaları, en pahalı mücevherleri. Blaise ise ingene ocuklarla birlikte ormanda gezinmekten, fındık ve böğürtlen aramaktan, paçavralar ve boncuklar giymekten son derece memnundu; yeter ki bunlar ingene paçavraları ve ingene boncukları olsun ve arkadaŖlarıyla birlikte gezinebilsin. Soylu unvanlar onu hiç etkilememiŖti, genel olarak İngilizler de yle.

Kasım ayının ortalarına doğru bir sabah, Blaise Ertesi gün Miklos'un kabilesiyle birlikte kirpi avına çıkmaya ikna ettiğinde Julian hemen reddetmedi.

Onun tereddüt ettiğini gören Blaise çekici bir Ŗekilde dudak büktü ve kollarını onun boynuna doladı, her ne kadar kahvaltı salonundaki bfeden tabaklarını servis etmekle meŖgul olsalar da, görkemli Hedges ve iki uŖak yakınlarda geziniyordu.

"Lütfen Julian, gelmelisin."

"Peki nedenmiş o, sürtük?"

" her zaman çok ciddiisin. Hayattan daha fazla keyif almayı renmelisin. Her zaman doldurulmuş bir gömlek olmak istemezsin."

"Bir kirpinin nasıl avlanacağı hakkında en ufak bir fikrim yok-"

"Sana reteceğiz."

"-öğrenmek istediğimden de hiç emin değilim."

"Oh, Julian, *lütfen*?"

"Ve yarın Marsh ile bir görüşmem var."

"Eminim bunu bir günlüğüne erteleyebilirsiniz."

"Bacağımın buna uygun olduğundan şüpheliyim."

"Yavaş gideceğimize söz veriyorum. Ayrıca, bacağın çok daha iyi. Artık neredeyse hiç topallamıyorsun. Ve eğer ağrımaya başlarsa, sana masaj yaparım. Sen

masajlarımı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Menekşe rengi gözlerindeki parlak heves onun felaketi idi. Julian zarifçe pes etti ve zevk almayı beklemediği bir çileye katlanmaya hazırlandı.

Ertesi gün hava sert ama oldukça açıktı. Blaise heyecanla uyandı ve kahvaltı boyunca ve Çingene kampına giden kısa yol boyunca da öyle kaldı. Blaise'i şaşırtacak şekilde, kız arabanın koşumunu ayarlamış, battaniye ve piknik yemeği hazırlatmıştı. "Sonrası için," diye haber verdi ona, büyük bir ikram bekleyen bir çocuğun gizemli gülüşüyle.

Kampa vardıklarında tüm kabilenin onları karşılamak için toplandığını gördüler. Çingeneler kırlara dağıldığında Miklos, lord ve leydiyi kanatları altına aldı. Bir çuval ve sağlam bir sopa taşıyarak onları birkaç tarladan geçirip daha önce keşfettiği bir alana götürürken, köpek Bruno da yanında hoplayıp zıplıyordu.

Çocuksu bir heyecan sergileyen Miklos, yakalamanın hotchi önemli bir olaydı ve kirpi ziyafeti bir Çingene'nin hayatının en önemli noktalarından biriydi. Bu dikenli yaratıklar çitlerin altında yaşar, ancak sadece sonbaharda yenecek kadar şişmanlardı. Miklos, Romlar tarafından çok sevilen kirpi etinin tavuktan bile daha lezzetli olduğuna yemin ederdi.

Köpek Bruno onları koklayarak bulmada çok değerli olduğunu kanıtladı, böylece Miklos sopayla burunlarına akıllıca bir darbe indirerek onları öldürebildi.

İlk küçük yaratık kaderiyle yüzleştğinde Blaise yüzünü buruşturdu, ancak Miklos memnuniyetini dile getirdi ve hayvanı nazikçe çuvalına doldururken kesin bir inançla şöyle dedi: "Bir kirpi *Agorgio* tarafından hor görülmektense bir Çingene tarafından yenmeyi tercih eder."

İki saat geçip de birkaç kirpi yakaladıklarında Julian'ın bacağı soğuktan ağrıyordu ve kampa döndüğü için minnettardı.

Blaise, karılık ayrıcalığını öne sürerek, sakatlığıyla dalga geçti ve destek için omzunu teklif etti. Julian, yürümek için yardıma ihtiyacı olduğundan değil, sadece ona sarılmak için bir bahane istediği için kabul etti. Düşündü ki Yanakları rüzgârla kızarmış, gözleri neşeyle parıldayan bu kadın, daha önce hiç bu kadar güzel görünmemiştir. Kadının coşkusu, sanki sonbaharın ortasında değil de baharın başlangıcındaymış gibi genç ve neşeli hissetmesine neden oldu. Mahremiyetin olmamasından ve bütün günü Çingenelerle birlikte geçirme zorunluluğundan dolayı pişmanlık duyuyordu. Şu anda تنها bir çayır bulup genç karısına açık havada sevişmenin zevklerini göstermekten başka bir şey istemiyordu.

Çingene kampı hareketliydi ve kadınlar işin başındaydı. Miklos, kirpilerin pişirilmek üzere hazırlanacağını açıkladı. Dikenler ateşte yakılır ve keskin bir bıçakla çıkarılır, etin derisi yüzülür ve temizlenir, ardından bir sopaya geçirilir ve kor halindeki odun ateşinde kızartılır.

Blaise, gözlerinde dans eden o gizemli ışıltıyla, öğleden sonrasının geri kalanı için mazeretlerini bildirerek Kocasını pikniğe gitmişti ama ziyafet için zamanında döneceklerdi. Miklos, hayal kırıklığına uğramış görünmek yerine, aslında onaylayarak gülümsedi.

Julian'la birlikte arabaya yerleştikten sonra, Blaise dizginleri ele aldı ve kamptan uzaklaştı, ama yola varmadan hemen önce atı durdurdu. Piknik sepetini karıştırırken bir fular buldu ve özür dileyen bir bakışla Julian'a döndü.

"zgnm Julian ama gözlerini bağlamak zorundasın. Srprizi bozmak istemem."

Kaşları ihtiyatla kalktı. "Ne haltlar karıştırıyorsun, sürtük?"

Blaise güldü, bulaşıcı bir sesti ve ona sarılma arzusuyla yanıp tutuşmasına neden oldu. "Güven bana, bu acıtmayacak."

Sabahtan beri içinde kabaaran şiddetli arzuya teslim olan Julian, hiç direnmeden onu kollarının arasına aldı ve nefessiz bırakarak öpmeye başladı. Ancak o zaman geri çekildi ve onun gözlerini bağlamasına izin verdi.

Arabayla uzaklaşırken, Blaise babasının Amerika'da kirpi avlamakla ilgili ilk felaket deneyimini anlatmaya başladı ve Julian'ın kıkırdamasına neden oldu. Blaise neşeli gevezeliğine devam etti ama zaman geçtikçe Julian onun ses tonunda bir gerginlik olduğu izlenimine kapıldı.

On dakika kadar sonra şeritten ayrıldıklarını anlayabildi, çünkü araç engebeli zeminde yuvarlanırken sallanmaya başlamıştı. Yine de aracı tekrar durma noktasına getirene kadar birkaç dakika daha geçti.

Blaise atı sabitlemek için dizginleri arabanın demirine doladı ama sonra cesaretini toplayarak bir süre öylece oturdu. Sonunda derin bir nefes alarak Julian'ın gözbağını çıkardı.

Roma duvarının antik kalıntılarının bulunduğu تنها çayıra baktı ve dondu kaldı. Korkunç anılar zihnine üşüşerek ona saldırdı: *Şiddetli yağmur. Karısının yerde hareketsiz yatan buruşuk formu. Yerde. Kadının kanı adamın ellerinde.*

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

Blaise endişeyle onu izledi. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Yüzü çakmaktaşı gibi sertleşmiş, yara izi belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Yine de onun gürleyen yüz ifadesi, gözlerindeki korkmaya başladığı kasvetli bakışı gizleyemiyordu. Belki de onu buraya getirmek o kadar da akıllıca bir fikir değildi.

Bir söğüt düğümü aşk tılsımına bel bağlamaktan daha sert bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Julian'ı geçmişiyile yüzleşmeye zorlayarak, lanetli anılarını kovmasına yardımcı olacağını ummuştı. İşte burada Caroline ölmüştü. Yine de trajik geçmişe dair hiçbir kanıt yoktu. Roma kalıntıları parlak sonbahar güneşi altında o kadar da uğursuz görünmüyordu. Aksine, pitoresk ve biraz da büyüleyici görünüyorlardı.

Julian fark etmemiş gibiydi. Sanki kâbuslarından birini yeniden yaşıyormuşçasına körlemesine manzaraya bakıyordu.

Ona döndüğünde çenesindeki gergin kaslar çelik halatlar gibi esnedi. "I
"Bana bunun ne anlama geldiğini anlatmanızı öneririm," dedi, kendini kontrol
etmeye çalıştığı her halinden belli olan bir tavırla.

"Ben... Ben sadece size burada hayalet olmadığını kanıtlamak istedim."

Mavi gözleri onu hançer gibi delip geçti. "Sanırım yardımcı olduğunuzu
düşünüyorsunuz."

"Deniyorum, gerçekten. Geçmiş bitti, Julian. Onu ve Caroline'ı unutmalısın. O
seni çok uzun zamandır rahatsız ediyor."

Ellerini yumruk yaptı, sanki bir şeye saldırmak ister gibiydi; anılarına, ona.
Ama ona dokunmadı. Sadece sertçe, "Gidelim," dedi.

Yine de dizginlere uzandığında, kolundaki nazık el onu engelledi. "*Lütfen*
Julian, lütfen... Bizi hemen gönderme. Beş dakika, hepsi bu. Söz veriyorum,
senden başka bir şey istemeyeceğim. Bir daha asla."

Küfrü alçak sesle ve akıcıydı. Ama Blaise onun hararetli yakarışını
tekrarlayınca Julian kaçma girişiminden vazgeçti ve dizginleri bıraktı. "Beş
dakika." Koltuğuna geri oturup başını arkaya yasladı ve gözlerini sıkıca
kapattı.

"Bakmazsan Caroline'ın ruhunu kovamazsın."

Tekrar küfretti. "Onun ruhunu kovmak istemiyorum, patlat onu!"

"Biliyorum. Sorun hep buydu. Onun ölümü için kendini cezalandırmak istiyorsun. Ama yeterince acı çektin, Julian."

Sessizlik aralarında yankılandı.

"Güzel bir çayır."

Kabul etmeyerek başını salladı. Pastoral güzelliği düşünemiyordu. Tek görebildiği şiddetli yağmur, Caroline'ın cansız bedeni ve solgun saçlarındaki kandı. Acı acı gülümsedi. "Çok güzel."

"Bana kızgınsın."

Kahkahası sert ve alaycıydı. Evet, ona kızgındı. Onu geçmişini yeniden yaşamaya zorladığı için. Dehşeti, bu lanet olası yere duyduğu nefret, dört yıl önce olduğu kadar güçlüydü şimdi de. Belki de dört yıl boyunca gördüğü kâbuslarla daha da güçlenmişti.

Elini düzensiz bir şekilde yüzünde gezdirdi. Yanağındaki yara dokusunu hissetmek ona yaralarını nasıl kazandığını hatırlattı - İspanya'daki kanlı bir savaş alanında. Günahları için acı çekmişti. Fiziksel olarak ve ruhuyla. En azından bedeni iyileşiyordu ama ruhu? Hayaletleriyle yüzleşmek için eve dönmüştü ama yine de planını uygulamamıştı. Bunun yerine, lanet bir korkak gibi, bu çayırdan uzak durmuştu. Geçmişle ilgili her şeyden kaçınmıştı. Eğer inatçı ve sinir bozucu karısının kışkırtmaları olmasaydı, bu noktaya asla gelemezdi.

Gözlerini açıp yıkık duvara bakmak için kendini zorladı.

"Artık o kadar da korkunç değil, değil mi?" Blaise sessizce konuştu.

Julian yavaşça nefesini bıraktı. Şaşırtıcı bir şekilde, dehşeti azalmıştı. Hâlâ o eski taş duvarı gördüğünde tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu ama Caroline'in orada yattığı görüntüsü artık o kadar keskin, o kadar canlı gelmiyordu.

Bakışlarını başka yöne çekerek Blaise'e baktı. "Pekâlâ. Beş dakika doldu. Artık gidebilir miyiz?"

"Pikniğimizi burada yapabileceğimizi düşündüm."

"*Hayır*. Burada olmaz." Ses tonu kararlıydı ama olabileceği kadar sert değildi.

"Gerçekten Julian, kalsak daha iyi olur. Amaç kabuslarını hoş anılarla değiştirmek."

"Beni zorlama, Blaise. Bugün elimden geleni yaptım. Belki başka bir zaman geri dönüp Caroline'ın ruhuyla yüzleşebilirim ama bunu yavaştan almayı tercih ederim."

Sempatik bir gülümsemeyle kabul eden Blaise kollarını ona doladı ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Bana çok mu kızgınsın?"

"Öfkeli."

"Beni dövmek mi istiyorsun?"

"Acımasızca."

"En azından benimle seviştikten sonraya *kadar* bekler misin?"

Julian bunu planladığını fark etti. Baştan çıkarılması, çayırdaki cesaret göstermesinin ödülü olacaktı. Ağzı isteksiz bir eğlenceyle kıvrıldı. "Sadece Birkaç dakika önce benden bir daha hiçbir şey istemeyeceğine yemin etmiştin tatlım. Şimdi de benimle sevişmemi mi istiyorsun?"

"Her zaman söylediğim şeyi tam olarak *kastetmiyorum*, Julian. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın. Bazen istediğimi elde etmek için gerçeği çarpıtıyorum. Bu benim korkunç bir hatam, kabul ediyorum."

"Seni sinir bozucu, çirkin velet..."

"Benimle sevişmek istemiyor musun?"

Kadının hayal kırıklığı dolu bakışı onu gülümsetti ama bu kez gülümsemesi gerçektir. "Tabii ki istiyorum, şeytan seni alır. Ama burada değil." Blaise'le seviştiğinde, o korkunç şeylerin hiçbirini barındırmayan bir yerde olacaktı. Bu çayırın çağrışımları vardı. Burası sadece Caroline'ın sonunun geldiği yer değil, aynı zamanda Vincent Foster'la birlikte ona ihanet ettikleri ve zina ilişkilerini sürdürdükleri yerdirdi. Bu anıların Blaise'e olan tutkusunu gölgelemesini istemiyordu.

Dizginleri eline aldı ve arabayı döndürdü. Korkunç harabeleri geride bıraktıklarında, her seferinde vücudundaki gerginliğin azaldığını hissedebiliyordu. geçen bir avlu. Arabayı birkaç mil ötede, yapraksız söğütler ve kızılâğaçlarla çevrili ve akan bir dereyle sınırlanmış özel bir çimenlik vadiye sürdü.

"Ne kadar güzel," diye haykırdı Blaise. "Haklıydın, Julian. Bu çok daha güzel."

Julian arabayı boşaltıp battaniyeleri ve piknik sepetini yerleştirirken, Blaise başlığını çıkardı ve yarım botlarını çıkarmaya uğraştı.

Çoraplar.

"Üşümeyecek misin?" diye sordu onun ne yaptığını görünce.

Ona kavisli, tamamen kadınsı bir gülümseme fırlattı. "Beni sıcak tutacağını umuyordum."

Şehvetli gülümsemesine karşılık verdi. "İdare edebileceğime inanıyorum."

Blaise'in de kendisine katılmasını bekleyerek battaniyenin üzerine yerleşti ama Blaise'in eteklerini kaldırıp dereye girmesi onu şaşırttı ve dondurucu sıcaklık karşısında nefesi kesildi.

"Bak, Julian, bir alabalık! Bir olta ve biraz yem getirmeliydik. Babam bana balık tutmayı öğretmişti ama solucan bağlamayı hiç sevmezdim."

"Şüphesiz bütün balıkları korkutup kaçırmışsındır, sürtük."

Şarap şişesinin tıpasını açtı ve onun oyununu izlerken içti. Tadı dilinde tatlı ve keskindi ve bir şekilde yeniydi, sanki duyuları derin bir uykudan sonra aniden uyanmış gibiydi. Birden küçük şeylerin farkına vardı: ezilmiş otların tatlı kokusu, bir ağaç güvercininin gırtlaktan gelen ötüşü, derenin çağıltısı, Blaise'in neşeli ve sınır tanımayan kahkahası. Hava soğuktu ama güneş onu ısıtarak vuruyor, berrak altın ışınları Blaise'in gece yarısı saçlarının parlayan mavi tonlarını ortaya çıkarıyordu.

Her şeyin o kadar farkındaydı ki, sanki yeryüzünü ve gökyüzünü yeni tanımlanmış gibi görüyordu. Gün temiz ve berraktı, lekesizdi, geçmişin dehşetinden arınmıştı. Dört yıldır ilk kez kendini özgür hissediyordu.

Ve özgürlüğü için Çingene kızına teşekkür etmeliydi. Belki yarın suçluluk duygusu geri dönecekti ama bu nadir büyü an için, muhteşem bir sonbahar öğleden sonrasında hayatta olmanın basit zevklerinin tadını çıkarabilirdi.

Battaniyenin üzerine uzandı, onun da kendisine katılmasını bekledi, arzu vahşi bir Çingene müziği gibi bedeninde uğulduyordu.

Blaise suda fazla kalmadı ama gülerek dışarı koştu. Battaniyelere ulaştığında, onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

İçinde şiddetli bir özlem tutuşan Julian uzanıp onun ensesini yakaladı ve dudaklarını bir öpücük için aşağı çekti. Dili ağzının derinliklerine daldı, şarabın sıcak tadını paylaştı, niyetini ve ona olan ihtiyacını açıkça ortaya koydu.

"Aç mısın?" diye fısıldadı, aniden nefesi kesilmişti.

"Açlıktan ölüyorum... ama yemek için değil."

Kadının yanaklarına vuran büyüleyici renk, onun da aynı sevişme beklentisini hissettiğini gösteriyordu.

Şişeyi ona verdi, sadece dudaklarındaki şarabı yalayabilmek için içmesine izin verdi. Kadından boğuk bir kahkaha sesi yükseldi ama sonra geri çekildi. "Acele etmene gerek yok."

"Evet, var tatlım." Kasıtlı olarak kızın elini tuttu ve kasıklarına yerleştirerek uyarılmışlığının sert uzunluğunu hissetmesine izin verdi. "Seni istiyorum."

O büyüleyici kedi gülümsemesiyle gülümsedi. "Bana sahip olacaksın... eninde sonunda."

Bakışlarını adamın üzerinde tutarak ceketinin ve yeleğinin düğmelerini çözmeye başladı, yakalarını kenara itti. Sonra yavaşça gömleğini yukarı çekti.

Serin parmaklarının çıplak göğsünü okşadığını hissettiğinde bunu planlamış olduğunu hatırladı. Onun baştan çıkarması. Ne onun ne de kendisinin zevkini bozmak istemiyordu. Sadece bu inanılmaz duygunun tadını çıkarmak istiyordu. Gözlerini kapattı.

İnce elleri, bir kedi yavrusu kadar meraklı ve sınır tanımaz bir şekilde onun vücudunu keşfetti.

Onun tenini yeniden öğrendi, çelikle kaplı esnek sertliği, ipeksi Göğsünün genişliği, erkeksi meme uçlarının çakıl taşı sertliği, göğüs kafesinin zayıf gücü, düz karnının gergin kas yapısı.

Pantolonunun düğmelerine uzanırken parmakları hafifçe titriyor, sakın görüntüsünü yalanlıyordu. Daha sonra adamın alt çekmecelerini açarak kasıklarındaki koyu altın rengi tüyleri ve kalın, filizlenmekte olan ereksiyonunu ortaya çıkardı. Onun uyarılmış, güzel erkekliğini görünce nefesi kesildi.

Blaise cesurca, kumaşı zayıf kalçalarının üzerinden aşağı doğru itti, kalçasının yaralı etini ortaya çıkardı ama daha ileri gitmedi. Yumuşak bir sempati mırıltısıyla, eğildi ve dudaklarını oraya, büzülmüş, harap olmuş ete bastırdı, sanki böyle yaparak yaralarını iyileştirebilirmiş gibi. Julian boğazının derinliklerinden boğuk bir ses çıkardı, kız parmaklarını zonklayan shaftının etrafına kapattığında boğuk bir inlemeyle kesilen bir ses.

Tereddüt etmeden onu okşadı, ona öğrettiği gibi yakından okşadı, alay etti ve tahrik etti, ancak kendi büyüleyici işkence markasıyla, uzun sert uzunluğunu okşadı, altındaki sert keseleri sıktı, ağrıyan erkekliği patlama noktasına gelene kadar şişti.

"Blaise..." Parmakları sabırsızca onunkilerin etrafına dolandı ve onu yaklaşan patlamayı tetiklemekten vazgeçirmeye çalıştı.

Elini nazikçe çözdü ve onun elini fırçalayarak uzaklaştırdı. "Hayır," diye mırıldandı meydan okurcasına. "Bunu bana her zaman yapıyorsun. Ben de sana yapmak istiyorum."

Hafifçe kaydı ve onu tekrar öpmek için eğildi, bu kez dudaklarını şefkatle, taparcasına ereksiyonunun sert sütunu boyunca bastırdı. Julian tamamen hareketsiz kaldı, vücudundaki tüm kaslar gerildi.

Cesaretlenen Blaise, dilinin onu okşamak için dışarı çıkmasına izin verdi. Onu daha önce de öpmüştü ama ona zevk vermek için hiç bu kadar ileri gitmemişti. Adam nefesini sertçe içine çektiğinde, Blaise daha da ileri gitti. Yasak tutkunun diyarını keşfederek, içgüdüsel olarak deneyimleyerek, arzu ve aşkla yönlendirilen vasıfsız okşamalarıyla.

Julian, Blaise onu dillerken sanki hareket etmekten korkuyormuş gibi kaskatı kesilmişti ama eli istemsizce başının arkasına doğru uzandı ve ona yol gösterdi. Blaise onu sıcak küçük öpücükler ve uzun dil darbeleriyle cömertçe öptü, sıcak saten tenini ağzıyla santim santim tanımladı, onun tepkisinden zevk aldı, anlık hâkimiyetinin, onun üzerindeki kontrolünün tadını çıkardı. Şehvetli, cinsel açıdan sofistike kocasının merhametine sahip olmak baş döndürücü bir deneyimdi.

Ve sonra onu ağzına aldı.

Adamın boğuk soluğunu duydu ve zafer çığlıkları atmak istedi. Kendini çok güçlü, çok kadınsı, çok lezzetli bir şekilde ahlaksız hissediyordu. Onu önce nazıkçe emdi, sonra daha güvenle, dudaklarını yavaşça, alaycı bir şekilde ereksiyonunun kocaman şişmiş ucunun üzerine çekti, kasıtlı olarak, bilinçli bir şekilde onu yakın geçmişte ona birçok kez yaptığı gibi arzudan çıldırtmaya çalıştı.

Julian gözlerini daha sıkı kapadı ve inledi. Bir an sonra hafifçe geri çekilip yukarı baktığında, yüzündeki tutkunun koyu kızarıklığını görebiliyordu.

"Uykuya mı dalıyorsun?" diye fısıldadı boğuk bir sesle, ama sesinde bir kahkaha tonu vardı, onun uykudan çok uzakta olduğunu, bir erkeğin olabileceği kadar tamamen, tutkuyla tahrik olduğunu çok iyi biliyordu.

"Hayır, seni küçük sefil." Kelimeler boğuk bir törpü gibiydi. Sadece hissediyor, onun hayranlığının tensel ihtişamının, dokunuşunun enfes, eziyet verici ateşinin tadını çıkarıyordu. Vücudu bir hisler yığınıydı, duyuları jilet keskinliğinde bilenmiş, her siniri, lifi ve kası ona ne yaptığına, ona ne hissettirdiğine odaklanmıştı.

Yine de sadece cinsel hazzın çok ama çok ötesine geçmişti. Sanki o günden önce, Blaise'den önce hiç yaşamamış gibi hissediyordu. Kendini çok *canlı* hissediyordu. Hissedebiliyordu.

Yine... Ciğerlerinde şişen hava. Kalbinden akan kan. Beline doğru pompalanan ihtiyaç. Sıcak dudaklarının ve sıcak, ıslak dilinin olduğu yerde soğuk bir esinti. Kasvetli boşluğun olduğu yerde ruhunda sızlayan özlem. Kendini tam ve eksiksiz hissediyordu. Bütün hissetti.

Kadın tekrar ona doğru eğildiğinde yüzü zevk ve acıyla buruştu. Yavaş titremeler vücudunu sarsarken kalçaları istemsizce ona doğru gerildi.

Yine de Blaise'in kendi oyununa kendini kaptırması uzun sürmedi. Onun oyunu bir aciliyet unsuru kazandı; nefes alış veriş hızlandı, kendi teni ısındı ve kızardı. Çok geçmeden onun ateşli titremeleri Julian'ınkilerle eşleşti.

Yine de adam aniden omuzlarını kavrayıp onu altına yatırdığında irkildi.

Pahalı merinos kumaşına aldırmadan aceleyle elbisesinin eteklerini yukarı çekti ama kadının sabırsızlığı da en az onunki kadar şiddetli görünüyordu. Kız ateşliydi ve onun için hazırdı. Mavi gözleri sıcak kobalt rengine dönerken

Parmakları bacaklarının arasındaki kaygan yarığı buldu ve okşadı.

"Julian... lütfen... beni al..." diye hıçkırarak yalvardı.

Vücudu titreyen kısık bir iniltiyle, dizlerini kalçalarıyla açarken ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi. Aniden içine girdi, uzun ve devam eden bir hamleyle onu iliklerine kadar doldurdu. Tanrım, ama ona ihtiyacı vardı. Kadın onun için hava gibiydi.

Kızın iniltisini duydu ama vücudu bir anda teslim oldu, onu sardı, büyük bedeninin etrafında sıkıca şişti. İyileşmekte olan kaslarının ağrısını görmezden gelerek kalçalarını kavradı, onu daha yakına, daha sıkı çekmeye çalıştı.

Tatlı Çingene, içine ne kadar girebilirim? diye merak etti.

Birleşmelerinden başka hiçbir şeyden habersiz olan Blaise, uzun bacaklarını onun kalçalarına doladı ve ona doğru eğildi. Yumuşak nefes alıp veriş, onun sınıra ne kadar tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu gösteriyordu.

Onun hassas bedenine karşı sertçe sallandı ve kendini onun içine soktu. Bir sonraki güçlü hamlesi kadının vücudunu alevlere boğdu. Kadın onun etrafında sarsıldı ve onu sarsıcı bir dorukta yakaladı. Kendi vücudu da şiddetle kasıldı, düzensiz sarsıntılarla kasıldı ve sevişmesinin sıvı sıcaklığıyla onu sular altında bırakırken hırıltılı bir salıverilme çılgılığı attı.

Sersemlemiş, nefesi kesilmiş bir halde, Blaise onun ezici ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti. Yine de aldırmadı. Onu kollarında, kalçalarının arasında tuttu ve birleşmelerinin samimiyetinin tadını çıkardı.

Seni seviyorum, diye mırıldandı, ama sessizce. *Seni seviyorum*. Henüz onun itirafını duymaya hazır değildi. Ama yakında.

Memnuniyetle içini çekti ve doygun kadın gülümsemesini gizlemek için yüzünü adamın omzunun kıvrımına gömdü. Onun tutkusu bu sefer farklıydı, bunu hissetmişti. Julian ona kendinden bir parça vermişti. Belki küçük bir parçasını, ama bu ona bir gün, bir şekilde, bir şekilde ona daha fazlasını verebileceğini umması için bir neden vermişti.

Bölüm 21



Papaz iki gün sonra, "Çingeneler gitmeli lordum," diye ısrar etti. "Anlatılamaz bir tahribata neden oldular ve şimdi de bu rezalet..." Lynden Park'ın ahırında duran doru kısırağı çılgınca işaret etti. Siyah kısırak Atın alt bacaklarındaki çoraplar kirli bir gri tonuna dönüşmüş, siyah yelesi ise koyu kestaneye dönmüştü.

"Gerçekten de," diye ekledi Squire Ratcliff öfkeyle. "Atımın otlağımdan *çalınması* yeterince kötü, ama bir adamı kıyafet konusunda kandırmak dayanılmazın da ötesinde!"

Julian bir iç çekişi bastırdı. İki öfkeli beyefendi yarım saat önce kapısına gelmiş, Çingenelerin atı çalmalarından ve Peder Nethersby'ye oynadıkları hileli oyundan acı acı şikâyet ediyorlardı. Papaz, doru kısırağı geçen hafta panayırda bir Çingene at tüccarından yirmi gineye satın almıştı ama Squire Ratcliff atın kendisine ait olduğunu iddia ediyordu. Hayvanın çorabının ve yelesinin, ayırt edici beyaz işaretlerini gizlemek için siyaha boyanarak kestane renginden doru rengine dönüştürüldüğüne şüphe yoktu.

"Kısırağı size tam olarak kim sattı?" Julian papaza sordu. "Adını öğrendiniz mi?"

"Şu esmer Çingene adamlardan biri, hangisi olduğunu bilmiyorum. Onlarla aranız çok iyi olduğu için sizin bilebileceğinizi düşündüm lordum."

"Hepsine aşına değilim," diye mırıldandı. "Ama bana başvurmakta haklıydınız. Sizi bu kadar rahatsız ettiğim için üzgünüm Peder. Umarım satın alma bedelini size geri ödememe izin verirsiniz. Ve zahmetinizi telafi etmek için, Squire. Atınız güvenli bir şekilde geri döndüğüne göre, artık kovuşturmaya gerek yok."

"Mesele yirmi gineden çok daha fazlası," diye açıkladı toprak ağası. "Böyle bir kurnazlığın yanlarına kâr kalmasına izin verilmemeli!"

"Gerçekten de," dedi Julian yatıştırıcı bir sesle. "Sana söz veriyorum, kesinlikle araştıracağım ve bu işin aslını öğrenmeye çalışacağım."

Papaz başını salladı. "Yardımsever olmak ve tövbe edenleri affetmek başka bir şeydir lordum, ama korkarım bu serseriler asla tövbe etmeyecek. Tatmin edici tek bir çözüm var," diye tekrarladı. "Çingeneler gitmeli."

"Önerinizi dikkatle değerlendireceğime söz veriyorum."

Biraz uğraşmak gerekti ama Julian onların öfkeli hassasiyetlerini biraz olsun yatıştırmayı başardı. İki beyefendi doru/kestane kısırağı götürdükten sonra Julian malikâne kâhyasına baktı.

Marsh her zamanki sakin sağduyusuyla, "Çingenelerin gitmesi gerçekten de en iyisi olur lordum," diye önerdi.

Julian isteksizce başını salladı. Çalkantılı geçmişinden sonra mümkünse komşularıyla barışmak istiyordu ama Çingeneler bölgeyi soyup soğana çevirdikleri sürece barış imkânsızdı. Ayrıca Nethersby'ye bir minnet borcu vardı. Blaise'i saymazsak, papaz geçen süre boyunca onun en sadık destekçisi olmuştu. Zavallı beyefendinin kandırılmasına seyirci kalamazdı.

Ve bu konuda Marsh'ın hassasiyetlerini de göz önünde bulundurması gerekiyordu. Marsh, hırsız Çingeneler hakkındaki şikâyetlerin yükünü tek kelime sitem etmeden sabırla üstlenmişti ama uzun yıllar süren sadık hizmeti tavsiyelerinin elinin tersiyle itilmesiyle ödüllendirilmeyi hak etmektedir.

Julian iç çekti. Blaise'in Çingene arkadaşları üzerinde daha fazla kontrol uygulayabileceğini düşünmek isterdi ama bunun mümkün olmadığından şüpheleniyordu. *Kandırmaca* alışkanlığı Çingene ruhuna işlemiştir.

Papaz şüphesiz haklıydı. Çingenelerin gitmesi gerekiyordu.

Julian o sabah atını Çingene kampına doğru sürdü. Çocuklar onu gördüklerinde çılgınca dans etmeye başladılar, bozuk para ve şekerleme için yalvarıyorlardı. Yüzü gülen Miklos onları kovaladı ve *çavdarı* mütevazı kampına davet etti.

Julian karşılığında hoş bir gülümsemeye zorladı. "Korkarım buraya bir iş için geldim, zevk için değil."

"O zaman bu zavallı Rom ile bir bardak bira içmelisin."

Atından inen Julian kamp ateşinin başında Miklos'a katılırken, Miklos'un karısı İsadore de içecek bir şeyler getirmeye gitti.

İkisi de birer kadehle oturduklarında Julian söze başladı. "Görünüşe göre papaz geçen hafta panayırda doru bir kısırak satın almış, ancak kısırağın kürkünün gizlendiğini fark etmiş. Aslında doru kısırak, üç beyaz çorabı olan kestane renginde bir kısırakmış ve iki gün önce Squire Ratcliff'in otlağından kaçırılmış. haftalar önce. Konuyu araştıracağıma söz vermiştim. Bunun nasıl ortaya çıktığına dair herhangi bir bilginiz var mı?"

Miklos temkinli olmaktan çok dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu tür numaraları bilirim, lordum - kimliğini gizlemek için *agrai*'nin paltosunu boyamak gibi. Ama o bizden biri değildi, yemin ederim."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Blaise senin iyi niyetine güvenebileceğimi söyledi. Ama belki de meslektaşlarınızdan biri bu işe karışmış olabilir."

Miklos üzüntüyle başını salladı. "Bütün talihsizlikleri zavallı Çingenelerin üzerine yıkmak *Gorgio*'nun tarzıdır."

"Talihsiz bir gerçek, kabul ediyorum. Ancak gerçek şu ki, at çalındı ve daha sonra hileli bir şekilde kilisenin bir adamına satıldı. Papazın hırsızlık bedelini ödedim ama ona, atı çaldığı için bir daha olmayacağına dair güvence verdi."

"Burada benim kabilemden çok daha fazla Rom var. Diğerleri üzerinde çok az gücüm var. Hepsi adına konuşamam."

"Ben de bundan korkuyordum. Ama bir şeyler yapılmalı Bay Smith. Bu artık birkaç tavuk meselesi değil. Böyle bir suçun cezasını size hatırlatmama gerek yok. Papazı ve papaz yardımcısını yasal yollara başvurmaktan vazgeçirmeyi başarabilirim ama Rom'un bu mahalleden uzaklaştırılması onları tatmin edecektir."

Çingene'nin yüzü düştü, ama sonra hayal kırıklığını gizlemeyi başaran pragmatik bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ah, şey, korkarım ki misafirliğimiz çoktan sona erdi. Yola devam etmeliyiz. Bir Gezgin asla bir yerde bizim burada kaldığımız kadar uzun süre kalmaz."

Julian ona ciddiyetle baktı. "Bu zorunluluktan üzüntü duyuyorum, ama inanıyorum ki en iyisi." Miklos'un gururunu kırmamak için kelimelerini seçerken tereddüt etti. "Siz kurnaz bir işadamısınız Bay Smith, belki bir teklifimi değerlendirirsiniz. Ayrılışınızın masraflarını karşılamana yardımcı olmak için size maddi bir ücret teklif etmek isterim -Blaise de doğal olarak bunu yapmamı isterdi. Ama eğer onları bir hafta içinde bölgeyi terk etmeye ikna edebilirsiniz, diğer kabilelere de aynı teklifi yapacağım."

Bu açık bir rüşvetti, daha azı değil, ama Miklos hemen parladı.

"Çok cömertsiniz lordum. *Agorgio*'dan hiç böyle bir şey beklemezdim."
."

"Peki o zaman, buna içelim mi?"

"Evet." Miklos sırttı, dişleri esmer yüzünde bembeyaz parlıyordu ve kadehini kaldırdı. "*Thegorgio rye atatcho* dostuna -Romların gerçek kardeşine
-"Kimin kalbi cepleri kadar derindir."

Julian yaptığı pazarlıktan memnun bir şekilde atını sürerek uzaklaştı.
Çingeneler gittiğinde büyük ölçüde rahatlayacağını itiraf etmek zorundaydı.
Rahatsız edici varlıkları ona hiç de azımsanmayacak zorluklar çıkarmıştı, onun üzerindeki etkilerinden bahsetmeye bile gerek yoktu.
etkilenebilir genç karısı.

Blaise onların gidişinden kesinlikle mutlu olmayacaktı. Arkadaşlarını çok özleyecekti. Ama yalnızlığında pekâlâ ona dönebilirdi.

Daha kötü sonuçlar düşünebilirdi.

Julian başını iki yana salladı, arkadaşına karşı tutumunun ne kadar derin olduğuna şaşırılmıştı.
karısının uslanmaz fındırdekliği son haftalarda değişmişti. Blaise'i kendisinden uzak tutma planı fena halde başarısız olmuştu, itiraf etti. İlişkilerini bir kolaylık meselesi olarak tutmak istemişti. Onun kendisine aşık olmasını ve aşırı talepkâr olmasını istememişti. Sadece onun saygısını kazanmak istemişti, o kadar.

Yine de Blaise'in onu sevdiğini hayal etmek artık korkutucu değildi.

Julian kendi kendine usulca gülümsedi, yenilgisinin boyutunu ilk fark ettiği anı hatırladı, o inanılmaz günü hatırladı... kirpi avını, kâbuslarına sahne olan harabeleri ziyaretini, muhteşem bir sonbahar öğleden sonrasında açık havada Blaise'le sevişmesini. O akşamki Çingene ziyafeti. O ve Blaise onur konukları olmuş, en seçkin kirpi porsiyonlarını yemişlerdi ama sonrasında ne yediğini söyleyememişti. Bitmek bilmeyen gece boyunca ellerini zorlukla kendine saklayabildi. Blaise'i dans ederken görmek kamp ateşi, sıcak bakışları sadece onun için, vücudunu ihtiyaç ve arzuyla alevlendirmişti.

Cinsel zevkten çok daha derin bir ihtiyaç ve arzu.

Dere kenarındaki o büyülu öğleden sonra bunun farkına varmıştı. Hayatında ilk kez bir kadının bedeniyle sevişmekle bir kadını sevmek arasındaki farkı keşfetmişti. Büyüleyici, önüne geçilmez, çıldırtıcı derecede inatçı, bir kızdan çok daha fazlası olmayan bir hoyrat.

Onun ateş kadını. Blaise.

Kendini neredeyse ölmüş hissederken onu hayata döndürmüştü. Yıllardır hiçbir şey onu güldürememişken, onu güldürmüştü. Suçluluk duygusuyla yüzleşmesi, lanetli anılarını yenmesi için ona meydan okumuştı. Onun yanında olmak bile kendisini bir kez daha bütün hissetmesini sağladı. Blaise onu bir daha asla hissetmeyi beklemediği bir umutla, olası bir kurtuluş umuduyla doldurdu. Dört yıl boyunca kendini durmaksızın zorlamış, çılgınca riskler almış, kaderin ona ölümlü olduğunu kanıtlamasına cesaret etmişti. Yaşamak ya da ölmek umurunda bile değildi.

Blaise'e kadar.

Artık onsuz yaşamayı hayal bile edemiyordu. Şimdi onun kahkahaları, coşkusu, sevgisi ve ateşiyle dolu her yeni günü dört gözle bekliyordu. Onun sayesinde hayatı değişmişti. *Kendisi* değişmişti. İstemedi de olsa onu kalbine almıştı. Ya da o zorla girmişti. Şimdi onun yok oluşunu engelleyip engelleyemeyeceğinden şüphe ediyordu. Onun davasını inatla savunmasını engelleyebileceğinden daha fazla. Onu geçmişten kurtarmaya kararlıydı.

Julian'ın yumuşak gülümsemesi onun çirkinliğini hatırlayınca soldu. İki gün önce, ilk karısının öldüğü yerde piknik yapma planı. Blaise onun kâbuslarını hoş anılarla değiştirmek istemişti. O zaman öfkeyle tepki vermişti ama Blaise haklıydı. Geçmişten ancak kendini onunla yüzleşmeye zorlarsa kurtulabilirdi.

Julian sessiz bir kararlılıkla atını Roma kalıntılarının bulunduğu yöne doğru sürmeye başladı. Blaise'e Caroline'in hayaletiyle yüzleşmek için çayıra döneceğine dair söz vermişti ve şimdi bunun için en uygun zamandı; güneşin pırıl pırıl parladığı, soluk mavi gökyüzünün dikkat çekici bir şekilde bulutsuz olduğu öğle vakti. O kader gününden olabildiğince farklı dört Yıllar önce hayatı bir trajediyle paramparça olmuştu.

Julian yaklaştıkça mide kaslarının endişeyle sıkıştığını hissedebiliyordu; ne de olsa bu yere karşı duyduğu derin korku dört yıldır gördüğü kâbuslarla pekişmişti. Sahneyi gözünde canlandırmakta güçlük çekmiyordu, anılarının canlı parçalarının saldırısına uğramak için gözlerini kapatmasına gerek yoktu... kesik kesik yağan yağmur, kasvet dolu çayır, yıkılan taş duvar yığını, karısının doğal olmayan bir şekilde hareketsiz yatan buruşuk bedeni. Julian farkında olmadan bineğinin yürüyüşünü yavaşlattı ve bulacağı şey için kendini hazırladı.

Kalın bir karaağaç sırasının etrafından dolandı ve çimenli çayır yavaş yavaş görünmeye başladı. Uzakta duvarlarla çevrili kalıntıları görebiliyordu. Ama manzara beklediği gibi değildi. Orada yatan bir ceset değil, birbirine yakın duran, atları birkaç metre ötede otlayan bir çift -bir erkek ve bir kadın- gördü.

Julian gözlerini kırıştırdı ve bineğini aniden durdurdu. Caroline ve Vincent'ı hiç birlikte görmemişti, ama onları sayısız kez bu çimenlikte kucaklaşırken, vücutları terk edilmiş bir tutkuyla birleşirken hayal etmişti. Şu anda açık bir tutku belirtisi yoktu ama yine de başları birbirine bu kadar yakinken, çift bir samimiyet, hatta komplocu bir gizlilik izlenimi vermeyi başarıyordu.

Julian'ın bakışları aniden daraldı. Koyu renk saçlı beyefendi Vincent Foster olduğundan emindi. Ama yeşil bir binici kıyafeti ve ona uygun bir şapka giymiş olan kadının saçları sarı değil, mürekkep rengiydi.

Julian ciğerlerinin daraldığını hissetti, şok içindeydi. *Blaise*. Blaise ve Vincent Foster. Gördüğü şeyin büyüklüğü onu hastalıklı bir inançsızlık içinde bıraktı. Blaise'in buraya gelmesini ve Vincent'la konuşmasını yasaklamıştı. Dahası, ona itaat edeceğine dair söz vermişti. Ve burada, Caroline'ı ondan alan adamın çok yakınındaydı.

İhanet duygusu onu sersemletti. İstirap, hayati organlarını soğuk bir yumruk gibi sıkarken, aklından bir düzine yakıcı soru geçti. Ne kadar zamandır? diye merak etti. Ne kadar zamandır gizli toplantılarını sürdürüyorlardı? Ya da belki ihanetleri daha da ileri gitmişti. Belki de kâbus yeniden başlıyordu. Vincent Foster karısını baştan çıkarıyordu. Blaise onu kandırıyordu.

Yüzü dehşetten kaskatı kesilmiş olan Julian bineğini ileri doğru itti. Birazdan oynanacak sahnede mide bulandırıcı bir kaçınılmazlık duygusu vardı. Dört yıl önce Vincent'la bu şekilde yüzleşebilirdi. Ama önce Caroline ölmüştü.

Bir soğukluk onu ele geçirdi ve kalbinin etrafına yerleşti.

Otlar atının nal seslerini kısmen bastırıyordu ama çift o kadar derin bir sohbele dalmıştı ki, adam tam önlerine gelene kadar onun gelişini fark etmediler.

"Yani," dedi Julian.

Blaise irkildi ve başını kaldırıp baktı, yüz hatlarında şaşkınlık okunuyordu.

"Demek öyle," demek için kendini zorladı, boğazı ağrısa da, "sözünüze ne kadar az değer verdiğinizi görüyorum, hanımefendi."

Sözlerini suçlu bir sessizlik karşıladı.

"Julian..."

Kalbi donmuş bir halde ona baktı. "Onu görmeni yasaklamıştım, belki hatırlarsın?"

"Düşündüğün gibi değil, Julian. Her şey tamamen masum-"

"*Masum mu?*" Öfke karnında düğümlendi ama çenesini kapattı, ona medeni bir tonda hitap etmek için kendine güvenemiyordu. Hızlı bir adım atarak arkadaşından uzaklaşan kadının ifadesindeki suçluluk ve dehşeti açıkça okuyabiliyordu.

Vincent ilk kez o zaman konuştu. "Küçük randevumuzu bölmeniz ne büyük talihsizlik," dedi alayla.

"Julian zoraki bir kontrolle, "Seni arazimden uzak durman konusunda uyardığımı sanıyordum," diye karşılık verdi.

"Öyle yaptınız lordum, ama belli ki leydinizi uyarmayı başaramadınız. Onun daveti üzerine buradayım."

Julian'ın sert bakışları aniden Vincent'a şok içinde bakan Blaise'e kaydı.

"Sizi rahatsız eden nedir lordum?" Vincent dürttü. "Güzel karınızın cazibesinden hoşlandığımdan mı endişeleniyorsunuz? Sizi yine boynuzladığımdan mı?"

Julian'ın ağız bembeyaz kesilirken, Blaise'in nefesi kesildi. "Bu doğru değil! Julian, buna inanıyor olamazsın!"

Ona baktı, mavi gözleri bir buzul kadar soğuk ve çoraktı.

"Julian, *lütfe*..."

Onu susturmak için el salladı, açıklama çabalarını dinlemeyi reddetti. Blaise'i ihanetten aklayabilse bile, Vincent Foster'ı eski arkadaşının niyetini anlayacak kadar iyi tanıyordu. Vincent intikam için başka bir adamın karısını baştan çıkarmaktan çekinmezdi. Şimdi Blaise'in baştan çıkarması, o zaman Caroline'in ölümüne karşılıktı.

Vincent'in acı ve alaycı ifadesinden, için için yanan kara gözlerinden bu niyeti açıkça okuyabiliyordu. Ve Vincent sabit bir şekilde ona bakarken, aralarındaki anlaşmazlıkları sonsuza dek çözme zamanının geldiğini biliyordu. Aralarında yıllardır süregelen nefret sonunda doruğa ulaşmıştı. Artık önlerinde tek bir yol vardı.

"Eğer *onurunuzu* zedelediğimi düşünüyorsanız" -Vincent kelimeyi alaycı bir şekilde kullandı- "sizi tatmin etmekten memnuniyet duyarım."

"Benim kadar memnun değil."

"İkincinizi söyleyin o zaman."

"Sanırım saniyelerden vazgeçebiliriz. Ne de olsa bu özel bir mesele. Kabul edersiniz ki yeterince skandala neden olduk."

Birden ne planladıklarını anlayan Blaise dehşet içinde bakakaldı. "Düello yapmayı düşünüyor olamazsınız!"

Kocası ona keskin bir bakış gönderdi. "Seni ilgilendirmeyen şeylerden uzak durduğun için teşekkür ederim."

"Beni ilgilendirmez!"

Vincent onun haykırışını duymazdan gelerek belinden eğildi. "Yeri ve zamanı ayarlaması için iş adamımı arayacağım."

Julian duraksayıp gözlerini Julian'ın üzerinde gezdirdiğinde, Blaise meseleyi şimdi halletmeyi tercih edeceğini tahmin etti, ama Julian'ın planlarını öğrenmesini de istemediği belliydi.

"Yeterince iyi," diye yanıtladı.

"Tercih edilen silah olarak tabancalar mı?"

"Nasıl isterseniz."

Julian ikisine de bir kez daha bakmadan atını döndürüp uzaklaştı ve Blaise'i şaşkınlık içinde arkasından bakakaldı. Böyle bir şey olamazdı. Julian Vincent Foster'ı düelloya davet etmişti -ya da Vincent onu davet etmişti- ve ikisi de bunu isteyerek kabul etmişti.

Vincent'a döndü, perişan haldeydi. "Onunla dövüşemezsin!"

Düşünceli bir bakışla karşılık verdi. "Yapamaz mıyım? Bu dört yıl önce gerçekleşmeliydi. Ona meydan okuma fırsatı için o kadar uzun süre bekledim."

Blaise birden neler olabileceğini fark edince keskin bir nefes aldı. Düello pekâlâ trajik bir şekilde sona erebilirdi. Yüce Tanrım, Julian pekâlâ öldürülebilirdi. Ya da bir katile dönüşebilir ve ülkeden kaçmak zorunda kalabilirdi. Düellolar İngiltere'de yasadıydı. Hiç şüphesiz Julian'ın gizliliği korumak için saniyeleri ortadan kaldırmak gibi son derece düzensiz bir yol önermesinin nedeni de buydu.

Vincent onun yüzünde beliren dehşet dolu düşünceleri okumuş olmalıydı ki dudaklarını alaycı bir ifadeyle bükerek gülümsedi. "Kocanız için fazla endişelenmeyin leydim. Julian her zaman ölümcül bir nişancıydı."

Omuzlarını dikleştiren Blaise ona yoğun bir nefretle baktı. "Güzel! İma ettiğin şeyden sonra vurulmayı hak ediyorsun! Seninle bir randevu planladığımı düşünmesine nasıl izin verirsin?"

Ve yine de Vincent'a bağıırıp çağırarak ya da Onu rotasını değiştirmeye ikna etmek. Julian'a yalvarsa daha iyi olacaktı. Bir an önceki ölümcül soğukluğuna rağmen, onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışmalıydı.

Blaise dağılan aklını toparlayarak atına doğru koştu ve kendini yan eyere sürükleyerek binmeye çabaladı. Buluşmanın ayrıntılarını henüz ayarlamamışlardı. Bunu durdurmak için hâlâ zamanı vardı.

Aptallığı için kendine lanet ederek bineğini hızlı bir şekilde dörtmala koşturdu. Geçmişini araştırmasının bu kadar feci sonuçlar doğuracağını tahmin etmemişti. Julian'ın masumiyetini kanıtlama konusundaki kararlılığı tamamen başarısız olmuştu. Yine de Julian'a kötü niyetle ima ettiği gibi Bay Foster'ı harabelerde buluşmaya davet etmemişti. Bu yoldan rastgele geçmiş ve kendini bu lanetli yere doğru çekilmiş bulmuştu. Harabelerin orada meydana gelen trajediyi anlamasına yardımcı olabileceği gibi belirsiz bir düşünceye kapılmıştı. Bay Foster'a rastladığında, Caroline'ın ölümü hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyorsa, bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat gibi görünmüştü. Ama iki adam arasında için için yanan düşmanlığın derinliğini büyük ölçüde yanlış değerlendirmişti. Kan dökölmesinden daha azını kabul etmezlerdi.

Blaise eve kocasından birkaç dakika sonra ulaşmıştı ama bu bile çok geç olmuştu. Hedges ona lord hazretlerinin Marsh'la çalışma odasına kapandığını ve rahatsız edilmemesi için emir verdiğini söyledi.

Blaise bunun onu durdurmasına izin vermedi. Çalışma odasının kapısına gitti ve içeri girmeye çalıştı, ancak kapının sıkıca kilitli olduğunu gördü. Daha da kötüsü, Julian ona cevap vermeyi reddetti. ya da onunla konuşmasına izin vermesi için yalvarması.

Blaise koridorda birkaç dakika volta attıktan sonra üst kata çıkıp yatak odasındaki halıya basarken, bir yandan da bir plan oluşturmaya çalışıyordu. Düello şöyle olacaktı gizlilik içinde mücadele etmek zorundaydılar. Aksi takdirde yasal mercilerin - yetkililerin- müdahalesi riskiyle karşı karşıya kalacaklardı!

Yaklaşan düelloyu papaza rapor edebilirdi. Ya da daha iyisi, yargıç olan Squire Ratcliffe'e. Belki de bu çılgınlığı durdurabilirlerdi. Tabii nerede ve ne zaman yapılacağını öğrenebilirse.

Tam o sırada Blaise yan odada bir hareket duydu. Julian'ın döndüğünü düşünerek yatak odaları arasındaki bağlantı kapısına doğru uçtu. Yarı yarıya kilitli olmasından korkuyordu, ama kapı elinin altında kolayca açıldı.

Ancak Julian yerine Terral'i bulduğunda kısa düştü. Uşak, kolalı, tertemiz beyaz kravatları bir valizin içine özenle yerleştiriyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Blaise ağzından kaçırdı.

Ona temkinli bir bakış attı. "Lord hazretlerinin giysilerini paketliyorum leydim."

"Bunu görebiliyorum, ama *neden*?"

"Londra'ya gitmesi için emir verdi."

"Londra!"

Kadın Terral'e acıyla baktı ama Terral sanki onu görmemek için bakışlarını kaçırdı.

"Düello yapmak istediğini biliyor musun?" diye sordu sesi titreyerek.

Uşağın yüzüne inen donuk ifade daha da derinleşti. "Evet leydim."

"Nerede yapılacak?"

"Bunu söyleyemem."

"Söyleyemiyor musun, yoksa söylemeyecek misin?"

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Terral, onu durdurmama yardım etmelisin!" Blaise yalvardı.

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Karışmak bana düşmez leydim. Denemek bana pozisyonuma mal olabilir."

"Ve sen de kendi pozisyonuna efendinin hayatından daha mı çok değer veriyorsun?" Blaise küçümseyerek sordu. "Senden asla şüphelenmezdim. Bir düello onun hayatına mal olabilir!"

Terral ciddiyetle başını kaldırdı. "Tam isabet, leydim. Kaybetmeyecektir."

"Ya Bay Foster'ı öldürürse? O zaman ne olacak? Ülkeden kaçmak zorunda kalacak ve belki de bir daha asla dönemeyecek. Leydi Lynden'in ölümünden sonra bu onu bitirecek. Sence bir daha kimse ona inanır mı? masumiyet?"

Terral cevap vermeyi reddedince, Blaise hayal kırıklığı içinde yumruklarını sıktı. Sonunda hizmetçi kısık bir sesle, "Bilmiyorum leydim. Düellonun nerede yapılacağını bilmiyorum. Henüz kararlaştırılmadı."

Blaise çenesini yukarı kaldırdı. Aptal! Vincent Foster'ın düello için bir yer ve zaman ayarlamak üzere iş adamını göndermeye niyetli olduğunu aptalca unutmuştu. Şu anda burada olabilirdi. Ve o da aptalca savaş alanını terk etmişti.

Terral'e mırıldandığı bir ünlemle odadan aceleyle çıktı ve merdivenlerden aşağı koştu. Giriş holünde bir uşağı köşeye sıkıştırarak

Bay Foster'ın iş adamının gerçekten de geldiğini ve Lord Hazretleri ile görüştüğünü söyledi.

Blaise hiç tereddüt etmeden uşağı kovdu ve utanmadan kulak misafiri olmaya hazırlanarak çalışma odasının kapısına doğru süzüldü. Ama dehşet içinde, alçak seslerin mırıltısından başka bir şey duyamadı.

Ancak birkaç dakika içinde çalışma odasındaki sesler aniden yükseldi, sanki hoparlörler doğrudan kapının diğer tarafındaymış gibi. Marsh odadan çıkarken Blaise geri sıçradı, onu tanımadığı başka bir adam takip ediyordu. Adam belli ki onu tanıyordu, çünkü selam verdi alçak sesle resmi bir selam verdi ve kendisini Bay Emmerson olarak tanıttı.

Blaise kibar bir sabırsızlıkla karşılık verdi ve onun çıkıp çıkmadığını görmek için beklemedi. Onun yerine dönüp Julian'ın çalışma odasına girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Masasının arkasında oturmuş yazı yazıyordu ama ne sözle ne de davranışla onun varlığını kabul etti.

Kalbi sıkışan Blaise geniş odaya göz gezdirdi ve haftalar önce onunla ilk kez burada karşılaştığı zamanı hatırladı.

O zamanki tartışmaları bir tutku patlamasıyla sona ermiş ve cinsel arzunun yanı sıra dostluk ve güvene dayalı yeni bir ilişkinin zayıf bağlarını başlatmıştı. O zamandan beri tek bir geceyi bile yalnız geçirmemişti. Julian'ın yatağını paylaşmıştı, o da Julian'inkini. Sevişmedikleri ya da birbirleri hakkında daha fazla şey öğrenerek, keşfederek, güçlenerek bu yeni doğan güvenin üzerine inşa etmedikleri bir gün bile geçmemişti.

Ama Şimdi bu bağlar, geęmiŐi araştırmaya yönelik iyi niyetli planı yüzünden kopmuş gibi görünüyordu. Karşısındaki adam bir yabancıydı. Uzun pencerelerden sızan parlak öğleden sonra ışığı saçlarını yumuşak bir altın rengine parlatıyordu ama dokunulmaz, dokunulmaz görünüyordu. Julian'ın aralarına diktiği görünmez bariyeri neredeyse hissedebiliyordu.

Mektubunu zımparaladı ve kumları fıręaladı, ama sonunda kasvetli, kış gözlerini ona kaldırmadan önce mhrlemeden bıraktı. "Kapıyı dinliyor muydun, tatlım?"

İnkâr etme zahmetine girmedi. "Ne planladığını bilmek istedim. Doğrudan sana soracaktım ama bana söyleyeceğini düşünmedim."

"Bilmek istediklerinizi öğrendiniz mi?"

"Hayır."

"Düello yarın sabah Őafak vaktine ayarlandı."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıŐtırdı, gizli tutması gereken bir bilgiyi neden ağıkladığını merak ediyordu, ama sadece yetersiz bir cevap verebildi. "Yarın düello yapamazsın. Yarın Pazar."

Neşesiz bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Böyle küçük bir patavatsızlığın ruhumu daha fazla lekeleyeceğini sanmıyorum."

"Nerede gerçekleşecek?"

"Harabeler, elbette. Uygun bir yer, sizce de öyle değil mi?"

Julian'ın sesindeki acılık onu irkiltti ama aynı zamanda öfkesini de alevlendirdi. "Bunu kendine yapmana izin vermeyeceğim, Julian," dedi meydan okurcasına. "Hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim. Seni durdurmanın bir yolunu bulacağım."

"Hayır, Blaise, yapmayacaksın. Seni odana kilitleyeceğim ve gerekirse Terral'ı seni koruması için görevlendireceğim. Pencereleri de kapattıracağım ki dışarı çıkamayasın. Barbarca belki, ama bir dev olarak ünüme uygun."

Adamın soğukluğu karşısında gözlerinden umutsuzluk fışkırdı. "Julian, lütfen... Tekrar düşünmen için sana yalvarıyorum. Eğer ölürsen buna dayanamam."

Ağzı alaycı bir şekilde büküldü. "Nişancılığımıza bu kadar az mı güveniyorsun?"

"Hayır, ama bir şeyler ters gidebilir... Yaralanabilirsin. Ya da Bay Foster'ı öldürebilirsin."

Mavi gözlerinde bir öfke kıvılcımı parladı. "Sevgili dostum Vincent için bu kadar endişelenmen"-ses tonundan buz damlıyordu.

"Onun için endişelenmiyorum," diye açıkladı Blaise. "Hem de hiç. Ben senin başına gelecekler için endişeleniyorum. Eğer cinayet suçlamalarından kaçmak için İngiltere'yi terk etmek zorunda kalırsan, bir daha asla geri dönemeyebilirsin." Adamın küçümseyen sessizliği açıkça inançsızlığını ifade ediyordu. Kadın bir adım daha yaklaştı, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Sana itaatsizlik ettiğim için özür dilerim ama sadece senin iyiliğin için hareket ediyordum, yemin ederim."

"Benim çıkarlarım mı, tatlım?" Ses tonunda küçümseme titreşiyordu. "Benim kötülüğümü isteyen bir adamla gizlice buluşuyorsun, güvenime ihanet ediyorsun, açık emirlerime karşı geliyorsun ve bunun benim çıkarlarıma *hizmet* ettiğini mi düşünüyorsun?" Burun delikleri bastırılmış bir öfkeyle alevlendi. "Sorumsuz davranışlarına, hatta skandala olan eğilimine bile tahammül edebilirdim. Ama boynuzlanmanın sınırını çiziyorum."

İrkildi ve titremelerini önlemek için ellerini birbirine kenetledi. "Bay Foster'ın ima ettiği şey yalan! Bu bir randevu değildi. Benimle harabelerde buluşmasını hiç istemedim. Onu sadece gezintim sırasında orada buldum. Ve ben Orada olduğu için Caroline'ın öldüğü gün neler olduğunu ona sorabileceğimi düşündüm. Onun ölümüne daha fazla ışık tutabileceğini ve bir şekilde seni temize çıkarabileceğini umuyordum... böylece kendini suçlamayı bırakacaktın. Tek istediğim masumiyetini kanıtlamaktı, Julian."

Julian içini acıtan bir öfkeyle onu dikkatle izledi. O kadar yaralı görünüyordu ki neredeyse ona haksızlık ettiğine inanacaktı. Belki de sadece inanmayı çok istediği için. Yine de onun Vincent'la olan ilişkisini bu kadar kolay göz ardı edemezdi, Caroline'in sesinin yankısını hâlâ duyabiliyorken değil.

"Bir sevgili edindim! Vincent bana tapıyor."

Blaise'i Vincent'la çayırda görmek onu ona vuracak kadar kızdırmıştı ama bu yola girmeyecekti. Bir zamanlar Caroline'a yaptığı gibi Blaise'e saldırmamaya kararlıydı. O kâbusun yeniden başlamasına izin vermeyecekti. Öfkesinin ya da tutkularının kendisini yönetmesine izin vermeyecekti. İçini kemiren hastalıklı bir keder hissi vardı ama çenesini bu duyguya karşı kilitledi.

Konuşurken sesi titriyordu; boğazını acıtıyordu. "Yalan yanlış açıklamalar duymak istemiyorum, tatlım. Vincent'ın beni temize çıkarmak gibi onurlu bir niyeti olduğuna beni asla ikna edemezsin."

"Belki de değil, ama niyetim buydu, yemin ederim. Julian..." Derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. "Beni sadakatsizlikle sulaman çok saçma. Ben seni seviyorum."

Gözlerindeki kayıtsızlık tüyler  rperticiydi. "Caroline beni sevdiğini söyledi ama Vincent'ı bana karşı bir intikam silahı olarak kullandı."

"Böyle bir şey yapacağımı d ş nemezsin! Sevgili Tanrım, Julian, sen benim *kocamsın*! Sana asla yalan söylemem."

"Bir zamanlar Caroline'ın da böyle olduğuna inanmıştım."

"Ben Caroline değilim! Ona hiç benzemiyorum." Blaise ona ters ters baktı, gözleri hayal kırıklığının parıltısıyla parlıyordu. Ona Caroline olmadığını nasıl kanıtlayabilirdi ki?

ona ihanet etmemiş miydi? "Bay Foster ve ben sevgili değiliz. Hiç olmadık. Bana inanmalısınız! Yemin ederim," diye tekrarladı. "Seni seviyorum."

Kadının masumiyet itirazları onun için bir şey ifade etmiyordu, çünkü adam elini yorgun bir kovma hareketiyle salladı. "Senin aşkını istemiyorum. Bizimki bir mantık evliliği, başka bir şey değil."

"Öyle miydi?"

"Sanırım ayrılmamız gerekiyor."

Sanki Terral ona vurmuş gibi hissederek keskin bir nefes aldı. "Terral... Londra'ya gitmek istediğinizi söylüyor."

"Evet. Daha sonra, eğer düellodan sağ çıkarsam. Acil bir durum ortaya çıkarsa bana şehirdeki evimden ulaşabilirsiniz."

"Beni burada yalnız mı bırakacaksın?"

"Marsh ihtiyaçlarınızı karşılayacak." Masasının üzerindeki mektubu gösterdi. "Yazılı talimatlar bıraktım."

"İhtiyaçlarım mı? Marsh benim finansal güvenliğini sağlayabilir ve ama o benim ihtiyaçlarımı karşılayamaz. İhtiyacım olan şey sevgi dolu bir koca. İhtiyacım olan şey *sensin*."

Sözleri duydu ama ona pek dokunmadılar; kurşun kalbinin ait olduğu yerde yatıyordu. Julian kendini karısını soğukkanlılıkla incelemeye zorlarken başını salladı. Blaise'e odadan çıkmasını emretmenin yeterli olacağından şüpheliydi, çünkü Blaise ona itaatsizlik etmekten başka bir şey yapmayacaktı. Belki bir uşak çağırabilirdi.

Ama böyle bir hareket sadece yeni bir skandal yaratacak ve onun kararlılığını bastırmak için hiçbir şey yapmayacaktı. En iyi yol, kendisini onun varlığından tamamen, sonsuza dek uzaklaştırmaktı.

Ayağa kalktı. "Bunu daha fazla tartışmanın bir anlamı yok. Geçmişin tekrarlandığını görmek için kalmaya niyetim yok. Lynden Park'tan ayrılıyorum. Bu işten tamamen elimi eteğimi çekmek istiyorum."

"Peki ya ben? Benden de mi elini eteğini çekiyorsun?"

"Evet."

Blaise gözlerinin yaşlarla bulandığını, boğaz kaslarının acıyla daraldığını hissetti.

"Bu kadar yaralı görünme, tatlım. Memnun olmalısın. Zevklerini evlilik yatağının dışında araman için seni özgür bırakıyorum. Gerçekten, benim onayımı aldın."

Körü körüne ona doğru bir adım daha attı, Julian'ın buz gibi kontrolünü kırmanın bir yolu olmasını diliyordu. Bu adamı ikna etmeyi nasıl umabilirdi ki?

Kendisinden uzaklaşmaya bu kadar niyetliyken onu sevmesi uzak bir yabancı mıydı? Masanın etrafında dolanarak onun yolunu kesti. "Son iki ay senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Tam tersine. Benim için çok şey ifade ettiler, tatlım. Senin güzel vücudundan çok keyif aldım."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Kasıtlı olarak onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. biliyordu ama bu acıyı daha az yıkıcı hale getirmiyordu. Ama savaşımadan pes etmeyecekti. Aralarındaki fiziksel mesafeyi kapatarak uzandı ve kollarını Julian'ın boynuna doladı, vücudunu ona doğru bastırarak kadınsı yumuşaklığını hissetmesini sağladı. "Beni istiyorsun, bunu biliyorum."

"Bedenim seni istiyor. Ama senin sağladıklarını başka bir yerde kolayca elde edebilirim."

Bunu yumuşak bir sesle, içindeki amansız acıyı yalanlayan bir sonlulukla söyledi.

Uzun, işkence dolu bir an boyunca Blaise ona baktı. Yine de Julian kollarını onun boynundan çekip geri çekildiğinde itiraz etmedi.

Sonra aniden topuklarının üzerinde döndü ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Titreyen, bacakları jöle kadar güçsüz Blaise, onun boşalttığı sandalyeye çöktü. Tanrım, ne yapmıştı? Julian'ın onu öldürmeye çalıştığını Masumiyet ona en çok istediği şeyi kazandırmak yerine evliliğini mahvedebilirdi: Julian'ın aşkını. Ve sonunda, bu onun hayatına mal olabilirdi.

Bölüm 22



Blaise çok geç olana kadar kandırıldığını fark etmemişti.

Julian'la yaptığı tatmin edici olmayan görüşmeden sonra, Miklos ve Panna'ya danışmak için doğruca Çingene kampına gitti. Hatta zaman ayırıp Zaten başı o kadar dertteydi ki, bir patavatsızlık daha yapmasının pek bir önemi yoktu.

Miklos, Blaise'in içinde bulunduğu korkunç sarmalı anlatırken ona anlayışla kulak verdi ama Blaise'i tamamen dehşete düşüren bir şekilde, düelloyu engelleme çabasını desteklemeyi reddetti.

"Kan davasına karışmak doğru değil," dedi başını sallayarak. "Ve bir adamın onurunun intikamı alınmalıdır, *Evengorgio*'nun onurunun."

Panna, bilge siyah gözleri sıkıntılıydı, kaderin akışına bırakılması gerektiğini söyleyerek kabul etti.

Kendini terk edilmiş hisseden ama henüz pes etmeye hazır olmayan Blaise, Rachel Foster'ı görmeye gitti ve kadının kardeşini düellodan vazgeçmeye ikna edebileceğini umuyordu.

Foster malikanesi, Elizabeth tarzında, yarı ahşap ve kalın desenli, basamaklı kalkanları ve klasik alınlıkları olan, başıboş düzensiz bir yapıya sahip güzel bir eve sahipti.

Ön kapı uşak tarafından açıldığında, Blaise ona bastırıldığı kabartmalı bir kartı uzattı ve fuayeye doğru ilerledi. "Leydi Lynden, Bayan Foster'ı görmek istiyor. Lütfen ona burada olduğumu bildirin."

Büyük hizmetkârın yüz ifadesinden taleplerinden memnun olmadığını anlayabiliyordu ama onun rütbesinde birini içeri kabul etmeyi reddetmeye cesaret edemezdi. "Bayan Foster'ın kabul edip etmediğini soracağım."

Blaise'i beklemesi için çekici bir salona götürdü ama Blaise arkasını döndüğünde zoraki bir rahatlıkla, "Efendiniz evde mi?" diye sordu.

Ufak bir tereddütten sonra, "Hayır leydim. Bay Foster şu anda uzakta."

En azından Vincent Foster'la yüzleşmek zorunda kalmayacağı için rahatlamış olan Blaise, kız kardeşinin ortaya çıkmasını birkaç dakika sabırsızlıkla bekledi. Blaise tam onu aramak için üst kata çıkmak üzereyken Bayan Foster sessizce odaya girdi.

Blaise'in onu hiç görmediği kadar durgun görünüyordu. Gözleri ağlıyormuş gibi kırmızıydı, bu da düellodan haberdar olduğunu gösteriyordu. Görünürdeki tüm sıkıntısına rağmen, Bayan Foster hâlâ her zamanki kibirli halini koruyordu.

"Buraya neden geldin?" diye sordu. "Yeterince zarar verdiğinizizi düşünüyorum."

Krizin patlak vermesinde oynadığı rolden dolayı kendini suçlu hisseden Blaise bir savunma yapmadı. Bunun yerine, alışılmadık bir alçakgönüllülükle, "Yardıminızı istemeye geldim," dedi.

"Benim mi?" Bayan Foster şaşırmış görünüyordu.

"Kardeşinizi düellodan çekilmeye ikna edeceğinizi umuyordum."

Rachel sertleşti. "Julian onu dışarı çağırdığında kardeşimin geri çekilmesini mi istiyorsun-"

"Kimin kimi çağırdığından emin değilim - her zamanki gibi ayarlanmamıştı. Ama eminim ki kardeşiniz de katılmak için çok istekliydi."

"Benden ne yapmamı bekliyorsunuz? Bir beyefendinin onuruna müdahale etmek uygun değildir."

Blaise sabırsızlık dolu haykırışını tutamadı. "Hayatlar tehlikedeysen uygun olup olmasının ne onemi var? Kardeşiniz *olebilir*, Bayan Foster! Benim kocam olebilir." "Yetkililere gitmeyi düşündüm ama kirli amaşırlarımızı herkesin içinde ortaya dkmemeyi tercih ederim. Eğer onları ikna edebilirsek... Delloyu önlemek için güçlerimizi birleştirip birlikte alışabileceğimizi umuyordum."

"Artık çok geç. Her an yola çıkabilirler."

"ok... geç mi?" Blaise kalbinin durduğunu hissetti. "Ne demek istiyorsun? Julian bana yarın şafak vakti yapılacağını söylemişti!"

Bayan Foster şöminenin üzerindeki ormolu saate baktı. "Anladığım kadarıyla saat beşte başlayacaktı. Vincent kısa bir süre önce ayrıldı-"

"*Hetricked* beni," diye nefes aldı Blaise. "Julian bana yalan söyledi. Yüce Tanrım, birbirlerini öldürebilirler." Aniden kapıya doğru döndü ama nereye gideceği konusunda hâlâ hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Nerede gerçekleşecek? Bayan Foster, bana söylemelisiniz!"

"Harabeler."

"En azından bu konuda doğruyu söyledi." Saat beşe çeyrek saatten az bir süre kaldığını gösteriyordu. "Gitmeliyim!"

"Ama ne-"

Bayan Foster'ı arkasından bakakalmış bir halde bırakarak hızla odadan çıktı. Kâhyayı beklemeyen Blaise, ön kapıyı açıp merdivenlerden koşarak indi ve seysisine seslenerek hemen eyere binmesine yardım etmesini istedi. Atına bindiğinde topuklarını yere vurdu ve kısırağın boynuna eğilerek hız istedi, düello alanına zamanında varabilmek için dua etti.

O çılgın yolculuktan çok az şey hatırlıyordu. İngiliz kırları, nadasa bırakılmış tarlalar, yeşil çitler ve yapraksız ormanlardan oluşan bir bulanıklık içinde hızla geçip gidiyordu. Karaağaçların sırasına dörtnala yaklaştı ve bulabileceklerinden korkarak çayıra fırladı.

Çılgın bakışları saniyeler içinde manzarayı algıladı. Öğleden sonra güneşiyle yıkanan çayır, sert esintiye rağmen huzurlu ve güzeldi. Atlarla birlikte bir kenarda duran iki erkek figürü... Bay Marsh, diye düşündü Blaise,

ve meslektaşı Vincent Foster'ın iş adamı. İçinde düello tabancaları olabilecek siyah deri bir çanta alçak Roma duvarının üzerinde duruyordu.

Ama dikkatini duvarın yanındaki iki beyefendi ve birinin taşıdığı silah çekmişti. Vincent Foster'ın elindeki ölümcül tabancanın namlusunda parlayan güneş ışığını görebiliyordu.

Blaise bir çılgılık atarak atını geniş bir alana sürdü, iki düellocuya ulaşana kadar durmadı ve kırsağını hızla durdurdu. Nefes nefese kalan, kalbi bayılacağını düşündürecek kadar şiddetli atan Blaise kendini yere attı ve acelesinden neredeyse düşüyordu. Kendini iki adamın arasına itti ve onları savuşturmak istercesine kollarını uzattı.

"Bunu... yapmana... izin vermeyeceğim," diye hırıldadı. "Önce beni... vurman gerekecek."

Her iki adam da ona acımasızca baktı. Julian'ın yüz hatları sanki soğuk taştan oyulmuş gibiydi, Vincent Foster'ın yüz ifadesi ise düşünceli bir öfkeyi yansıtıyordu.

Julian sonunda buz gibi bir sakinlikle, "Seni müdahale etmemen konusunda uyarmıştım," dedi.

"Belki öyle... ama sana itaat edeceğime dair asla söz vermedim. Seni durdurma şansım olduğu sürece uzak kalamazdım."

"Evine git, Blaise. Buraya ait değilsin."

"Hayır, eve gitmeyeceğim! Seni ikna edene kadar olmaz. Bu iş silahla çözülemez."

"Katılıyorum. Aslında, Vincent ve ben siz bu kadar aceleyle gelmeden önce bu konuyu tartışıyorduk."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Julian'dan Vincent'a, sonra tekrar Vincent'a baktı ve sonunda daha önce göremediği şeyi anladı. Julian silahsızdı. İkinci tabancayı eline almamıştı; hâlâ kılıfında zararsız bir şekilde duruyordu.

Julian bakışlarını rakibine çevirdi. "Dediğim gibi... meydan okumam öfkeyle yapılmıştı ve o zamandan beri yeniden düşündüm."

Vincent'ın öfkeli ifadesi daha da koyulaştı. "Geri çekilmek mi istiyorsun?"

"Evet. Eğer onurun tatmin edilmesi gerektiğini düşünüyorsanız-"

"Biliyorum! Bu sefer o kadar kolay kaçamayacaksın, lanet olsun sana. Savaşa gittiğinde Fransızların cezanı vereceğini ummuştum ama başaramadılar. Bunca yıldan sonra sana bir kurşun sıkma zevkinden beni mahrum bırakmayacaksın."

Blaise Vincent'ın ses tonundaki zehir karşısında keskin bir nefes aldı. Belli ki barış ıgllıkları atmaya niyeti yoktu.

Julian başını salladı. "Sana karşı durmayacağım."

"O kadar korkak mısın?" Vincent bağırdı.

"Hayır, korkak değilim. Ama sahip olduğum onur, suçluluk duygusuna değmez. Ben açık ara daha iyi nişancıyım, bu yüzden seni öldürmek gerçekten de cinayet olarak yorumlanabilir. Ayrıca"-bakışları Blaise'e kaydı-"sadakatsiz bir eş yüzünden bir adamı vurmak istemem."

Blaise, "sadakatsiz eş" derken Caroline'i mi yoksa kendisini mi kastettiğini bilmiyordu ama Caroline cevap veremedi Julian dönüp atına doğru yürüdü.

Dehşet içinde Vincent'ın tabancasını kaldırdığını ve "Dur!" diye bağırdığını gördü. Acı dolu haykırış ruhundan kopmuş gibiydi.

Julian olduğu yerde durdu, ama Vincent çekici geri çekti.

Blaise ıgllık atarak Vincent'ın üzerine atladı, koluna yapıştı, ama Vincent onu omuz silkerek uzaklaştırdı. Göz ucuyla Julian'ın ani bir adım attığını gördü.

Ona doğru, ama sonra kontrol etti.

"Kenara çekil, Blaise."

"Hayır!" Kendini doğrudan ateş hattında konumlandırdı. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ona doğru ilerleyerek dirseğinden tuttu ve direnmesine rağmen onu nazikçe, amansızca kenara çekti. Sonra düşmanıyla yüzleşmek için döndü. "İstersen vur beni."

Vincent nişan almaya devam etti, elleri titriyordu, kara gözleri acıyla yanıyordu.

Yine de ateş etmedi. Sonsuz bir anın ardından sert bir çığlık daha attı ve kolunu sertçe sallayarak tabancayı fırlattı. Blaise tabancanın zararsız bir şekilde yere düşmesini izledi. Bacakları rahatlamaktan güçsüzleşti. Körü körüne duvara uzandı, desteğe ihtiyacı vardı.

Vincent elleriyle saçlarını kavradı ve orada öylece durdu, gözleri acı çekiyormuş gibi kapalıydı. Julian'ı öldürme fırsatı eline geçmişti ama bunu kullanmamıştı.

"Caroline'ı sevdim," diye mırıldandı acı dolu bir sesle. "Senin sevdiğinden çok daha fazla."

Julian sessizce, "Biliyorum," diye cevap verdi.

"Onu sen öldürdün."

"Hayır, atından düşerek öldü. Onu fırtınada dışarı çıkardığım için suçun çoğunu kabul ediyorum, ama eğer ben suçluysam, o zaman siz de suçlusunuz. Eğer sizinle buluşmak için ata binmemiş olsaydı, kaza asla meydana gelmezdi."

Vincent'in tek yanıtı kısık bir inilti oldu.

"Caroline'ı sevmekle yanlış yola sapmışsın," diye devam etti Julian yumuşak bir sesle, acımasızca. "Seni sadece bana karşılık vermek için kullandı."

Vincent itiraz edecek gücü kalmamış gibi başını öne eğdi. "Tanrı ruhunu cehenneme yollasın," diye fısıldadı, sesi neredeyse duyulmayacak gibiydi.

"Eğer teselli olacaksa, ruhumun çoktan cehennem için işaretlendiğini sanıyorum."

Julian tekrar atına doğru döndü ama bu sefer kimse onu durdurmadı. Blaise onun tırmanışını izlerken boğazının gözyaşlarıyla kapandığını hissetti. Blaise Acil kriz önlenmişti ama aralarındaki güven belki de bir daha asla onarılmamak üzere sarsılmıştı.

Julian ona dönüp tek bir bakış bile atmadan uzaklaşırken gözyaşları yüzünden acımasızca süzülüyordu.

Bölüm 23



Sevgili Julian.

Blaise, Londra'ya gönderdiği son mektuba nasıl bir selam yazacağını düşünürken bocalayarak tüy kaleminin tüylerini yanağına değdirdi.

Geçmişte

İki hafta boyunca Julian'a mektup üstüne mektup yazmış ama tek bir yanıt bile alamamıştı. Bu seferkinin de farklı olmasını beklemiyordu, ama eğer Julian'ın merhamet edip ona yeni bir duruşma hakkı tanıması için en ufak bir şans varsa, bunu değerlendirmek zorundaydı.

Yine de umudunu hızla kaybediyordu. Umutsuzluk onun daimi yoldaşı olmuştu. Son iki haftadır katlandığı gibi bir sefaleti daha önce hiç yaşamamıştı. Hiç böyle bir iktidarsızlık yaşamamıştı. Julian'ı kendinden uzaklaştırmıştı ve onu nasıl geri kazanacağına dair hiçbir fikri yoktu. Onun masumiyetini kanıtlamak için yaptığı felaket plan iyi niyetliydi ama tamamen yanlış anlaşılmıştı. Onun kötü niyetli çabalarını sadece ihanet olarak görüyordu. Onun Vincent'la işbirliği içinde olduğunu düşünüyor, korkunç zina suçlamasından değilse bile, sadece şu suçlamadan dolayı onu mahkûm ediyordu

uzun zamandır düşmanıyla ilişki kurmak. En kötüsü de, bir şekilde Julian'ı eve dönmeye ikna etmeyi başarsa bile, Julian ona bir daha asla güvenmeyebilirdi.

Kalbi kaybettiği aşkı için, bedeni ise onun dokunuşu için acıyordu. Uzandı. Geceleri uyanık, yalnız ve yalnız, her türlü dehşeti hayal ediyordu; en korkuncu da Julian'ın tekrar savaşa gitmiş olmasıydı. Kâbuslarında onu Yarımada'daki kanlı bir savaş alanında yaralı ve acı içinde yatarken görüyordu, ona yardım edecek ya da destek olacak kimse yoktu. Daha az paniklediği anlarda ise, Londra'da bolca bulunan güzel Kıbrıslılardan çok fazla yardım *aldığını* hayal ediyordu.

Daha önce bir metres tuttuğunu itiraf etmişti ve Blaise onun böyle bir ilişkiye devam edebileceğine pekâlâ inanabilirdi. Julian'la birlikte isimsiz bir güzelliği hayal etmek için gözlerini kapatması yeterliydi, öpüşüyorlar, kucaklaşıyorlar, çıplak Tutkunun kıvranan sancıları içinde kilitlenmiş bedenler.

Blaise ürperdi ve yazmak için eğildi.

Sevgili kocam.

Julian'a yeniden düşünmesi için yalvardığı ilk satırı henüz tamamlamıştı ki oturma odasının kapısında sessiz bir rap sesi duyuldu. İçeri girmeyi teklif etti ve uşak Hedges'i bulmak için başını kaldırdı.

Hedges ciddiyetle, "Aşağıda bekleyen misafirleriniz var leydim," diye anons etti. "Yine Çingeneler. Bay Smith ve bir başka... beyefendi."

"Beyefendi" kelimesi üzerinde tereddüt etti ama "Çingeneler" kelimesini Sanki arkadaşlarının ziyaretinin onu neşelendireceğini biliyormuş gibi, her zamankinden daha az küçümsüyordu. Julian'ın onu terk etmesinden bu yana geçen iki dayanılmaz hafta boyunca, ağırbaşlı Hedges'in onun en sadık destekçilerinden biri olması şaşırtıcıydı. Korumacı bir tavırla arka planda durmuş, onun en basit isteğini karşılamak için her zaman elinin altında olmuştu. Bayan Hedges de Abigail gibi çok değerliydi, Garvey. Blaise sorunlu evliliğinin ayrıntılarını hizmetkârlara anlatamamıştı ama onlar tahmin etmişlerdi. Ve onların yakın olması, Onların sempatisini kazandığını bilmek, yaşadığı sıkıntıları bir şekilde daha katlanılabilir kılıyordu.

Çingeneler onun en iyi müttefikleri olduklarını kanıtlamışlardı. Lynden'in gazabına uğrama riskini bile göze alarak onu terk etmeyi reddetmişler, bölgede kalmışlardı.

Miklos ve Panna elbette tüm hikâyeyi biliyordu; Blaise ise onlardan birkaç sır. Her ikisi de ona sabırlı olmasını, kaderin akışına bırakmasını tavsiye etmişti. Blaise geleceğine kaderin karar vermesini beklemek istemiyordu. Şimdi harekete geçmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

İç çekerek Hedges'e teşekkür etti ve ayağa kalktı. Mavi süprem sabahlığının eteklerini düzelterek aşağıya, Miklos'un kendisini beklediği küçük salona indi.

Karanlık yüz hatlarında alışılmadık endişeli bir ifadeyle onu selamlamak için öne çıktı. Blaise, ona bir başka esmer Rom'un eşlik ettiğini fark etti, Miklos kadar esmer ve uzun boyluydu ama daha iriydi. Odanın ortasında duruyordu, şapkası elindeydi, sanki oturup damasko döşemeyi kirletmekten korkuyormuş gibiydi.

Miklos hemen, "Bazı kötü haberlerim var, Rauniyog," dedi.

Bir an için Blaise'in kalbi panikle yerinden fırladı. "Ne oldu? Julian'a bir şey mi oldu?"

"Bildiğimden değil, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim tek şey Sandor'un söyleyeceklerini dinlemek isteyeceğin. Lee kabilesinden Sandor'u hatırlıyor musun, maymunun sahibi olan?"

"Oh... evet, elbette. Nasılsınız?" Blaise sabırsızlığını dizginleyerek kibarca konuştu.

"O kadar zaman önce Leydi Lynden'a ne olduğunu biliyor. Leydi'nin öldürüldüğü gün Lee'ler harabelerin yakınında kamp kurmuşlardı. Sandor her şeyi gördü."

Blaise dönüp şişman Çingene'ye baktı. "Bu doğru mu? Leydi Lynden'ın ölümüne *tanıklık* mı ettin?"

Sandor ürperdi ve korkuyla omzunun üzerinden baktı. "Dört yıl önceydi leydim," dedi bariz bir isteksizlikle, "ama çok iyi hatırlıyorum."

"Sandor bu konuda konuşmak istemiyor," diye araya girdi Miklos. "Bilirsin Rauniyog, Romlar ölümler hakkında konuşmayı sevmezler, hattaorggio ölümleri hakkında *bile*. Biz de Rom *işlerine* karışmayız."

Başını salladı, Çingenelerin hayalet ruhlardan ve *Gorgios*'un istenmeyen ilgisinden korktuğunu kabul ediyordu. Ama tam olarak ne olduğunu öğrenene kadar

Leydi Caroline'ın nasıl öldüğünü.

Blaise iki haftadır ilk kez umudun en zayıf kıpırtılarını hissetti. "Endişelerinizi anlıyorum Bay Lee ve ortaya çıkma cesaretinizi alkışlıyorum. Lütfen, oturmaz mısınız? Rahat edebilmemiz için içecek bir şeyler sipariş edeceğim." Odanın içinde hızla yürüdü ve Hedges'i çağırmak için zilin ipini çekti. "Ne kadar küçük olursa olsun, o günle ilgili her ayrıntıyı duymak isterim."

Akşamdan sıkılan, Londra'daki kulübündeki arkadaşlarının amaçsızlığından sabırsızlanan Julian, oyun kazancını cebine koydu ve faro masasından kalktı. Her zamanki büyüleyici kibarlığıyla, erken ayrılmasına yönelik iyi huylu protestoları savuşturdu ve saatin çoktan geçtiğini gözlemledi. Sabah saat ikide terzisiyle acil bir randevusu olduğunu ve terziyi, kendisini erkeklikten çıkaracak kadar dar bir pantolon diktiği için azarlayacağını söyledi.

Kıkırdayan erkeklerden oluşan bir koro eşliğinde Brooks Club'ın zarif Abonelik Odası'ndan çıktı ve merdivenlerden indi. Dış giysilerini ve bastonunu majordomodan aldıktan sonra soğuk Aralık gecesine adım attı ve bekleyen arabasına tırmanarak arabacısına eve gitmesini emretti.

O akşam erken saatlerde, arkadaşı Baron Kilgore onu bir davete katılmaya davet etmişti.

Zarif fahişeleriyle tanınan seçkin bir eğlence evinde bir suare, ama Julian artık evli bir adam olduğu bahanesini öne sürerek reddetmişti.

"Karıınıza sadık kalmayı düşünüyor olamazsınız, *değil mi?* " Richard şaşkınlıkla haykırdı. "Çekici bir parça, kabul ediyorum, ama bu yapılmaz, eski dostum."

Eğer Richard o anda içkinin etkisinde olmasaydı, Julian Blaise'e "çekici bir parça" dediği için arkadaşının yüzüne yumruklarını indirebilirdi. "Vikontesimden bahsediyorsunuz, bunu unutmamanızı tavsiye ederim."

Richard hışımla, "İlk Leydi Lynden hakkında böyle bir tereddüdün olduğunu hatırlamıyorum," dedi. "Salata günlerindeki kadar oyunbazdın."

"Doğru," diye kabul etti Julian içten içe irkilerek. "Ama bu gençliğimin ya da ilk evliliğimin hatalarını tekrarlamam gerektiği anlamına gelmiyor."

Yine de bir zamanlar Caroline ile yaptığı hataları yapma konusundaki isteksizliği, Londra'ya geldiğinden beri kadınlarla arkadaşlık etmekten kaçınmasının nedenlerinden sadece biriydi, diye düşündü Julian şimdi kadife koltuğuna yaslanırken taşıyıcı squablar. Kesin bekârlığının asıl nedeni çok daha içgüdüsel. Blaise dışında herhangi bir kadınla sevişme düşüncesi son derece tatsızdı.

Londra'ya ilk geldiğinde, onun ihanetiyle uyuşmuş ve paramparça olmuşken bile, menekşe gözlü karısını unutamamıştı. En basit şeyler bile ona Blaise'i hatırlatıyordu. Kadınsı bir kahkaha mırıltısı. Bir ışık huzmesi Güneş ışığı. Yaralı bacağının zonklaması. St. James Caddesi'nde bulunan kulübü bile. Blaise evlenmeden önce de St. James'teydi.

Kendine artık umursamadığını söylemeye çalışmış, kendini tüm duygulardan soyutlamaya çalışmıştı. Ancak Berkeley Meydanı'ndaki devasa malikâne, sadece iskelet bir hizmetli kadrosuyla, yalnızlıkla yankılanıyordu.

Blaise'i özlemişti. Onun parlak gülümsemesini, yüksek ruhunu, çileden çıkaran, kandıran yöntemlerini özlemişti. Onun günlük masajlarını ve her zaman ardından gelen şehvetli oyunları özlemişti. Onun altındaki, üstündeki, etrafındaki bedeninin vahşi tatlılığını özlemişti. Onu özlemişti. Ve istiyordu ki *O*. Ona fiziksel rahatlama sağlayabilecek ama ruhunu teselli edemeyecek başka bir isimsiz kadın değil. Bu yüzden anlamsız bir oyun akşamından sonra kasabadaki evine tek başına dönüyordu. Zaten bir ömür boyu harcamayacağı kadar büyük bir servet. Umutsuz, amansız bir açlıkla Blaise'i istiyordu.

Ve ona ihtiyacı vardı.

Julian gözlerini kapadı ve sertleşmiş sağ bacağını gerdi. Blaise olmadan hayatının ne kadar dayanılmaz derecede kasvetli ve anlamsız olduğunu artık inkâr edemezdi. Artık bunu inkâr etmek bile istemiyordu. Basit gerçek şuydu ki, çıldırtıcı bir deli olan karısına aşıktı.

Yine de aklının başına gelmesi bu kadar uzun sürmüştü. Tarihin tekerrür etmesinden korkuyordu. Caroline onu dört yıl önce Vincent Foster'la boynuzlamıştı, neden bir daha olmasındı ki? Blaise'i Vincent'la birlikte harabelerin yanında görmek tüm o korkunç anıları yıkıcı bir güçle geri getirmişti. Blaise'i haksız yere zina yapmakla suçlamasına neden olan şey korkuydu. Blaise ona yalvarıp mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştığında bile, gerçeğe inanmaya izin vermemişti. Blaise'in aşkını ilan etmesini, kendisini onun gazabından koruma çabası olarak değerlendirmişti.

Korkusu şimdi saçma bir şekilde mantıksız görünüyordu. Blaise'in asla böyle bir ikiyüzlülükle hareket edemeyeceğini bilmeliydi. Onun açık sözlülüğüne ve dürüstlüğüne sahip hiç kimse Vincent Foster gibi düşünceli bir adamla gizli bir ilişki yaşayamazdı. Hiçbir kadın ona olan sevgisini daha açık bir şekilde, bu konuda. Blaise onu korumak için bir düello tabancasının önüne atlamıştı, Tanrı aşkına. Caroline'ın bu kadar pervasız ya da bu kadar özverili bir şey yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

Julian utanç içinde gözlerini kapadı. Blaise'e, ona böylesine yersiz bir şevkle güvenmediği için mütevazı bir özür borçluydu. Ona deliliği için bir özürden daha fazlasını borçluydu. Ona minnettarlığını borçluydu. Blaise ona yeniden yaşamayı öğretmiş, onu hayata döndürmüş, uğruna yaşayabileceği bir şey vermişti: bir gelecek... *Eğer* körü körüne, tepkisel suçlamalarıyla onu yok etmeseydi.

Araba durduğunda Julian, ondan af dilemesi gerektiğine karar verdi. Kalın kafalı gururundan başka koruyacak bir şeyi yoktu. Yarın Will'e toplanma emrini verecekti. Eve dönecek ve evliliğinin paramparça olmuş parçalarını kurtarmaya çalışacaktı.

Hak etmese bile olumlu bir sonuç için umut besliyordu. Blaise'in yalvaran mektupları -ki önce ilgi, sonra da cesaret gösterememişti

Vincent Foster'la tesadüfen yaptığı gizli buluşma için özürler ve açıklamaların yanı sıra bir daha asla ama *asla* ona itaatsizlik etmeyeceğine dair sözlerle doluydu. Julian'ın bu aceleci sözleri tutabileceğine dair ciddi şüpheleri vardı. Marsh'tan sık sık gelen raporlar, hanımefendinin onun yokluğunda inanılmaz bir sakinlikle davrandığını ima etse de, eğer engellemek için orada olmazsa, serseri karısının çok geçmeden bir tür yaramazlığa karışacağından şüpheleniyordu.

Arabasından inip arabacısını kovarken Julian'ın aklından en çok bu düşünce geçiyordu. Arabanın tekerleklerinin tıkırtısı azaldı ve yerini soğuk bir sessizliğe bıraktı.

Kasabadaki evinin ön basamaklarına tırmanmak için dönmüştü ki gölgelerin arasından ay ışığına doğru karanlık bir figür belirdi. Doğrudan göğsüne doğrultulmuş yaylı tüfeği gören Julian bastonunu kavradı, mümkünse kendini savunmaya hazırdı ama sonra esmer figürü tanıdı.

"Miklos! Kahretsin, adamım, bana bir dönüş verdin. Ne halt ediyorsun, gölgelerin arasında gizleniyorsun?"

"Özür dilerim lordum, ama benimle gelmenizi istemek zorundayım. Sakıncası yoksa sessiz olun."

Julian boş gözlerle Çingene'nin elindeki silaha baktı. "Seninle mi geleyim?"

"Evet. Seni eve götüreceğim. Hanımefendinin emirleri."

"Ev mi? Blaise?" Julian başını salladı. Aklını toparlamakta güçlük çekiyor gibiydi. Karısının evcil hayvanı Gypsy, belirsiz bir nedenden ötürü onu silah zoruyla tutuyordu.

Miklos, "Eğer beni kırmazsanız, elinizdekileri çıkarabilirsiniz," diye öneride bulundu.

"Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü eğer yapmazsanız sizi vurmak zorunda kalacağım lordum. Tom, lordun bastonunu elinden alacaksın ve ayaklarını bağlayacaksın."

Miklos'un oğlu özür dileyerek de olsa itaatkâr bir şekilde elinde deri bir koşum takımıyla öne atıldı ama sopanın menzilinden uzak durmaya dikkat etti.

Miklos silahını sallayarak, "Lütfen, sopanız, lordum," dedi. "Sizi eve götüreceğim."

Julian sonunda durumu kavramaya başladığında dişlerini sıktı. Aslında Londra'daki evinden zorla götürülmek üzereydi. "Zorla kaçırılmamı karımın emrettiğini mi anlamalıyım?" diye sordu.

"Kaçırılma değil lordum, asla öyle bir şey değil. Sadece... güçlü bir davet."

"Bana kabul etmekten başka seçenek bırakmıyorsun." Julian küçümseyerek, boynuz namlulu kesik bir tüfeğe benzeyen blunderbuss'un geniş, açık ağzına baktı ve kaçma şansını tarttı. Hatta Birkaç ay öncesine kadar bu tür baskı ve tehditlere boyun eğmektense ağır yaralanmayı ya da ölümü göze alırdı. Ancak son zamanlarda, ağır suçluluk duygusuyla yaşamayı öğrendiğinden beri kendi derisi. Mücadele etmeyi göze alamazdı. "En azından bana neden bu saçma maskaralığı yapma gereği duyduğunu söylemek ister misin?"

"Çünkü Rauniyog senin ikna olmadan asla gelmeyeceğini biliyordu. Çok üzgünüm."

"Şey, o yanılıyordu. Her halükarda yarın eve gitmeye niyetliydim. Senin 'ikna etmene' hiç gerek yok."

Miklos tereddüt etti, şüpheli görünüyordu. Sonra başını salladı. "Emin olmalıyım lordum. Rauniyog'a emirlerine harfiyen uyacağıma söz verdim, o yüzden şimdi bizimle gel lütfen. "Elindekileri çıkar."

"Kahretsin, dostum-" İçinde kabaran soğuk öfkeyle Julian bastonunu bıraktı ve ellerinin önünde bağlanmasına boyun eğdi. "Bunun son derece yanlış bir hareket olduğunun farkındasınız değil mi? Bir akranını kaçırmamanın idamlık bir suç olduğunun?"

"Evet, lordum, biliyorum," diye üzüntüyle onayladı Miklos, "ama Rauniyog'u ihtiyaç duyduğu anda terk edemezdim. Eğer kanunla ters düşmem gerekiyorsa, öyle olsun."

"Lanet olası yasaları unut," dedi Julian vahşı bir ses tonuyla. "Onun yerine *benimle* ters düşmekten endişe et!"

Miklos geniş omuzlarını silkti ve silahını salladı, belli ki daha fazla tartışmaya davet etmiyordu. "Lütfen lordum, bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyin."

Julian alaycı bir tavırla, "Elbette, ne kadar da ihmalkârım," dedi. "Özür dilerim."

On dakika sonra Julian kendini bir Çingene arabasının içinde, gecenin bir yarısı Londra'dan kuzeye giden yolda tıkır tıkır ilerlerken buldu. Sıcak battaniyelerle örtülü kalın bir hasır şiltenin üzerinde yatıyordu. Çingenelerin ona yapabilecekleri. Miklos iyi bir plan yapmıştı; açlığını yatıştırmak için ekmek ve peynirle sarılmış bir bez, susuzluğunu gidermek için bir şişe bira ve tuvaletini yapmak için bir lazımlık ulaşabileceği yerlerdeydi. Parmakları hâlâ hareket özgürlüğüne sahip olduğu için biraz ustalıkla idare edebilirdi. Ancak hasta aracın sarsıntıları birkaç dakikada bir iyileşmekte olan bacağına şok titreşimleri gönderiyor, hem kaslarını hem de kinini sertleştiriyordu.

Miklos'un birkaç dakika önce, vagonun ön kanadını sıkıca kapatmadan önce yaptığı itiraf da yaraya tuz biber ekmişti.

Julian içerideydi, blunderbuss dolu değildi. "Rauniyog size zarar gelmesini istemedi, lordum, bu yüzden hiçbir zaman tehlike olmadı." Kandırıldığına dair aşağılayıcı bilgi Julian'ı kaçırılmasından bile daha fazla öfkelenmişti ki bu da yeterince hadım ediciydi.

Bütün bunların Blaise'in işi olduğunu düşündü içini yakan bir öfkeyle. Yine işe karışmış, onur ve gelenekleri hiçe sayarak meseleyi kendi ellerine almıştı. Çingene arkadaşlarını kargaşaya kışkırtmıştı ve bu rezaletin tüm suçlusuydu. Miklos sadece onun uşağıydı.

Julian artık karısının skandal yaratan, yüksek ruhlu maskaralıklarıyla hafifçe bile eğlenmiyordu, karanlıkta öylece yatıyor, acıya karşı dişlerini sıkıyor ve intikamını düşünüyordu. Bir keresinde yanlışlıkla ilk karısını öldürmekle suçlanmıştı, ama sonunda ikinci karısını eline geçirdiğinde cinayet suçlamasında yanlış bir şey olmayacaktı.

Bölüm 24



Blaise düello tabancasını Vincent Foster'ın göğsüne doğrulturken kendinden iğrenerek yüzünü buruşturdu. Gerçekten de titriyordu; elleri sert bir rüzgârdaki söğüt yaprağı gibi titriyordu. Kendini bu kadar az kontrol etmesi gerçekten saçmaydı. Yaptığı sert hareketin iyi bir amaç için olduğunu hatırlamak zorundaydı.

Bay Foster'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştığında kararlı bir şekilde sol elini kaldırarak dengesiz sağ elini destekledi. Belli ki Bay Foster'ı hayrete düşürmüştü.

kendi salonunda ona bu şekilde yaklaşması. Ve onu kızdırdı. Kadının eldivenli elindeki silaha bakarken kara gözleri kinle parladı.

Blaise, Bay Foster'ın gazabından kocasınınki kadar endişe duymuyordu. Julian'ın yaptıklarından dolayı ona çok kızacağını biliyordu ama çaresiz durumlar çaresiz önlemler gerektiriyordu. Gerçeği öğrenmesi gerekiyordu, böylece sonunda korkunç suçluluk yükünden kurtulabilecekti. Eve dönmesi için ona yalvarmanın asla işe yaramayacağından emindi. Tek bir mektubuna bile cevap vermemişken olmazdı. Bu yüzden Miklos'u ona zorla eve kadar eşlik etmesi için Londra'ya göndermişti. Ve kısa bir süre önce vardıkları haberini aldığı anda, Vincent Foster'ı arayarak onu harabelere kadar kendisine eşlik etmeye ikna etmişti.

Tek bir zar atarak tüm geleceğini riske atıyor, tüm umutlarıyla kumar oynuyordu. Ama eğer mümkün olursa, gerçeği ortaya çıkarmaya ve Caroline'ın ölümünden gerçekten sorumlu olan kötü adamdan bir itiraf koparmaya niyetliydi.

"Bunca zaman Julian'ı cinayetle suçladınız, oysa o tamamen masum," dedi Blaise tutkuyla. "Ama adaletsizliğinizin devam etmesine izin vermeyeceğim."

Bay Foster sanki kaçma ihtimalini hesaplıyormuş gibi bakışlarını onun silahına dikti. Aniden arkasını dönerek ona sırtını döndü.

"Dur!" Blaise onun beklenmedik hareketiyle irkilerek bağırdı.

Meydan okurcasına odanın öbür ucundaki çan ipine doğru yürüdü. "Size çıkışı göstermesi için uşağımı çağıracağım, Leydi Lynden."

Çaresizlik içinde tabancayı ona doğru salladı. Vincent hiç de plana uygun davranmıyordu. Kadının tehdidine uysalca boyun eğmeli ve ona eşlik etmeyi kabul etmeliydi. Bunun yerine ipe uzandı ve güçlü bir şekilde çekti.

"Ateş edeceğim!"

"Pekala, cesaretin varsa vur beni. Aslında, pek de umurumda değil."

Blaise hayal kırıklığı içinde neredeyse ayağını yere vuracaktı. Yaşamak ya da ölmek umurlarında olmayan bu takıntılı İngilizler onu çılgına çeviriyordu. Ama şimdi Vincent Foster'ı ne kadar inatçı olduğuna ikna edecek zamanı yoktu. Onu soğukkanlılıkla vuramazdı da. Muhtemelen blöfünü gördüğünde bunu biliyordu. Belli ki fena halde yanlış hesaplamıştı.

"Caroline'ın nasıl öldüğünü öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu onu etkilemek için çılgınca bir çabayla.

Vincent ipi bir kez daha çekmeye başlamıştı ama eli havada durdu. "Ne demek istiyorsun?" Ses tonundaki keskinlik Blaise'in tüm dikkatini ona verdiğini gösteriyordu.

"Nasıl olduğunu biliyorum. Ve ona olan aşkını dindarca ilan ettiğin onca yıldan sonra, sonunda gerçeğin ortaya çıkmasını isteyeceğini de düşünmeliydim."

Öfkeli, düşünceli gözleri kıza hançer gibi saplanmıştı.

"Julian onu asla öldürmedi ve bunu kanıtlamak istiyorum," diye açıkladı.

"Dinliyorum."

"Bu basitçe tarif edebileceğim bir şey değil. Kendiniz görmelisiniz."

Vincent'ın çenesi sıkıştı, yine de sessiz kaldı, görünüşe göre tartışıyordu.

Tam o sırada Foster'ların uşağı kapıda belirdi. "Zili mi çaldınız, efendim?"

Blaise hemen araya girdi. "Arabam aşağıda bekliyor, Bay Foster," dedi neredeyse yalvarırcasına. "Bir saatinizi alacağım, tek istediğim bu. Sanırım siz Julian'a bu kadarını borçluyum."

Vincent uzun bir süre daha ona bakarken, Blaise'in kalbi kararsız bir ritimle atıyordu. Reddederse ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Onun

Plan bir aldatmaca unsuruna bağlıydı ve buna tanıklık etmek için orada olması zorunluydu.

"Pekala, Leydi Lynden. Size eşlik edeceğim... ama tabanca olmadan, lütfen."

Blaise rahatlayarak nefesini bıraktı ve silahı retikülüne geri koydu. İkinci engel de aşılmıştı. İlki Julian'ın eve dönmesini sağlamaktı. Miklos onunla birlikte Roma harabelerinde bekliyor olacaktı. Şimdi geriye sadece küçük dramlarındaki son oyuncuyu elde etmek kalmıştı.

Kahyaya döndü. "Lütfen Bayan Foster'a kardeşiyle benim dışarı çıkacağımızı söyler misiniz? Bir saat içinde döneriz."

Kâhya onay almak için efendisine baktı ve Vincent başıyla kısa bir onay verdikten sonra eğilerek odadan çıktı.

Vincent, Blaise'e aşağıya kadar eşlik etti ve bir uşaa paltosunu ve eldivenlerini getirmesini emretti. Kız kardeşi Rachel her zamanki gibi kıvrımlı merdivenlerden koşarak indiğinde, Blaise giysisini silkiyordu. Kibir yoktu, zarif alnı endişeli bir kaş çatmayla kırışmıştı.

"Onunla nereye gidiyorsun?" Rachel biraz soluk soluğa sordu.

"Leydi Lynden'a harabelere kadar eşlik etmek niyetindeyim."

"*Theruinler* mi?" Blaise kadının gözlerinde korkuya benzer bir şeyin parladığını gördü, ama bu kardeşi için duyduğu endişe de olabilirdi. "Ama yapamazsın-" Rachel dudağını ısırarak sözünü keserken, Vincent karanlık bir sesle Kaş.

"Neyi yapamam?"

"Yok bir şey. Sadece... çaya geç kalacaksınız demek istedim. Denby'leri bize katılmaları için davet ettim."

"Bayan Denby bir öğleden sonra bensiz idare edebilir."

Gitmek için döndü ama kız kardeşinin sert "Vincent, bekle!" sesiyle engellendi.

"Evet?"

"O korkunç harabeleri neden ziyaret ettiniz ki? Senin için tatsız anılar barındırdıklarını sanıyordum."

"Kesinlikle öyle. Ama Leydi Lynden Caroline'in ölümüyle ilgili bilgi sahibi olduğunu iddia ediyor."

"Gerçekten mi? Ne kadar komik. Ama eminim geçmişî deşmek istemezsiniz."

"Pek sayılmaz. Ama Leydi Lynden bunun önemli olduğunu düşünüyor."

Sonra Blaise konuştu. "Caroline'ın ölümüyle ilgili olarak Julian'ın masumiyetini kanıtlayacak bir tanık gösterebilirim."

"Bir tanık mı?" Rachel'ın yanaklarındaki renk aniden kaybolurken, kelime yumuşak bir törpü gibiydi. Yine de hemen sonra kendini toplar gibi oldu ve ince bir gülümsemeye zorladı. "Dört yıl sonra mı? Bu oldukça ani oldu, değil mi?"

"Julian'ın adını temize çıkardığı sürece aradan ne kadar zaman geçtiğinin pek bir önemi yok bence."

Rachel, Blaise'e bakmakta olan Vincent'a döndü. "Ona inanıyor olamazsın. Belli ki kocasını korumaya çalışıyor."

Kız kardeşinin itirazlarına aldırmadan yavaşça, "Gerçeğı bilmek istiyorum," dedi.

"Gerçek mi? Bu küstah suratlı küçük pislik gerçeğı nasıl bilebilir?"

Blaise elinden geldiğince rahat bir tavrıyla, "Bize eşlik edebilirsiniz, Bayan Foster," dedi.

Rachel Foster'ın gözlerinde alevlenen nefret onu şaşkına çevirdi. "Şey, ben Sanırım yapmalıyım," diye karşılık verdi her zamanki kibiriyle. "Eğer bu aptalca işe kalkışmakta ısrar ediyorsan Vincent, o zaman saçma sapan bir şeyle oyuna getirilmemeni sağlamak için yanında olmalıyım. İzin ver bir paket alayım."

Beş dakika kadar sonra Vincent iki bayanı Lynden arabasına bindirdi. Soğuk, gri bir Aralık öğleden sonrasıydı. Fırtına bulutları tepelerini tehdit ediyordu. Blaise kadife pardösüsünün sıcaklığına rağmen titredi ve koltuğuna geri oturup kardeşlerine baktı.

Bir engeli daha aştığı için büyük bir sevinç duysa da planının başarısız olabileceğine dair endişesini bastıramıyordu. Pek çok şey ters gidebilirdi. Ve her şey kusursuz ilerlese bile, Julian ona yaptıkları için ondan nefret edebilirdi. Birinin efendi kocasının zorla kaçırılması ve Londra'dan yetmiş küsur millik dönemeçler ve köy yolları boyunca bir Çingene arabasına kilitlenmesi, evlilik mutluluğu için ideal bir yol değildi.

Arabadakilerin hiçbiri konuşmaya istekli görünmediğinden, harabelere doğru yapılan yolculuk sessizlik içinde tamamlandı. Rachel, alışılmadık bir gerginlikle dudağını çiğniyor, ağabeyi ise düşünceli düşünceli dışarı bakıyordu.

pencere. Blaise bakışlarını genellikle geçen manzaraya -kışın çorak ağaçlarına ve nadasa bırakılmış tarlalara- sabitledi ve bu çilenin sona ermesini diledi. Sallanan arabanın içindeki gerilimi gerçekten hissedebiliyordu ama bunun ne kadarının kendi sınırlarından, ne kadarının Fosterlar'ınkiler.

Kısa bir süre sonra araba yavaşlamaya başladı. Araç harabelerin bulunduğu alana doğru ilerlerken Blaise endişeyle camdan dışarı baktı. Julian'ı gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yarı oturmuş, yarı Çingene arabasının arkasına yaslanmış, rahatsız olmuş gibi bileklerini ovuşturuyordu. Blaise, kaçma ihtimalini azaltmak için ellerini bağlama emrini hatırlayınca irkildi.

Ve görünüşü... Zarif kocasını hiç bu kadar dağınık görmemişti, diye fark etti Blaise, araba ondan kısa bir mesafe ötede durduğunda. Julian neredeyse hiç uyumamış gibi görünüyordu. Altın sarısı saçları dağınıktı, çenesinde yeni çıkmaya başlamış bir sakal vardı. Açık pardösüsünün altına gece giysileri giymişti; mavi, ince bir frak ve krem satenden, umulmayacak kadar kırışmış ve buruşmuş bir pantolon, kolalı bir kravat ve yüksek bir gömlek. gevşemiş ve buruşmuş noktalar.

Ama onu en çok rahatsız eden, görünüşünden ziyade ona bakma şekliydi. Alev alev yanan mavi gözleri kızın içinde öyle delikler açıyordu ki ürpermek istiyordu.

Kalbi sıkıştı. Julian'ı sadece bir kez bu kadar yasaklayıcı görmüştü: Düello günü, ondan ellerini yıkadığı zaman. O zaman takındığı acımasız, soğuk, insan sıcaklığından tamamen yoksun ifadenin aynısını şimdi de takınıyordu. Bu vahşi yüz ifadesi, yüzündeki yarayı, yüz hatlarının klasik erkeksi güzelliğiyle tam bir tezat oluşturacak şekilde öne çıkarıyordu.

Onun düşmanlığına dayanamayarak bakışlarını kaçırdı. Miklos orada başka bir adamla birlikteydi: Sandor, üç gün önce Leydi Lynden'ı kaderine terk ettiğini itiraf eden Çingene. Blaise arabadan inerken dikkatini onlara odakladı. Kocasını unutmak zorundaydı.

ondan nefret edebilirdi. En iyi yol olduğuna inandığı şeyi seçmişti ve şimdi tek yapabileceğı bunu sonuna kadar götürmekti.

Çingeneleri rahatlatmak için gülümsemeye zorladı. Özellikle Sandor'un bu durumdan rahatsız olduğı anlaşılıyordu. Bayan Foster arabadan indiğinde geri çekilmiş gibiydi.

Rachel Çingenelere küçümseyen bir bakış attı ve sanki kürk astarlı bombazin pardösüsünün eteklerini kirleteceklermiş gibi geride durdu. Ağabeyi aşağı indiğinde onlara üstünkörü bir bakış fırlattı ama düşünceli ve düşmanca ilgisinin ağırlığını Julian'a verdi. Blaise iki adam arasındaki düşmanlığı hissedebiliyordu. Julian'ın bakışları soğuk bir şekilde Vincent'ın üzerinde gezindi, çenesi sertleşti, ama tek kelime etmedi. Çingene arabasına yaslanmış, kollarını kavgacı bir tavırla göğsünün üzerinde kavuşturmuş, öylece duruyordu.

Görünüşe göre Vincent birinin konuşmayı yönetmesi gerektiğini düşünüyordu. Lynden'in arabacısını çayırın kenarında beklemesi emrini vererek gönderdi ve araba hareket ederken Blaise'e döndü. "Leydi Lynden, belli ki bu etkinliğı düzenlemek için epey zahmete girmişsiniz. Devam edelim mi?"

"Evet, yapalım mı?" Julian acımasızca onayladı. Normalde soğukkanlı olan mizacı vahşileşirken, bacağı ve gururu şiddetle ağrıyordu. Söz dinlemeyen karısını yakalayıp dişleri kırılana kadar sarsmamak için kendini zor tutuyordu. Onu kollarının arasına alıp tutkuyla yıkamak için duyduğu vahşi arzu. Kız arabadan ilk indiğinde ve mavi kadifeden bir pelisse içinde çok genç ve güzel görünerek karşısında durduğunda, kuzguni saçları uyumlu bir bonenin altında şık bir şekilde düzenlenmişti, kalbi ters dönmüş, vücudu açlıkla gerilmişti.

Yine de bu açlık soğuk bir gerçeklikle bastırılmıştı. Blaise'in kapalı bir arabadan çıktığını ve onu uzun zamandır dostu ve düşmanı olan Vincent Foster'ın izlediğini görmek, Julian'ın mantıksız korkusunu yeniden uyandırmış ve en başta neden ayrıldığını hatırlatmıştı. Görünüşe göre korkusunu yenememişti. Kâbusları -Caroline ve Vincent'in birlikteliği, Caroline'ın ölümü- unutamıyor ya da Blaise'in Vincent'la olan ilişkisinin tamamen masum olduğuna kendini inandıramıyordu. Son zamanlardaki davranışlarını da o kadar kolay göz ardı edemezdi. Onun Gözleriyle karşılaşmaktaki bariz isteksizliği, Londra'dan kaçırılması işindeki suçluluğunu ilan ediyordu.

En azından Miklos bileklerini bağlayan deri kayışları çıkarmıştı. Serbest kaldığı ve sağlam bir zeminde durduğu anda Julian bir Korintli ve amatör boksör olarak yeteneklerini sergilemiş, Çingene'nin esmer çenesine cezalandırıcı bir sağ yumruk indirerek adamı yere sermişti. O anda arabaya el koyacaktı ama pişmanlık duyan Miklos, Rauniyog'un söyleyeceklerini dinleyecek kadar kalması için ona yalvarmıştı, çünkü her an orada olabilirdi. Bir dakikadan çok daha uzun bir süre olduğu ortaya çıktı ve şimdi karısının yanına gidebilmek için bu saçmalığın sona ermesini sabırsızlıkla bekliyordu.

"Pekâlâ," diye yanıtladı Blaise, kirpiklerinin altından ona dikkatli bir bakış atarak. Derin bir nefes alarak tanıştırma faslına geçti. "Bayan Foster, Bay Foster, bu Miklos Smith, rahmetli babamın uzun süredir arkadaşıydı. Bu da Sandor Lee. Balomda gösteri yapan maymunun sahibi." Blaise devam ederken Rachel, Çingene'ye soğuk bir küçümsemeyle baktı, "Görüyorsunuz ya... Bay Lee, Leydi Lynden'in öldüğü öğleden sonra oradaydı. O şahit oldu tüm olay."

Tartışmadan biraz sıkılmış görünen Julian istemsizce irkildi. Doğrulurken Sandor'a keskin bir bakış fırlattı. "Bu doğru mu?"

"Evet, lordum."

Rachel burnunu çekerken, kardeşi de Çingene'ye benzer bir şüpheyile baktı. "Neden ortaya çıkmak için bunca zaman bekledin?" Vincent sorguladı.

"Bundan bahsetmeye korkuyordum, sayın yargıç. Kimse zavallı bir Çingene'yi dinlemez. Ama sonra Lord Hazretleri'nin kadının öldürölmesinden sorumlu tutulduğunu duydum ve bunun doğru olmadığını anladım. Ve Lord Hazretleri biz zavallı Romlara çok iyi davrandı."

"Evet, evet, lütfen devam edin. Ne oldu?"

"Evet, Bay Lee," dedi Blaise daha nazikçe. "Bu insanlara o gün bana anlattıklarınızı aynen anlatın."

"Evet leydim. Şey, görölyorsunuz..." Sandor omzunun üzerinden baktı. Blaise onun suskunluğunu anlıyordu; Caroline'in ruhunun intikamından, güçlü *Gorgios*'tan korktuğundan daha çok korkuyordu.

"Evet, onur duydum... O gün yağmur yağıyordu. Karımla birlikte buradaydım, tam şurada." Çıplak karaağaçların sırasını işaret etti. "*Hotchi*'yi arıyorduk." Sanki kaçak avlanmakla suçlanmaktan korkuyormuş gibi aniden Lord Lynden'a baktı. "Öyle bir niyetimiz yoktu lordum. *Gorgios* kirpi istemez-"

Vincent'ın gösterdiği kadar sabırlı olmayan Julian özrü duymazdan geldi. "Devam et. O gün burada olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, burada da iki tane *Torun* vardı... Biri açık tenli, diğeri koyu tenli."

Rachel hiç de kadınsı olmayan bir tiksintiyle homurdandı. "Şeytan dilinde konuşmak zorunda mısın? Ne demek istiyorsun, *raw-ni*?"

"*Arauni* bir hanımefendi," diye yanıtladı Blaise. "Lütfen devam etmesine izin verin. Leydi Lynden'ı burada gördüğünüzü mü söylediniz?"

Sandor Blaise'e minnettar bir bakış gönderdi. "Evet leydim, güzel olan. Ve siyah saçlı başka bir hanımefendi." Elini yavaşça kaldırarak Rachel Foster'ı işaret etti. "Bu bayanı da burada gördüm."

Rachel bariz bir öfkeyle kaskatı kesildi. "*Ben mi*? Bu çok saçma!"

"Dikkatli olun efendim," diye uyardı Vincent, kız kardeşini savunmak için atılarak. "Uydurmalarınıza göz yummayacağım."

"İki kadın vardı," dedi Çingene inatla, "ve tartışıyorlardı."

"Belki de öyledir, ama kız kardeşimi başka biriyle karıştırdığınıza şüphe yok. Yağmur yağdığını söylemişsiniz. Net görmek zor olmalı."

Sandor kara başını üzüntüyle salladı. "Hayır, sayın yargıç. Yağmur başlamadan önce onu gördüm. Ve sesini duydum. Zavallı maymunumu yere serdiği baloya kadar kim olduğunu bilmiyordum ama o zaman o olduğunu anladım."

Julian araya girdi, sesi alçak ve emrediciydi. "Karımın ölümünü gördüğünüzü iddia ediyorsunuz. Lütfen bize neler olduğunu kendi kelimelerinizle anlatın Bay Lee."

"Dediğim gibi, iki hanımın tartıştığını gördüm. *Kestane* rengi bir ata binmiş olan güzel kadın bunu aşağıya indirmeye çalıştı-"

"*Agrai* bir at mı?"

"Evet, affedersiniz lordum, kestane rengi bir orse. Bu hanımefendi orse'ye bir taş atmış, o da orse'nin ayakları üzerinde yükselmesine neden olmuş. Güzel bayan yere düşmüş ve kafası yarılmış. Hiç ayağa kalkmadı." Sandor bir başka korku dolu omzunun üzerinden bakıp hayalet arıyor.

"Darbe kafatasını ezmiş," diye mırıldandı Julian acımasızca. "Sonra ne oldu?"

"Bu bayan kaçtı. Sonra siz geldiniz lordum. Ve *bu* beyefendiyi de gördüm. Karım ve ben o zaman kaçtık. Bunun bir parçası olmak istemedik."

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Rachel başını savurarak şapkasındaki devede tüyünü titretti. "Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım! Bir dakika daha kalıp bu iğrenç yalanları dinlemeyeceğim."

Rachel arkasını döndüğünde, ağabeyi uzanıp onu kolundan yakaladı. "Bir dakika Rachel. Bunlar ciddi suçlamalar. Söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Adamın elini sıkarak ona sert bir kaş çattı. "Söylemek *mi*? Neyi söyleyeyim? Bu adamlara karşı kendimi savunmamı önermiyorsun herhalde. yalan mı?"

"Bunlar yalan mı?"

"Tabii ki öyleler!"

Vincent tereddüt etti. "O gün burada olduğunuzu inkar mı ediyorsunuz?"

"Elbette inkar ediyorum!" Adam şüpheci bir sessizlik içinde kalınca, kadın ona ters ters baktı. "Yani benim sözlerim yerine pis bir *Çingene*'nin sözlerine mi inanacaksın?"

"Böyle bir hikayeyi iddia etmek için ne gibi bir sebebi olabilir?"

"Ben nereden bileyim? Belki de biri onu bu işe bulaştırmıştır. Belki de bu adi herif-" Blaise'e zehirli bir bakış gönderdi. "*Sen!*" diye tısladı. "Bu çirkin iddiayı ortaya atması için ona rüşvet verdin."

"Hayır," dedi Blaise sessizce. "Sandor bana geldi. Gerçeği söyleyecek cesareti vardı. Siz de öyle yapmalısınız, Bayan Foster."

Rachel Blaise'e doğru bir adım attı, eldivenli elini vuracakmış gibi kaldırdı ama Julian aralarına girerek müdahale etti. "Aklından bile geçirme."

Onun sert uyarısı üzerine Rachel keskin bir kahkaha attı. "Hayır, hayır, tabii ki hayır! Değerli eşinize zarar gelmesini istemezsiniz! Siz sadece cinayete göz yumarsınız-"

"Rachel!" Vincent sertçe konuştu. "Bu kadar yeter!"

Kardeşine döndü. "Yeter mi? Sen ne bilirsin ki, seni aptal! Caroline'in eteklerinin peşinden nefes nefese gitmeseydin, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Ne demek istiyorsun... hiçbir olmazdı?"

"Caroline'ın ölümü. Herkesin olduğu kadar senin de hatandı. Bir köy aptalından daha fazla akıllı olmayan *ağabeyim*. Seni yıkıcı bir ilişkiye sürüklemesine izin verdiğin için aptallık ettin Vincent. Caroline seni hiçbir zaman zerre kadar önemsemedi. O sadece seni kullandı."

"Yani onu sen mi öldürdün?"

"Onu ben öldürmedim! Julian öldürdü! Bunu biliyorsun!"

"Yaptığımı sanıyordum, ama şimdi... o kadar emin değilim. Belki de bu işte senin parmağın vardır."

"Onu ben öldürmedim! Bir kazaydı-" Rachel dehşet dolu bir bakışla sözünü kesti.

"Bu bir *kaza* mıydı?" Vincent'ın sesi gergin ve hamdı. "Düşüğünü görmediysen nasıl bilebilirsin?"

Cevap vermeyi reddetti.

"O gün buradaydın, değil mi? Caroline'ın attan düşmesine sen sebep oldun."

"Hayır." Rachel çılgınca etrafına, ayık yüzlere baktı. "Hayır, düşündüğünüz gibi değil! Bu şekilde olmadı!"

"O zaman *nasıl* oldu? Bu adamın dediği gibi atına taş mı attınız?"

"Hayır! Hayır-"

"*Bana yalan söyleme, Rachel.*"

"Pekala, evet! Buradaydım ama bir kazaydı! Yemin ederim!"

"Neden? Yüce Tanrım, *neden?* " Vincent'ın sesindeki şaşkınlık ve ıstırap sessizlikte yüksek sesle yankılandı.

"Çünkü-" Rachel'ın titreyen sesi kesildi. "Sadece seni korumak istedim Vincent, bana inanmalısın." Tiz sesi yalvarışa dönüştü. "Caroline'la yüzleşirsem. ilişkinize bir son verebilirdim. O gün sana gönderdiği mesajı gördüm, onunla harabelerde buluşmanı istiyordu. Ama buraya önce ben geldim. Tartıştık, bunu kabul ediyorum. Seni kandırdığı, Julian'ı benden çaldığı için Caroline'e çok kızmıştım. Ama onun düşüşü bir kazaydı, yemin ederim. Beni ezmeye çalıştı...Yağmur...zemin kaygandı ve atı şaha kalktı...Ben

asla onun *için* değildi!" Rachel şimdi hıçkırır hıçkırır ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından çirkin dereler halinde akıyordu.

Vincent sanki gözlerinin arasına ani bir darbe almış gibi sersemlemiş görünüyordu. "Bunca zaman... Julian'ı cinayetle suçlamama izin verdin... onun adını karalamama *yardım* ettin..."

"O bunu hak etti! Leydi Lynden olmalıydım! I! O asık suratlı, bencil, küçük çapkın Caroline değil. Ama onun yerine onu seçti."

Rachel şimdi ciddi ciddi hıçkırıyor, eldivenli elleriyle yüzünü kapatıyordu. Dizlerinin üzerine çöktüğünde kimse ona yardım etmek için öne çıkmadı.

Gözlemciler onu değişik derecelerde acıyarak izlediler. Blaise sessiz bir teşekkür duası etti. Belki de şimdi Julian sonunda Caroline'in ölümündeki trajedi için kendini suçlamaktan vazgeçecekti.

Blaise konuştuğunda, bu Vincent'a yönelikti. "Bunca zaman Julian'ı suçladın, ama suçluyu bulmak için eve daha yakından bakmalıydın."

Vincent başını salladı, sanki kız kardeşinin itirafına hâlâ inanamıyormuş gibiydi. Sonunda Julian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Anlaşılan sana bir özür borçluyum. Bunca yıl senin bir katil olduğunu düşünmüşüm." Acı bir kahkaha attı. "Kendi kız kardeşim." Belirgin bir çabayla kendini toplar gibi oldu. "Umarım... bir gün bizi affedebilirsin."

Julian yorgun bir elini alnında gezdirdi, cevap vermedi.

"Ne yapmak istiyorsun?" Vincent sordu.

"Henüz düşünmedim."

"Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum... ama eğer bana yardım ederseniz minnettar olurum.
Belki de en azından biz ülkeden ayrılana kadar birkaç gün sessiz kalmalıyız.
Kız kardeşimi bir süreliğine yurtdışına götürmemin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Julian yavaşça başını salladı. "Bu skandalı tekrar gündeme getirmeye gerek görmüyorum. Bu hiçbir amaca hizmet etmez. Benim itibarım zaten lekелendi, ama kız kardeşininkini de yok etmek için bir neden göremiyorum. Gerçeği bilmem yeterli."

Blaise itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra dilini ısırđı. Julian'ın adının temize çıkmasını istiyordu ama şimdi onunla tartışmanın zamanı değildi. onur kavramları. Lynden'in arabacısına işaret etmesini izledi; arabacı hemen dizginleri eline aldı ve arabayı tarlaya doğru sürerek önlerinde durdu.

Julian sessizce, "Grimes, lütfen Bayan Foster'ı eve götür," diye emretti.

Son derece üzgün görünen Vincent, hıçkırarak ağlayan Rachel'ın ayağa kalkmasına yardım etti ve onu içeri götürdü. Gevşek, buruşuk, omurgasız bir bez bebek gibi görünüyordu.

Yine de onun arkasından tırmanmadan önce Julian'a döndü. "Kör bir aptalmışım, bunu şimdi anlıyorum. Acılarımın dostluğumuzu yok etmesine izin verdim. Bunun için özür dilerim. Ve gerçek olmayan bir şeyi önerdiğim için." Blaise'e baktı. "Sana yalan söyledim, Julian. Karına, yani Leydi Lynden'a hiç bakmadım. Onun seni sevdiğini anlamıyorsan sen de en az benim kadar aptalsın."

Bununla birlikte içeri tırmandı ve kapıyı usulca arkasından kapattı.

Araba uzaklaşırken, Blaise nefesini tutmuş, Julian'ın cevabını bekliyordu. Ama Julian ona bakmadı bile. Bunun yerine Sandor Lee'ye gerçeği ortaya çıkardığı için acımasızca teşekkür etti ve bir ödül sözü verdi. Sonra gözlerini Çingene arkadaşı Miklos'a çevirdi. "Sana gelince, sanırım gitme vaktin geldi. Seninle daha sonra ilgileneceğim."

Miklos, Lord Lynden'ı Londra'dan zorla götürmek için kullandığı arabasına baktı. "Ama lordum, benim arabam-"

"Dikkatli olun Bay Smith, beni fazla sıkıştırmayın. Sizi uzun bir ziyaret için Avustralya'ya gönderip göndermeme konusunda hâlâ karar vermiş değilim." Bunu içine sindirmesine izin verdi. "Vagonunuzdan vazgeçmek zorunda kalmak sizin için iyi olur ama bu konuyu daha sonra düşüneceğim. Şu anda karımla yalnız kalmak istiyorum."

Blaise'in kalbi aniden düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı ve midesi sıkıştı. Asık suratlı kocasıyla yalnız kalmaktan korkarak Miklos'a yalvaran bir bakış attı. Ama her iki Çingene de Sandor'un sırtına tırmanıyordu.

At. Ve çok kısa bir süre içinde, karaağaçların arkasında kaybolmak üzere tarlayı geçerek onu Julian'la yalnız bırakıp gittiler.

Ona korku dolu bir bakış attı. Adam bir kez daha Çingene arabasının arkasına yaslanmıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesi sert ve sabitti.

"Buraya gel, Blaise," diye emretti ipek gibi, sesi tehditle yankılanıyordu.

Blaise ona ihtiyatla baktı ve olduğu yerde kaldı. "Julian, lütfen, saçma bir şey yapmak istemezsin-"

"Sana bir daha söylemeyeceğim, tatlım. Buraya gel. Halletmemiz gereken birkaç önemli mesele var, öyle değil mi?"

Bölüm 25



Suçlu bir çocuk gibi ellerini arkasına saklayan Blaise, çaresizce Miklos'un gözden kaybolduğu tarlaya baktı.

"Yardıma çağırma zahmet etmeyin," diye uyardı Julian. "Suç ortakların seni kurtaramayacak."

Blaise zorlukla yutkundu. "Bana çok mu kırgınsın?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Yaptığım şey için özür dilerim Julian, ama görüyorsun-"

"*Blaise...*" Kelimeyi tehditkâr bir şekilde sonlandırdı.

"Sen... şiddet içeren bir şey yapmayacak mısın?"

"Yapabilirim. Eğer hemen buraya gelmezsen geleceğim."

Ayaklarını hareket etmeye zorladı. Yavaş adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı, ta ki bir metre ötede durana kadar.

"Daha yakına." Sesi hafifçe alçalmıştı. Acaba yumuşamış mıydı? diye umutla merak etti.

Son adımlarını attı ve Julian'ın tam önünde durdu. Çenesindeki kötü şöhretli kirli sakal onun tehditkâr havasını hiçbir şekilde azaltmıyordu. Eldivenli ellerini gergin bir şekilde birbirine kenetlerken ona dikkatle baktı. Daralmış mavi gözlerinde, ağzının kıvrımlı şehvetli çizgisinde yırtıcı bir şey vardı. Bakışları sert ve deliciydi ama aynı zamanda sanki onu içine çekiyormuş gibi dikkatle yüzünü inceliyordu.

Sonra ona uzandı.

Blaise istemsizce irkildi, ama Julian onun beklediği gibi parmaklarını boğazına dolamak yerine, bonesinin kurdelelerine doladı ve çekiştirdi. Bone'yi başından çekip dikkatsizce yere fırlattığında gözleri büyüdü. Sonra da onun şık saçındaki iğneleri çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun *sen*?" Blaise biraz da telaşla sordu.

"Seni cezalandırıyorum."

Şifreli cevabı onu rahatlatmadı ya da onu cezalandırmak için neden saçını kesmesi gerektiğini açıklığa kavuşturmadı.

"Julian, lütfen... Açıklayabilirim..."

"Açıklamalarınla ilgilenmiyorum."

Son iğneleri de fırlatıp attı ve abanoz saçlarının sırtından aşağı dökülmesine izin verdi. Yüzünü ellerinin arasına alırken delici bakışları kızın yüzünü tuttu, avuç içleri çene çizgisini çerçeveledi.

"Bana kızmakta sonuna kadar haklısın Julian, ama görüyorsun ya, *çaresizdim* -"

"Kapa çeneni, seni çileden çıkaran velet..."

Sonra ağzı onunkinin üzerine indi. Sert ve zorlayıcı bir şekilde onu öptü, dudakları sert, aceleci ve cezalandırıcıydı. Ağzı acımasızca dudaklarını ayırdı, itici dili içeri girmeye zorladı. Elleri saçlarında kenetlendi, onu esir aldı.

Yine de onun irkilmesine ve büyük bir rahatlama yaşamasına rağmen, Blaise'in şiddetli yağması intikamdan çok açlıktı. Vücudu tepki olarak sıçradı ve Blaise özlemle ürperdi. Julian'ın haftalar süren yokluğundan sonra, o da Julian'a karşı aynı derecede açlık duyuyordu. Arzunun keskin, amansız sızısı içinde alevlendi ve bir zamanlar paylaştıkları diğer yoğun tutku anlarının hatırasını besledi. Blaise onun omuzlarını kavrarken yumuşak bir inilti çıkardı.

Julian aniden geri çekildi. Gözleri öfkeyle değil ama ateşle yanıyordu; bir şekilde kendini ona aktarmış olan bir ateş.

Julian tek kelime etmeden onu dirseğinden kavradı ve arabanın ön tarafına doğru itti, orada huzur içinde otlayan atların arkasındaki branda kapağını kenara itti. Sonra, tek bir hızlı hareketle eğilip Blaise'i kollarının arasına aldı ve onu içeri kaldırdı.

Yüksek, küçük bir pencereden gelen ışık dışında içerisi loştu. Julian onun gözlerinin alışması için zaman tanımadı, arkasından içeri tırmandı ve kanvas kapağı indirerek onları içeri kapattı. Büyük paltosu üzerinden kaydı Blaise'i hasır şilteye itip sırt üstü çevirirken omuzlarından tuttu.

Kadın şaşkınlıkla soluk soluğa kalmıştı ama daha aklını başına toplayamadan adam onu takip etmiş, kıvrak vücudu onu sarmıştı. Giysilerinin arasından adamın uyarılmışlığının sert ve dolgun baskısını belirgin bir şekilde hissedebiliyordu.

Dirseklerini kadının omuzlarının iki yanına dayayan Julian parmaklarını kadının saçlarına geçirdi. Yontulmuş yüzü sert ve vurdumduymazdı ama gözleri yakıcı bir duyguyla canlıydı.

"Burada yattım," diye mırıldandı, sesi alçak ve kalındı, "on iki saat boyunca, seni elime geçirdiğimde sana tam olarak ne yapacağımı planladım. Ve şimdi sana sahibim."

Blaise şaşkınlıkla fark etti ki, onu hemen orada, o anda elde etmek niyetindeydi. Ağzı kurudu, heyecanı midesini dövüyor, vücudundaki her kası geriyordu.

Sonra onu tekrar öptü. Vahşi ve kaba ağzı onunkine gömüldü, dilinin sıcak, araştırıcı darbeleriyle onu doldurdu.

kalçaları. Çenesindeki kirli sakal kızın yumuşak tenini sıyrırıyordu ama kızın umurunda değildi. Adam ona hiç şefkat göstermiyordu ama o bunu istemiyordu. Sadece onu istiyordu. Eğer bu onun cezası olacaksa, o zaman memnuniyetle, memnuniyetle buna katlanacaktı. Onu istiyordu, bunu istiyordu.

Adam eteklerini beline kadar itip çıplak belini ortaya çıkardığında tek bir itiraz iniltisi bile çıkarmadı; bunun yerine utanmadan ona yardım etti. Adamın elinin kalçasının kıvrımlarında, karnının düz düzleminde gezindiğini, sonra da kasıklarının ipeksiliğine doğru ilerlediğini hissetti. Blaise bir zevk iniltisiyle kalçalarının onun araştırın parmaklarına karşı çılgınca eğilmesine izin verdi.

Sanki ona eziyet etmek istiyormuş gibi, Julian aniden öpücüğünü kesip başını kaldırdı. Parmaklarını bacaklarının arasında gezdirirken, oradaki abanoz derisini tırmıklarken, kadınsı yarığı araştırırken, kadifemsi kıvrımlarının gizlediği sıcak, ağrıyan tomurcuğu bulurken gözleri zorlukla kontrol edilen bir tutkuyla parlıyordu.

Nefes nefese, yüzü gergin bir halde, onun dokunuşuyla titremeye başlamasını izledi. Onu kabaca okşadı, kasıtlı olarak tahrik etti. Parmaklarının ipeksi tenine her sert dokunuşunda kadın ürperdi.

Daha fazla bekleyemeyerek elini kasıklarındaki kalın şişkinliğe götürdü. Telaşla pantolonunun ön düğmelerini açtı ve küçük giysileri, tüylü, koyu altın rengi kıllardan oluşan bir yuvadan çıkan sert erkekliğini serbest bırakmak için. Sonra elleriyle bacaklarını ayırarak onu hazır hale getirdi.

"Senin içinde olmak istiyorum." Ses tonu sert ve tavizsizdi, gözleri ise geceyarısı tonunda kararmıştı.

Blaise kabaran, sert, ipeksi etin uyluğunun iç kısmına değdiğini hissetti ve ihtiyaçtan dolayı yumuşak bir inleme sesi çıkardı. "Evet... lütfen..." Ona uzandı, neredeyse özlemle hıçkırıyordu. Bedeni serbest kalmak için çırpınıyor, sıcaktan zonkluyordu.

Julian onun kalçalarını daha da aralayarak kendini onun üzerine bıraktı ve ağır bir şekilde içine girdi. Kadın onun için tamamen, kaygan bir şekilde hazırды. Bacağındaki ağrıya karşı dişlerini gıcırdatarak daha derine, daha derine battı, tek bir güçlü hamleyle olabildiğince derine indi. "Al beni... her şeyimi..."

Blaise onun sert uzunluğunu tamamen emerken nefesi kesildi. Erkekliğinin duyularına ani saldırısı nefesini kesti; sert gerilme İstilasının baskısı o kadar yoğun bir zevk şokuydu ki neredeyse çığlık atacaktı. Adamın içinde kocaman ve sert olduğunu, her santimini doldurduğunu, sahiplendiğini ve emrettiğini hissedebiliyordu.

Ve sonra tüm kontrolünü kaybediyor gibiydi. Julian kaba bir tutku sesiyle ona karşı patladı, itişleri derin ve sertti, onu kabzasına kadar içine taşıdı, kasıkları onunkine sürtündü. Artık onda centilmence hiçbir şey yoktu, sadece onu elde etme, ayrılığın uzun kasvetli günlerinden sonra kendini doyurma ihtiyacı vardı.

Yine de Blaise aynı tutkuyla karşılık verdi; vücudu onu çılgınca, vahşice istiyordu. Tırnaklarını Blaise'in sırtına geçirdi ve Blaise onun içine girdikçe ona yapıştı, vücudunun itici ihtiyacını dizginlemeden karşıladı.

Çılgınca bir zevk içinde birbirlerini zorlarken, nefesleri sert soluklarla geliyordu, birleşmeleri çiğ, ilkel, cinseldi. Sadece bir an içinde kadın sarsıcı bir şekilde serbest kaldığını haykırdı. Bir an sonra kalçaları tamamlanma spazmları içinde sarsıldı, yükselen doruk noktası kızın içine sıcak bir şekilde pompalandı.

Bittiğinde, hâlâ birleşmiş, hâlâ güçlü artçı şoklarla titreşerek orada yatıyorlardı. Blaise kendinden geçerek gözlerini kapadı. Tüm vücudu doygun bir sıcaklıkla titriyordu. Julian'ın uzun, kesik kesik bir nefes aldığını duydu, yüzünü boğazının sıcaktan kızarmış tenine gömdüğünü hissetti. Onu memnuniyetle kucakladı, parmakları saçlarının yumuşak altın buklelerine dolandı ve onu yakınında tuttu.

Konuştığında sesi çiğ ve boğuktu. "Seni isteyerek deliriyordum."

Ağzı belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benden nefret etmenden korkuyordum."

"Yapmalıyım, seni küçük sefil."

"Julian... Özür dilerim, gerçekten-"

"Beni kandırmaya çalışma, sürtük," diye mırıldandı kulağına kuru bir sesle. "Planının başarısıyla övünüyorsun, itiraf et."

"Sanırım biraz övünmeyi hak ediyorum. Tam da umduğum gibi oldu."

Julian isteksiz bir kıkırdamayı bastırmaya çalıştı, ama Blaise bunu duydu ve umutları arttı. Belki de evliliğini her şeye rağmen mahvetmemişti.

"Sanırım Rachel'ın itirafını sen düzenledin?" Kocasının sesi onaylamaktan çok boyun eğmiş gibiydi.

"Evet, ama kolay olmadı, söylememe izin verin. Bay Foster neredeyse tüm planlarımı altüst ediyordu. Onu vurmakla tehdit ettiğimde bile bana eşlik etmedi. Ve gelmek zorundaydı. Aksi takdirde Bayan Foster Caroline'ın kazasıyla ilgisini inkâr etmeye devam edebilirdi."

"Vincent Foster'ı vurmakla mı tehdit ettin?" Yüzünü kuzguni saçlarına gömerken Julian'ın boğuk kahkahası kulağını okşadı.

"Başka seçeneğim yoktu. Ama başarılı olamadı, o senden bile daha inatçı. Ama oldukça kararlıydım. Ve sonunda, seninle boy ölçüşemeyeceğini kanıtladı. Ben."

Julian vücudunu onun üzerinden kaldırıp yanına yerleşti ve dengesiz bir sesle, "Hayır, Vincent kesinlikle senin ağırlığını kaldıramaz," dedi.

Vagonun içindeki hava serindi. Julian özenle Blaise'in eteklerini aşağı doğru iterek onun ince çıplak kalçalarını örttü ve ikisinin üzerine bir battaniye çekti. Doğal olarak başını Julian'ın omzunun kıvrımına yasladı.

"Bunu sadece senin iyiliğin için yaptım, Julian. Benden sonsuza dek nefret etsen bile, Caroline hakkındaki gerçeği bilmen gerekiyordu - böylece kendini suçlamayı bırakacaktın."

Saçının siyah bir tutamıyla oynarken bir iç çekti. Yapamadı İlk karısının ölümünden kendini tamamen temize çıkarmıştı ama yine de uzun süredir onu ağırlaştıran suçluluk yükü kalkmıştı. Bu, Blaise'e minnet borçlu olduğu şeylerden biriydi. Yine de bunu itiraf etmek onu cesaretlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Uzlaştı. "Bunu söylemek bana acı veriyor fındırdek, ama planın işe yaradı."

Blaise memnun bir mırıltıyla ona daha da sokuldu.

"Bununla birlikte, Londra'dan zorla çıkarılmam gibi küçük bir mesele hâlâ halledilmeyi bekliyor."

"Evet, şey..." Blaise uysalca, "Gerçekten mi?" dedi. "Gerçekten Julian, bence bana minnettar olabilirsiniz."

"*Minnettar mı?*" Julian başını kaldırıp ona kötücül bir bakış fırlattı. "Son bir düzine saatimi bu Allah'ın belası çingiraklı tuzakta, belki iki saatlik uykuyla bir Noel kazı gibi bağlanarak geçirdim, uyluğum ıslak ham deri gibi gerilirken ve sen benden *minnettar* olmamı mı bekliyorsun?"

"Ama bunun için zaten özür diledim. Bacağın için de gerçekten çok üzgünüm," dedi hararetle. "Asla incinmesini istemedim. Gerçekten de Miklos'a her türlü rahatınızı sağlamak için. Ama sert bir önlem almak zorundaydım. Mektuplarıma cevap vermiyordun ve eve ne zaman döneceğın ya da dönüp dönmeyeceğın konusunda hiçbir fikrim yoktu."

"Bugün yola çıkmayı planlıyordum."

"Öyle mi? Gerçekten eve dönmek mi istedin?" Kadın ona boş boş baktı. "Şey, bunu bilmiyordum. Ve *çaresizdim*."

"Her zaman çaresizsin. Ama bu itaatsizliğini mazur göstermez. Hafızam beni yanıltmıyorsa, uslu duracağına dair bana yemin etmiştin. Komşularımı vurmakla tehdit etmek tam olarak 'edep ve terbiye' kategorisine girmiyor. "

Blaise pişman görünüyordu. "Mektuplarımdın hiçbirini okumadığını sanıyordum."

"Yaptım, aptalım ben. Hepsini ateşe atmalıydım."

"İsterseniz bacağınıza masaj yapabilirim."

"Belki daha sonra. Şimdi uyarımı dikkate aldığınızdan emin olmak istiyorum. Bir *dahaki* sefere planlarından birini aklına getirmeye cüret edersen, tatlım, Ben kısa paltolar giyerken babamın sevdiği cezayı vereceğim sana, sağlam bir huş ağacı sopası. Bir hafta boyunca oturamayacaksın. söz veriyorum."

"Ama Julian, benim niyetim iyiydi. Ya-"

"Hayır! Niyetinin ne kadar iyi olduğu umurumda değil, artık entrikalarına izin vermeyeceğim, beni anlıyor musun?"

"Evet, elbette Julian."

Kızın uysal tonu onu bir an bile yanıltmadı. Julian Blaise'e dikkatle baktı, kızgınlık ve onu soluksuz öpmek için duyduğu şiddetli arzu arasında gidip geliyordu. "Neden söylediğim tek bir kelimeyi bile anlamadığın hissine kapılıyorum?"

"Ama söz verdim, Julian, ve sana söz veriyorum, yemin ederim! Bir daha asla ama *asla* sana itaatsizlik etmeyeceğim."

"Bir dahaki sefere sana istediğini vermeyi reddedinceye kadar," dedi kuru bir sesle.

"Sence... beni hiç affedecek misin?"

"Öyle umuyorum... eğer gelecekte skandal davranışlarınızı yatak odamızla sınırlamaya çalışırsanız."

"O zaman..." Tereddüt etti, ona kararsız bir bakış attı. "Bana bir şans daha verecek misiniz?" diye sordu küçük bir sesle. "Beni göndermeyeceksin uzakta?"

Göğsünde bir şey kasıldı ve nefes almasını zorlaştırdı. Cevap vermeye özen gösterirken mavi gözleri tamamen ciddileşti. "Evet, eğer *bana* bir şans daha verirsen, Blaise. Benim de sana bir özür borcum var. Hemen sonuca varıp seni zina yapmakla suçlayarak iğrenç bir davranışta bulundum."

"Yanlış anladınız. Vincent Foster'la birlikte olacağımı nasıl düşünebilirsin? Seni *seviyorum*. Sana asla sadakatsizlik etmem."

"Bunun farkındayım."

"Gitmeden önce sana bunu anlatmaya çalıştım ama bana inanmadın."

"Biliyorum ve yanılmışım."

Blaise öfkeyle, "Ben *Caroline* değilim," dedi.

Kadının ses tonuna gülümsedi ama yatıştırıcı bir şekilde, "Biliyorum tatlım. Birbirinize hiç benzemiyorsunuz. Caroline asla kendini bana sıkılacak bir kurşunun önüne atmazdı."

"Vurulmanı istemedim. Seni seviyorum Julian, bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi. Keşke..."

"Ne dilemek?"

"Karşılığında beni sevebileceğini."

Julian arkasına yaslanmış, tuval çatıya bakıyordu. Eğer Blaise'e karşı olan hislerinden emin değilse bile, uzun ayrılık onu kalbinin nerede yattığına ikna etmişti. Onsuz bir gelecek düşünemiyordu. Ruhundaki tüm karanlık ve boş yerleri o doldurmuştu. "Seni seviyorum, minx."

Aniden bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve loş ışıktaki ona baktı. "Gerçekten ciddi misin? Beni seviyor musun?"

"Dikkat dağıtmak için." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Anlayamıyor musun? Sizi temin ederim, başka hiç kimseden böyle bir sıkıntı çekmezdim."

Onun ıslıl ıslıl gülümsemesi, küçük vagonun içinde güneşin aniden parlamaya başladığını hissettirdi. Şefkatle onu kendine doğru çekti ve

Ama Blaise'in fiziksel olduğu kadar sözlü bir güvenceye de ihtiyacı olduğu anlaşılıyordu.

"Benimle evlenmeye zorlandığın için gerçekten pişman değil misin?"

"Pişman mısın?" Düşünceli bir şekilde dudaklarını onun alnına bastırdı.
"Hayır. Belki ilk başta öyleydim. Bana hissettirdiklerin için sana kızdım.
Kesinlikle istemedim
Seni seviyorum. Her fırsatta karşı çıktım. Ama kendime engel olamadığımı
fark ettim."

Bundan son derece memnun olan Blaise yüzünü onun boğazının çukuruna sürterek sıcak, baş döndürücü erkek kokusunu aradı. "Ben de seni sevmek istemedim. Üvey babam gibi soğuk bir İngiliz olduğunu düşünmüştüm."

Julian yüzünü buruşturdu.

"Ve ben mantık evliliği yapmak istemedim. Bence korkunçlar."

"Bizim bir mantık evliliğimiz yok. *Uygunsuz* bir evliliğimiz var."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Kadının sesindeki acı onu sarstı. Kollarını ona dolayarak tehditkâr bir şekilde sıktı. "Evet, ciddiym, seni büyüleyici küçük işkence - ve bunu dünyalara değişmem - elimde olsa bile, ki bunun mümkün olduğundan şüpheliyim. Sanırım Panna senin ve benim kaderimizde birlikte olmak olduğunu söylerdi."

"Bana mahkûm olmak zorunda değilsin," dedi içi boş bir sesle. "Her zaman Agnes Teyzemle yaşayabilirim-"

"Sus, aptal. Seni seviyorum Blaise ve gitmene izin vermeyeceğim. Asla. Kalbimi söküp atarım daha iyi." Onu kendinden uzak tuttu ve gülümsedi. "Kalbimi daha yeni geri aldığımı düşünürsek, bu aptallık olur." Sesi yumuşadı. "Geçtiğimiz dört yıl boyunca sanki ruhum kayıpmış gibi hissettim. Onu tekrar bulmama yardım ettin. Beni ölümden geri getirdin."

Julian'ı kaybetmeye ne kadar yaklaştığını fark edince Blaise ürperdi. "Sadece kendini suçlamayı bırakmanı istedim."

"Yaptım... Yapacağım. Artık hepsi geçmişte kaldı. Aslında... yeniden başlamaya ne dersin, tatlım? Bugünden itibaren, yeni bir başlangıç yapacağız."

"Oh, Julian..." Menekşe rengi gözleri mutlulukla parlıyordu. "Bunu her şeyden çok isterim." Bir an sessizliğe gömüldü. "Biliyorum! Harika bir fikrim var
-Çingene usulü yeminimizi tekrarlayabiliriz. Miklos'un itiraz etmeyeceğinden eminim. Çingeneler kutlamaları sever."

Julian bu öneride pek olumlu bir yan bulmadı ama yine de tamamen reddetmedi. "Göreceğiz."

Tembelce küçük pencereye baktı ve kalan gün ışığını ölçtü. "Sanırım Londra'daki Will Terral'a bir mesaj göndermeliyim. Dün gece eve dönmediğim için endişelenecektir. Ben yaralandığımda, Will kendini baş anaç tavuk olarak atadı ve görevlerini sadece sana bıraktı ve sen orada değildin. Seni terk etmemi onaylamadı. tarafından. Geçtiğimiz haftalarda asık suratı beni içmeye itmeye yetti."

"O sadece senin için endişeleniyor."

"Biliyorum. Ortadan kaybolmam üzerine Bow Street Runners'ı aradığını öğrenmek beni şaşırtmaz." Julian bu sözlere ürpertici bir kahkaha attı. düşündüm. "Faith, umarım bu hikaye kasabada çalkalanmaz. Ben asla yaşayacaktı. Kimse bir savaş kahramanının karısı ve onun Çingene uşağı tarafından nasıl kaçırıldığını anlamayacaktı."

"Miklos'u gerçekten naklettirmezsınız, değil mi?"

"Henüz kararımı vermedim."

"Julian, *lütfen*? O sadece benim istediğimi yaptı."

"Seni dinlememesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi." Julian battaniyenin altında sağ elinin eklemlerini memnuniyetle esnetti. "Onu yüzüstü bırakmaktan büyük zevk aldığımı söylemeliyim."

"Yapmadın! Bu oldukça kötü bir ruh haliydi."

Kocas1 homur danmaya benzer bir ses çıkardı. "O çok daha kötüsünü hak ediyordu. Sen de öyle. Hâlâ uygun bir cezaya karar vermiş değilim."

"Sanırım bunu sevdim."

"Gerçekten mi?" Julian yüzünü ona dönerek yan döndü. "O zaman kesinlikle devam etmeliyiz." Kasıtlı olarak onun pelerini ve eldivenlerini çekiştirerek çıkardı. Sonra yavaşça giysilerinin kancalarını ve bantlarını çözmeye başladı, her zamanki gibi soyunmasını tensel bir zevk egzersizine dönüştürdü.

Yardım etmesine izin verilmeyen Blaise çalışırken konuştu. "Sakıncası yoksa bir gün seninle Londra'ya gitmek isterim."

"Riske atabilirim. Sanırım önce onları uyarmalıyım, belki de bütün gazetelere ilan verip gelişinizi duyurmalıyım. Londra'yı ayağa kaldırmadan iki dakika önce orada olacağınızdan şüpheliyim."

"En azından Londra'daki metresinizle rekabet edebileceğim bir yerde olurum."

Kadının sesindeki belirsiz, araştırıcı notayı yakaladı. "Londralı bir metresim yok, Blaise. Herhangi bir metresim yok ve istemiyorum da."

"Bilmiyor musun?"

"Kesinlikle hayır. Seninle tanıştığımdan beri başka bir kadını düşünmedim bile. Sen varken neden düşünüyim ki?"

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Sonra onun daha önceki sözlerini hatırlayınca gözleri aniden açıldı. "Gerçekten bugün eve dönmek mi istiyordun? *Tome*?"

"Evet, tatlım. Sadece sana. Başka kimseye değil."

Şimdiye kadar göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Aç bakışları onun üzerinde gezindi, pembe areolaları ve tomurcuklanmış meme uçlarıyla solgun tatlı tümseklerde oyalandı. Onu okşamak için uzandı. Avucu meme ucuna hafifçe dokundu ve kadın kendinden geçerek sırtını dikleştirdi.

Blaise'in tepkisi karşısında dudakları şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Nefes alış verişı değişmiş, daha sığ bir hal almış, narin bir kızarıklık tenini ısıtmıştı.

"Julian..."

Adam onun yalvarışını duymazdan geldi. Parmaklarıyla onunla oynarken, iki eliyle göğüslerini okşadı. "Sorun çıkarmak için mükemmel bir dehaya sahipsin."

Nefes nefese bir inilti onun yanıtıydı. "Deniyorum Julian... gerçekten deniyorum, ama artık bunun umutsuz olduğunu biliyor olmalısın."

Bunun doğru olduğunu biliyordu. Blaise'den iyi davranacağına dair sözler almak bir şeydi, ama bunları tutmasını beklemek tamamen başka bir şeydi. Peri tozunu yakalamaya çalışmak gibi, bu mümkün değildi.

Hüzünle başını salladı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Menekşe rengi gözleri buğulanarak adamın başını aşağı çekti ve dudaklarını aradı. "Sadece sev beni..."

Julian kasıklarının gerildiğini ve şiştiğini hissetti. İnce bacaklarının onu kavramasını, vücudunun onu sarmalamasını, vücudunun vahşi tatlılığının altında ya da üstünde olmasını istiyordu, fark etmezdi. Sadece onu istiyordu.

Birden vücudu zonklamaya başladı. Elbisesini çıkarmak için gereken süre boyunca bile ondan ayrı kalmaya dayanamıyordu. Hızla onun üzerine doğru ilerledi ve üzerine çıkmak için kalçalarını araladı.

"Julian, bacağın..."

"Bacağımın canı cehenneme. Seni istiyorum."

Yavaşça içine girerken yüzünün nasıl değiştiğini, vücudu yumuşayıp etrafında ısınırken yüz hatlarını aydınlatan ışıltıyı izledi.

"Oh...Julian..." Sesi nefes nefese, saygılı ve taparcaydı.

"Benim ateş leydim... Seni seviyorum..."

Blaise içini çekti, onun şefkatli ifadesi karşısında kalbinin umut ve memnuniyetle dolup taşıtığını hissetti. Julian'ın gözlerini daha önce hiç bu kadar yoğun mavi, bu kadar sevgi dolu ve bu kadar huzurlu görmemişti. Onun güzel, yaralı asilzadesi sonunda geçmişinin hayaletlerini yenmişti. Ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, geleceğinde de neşeyi bulacaktı.

Ateşle Dokun Bana bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

2006 Ivy Books Toplu Market Baskısı

Telif Hakkı © 1993 Anne Bushyhead tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Ivy Books tarafından yayınlanmıştır.

IVYBOOKSve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

İlk olarak 1993 yılında Hearst Corporation'ın bir bölümü olan Avon Books tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde kitlesel pazarda yayınlanmıştır.

eISBN-13: 978-0-345-49526-6

eISBN-10: 0-345-49526-8

www.ballantinebooks.com

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

